

OKUL PSİKOLOĞUNUN ANILARI

ölümsüz aşkımız

VI

yusuf solmaz

Okul

Psikoloğunun Anıları

Ölümsüz Aşkımız

6. Kitap

Yusuf Solmaz

©

Yusuf Solmaz, 1963 yılında Yozgat'ta dünyaya geldi. İlk ve orta öğrenimini Yozgat'ta tamamladıktan sonra Ankara Üniversitesi Eğitim Bilimleri Fakültesi, Eğitimde Psikolojik Hizmetler Bölümü'nü bitirdi. Mardin, Tokat, Ankara, Bodrum, İzmir il ve ilçelerinde rehber öğretmen olarak görev yaptı. Güzel Sanatlar Eğitimi alanındaki yüksek lisans çalışmasını 2002 yılında tamamlayarak Bilim Uzmanı unvan ve yetkisi almaya hak kazandı. Yaklaşık 30 yıl eğitimin pek çok alanında görev yaptıktan sonra 2016 yılında emekli oldu.

*

Bu kitaptaki olayların gerçeklerle herhangi bir ilgisi bulunmamaktadır. Anlatılanlar tamamen kurgu olup düşünceler, söz ve ifadeler kurgu karakterlere aittir.

*

Birinci Yayın yılı: 15 Ekim 2021/ İzmir

İÇİNDEKİLER

[Ölümsüz Aşkımız](#)

[Ayrılık](#)

[Sende de Suç Var](#)

[Babamın Ölümü](#)

[Hemen Açtım Defteri](#)

Ölümsüz Aşkımız

Kürk Mantolu Madonna adındaki kitabı eline alıncaya kadar K adında birini tanıımıyordum. Tanıştığımız gün, daha ilk sayfayı açmıştı ki, bana yalnız olduğundan söz etti. Önce,

—Vaktiniz var mı? Çay içebilir miyiz? diye sordu.

Böyle durumlarda daima vaktim olur, kendimi okurlara bırakır, hep onlar okumasın, ben de onları dinleyim isterim.

—Olur dedim, tanışalım önce... Adım Raif, Raif Efendi de derler. Bildiğiniz gibi elinizdeki romanın karakterlerinden biri de benim.

—Elbette biliyorum, benim adım da K'dır, dedi.

Şaşırdım ki, hem de nasıl...

—K mı? diye sordum.

—Şimdilik K demenizi tercih ederim.

—Peki o zaman. Memnum oldum K Efendi, dedim. Efendi dememe kızmazsınız değil mi, yoksa Bey mi desem?

—Ne demek Raif Abi, istediğinizi diyebilirsiniz, dedi.

Birlikte dışarı çıkıp yürümeye başladık. Az ilerideki çay bahçesini gösterirken,

—şurası iyi mi? diye sordum.

Ağaçların altında, havuzun kenarında güzel bir yere gelmiştik. Oturduk. Merak içindeydim. Acaba ne anlatacaktı.

İki ay söylerken,

—Konumuz neydi? diye sordum.

—Konumuz aşkımız, dedi. Aşkımızdan söz etmek istiyorum...

Korkarak,

—Aşkımız mı? Ne aşkı? diye sordum.

—Evet, aşkımız, dedi.

—Karımla olan aşkıımızdan, deyince rahatladım.

Tanımam etmem, bende aşk yaşayacak hal mi kalmış... Üstelik erkek erkeğe... Aman kalsın.

Çaylarımızı içerken,

—Buyurun, sizi dinliyorum, dedim. Anlatın bakalım, ne olmuş aşkınıza?

Bir ocuk babası olduğunu, karısından yeni ayrıldığını, henüz boşanmadığını, boşanma aşamasında olduklarını, çok hata yaptığını anlatmaya başladı.

—Pişman mısınız? diye sordum.

Çay bardağını masaya bırakırken,

—Pişmanım, dedi. Sadece karından ayrılmıyorsun ki, evladından da ayrılıyorsun.

En çok da buna üzüldüğünü, boşanmanın en kötü yanlarından birinin de bu olduğunu söyledi.

—Çocuk da ayrılığa dahil dedi. Sadece eşler ayrılmıyor ki, baba da evladından ayrı kalıyor.

Sayıklar gibi konuşuyordu. Alkol almıştı. Nefesinden alkol kokusu geliyordu. Sürekli nerede hata yaptık? Neden başaramadık? şeklinde sorular soruyordu. Emine adındaki karısından söz etti. Yanlış bir şey söylediğini fark edip,

—Aslında, henüz boşanmamış olsak da eski karım demek istiyorum, kusura bakmayın yanlış bilgi vermek istemem, dedi.

—Önemli değil, ben anladım zaten, dedim.

Bazı şeyleri abartarak anlattığını, olaylara hep kendi cephesinden baktığını düşünüyordum.

Bozuk plak gibi tekraren,

—Karımdan ayrıldım da kızımdan niye ayrıldım? diye soruyordu.

—En zoru da bu, dedikten sonra devam etti,

—İnsan çocuğundan ayrılmamalı. Anlaşmaya bilirsin fakat, çocuk olunca ne yapıp etmeli, ilişkiyi düzeltmeye çalışmalı. O zamanlar cahildim. Belki de kolay olanı seçip ayrılmaya karar verdim, dedi.

Daha önce bir roman yazdığını, romanını bastıramadığını söyledi. Büyük bir sırrı

ilk kez dile getiriyormuş gibi ayrılacağı karısı Emine'nin romandaki adının Ayten olduğunu açıkladı.

—Neden Ayten? diye sordum.

—Bir şiir vardı hani, bilir misin? Ümit Yaşar Oğuzcan'ın yazdığı...

Ben bir Ayten'dir tutturmuşum

Oh ne iyi

Saatim her zaman Ayten'e beş var

Ya da Ayten'i beş geçiyor

Ne yana baksam gördüğüm o

Lisedeyken çok severdim bu şiiri. Ümit Yaşar'dan etkilenmiş olmalıyım. Roman yazacaksan sevdiğin kadının adı Ayten olmalı dedim. Ne zaman saate baksam Emine'yi görürdüm. Zaman Emine demekti... Emine diyemediğimden roman karakterimin adını Ayten yaptım. Artık zaman Ayten'e yaklaşıyor, senelerdir hep uzaklaşmakta, dedi.

Maria Puder'in anısı içinde gülümseyerek dinlediğimin farkında olmadan,

—Şunun için rahatsız ettim aslında, dedi... Çok istediğim halde bildiklerimi hayata geçiremedim Raif Abi? Neden böyle olur? Büyüğümün, bilirsin belki... Bir şey oldu, sanki büyü yaptılar bize. Kalbimizin aşk yarası iyileşir gibi olunca geçinemeyiz olduk. Pek çok tartışmamız oluyordu. Aslında sorun neydi biliyor musunuz?

Bilmiyordum, bu yüzden bir şey söylemedim, merakla ne diyeceğini bekledim.

—Kendini gerçekleştirme, dedi. Sorun bu. Evet, insan kendini var etmek zorunda. Böylesine büyük bir meseleyi unutup anne ya da baba olursan sürekli mutsuz olursun... Bir yerden içine sürekli huzursuzluk, tutunamamış, hiçbir zaman da tutunamayacakmışın gibi bir duygu sızar... Nereden geldiğini anlayamazsın... Pek çok kadın ya da erkek huzursuzluğunun kaynağını karısı ya da kocası sanıyor. Birbirlerini bencil olmakla suçluyorlar. Oysa varoluş diyor ki, sen kimsin? Kim olmak istiyorsun? Hayallerini gerçekleştirebilecek misin? Şunu da belirtiyim ki, insanın vazgeçilemez hayali aile kurmak değildir. Bizim gibi sömürülen, tarikat zihniyetiyle yönetilen ülkelerde aileye büyük önem veriliyor. Belli bir yaşa geldin, okulu bitirdin, doktor ya da öğretmen oldun diyelim. Bundan sonraki görevin mutlaka evlenmek, çocuk yapmak, büyüttürmektir... Tatmin edici tensel ilişki mi arıyorsun... unut... Cinsellik başa bela olmaktan öteye gidemez... Evlenince anlar insan cinselliğin eğlence değil, büyük sorun olduğunu... Böyle bir evlilikti bizimkisi de...

—Neyse, dedikten sonra, beğenmediğim sözleri hakkındaki düşüncemi dile getirmeme izin vermeden devam etti.

—O da benim gibiydi ama belli etmiyordu, dedi. Oynuyordu... Kadınlar daima daha iyi oyuncudur. O gün iki kadeh rakı içmiştim, trafik polisi gibi başıma

dikildi, nasıl kızdı... Ne hakla canım... Çocuk muyum? Dayanamadım artık ayrılalım, dedim, ayrılalım, dedi. Kiralık ikinci bir ev bakmaya başladık. O kadar çok dolaştık ki, mahallenin altını üstüne getirdik. Ev yok, var da kirası yüksek. Ayrıca Emine işsizdi, lise mezunuydu, ailesinin işçi olarak gittiği Almanya'dan gelip liseyi bitirdikten sonra, hayallerini unutup ev kadını olmaya karar vermişti. Ayrılacağız ya, benim kadar üzülmediğini fark ettim... Nede olsa zengin kızı. Düşündeki altınlarımıza, bir de babasının evliliğimiz boyunca zırnık koklatmadığı varlığına güveniyordu. Ayrılalım dedim ya, hayır, ayrılmayalım, demedi. Annemin babama yaptığı gibi mesela önüme geçmedi, kapıyı tutmadı, dizlerime kapanıp ağlamadı, ben sensiz ne yaparım, kızımız var, babasız mı büyüsün, demedi. Fırsatı kaçırmamak için derhal, evet, dedi. Biraz konuşsak, hemen acele etmesek, askerliğin var, önce askere gitsen, gelsen, bu arada düşünmüş oluruz, demesini beklerdim, demedi. Canıma minnet der gibi, evet, ayrılalım, dedi. Genciz o zamanlar Raif Abi... Ben otuzundaysam o yirmi beşinde... Neyse... Kiralık ev aramaya çıktık dedim ya... Arıyoruz... Aklımızda birkaç ev var. Ne yapalım? diye sordum. Bulduğumuz evlerden birinin kirası uygun görünüyordu. Aslında hiçbirisi uygun değildi de Emine sanıyorum, başından beri evliliğimize karşı gelen, kızını kardeşinin oğluyla evlendirmeyi planlayan annesiyle de konuşmuş, durumunu ona göre ayarlamış, artık ayrılalım, uzatmayalım istiyordu. Tekrar kiralamayı düşündüğümüz eve gittik, bir daha baktık. Anahtarı isteyip bir kez daha taşınanın olmadığı altı katlı boş apartmanın üst katına çıktık. Dairenin eksikleri vardı. Bazı musluklarla lavabonun biri takılmamıştı. Suyu açtırmak için belediyeye başvurmak gerekiyordu. Elektriği bağlanacak, kira kontratı yapılacaktı. İnşaat bitmiş ama daireler temizlenmemişti. Camlarda kireç lekeleri vardı. Yerler toz toprak içindeydi. Bunları da düşünerek ev sahibi kirayı düşük tuttuğunu söyledi...

Sonuç olarak boşanma işlemlerinden önce evlerimizi ayırmaya karar verdik. Fakat bu eve o mu taşınacaktı ben mi? Emine, ben taşınacağım, dedi. Kendine yeni bir sayfa açmak istiyordu. Birlikte oturduğumuz kötü anılarla dolu evi bana bırakacak, anısı olmayan yeni eve taşınacaktı. Bir nevi kendine temiz bir sayfa açmanın hayalini kuruyordu. Kızımızı da yanında götürecekti. Altı yaşında olan kızımız o zamanlar durumu anlamıyor, biz de ona ikinci bir evimiz olacağını, bazı eşyalarımızı o eve koyacağımızı, kimilerinin isterlerse yazlık, kışlık gibi evleri olduğunu, dört yaşından beri söylüyorduk. Bu fikir bana aitti. Çocuk ayrılığı tanımasın, iki evimiz olduğunu sansın, zamanla anlar, kendilerinin başka eve geçtiği fikrine kolayca uyum sağlar diyordum. Öyle de oldu. Kızımız, küçük

kızların filmlerde yaptığı gibi, hiçbir zaman, baba eve gidelim, diye gözyaşı dökmedi. Annesi ağlayıp sızlamadığından, hatta memnun kaldığından olacak, durumumuzda üzülecek bir şey olmadığını, aksine iyileşme olduğunu düşünmüş olmalı. Düşünsenize, bir anne boşandığında iki de bir burnunu çekerek ağlar, kocasını istemeyi sürdürürse çocuk da bundan etkilenir.

Belki de böylesi iyi oldu. Hani kaza anında değil de kazadan sonra çarpmanın etkisiyle kemiklerinizin, ağrıdığını, etlerinizin morardığını hissedersiniz ya, ben de ilkin ne olduğunu anlamadım. Zamanla dağıldığımı, duygularımın alt üst olduğunu hissettim. Demek ölümsüz aşkımız buraya kadardı öyle mi? Deli gibi severken yedi yıl sonra ayrılmamız şiddetli bir kaza etkisi yaptı üzerimde. O zaman daha iyi anladım her şeyin ne kadar geçici olduğunu, duyguların kalıcı olmadığını, aşkların bittiğini, daha öğreneceğim pek çok şey olduğunu...

Ilık rüzgârın sesine, kuş sesleri karışırken,

—İyi bir noktaya gelmişsiniz, dedim.

—Bilmem ki Raif Abi dedi. Elindeki kitaba baktı.

Ne diyeceğimi bilemediğimden bir süre sessizlik oldu.

—İsterseniz ben kalkayım artık dedim.

Rahatlamış bir sesle,

—Olur, yine görüşelim, dedi.

Kitabın sayfaları arasında kaybolurken,

—Nasıl isterseniz, dedim.

Ayrılık

Başka bir gün yine geldi ve bana; Sabahattin Ali'nin Kürk Mantolu Madonna romanındaki adı Raif Bey olan bana, bir kez daha nasıl ayrıldıklarını anlattı.

—Geçen geldiğimde sizle konuşmak iyi gelmişti. Yine geldim. İşiniz varsa giderim, dedi.

—Hayır gitmeyin, ne işim olacak canım, dedim. Sizi dinliyorum.

—Ne yapacağım Raif Bey? Bir şey söyle... Sen olsan ne yapardın? diye sordu. Gergindi. Ayağa kalktı. Tırnaklarını yiyor, odanın ortasında kafese konmuş yaban kedisi gibi dolanıyordu.

—Sevgili K dedim, izin verirsiniz adınız Kemal olsun, K demek garibime gidiyor. Tek harfli insan ismi mi olur canım, dedim.

—İnsan mı diyorsun sen bana, ne güzel, Allah senden razı olsun Raif Bey... Adım da Kemal olsun. Ne olur bir yol bulalım. Bir çare var mı? Görüyor musun? Yardım edebilsen ne güzel olurdu, dedi.

—Tamam Kemal Bey, biraz sakın olun, dedim. Nedir canım, bu kadar kendinizi paralamanıza yol açacak ne olabilir ki, çok şükür sağlığınıza yerinde. Benim kadar da bedbaht olmadığınızın farkındayım. Rahatlayın. Ha şöyle... Derdiniz neyse konuşalım, açık olun. Her şeyin çaresi bulunur elbet.

—Tamam Raif Bey, kendimi size bırakıyorum. Ne olur yardım edin. Dedim ya, ayrılmak üzeriyim. Ayrılmak istiyor muyum, hayır, emin değilim. Ama ayrılma

fikri benden çıktı, o da, tamam, ayrılalım, dedi. Belki de istemeden, kızdığından söyledi. Benim yüzümden... Ben onu bu hale getiriyorum. Olur böyle şeyler değil mi? Geçer belki... Gurur araya girince her şey olur. Ben de gurur yaptım. O benden daha gururlu çıktı. Şimdi ne yapmalı?

—Haklısın... Yapmaman gerekirdi. Gurur eşekliktir... Sevgi kolay bulunmuyor, bilmez olur muyum? Sevgi varsa sonuna kadar yaşamalı. Kadın cinayetleriyle dolu böyle bir ülkede bir kadının sevgisini kazanmak kolay mı? Ne güzel kazanmışsın... Tutsana elinde evladım... Ne diye gurur yapıp ikide bir ayrılalım diyorsun... Neyse... Hatasız kul olmaz. Gençliğimde ben de çok hata yaptım. Sevdiğim kadını bırakıp dönmeyecektim. İstesem, çok istesem Almanya'da kalabilirdim. Kimler kalmadı... Kimler Alman kadınıyla evlenip yuva kurmadı ki... Benim kismetime de Mihriye Hanım düştü. Allah ondan da razı olsun. Kalbini çaldırılmış, ömrünü umutsuz bir aşka feda etmiş benim gibi birine katlanmak zorunda kaldı. Bilse katlanır mıydı? Katlanırdı herhâlde... Kadınlarımızın katlanmaktan başka çaresi mi var? Allah onlardan razı olsun... Erkek değil miyiz... Kafaya taktın mı gidersen, elindekini bırakır kaçanı kovalarsın. Elden ne gelir... Şans diye bir şey var. Kader araya girdimi beklemediğin şeyler olur. Neyse... Neden bu kadar gurur yaptın, ne oldu, biraz daha anlat bakalım.

—Ayrılıyoruz dedim ya Raif Abi... Aslında istemediğim bir şey... Hırsla kalkıp kiralık ev aramaya çıktım. Eşyalarımı toplayıp gideceğimi söyledim.

—O ne dedi?

—Sen gitmiyorsun o eve, çocuğumu da alıp ben gideceğim, dedi.

—Olur, dedim. Öyle hırsla söyledim ki bunu. Git, dedim. Sen git... Fakat ortada tutulmuş bir ev yoktu. Başladık ev aramaya.

— Sonra?

—Sonrası fena, dedi. Giyinip çıktık. Karşımıza çıkan ne kadar sokak varsa baktık. Kiralık ev sorduk. Sonunda uygun bir yer bulunca eve döndük.

Ellerinizden öper bir kızım var, yedi yaşında Raif Bey. Vallahi kendim gidecektim. Doğrusu da o eve benim gitmemdi... Ben söyledim ayrılalım diye. Allah şahidim olsun ki, onun aklından böyle bir şey geçmiyordu. Ayrılık fikrini ben ona aşıladım. Ben kendini bilmez halde konuşunca o da ister istemez, neler olduğunu düşünmeye başladı. Ben bunalıyordum da o göklerde mi uçuyordu? Ne olur yardım et Raif Amca. Büyüğümün. Almanya gördün, insan tanıdın. Benim kadar kimse cahil olamaz. Psikoloji okudum ama hayat deneyimi başka. Hayat kitaplarda yazıldığı gibi değil. Ne oldu bana? Ne olacak bize... Bir çare yok mu? Niyetim eve çıkmak değildi. Onları başka bir eve göndermek hiç değildi. Böyle bir şey olsa bile ben giderim, onlar kalsın isterim, düzenleri bozulmasın isterim, ne demek Raif Amca... Ama o kabul etmedi. Sen kal, ben giderim dedi, dedi ama dünyam başıma yıkıldı.

—Evet, ileri gitmiş görünüyorsun, o kadar abartmayacaktın, dedim.

—Bilemedim ki Raif Amca, dedi.

—Bilinmez ki evladım, dedim. Kolay mı bilmesi, hangi adımı atınca ne olacağını anlaması... Üzme kendini. Sen ki babasın, psikoloji eğitimi almışsın, ne demek kendini bırakıp saçmalamak... Hayır... Toparlanacaksın. Akılla, bilgiyle hareket edeceksin. Anlaştık mı?

—Anlaştık Raif Amca... Kız mıyorsunuz değil mi?

—Kızmak mı, neden ki?

—Ne diyeceğimi bilemedim size, amca mı desem, ağabey mi, bey mi, efendi mi, siz mi, sen mi?

—İçinden geleni de evladım. Kızılır mı buna? Bunu bile kafaya taktığına göre, yoksa kadını, dediğim dedik, çaldığım düdük diyerek bunalttın mı? Esnek olmalı evladım... Esnek olursan, zorda kaldığında kırılmazsın. Zor geçinceye kadar esnemeyi bilmek gerekir.

—Tamam Raif Abi, esnek olmalıyım. Anlaştık ama nasıl yapacağım? Kurbanın olayım söyle. Bırak psikoloji diplomamı, ne yapayım söyle... Sevgili karım, aşkım bugüne kadar ne yaşadysak unutmak istediğini söyledi. Ne yapabilirim? Benimle geçirdiği her güne lanet etti. Her şeye yeniden başlamak istiyormuş. Bıkmış benden. Kim bıkmaz ki az kazanan öğretmenden. Bıkılır değil mi Raif Amca?

—Bıkılmaz dedim. Seven bıkmaz. Yanlış sevmiş olmalısın. Hastalıklı sevgiler var. Belki de hastasıdır?

—Hasta mı?

—Ne sandın ya... Psikologlar hasta olmaz mı?

—Olur elbet. Diploma aldım ama kendimi psikolog gibi görmüyorum ki. Aşk karşısında, hele bir de evlilik varsa nasıl davranmak gerektiğini mesela sen bilir misin? Bilirsin belki. Almanya gördün. Alman kızlarını bilmez değilsin. Sadece Maria Puder'i mi tanıdın Raif Amca? Keşke başka kadınlar da tanısaydın... Neyse... Ne güzel senin hayatın kitaplarda kaldı. Masal oldu... Benimkisi gerçek... Gerçek olan acı verir... Suç bende... Kasabada din eğitimiyle yetişip, evleninceye kadar kadınsız yaşayıp, kadın sevgisine aç açına psikolog olursan böyle olur. Ancak bu kadar psikolog olabilirsin. Almanya görmüş, zengin kızı karşısında şaşkına dönersin. Sonra da köpek gibi sürünürsün. Haksız mıyım Raif Amca?

—Haklısın, dedim.

—Ben aslında mutlu olmak istiyorum, haklı olmak istemiyorum, dedi.

—Ne zamandan beri böylesiniz? Herhangi bir rahatsızlık geçirdin mi? diye sordum.

—Ne rahatsızlığı Raif Amca... Ruhsal rahatsızlık diyorsan, şükür iyiyim... Ayrıca psikoloğum dedim ya... Küçük bir maaş almam dışında işe yaramasa da psikoloji okuduğumu gösteren diplomam var. Yedi yılın dört yılında güzel bir evliliğimiz oldu... Son üç yıldır, perişanız... Ne kadar zormuş... Bildiğin gibi değil Raif Abi... Ben böyle acı tatmadım... Öyle seviyordum ki, ayrılık mı, yanımızdan geçemezdi... Ölünceye kadar ayrılmayız sanıyordum... Bu aşk anlatılmaz Raif Amca. Bilmez değilsin. Senin Maria Puder'e tutulman var ya, uzaktaki sevgiliye aşktı. Mesela sen kızınla bir gün bile geçirmedin. Onu sadece trenin penceresinden giderken gördün. Ben kızımınla yedi yıl geçirdim Raif Abi... Sevdığım kadınla da...

Aşk karşılaştırması yapıp acılarımızı yarıştırmaya kalktığından kızacak gibi

oldum. Ağırırna gitti ama kendimi çabuk topladım, gençliğine, bir de yaşadıklarına verdim densiz sözlerini... Bunları düşündüğüm sıra,

—Biliyor musun Raif Abi? dedi.

—Neyi?

—Eşim diyorum, Maria Puder gibi o da resim yapardı. Kedi resimleri çiziyordu. İnsan yüzlerini andıran kedi resimleri... Beni de çizmişti... İlk yıllarımızdı... Sonradan resim yapmayı da bıraktı, kazak örmeyi de... Kurudu sanki... Benim yüzümden oldu... Ne yaptım da böyle oldu? Niye kurudu? Niye bıraktı resim yapmayı anlamadım ki? Ah o resimler... Resim yaparak mutlu olabilirdi. Birlikte boya almaya gidiyorduk. Bezlere alçı sürüp tuval yaptık. O resim yapsın diye kuruyan bezlerin çerçevesini ben hazırlıyordum... Bu ülkede resim de işe yaramıyor. Bakan, ilgilenen olmayınca insan kuruyor. İnsan kurutan topraklarda yaşıyoruz inan buna... Kurumayanı öldürüyorlar. Maria Puder'in senden sonra kim bilir nasıl bir hayatı oldu? Resim yapmayı sürdürmüş müdür?

—Bilmem ki, dedim.

Bir şey söylemedi. Ne dediğimi duymamış gibi,

— Zor dedi, evlenmek de zor, boşanmakta... Sevmek bu kadar zor olmamalıydı. Evimizin duvarlarındaki resimleri görsen Raif Amca... Belki sen benim kadar beğenmezsin. Acemi elinden çıkmış resimler dersin. Olsun... Sevdiğin birinin boyadıklarına bakmak ne güzel. Sorarım sana, kimin resmini asmak istersin duvarına? En sevdiklerinin resimlerini mi, yoksa asılacak duvar sıkıntısı duymayan ünlü ressamların yaptıklarını mı? Benim tercihim onun resimlerini

asmaktan yana oldu. Ama ona bunu anlatamadım. Ben de anlatma, anlaşılma, kendini açıkça ortaya koyma sorunu var. Neden olur bu?

Ne demek istediğini bildiğimden, benzerini kendim de yaşadığımdan sustum... Farkına vardığım ama, dile getiremeyeceğim bir konuydu bu... Merakla diyeceklerini bitirmesini bekledim.

—Herkes öldürürmüş sevdiğini, dedi. Belki de benim yüzümden öldü o resimler... Resim yapma arzusunu ben öldürdüm... Evliliğimizi, geçim sıkıntısı, hamilelik, içinden geçtiğimiz din eğitimleri öldürdü belki de, kim bilir... Sen de öldürdün, Alman sevgilin de seni öldürdü Raif Amca... Evlendin, çocukların da oldu ama senden geriye enkazdan başka ne kaldı... Hayır, yanlış söyledim. Siz birbirinizi öldüremeden ayrılmak zorunda kaldınız. Mesela sen Raif Abi, Maria Puder'i terk etmeseydin, daha doğrusu tekrar Almanya'ya dönme imkânın olsaydı mutlu olmaz mıydın? Fakat, asıl sorun şu ki, bakalım Maria Puder, seni isteyecek, ölünceye kadar sevgilim olur musun diye soracak mıydı? Sormadı... Sen kendini anılar denizinde yok ettin. Karını, çocuklarının anasını, sana emek vereni, hastalandığında yanında olanı, çamaşırlarını yıkayanı unutup Maria'yı özledin. Hep özlemedin mi? Yanlış mı biliyorum? Aşkını yitirmiş biri olarak hep mutsuz olmadın mı? Bu da ölmek sayılır. Yaşayan ölüden farkın kaldı mı? Kaçınılmaz sona, zaten yok olacak hayatına böyle katlanmadın mı? Her aşık gibi hep onu, sevdiğin kadını deli gibi istediğinden bahtsız yaşamadın mı? İkimizde de suç yok mu? Şunu itiraf edeyim ki Raif Amca, o beni öldürdüyse ben de onu öldürdüm. Aşkın katili olmak nedir bilir misin? İnsan öldürmek kadar acı bir şey... Bu günleri göreceğime ölseydim keşke.

Yine karşılaştırma yaptığından kötü bir şey söyleyecekken,

—Yapma yahu, dedim. Koca adamsın, benim gibi matematik, ekonomi, para politikaları dersi almadın... Ne güzel, psikoloji okumuşsun... Baba olmuşsun. Ne ölmesi? Bir tek siz misiniz ayrılan? Her ayrılan ölseydi dünyada adam mı kalırdı? Aşksız kalınca, ne aşkı, hayallerimi yitirince ben öldüm mü ki sen

ölesin. Önemli olan hayal kurmaya devam edebilmektir. Hangi hayal gerçek olmuş. Dünyayı fed edenlerin hayali mi? Onlar bile savaşacak kimse kalmayınca bedbaht olup mutsuzluk denizinde kaybolmadılar mı? Ne istiyorsun? Ne olursa olsun hayal kurmaya devam etmen gerektiğini görmüyor musun?

İnanmamış gibi yüzüme bakarken,

—Demesi kolay Raif Abi, dedi. Ne de güzel söylüyorsun. Yaşamak lazım, önce anlamak, hissetmek lazım... Kusura bakma da Raif Amca aşk konusunda benim gibi sen de hastasın...

—Hasta mı?

—Hasta ya... Aşk adamı hasta eder. Herkes derdine yanar... Boşuna denilmemiştir ateş düştüğü yeri yakar diye, dedi.

—Doğru vallahi dedim.

Ne dediğimi duymamış gibi,

—Herkes bir gün unutulur dedi. Sen de unutuldun Raif Abi... Unutulmasaydın bu kadar kendini bırakmaz, kalan varlığını sana değer vermeyenlere adamazdın... Niye Mihriye Hanım'la mutlu olmadıysan sanki... Niye geçmişİ bir kalemde silip atmadıysan? Neden insan yıllar öncesine takılıp kalır ki? Yürüyüp gitmeli. Daima ileri bakmalı. Yeni ufuklar görmeye açık olmalı... Ömrünü sana veren, evlat büyüten, çamaşırını yıkayan, yemeğini yapan o değil miydi? Niye sana

uzak olanı, acı verini sevdin de hiç unutmadın. O kadına, çocuklarının anasına yazık değil miydi?

Daha fazla dayanamadığımdan,

—Bana anlatma, madem o kadar biliyorsun, uygula, kurtar kendini bu aşktan, dedim.

—Kurtulamıyorum Raif Abi, dedi. Kusura bakma, kalbini kırıyorum istemedim. Huyum böyle... Bazen ne dediğimi ben de bilmiyorum. Az söyleyip çok mu dinlemeli... Şu konuşma üslubum yok mu... Nasıl düzeltilir bilmem ki... Yine çok konuştuğum bir gün, psikolog gibi davranmaya çalıştığım sırada oldu ne olduysa... Ona dedim ki, benimle mutlu değilsin, ayrılalım mutlu ol, eskiden mutluydun. Evlilik yaramadı sana... Resim yapmayı da bıraktın... Tamam anne oldu... Yükün arttı ama böylede surat asılmaz ki canım... Hiç kendine bakmıyorsun, bakımsız oğlan çocuklarına döndün... Niye? Evlendik diye mi? Eskiden böyle miydin? Ne güzel makyaj yapar, süslenip gezerdin... Böyle pasaklı mıydın? Dedim bunları Raif Abi. Sen olsan Maria Puder'e böyle şeyler söyler miydin? Ne güzel söylemek zorunda kalmamış olman.

—Ağır konuşmuşsun, dedim.

—Daha iyi olalım istediğimden böyle konuştum, dedi.

—Gerçekten okuduklarından bir şey anlamamışsın, dedim. O ne dedi peki?

—Ayrılalım dedi. O kadar rahat söyledi ki bunu.

—Sen söylerken rahat değil miydin? diye sordum.

—Rahattım da Raif Abi, işe gidiyordum. Gelince karımın beni güler yüzle karşılamasını bekliyordum.

—Filmlerdeki gibi mi?

—Film değil Raif Abi... Çalışmayan, evde oturan, anne olan kadınlar kocalarını güler yüzle karşılamaz mı? Bunu beklemek, istemek suç mu?

—Çalışmayan derken, para getirmeyen demek istiyorsun değil mi?

Sustu... Neden sustuğunu sordum.

—Haklısın dedi. Çalışmıyordu. Tek maaşla geçiniyorduk. Bilirsin bu ülkede tek maaşın ne demek olduğunu. Evimizi görsen... Altı katlı apartmanın en alt katında, en karanlık dairesinde oturuyoruz... Önceki evimiz de böyleydi. Kirası yüksek olduğundan daha iyi bir daire tutamamam da sorun oldu. Babasının aydınlık, konforlu evinden gelip, üst katlardan tuvalet suları damlayan karanlık bir dairede annelik yapınca haliyle mutlu hissedemedi... Ne yalan söyleyeyim Raif Abi çalışkandı, evde çok iş yapıyordu... Tıkanan tuvaleti bile açtığı oluyordu... Çocuk da olunca zaten zor olan hayatımız iyice zorlaştı.

Elimi düşünceli bir şekilde alnımda gezdirirken,

—Demek öyle, dedim... Aşk yaşarken tıkanan tuvaleti açmaya uğraşmanın ilişkiye olumlu bir katkısı olmasa gerekir. Mesela ben Maria Puder'in böyle bir şey yaşamasını asla istemezdim. Yaşarsa ne olurdu? Elbette ortada aşk diye bir şey kalmazdı... Peki bir şey soracağım...

—Sor Abi, dedi.

—Eve para getirmemesini sorun ettin... Kayınbabandan da yardım görmeyince çok mu sinirlendin?

—Zengin kızıydı Raif Abi, dedi. Çalışmak istemediğinden benimle evlendi... Dinci vakıflara sürekli bağış yapan, kadının görevi anneliktir diyen cahil babasına okuyacağım diye ayak direyeceğine, can simidi bulmuş gibi yeni mezun olan bana tutundu. Ben de din eğitimlerinden geçip kadın tanımadığımdan kendimi bir şey sandım. Bir kadının ilk kez karşılaştığım beğenisi karşısında şaşkına döndüm. Öyle aşk dolu cümlelerle öyle güzel mektuplar yazardı ki bana Raif Abi, okudukça başım dönerdi... O gün ayrılalım dediğinde, her şeye baştan başlamak istediğini söyleyince ne düşündüm biliyor musun? Demek unutulacaktım. Bunca yıldan sonra unutulmak... Nasıl yapacaktı bunu? Mümkün müydü? Aslında demek istediği, anıları acı vermeyecek hale getirmektir. Yoksa, kızımız vardı, birlikte geçirdiğimiz yedi yıl vardı. İyi kötü pek çok anımız oldu.

—Karın da mı senin gibi din eğitimlerinden geçirildi? diye sordum.

—O da Almanya'da Kuran kurslarına gitmiş. Yıllarca gericilerin çoğunlukta

olduğu Türk gettosunda oturmuşlar, dedi.

—Bizim zamanımızda, Atatürk vardı... Bu kadar gericilik yoktu... Bütün gericiler kaçacak delik arıyordu, diyecektim, demedim.

—O da senin gibi namaz kılar mı? diye sordum.

—Kılmayız Abi, yanlış anladın sen beni... İkimiz de dinci de denen siyasal İslamcılara karşıyız.

—Farklı anlayışlara sahip değilsiniz o zaman?

—Değiliz Raif Abi... Müslümanız. Namaza değil, dincilere karşıyız. O da ben de Atatürk'ten başka lider tanımıyoruz.

—Sorun ne?

—Ortam iyi değil Abi. İşsizlik var. Liyakat yok. Gücü gücü yetene. Kişiliğe, kendini bulma çabasına saygı yok. Kadınlar güvence arıyor. Hukuksuzluk, torpil, adam kayırma, tacize, tecavüze hoş görü derken onlar da evliliğe sığınarak baba evinden kurtulmak istiyorlar.

—Sonra da senin gibi birine mi rastlıyorlar? diye sordum.

—Kötü bir eş olduğumu mu ima ediyorsun?

—Yok, dedim... Demin unutulmaktan korktuğunu söyledin ya...

—Kim ister unutulmayı, demesini beklemeden,

—Rahat ol, dedim, madem ikiniz de dinci değilsiniz, Atatürk Cumhuriyeti'ne bağlısınız o zaman korkmayacaksınız... Baba olmuşsun, ne güzel. Hangi kadın çocuğunun babasını unutabilir ki, dedim.

—Sen! dedi. Sen unuttun mesela...

Başımdan kaynar sular dökülmüş gibi şaşkın bakakaldım.

—Mihriye Hanım'ı unutmadın mı? diye sordu... Sen niye sevmedin çocuklarının annesini? Sen niye ömrünü, uzaktaki sevgiliye adadın? Şimdi çıkmış, evladının anası, nasıl unutsun, mezara kadar unutulmaz böyle şeyler diyorsun.

Çocuğumu doğurduğu halde beni, sevgilisini, evladının babasını aramayan Maria Puder'i hatırlayıp sustum.

—Susma, niyetim seni üzmemek değil, dedi. Neler olduğunu anlamaya çalışıyorum. Kusura bakma... İçim yanıyor ya, ondan olsa gerek... Aşırı saçmaladığımın farkındayım... Severken unutulmayı kabul edemiyorum. Söylemesi bile ne zor. Yaşamak bu kadar güç olmamalıydı...

Bir ara ben de ne diyeceğimi bilemedim, gözlerinin içine sertçe bakarak.

—Kemal Bey, dedim. Ben senin gibi psikoloji okumadım. Kusura bakma biraz ağır konuşacağım... İki de bir laf çarptığını bildiğim halde sesimi çıkarmıyorum... Dinle şimdi...Kendini benle, 1930'lu yılların Türkiye'si ile karşılaştırma... Sen yapay zekâ teknolojilerinin konuşulduğu bir çağda yaşıyorsun. İktidar da Atatürk yok, bunu kabul ediyorum ama başka bir döneme aitsin... Bu kadar romantizm doğru değil. Duygusallık dozunda olursa güzel. Benim ki de az değildi, seninki de değil. Buna üzülüyorum. Yeter artık. En azından bu çağda daha akılcı davranmalı... Anlattıklarının benle ne ilgisi var? Ben kimim de sana yardım edeceğim. Kendime hayrım olmuş mu? Yapma bunu! Nasıl psikologsun anlamadım ki? Tamam gençsin, yeni mezunsun ama bu kadar da olmaz ki... Hiç mürekkep yalamamışsın gibi... Biraz dik dur. Ölüm korkusu var sende... Toprak olup unutulmaktan korkuyorsun.

—Gördün işte. Seni de kırdım. Ne zaman konuşmaya başlasam kırılan birileri oluyor. Susayım mı? Sana da konuşamayacaksam kiminle dertleşeyim Raif Abi? Arkadaşım mı var? Bu zamanda arkadaşlık mı kaldı? Kitap da okumasam dertleşecek kimim var?

Bu sözler üzerine,

—Özür dilerim, dedim. Yine de birbirimize karşı saygılı olmaya çalışalım.

—Her zaman Abi dedi. Böyle bir zamanda arkadaşım olmayı kabul ettiğin için ne kadar teşekkür etsem azdır sana.

—Önemli değil, dedim.

Aklına yeni bir şey gelmiş gibi,

—Bak ne anlatacağım, dedi... Evlilik diyorum, hele de âşık olduğunla yapacağın evlilik, ne kadar berbat bir şey... Şaşırdın değil mi, şaşıрма... İyi ki Maria Hanım'la evlenmemişsin... Evlenmediğin için ölünceye kadar sevme, sevdiğini, uzaktakini özlemle anma imkânın oldu. Evlenseydin dünya kaç bucakmış görürdün. Âşık olanların evliliği kadar berbat bir şey yok. İnan ki böyle. Yaşamayan bilmez bunu. Öyle zor ki... Böylesini düşman başına dilemem. Bir zamanlar uğruna öleceğini sandığın sevgilin, karın oluyor ve gündelik hayatın sorunları içinde aşk duyguları buhar olup uçuyor. Ne kadar acayip ne kadar korkunç bir gerçek... Aslında yeni bir şeyden söz etmiyorum. Yeni olan belki de benim diplomalı psikolojik danışman olmam. Diplomasızlarda olduğundan böyle söyledim Raif Abi... İnan ki ortalık psikologdan geçilmiyor. Demek ki neymiş? Psikologda olsan aşk geldi mi gören gözler görmez, söyleyen diller söylemez oluyor. Ben de ne yapacağımı bilemedim. Kuşku yok ki, psikolojinin öğrencisi olmaya devam ediyorum. Ben böyleyim de kırk yıllık psikologlar farklı mı? Aşk gelince kim olursan ol, aklını kiraya vermiş gibi oluyorsun. Herkes için böyle değil diyenler de var ama, senelerce sürmüş mutlu beraberlikler üzerine söylenenlere inanasım gelmiyor. Uzun yıllar birbirlerini aşkla sevdiklerini iddia edenler ya numara yapıyor ya da aşkı hiç tanımadıklarından, her zamanki rutinlerini aşk sanıp yanlış mesaj iletiyorlar. Zirveye çıkıp düşmenin ne demek olduğunu tatmadıklarından, belki de karşılıklı anlayış içinde sürdürdükleri hayatlarını aşkın geldiği son evre olarak gördüklerinden olsa gerek, bilmeden çok iddialı sözler ediyorlar. Gerçek şu ki, aklın egemen olmadığı bir alanda sevmek adı altında hastalıklı bir his var. Bu his açığa çıktı mı insanın gözü bir şey görmüyor. Anadan geçilir yardan geçilmez denir ya, işte bu duygu ortalığı kasıp kavuruyor. İnsan sevgi için neden anasından vazgeçsin değil mi? Bu sözün anlatmak istediği şey delilik halinin insana neler düşündürüp neler yaptırdığıdır. Ben de bir zamanlar onu böyle sevmiştim. Tensel çekim bitip üzerine de geçim sıkıntısı eklenince daha önce görünmeyenler su yüzüne çıktı. Önceden eksik olsa da sıkıntı yapmadıklarımız vazgeçilmez ihtiyaçlara dönüştü, dedi... Bir süre sustuktan sonra,

—Bira içmeye gidelim mi? diye sordu.

—Bira mı? dedim şaşırarak. Son kez içtiğimde, Maria Puder'le elimizde şarap şişesiyle sokaklarda dolaşıyorduk. O günlerin anısına,

—Kalk gidelim, dedim.

O iki birayı çabucak içip, çocukluğundan, doğup büyüdüğü şehrin tutuculuğundan, lise müdürünün kız öğrencilere, sevenlere yaptığı baskıdan söz ederek üçüncü birasını içerken, ben birinci bardağın yarısına bile gelmemiştim. Neyse...

*

Aradan bir hafta geçti... Artık rahatsız edilmem, kapağında Kürk Mantolu Madonna yazan kitabın içinde okurlarla buluşur, kimsenin etlisine sütlüsüne karışmam diyordum. Fakat ne mümkün...

—Raif Efendi, neredesin? diye acı acı seslenmesi yok mu.

—Buradayım, dedim, elimde olmadan... Zaten kitabın kapağını açmış, ıslak gözlerle beni izliyordu. Önce el salladım, sonra,

—Nasılsın? diye sordum.

—İyi değilim, dedi... Henüz ayrılmadıklarını, ayrılmak için önce ev bulması gerektiğini anlattı... Sonra da kitabın kapağını kapatıp gitti. Geri geldiğinde heyecanlıydı.

—Nihayet kesemize uygun kiralık bir daire buldum, dedi.

—İkna olmuyor mu?

—Bir şey demiyorum ki... Ayrılmayı ben istiyormuşum gibi görünmeye çalışıyorum... Fakat iyi değilim Raif Abi... Fırtınada sele kapılmış yaprak gibi sürüklendiğimi fark ediyorum. Dünkü sorusunu söyleyeyim de sen ne demek istediğimi anla... Ben kederimden ölürken, "Sen burada kalacaksın, kamyon gelecek, ben taşınacağım, iyi de, kamyonu gördüğünde, taşınıyor musunuz diye sorarsa ev sahibine ne diyeceğiz?" diye sormasın mı? Beni görmüyor da ev sahibinin ne diyeceğini düşünüyor...

Diğer ev için de evli çift numarası yapmayı sürdürmemizi istiyor. O da bizi evli sansınmış. Aksi halde evini kiraya vermek istemezmiş. Düşünebiliyor musun? Evli değiliz sanki... Mahkeme kararı olmadan boşanma işlemini kafasında bitiriverdi... Daha şimdiden, ben dulum, dul kadın olarak ev bulamayabilirim demeye başladı... Haliyle cinlerim tepeme çıktı.

—Dayak mı attın yoksa kadına, dedim.

—Yok Abi, dedi. Kapıyı çarpıp çıktım. Gece eve geç döndüm. Salondaki kanepenin üzerinde yattım. İki yıl var ki ayrı yatıyoruz... Sanki benim pişman olduğumu görmüyor. Biliyor Abi... Nasıl acı çektiğimi biliyor ama kararını verdi bir kere, ayrılacak benden. Belki böylesi iyidir. Bazı kadınlar ayrılınca kendilerini bulurlar. Kim bilir Abi.

—Neden olmasın, dedim.

Siyasal İslamcılarının cirit attığı, demokratik olmayan böyle bir ülkede kadının özgürlük arayışı hüsrarla sonlanabilir diyecektim, demedim. Bir süre özgürlük arayışındaki kadınların başına neler geldiğini düşündüm. Kendime geldiğinde onun,

—Öyle deme Abi, dediğini duydum. Öyle deme, ne ev sahipleri var ki, bizim ki de onlardan, dedi.

—Onlar kim? dedim.

—Almanya'dan gelip domuz eti yiyerek para biriktirip tövbe edenler... Böyleleri herkese ev vermez. Boşanacağız desem belki de işimize yaramazsınız, bekara ev vermem, boşanmışlara hiç vermem, diyebilirler... Sonuçta herkes ev arıyor. Kiracı sıkıntısı yok ki... Adamlar rahat. İstanbul'daki taksiciler gibi... İstediklerine ev kiralar, istemediklerine kiralamazlar, dedi.

Ne diyeceğimi beklemeden, kitabı masanın üstüne bırakıp ortadan kayboldu.

*

Üç gün sonra tekrar kitabı eline aldı. O sıra ben vakit geçsin diye Almancadan Türkçeye şiir tercüme etmeye çalışıyordum. Aslında bu çalışmalarımı bilen yoktur. İşten arta kalan zamanlarımda Almanca şiirler okuyarak, vakit doldururum... Güzel bir şiir bulunca da Türkçesi nasıl olabilirdi diye hayale dalarım. Yine böyle düşünceli olduğum bir sıra, gelip boş masalardan birine oturduğunu gördüm. Rüzgârlı, sarı yaprakların oradan oraya savrulduğu bir gündü. O da beni tanımış olacak ki yanıma geldi. Geçip oturdu karşıma... Sanki yüzüme değişmişim gibi bakıyordu. Biraz resmi olsun diye,

—Nasılsınız? dedim.

—İyiyim, dedi.

Ayrılıp ayrılmadıklarını öyle merak ediyordum ki, evi sordum... Kesin kararını vermiş, sözünü ettiği daireyi kiralamış mıydı acaba?

—Kiraladım dedi... Ben tuttum ama o oturacak. Belki vazgeçer dedim ama geçmedi, dedikten sonra, bu dairenin oturdukları evlerinden güzel olduğunu, oturma odasındaki büyük pencerenin, balkonun, ağaçları olan küçük bir parka baktığını, belediyenin havuzuyla yapay şelalenin görüldüğünü, kendisininse zemin katındaki güneş almayan, karanlık dairede oturmaya devam edeceğini, fakat, yeni evin küçükte olsa bazı sorunları bulunduğunu, tadilat işlerinin bitmediğini dile getirdi.

—Bitmemiş binaya mı yerleştireceksin aileni dedim. —Ayrılıyoruz, her şey bitti... Onlar benim ailem değil, demesini elbette beklemedim...

Az duyulan üzgün sesiyle,

—Haklısın, ayrılısak da biz biri aileyiz, dedi.

—O da bunu biliyor, üzülme dedim. Karın o senin, hala çocuğunun annesi... Fakat, kirayı nasıl ödeyecekler, yardım edecek misin? diye sordum.

Acı bir gülümsemeyle yüzüme bakarken, eşinin arkasında kayınbabasının serveti olduğunu, asıl kendisinin bundan sonra daha zor durumda kalacağını söyledi... Yobaz babanın dul kızını evine çağıracağını bildiğimden,

—Baba buna nasıl razı oluyor? diye sordum.

—Onların yobazlığı başka Raif Abi, dedi. Dışarıdan öyle görünürler içeriden şarap içip gezerler. Bakma sen... Ben asıl kızıma üzülüyorum. Birlikte yaş alamayacağız. Ayrı evlerde, zor vakitlerde kim bilir ne zaman görüşeceğiz.

—Belki barışırsınız, hayat bu, dedim. Karını tanırsın, sensiz yapamayacaktır.

—Yapar, bensiz de yapar, okumadığı için bana tutunmuştu zaten... Basamağın birini atladı. Bundan sonraki amacının ne olduğunu zaman gösterecek.

—Amaç mı arıyorsun? Daha boşanmadınız ki, dedim.

—Gönülden boşandık ya, daha ne olsun, dedi.

—Sen buna gönülden boşanmak mı diyorsun? Şu haline bak, dedim.

—Gönül işi böyledir, dedi. Taraflardan biri ipi bıraktı mı tekne ortada kalır. Ben de öyle oldum... Rüzgârda savruluyorum.

Tuttukları dairenin, yeni bitmiş altı katlı güzel bir apartmanın, en üst katı olduğunu, havuza, şelaleye, çam ağaçlarına, gökyüzüne, aya, güneşe, ufuklara baktığını yitirdiği bir şeyi anlatırmış gibi tekraren söylemeyi sürdürdü.

—Kızım için seviniyorum, dedi. Karanlık, ikide bir tuvaleti tıkanan daireden kurtuldular. Üst katların birinde kiracı oldular. Sabah olduğunda güneşin nereden doğduğunu, battığını unutmuşlardı. Artık rahatça güneş gören bir odada oturabilecekler. Neye üzüliyorum biliyor musun Raif Abi?

Gözleri doldu, sustu.

—Neye? diye sordum usulca.

—Biz onunla hep alt kat dairelerde oturduk. Kiminin tuvaleti tıkanırdı, kiminde ortalığı fareler sarardı. Bir keresinde tahta çakılı zeminden fare sesleri geliyordu. Yatağımıza kadar gelmezler diyorduk. Kaç kez üstümüzden geçtiler. Kaç kez kapan kurduk, fare zehri aldık... Şimdi onlar ilk defa balkonlu bir dairede oturacaklar. En çok buna seviniyorum. Kayınbabam olacak yobaz da artık

kesesinin ağzını açar. Servet avcısı komünist damattan kurtuldum diyerek sevinir.

Ne diyeceğimi bilemediğim için istemeden ağzımdan,

—Memnunsun yani, cümlesi çıktı.

—Öyle diyelim, öyle olsun, dedi. Yeni bina olduğu için temizlik şart. Bir de lavaboyla eksik musluklar var onları taktıracağım, dedi...

Kadın cinayetlerinden başka, ayrılmak istemeyen kıskanç erkeklerle dolu böyle bir ülkede sevdiği karısını kendi elleriyle başka bir daireye yerleştirmeye çalışıyor olması, komünist damat olarak suçlanması hoşuma gitmişti...

—Ne de olsa okumuş adamsın. Aferin sana, dedim.

Aferin dememden rahatsız olmuş gibi bakarken,

—Yapacak bir şey yok dedi. Kadın istemezse biter. İstemeyenle zorla aynı çatı altında kalacak değilim. Hem biz akrabayız. Amcamın kızı olur, dedi.

—Olsun, amcanın kızı da olsa, kıymetini bilmeliydi, dedim. Senin gibisi az bulunur.

Ne dediğimi duymamış gibi lavaboya gitti, elini yüzünü yıkayıp döndü. Yerine otururken,

—Ev sahibi sandığımdan anlayışlı çıktı, dedi. Lavaboyla muslukları taktırırsınız, temizliği de yaptırın, kiradan düşersiniz dedi. Belediyeye gittim, suyu, elektriği açtırıp geldim.

*

Birkaç gün de böyle geçti. Epey zamandır içinde bulunduğum kitabın sayfalarında durmuyor, dolaşıyordum. Sanırım aylardan bahardı. Soğukların çekildiğini, daha ılık bir güneşin doğmaya başladığını hatırlıyorum... Bir sabah belediye otobüsüyle işe giderken, büyük poşetlerin içine leğen, tel fırça, sünger, bez, deterjan koyup belediye otobüsüyle yola çıkan Kemal'le karısına rastladım.

Birkaç gün sonra,

—Beni gördün mü? Ben sizi gördüm," dedim.

—Evi temizlemeye gidiyorduk, dedi. Akşama kadar camları sildik. Ertesi gün yine gittik. Görsen her taraf toz toprak içindeydi. Duvar dipleri, dolap köşeleri örümcek ağlarıyla doluydu... Karım onarımdan sonra sıvası yapılmamış yerleri göstererek, "Duvarlar ne olacak?" diye sordu. "Usta bulacağız," dedim. Usta dediğime bakma, görev yaptığım okulun hademelerini çağırdım. İşin ne olduğunu gösterdim. "Yaparız," dediler. Boya, alçı, biraz da beyaz çimento aldım.

—İyi yapmışsın, dedim. Ev taşıması zordur.

—Sürekli masraf çıkmasa kolay da masraf çok çıkıyor Raif Abi, dedi.

—Hademelere kaç lira verdin? diye sordum.

—Ne verdiysem aldılar, itiraz etmediler, dedi. Zaten işçi yevmiyesi ne kadarsa o kadar verdim. Onlar da kabul etti. Az versem ne derlerdi orasını bilemem. Herhalde bir daha yüzüme bakmazlardı. Şimdi iyiyiz şükür. Okula gelip giderken selam vermelerinden anlıyorum. Memnun kalmasalar kışlarını dönüp giderlerdi.

—Artık ev temiz diyorsun yani... Balkon kapıları ne oldu, yaptıracığım diyordun, dedim.

—Yaptırdım, dedi. Sular akıyor, elektrikler de açıldı. Bir iki gün içinde eşyaları toplamaya başlarız.

*

Taşınacakları gün evlerine vardım. Onlar beni görmüyordu. Görünmez olmuş, bir köşede ne yaptıklarını izliyordum. K da karısı E gibi üzgün görünüyordu. Böyle anları Allah kimseye yaşatmasın. Uzun zamandır evli olan iki kişinin evlerini ayırmaya kalkması pek zordur. Kendim de yaşadığımdan bunun ne kadar güç olduğunu bilirim. Neyse... Dağınık bir ev hali düşünün. Kimi eşyalar toplanmış, taşıyıcılar geldiğinde rahatça alabilsinler diye bir köşeye yığılmış...

Tüplü televizyon açık... Akşam haberlerini sunan spiker, ekonominin bozuk olduğunu, iktidara ve parti liderine hakaret edenlerin mahkemeye çıkarıldığını, pek çok memur hakkında dava açıldığını, Andımız'ın kaldırıldığını, bayram kutlaması yapılmayacağını, ordunun dağıtıldığını, işçilerin coplandığını, zamların devam ettiğini söylüyor.

Adının S olduğunu öğrendiğim, ana sınıfı öğrencisi olacak yaştaki bir çocuk, odanın ortasında oyuncaklarıyla oynuyor. Neden annesiyle babası üzgün? Belki de bunu biliyor. Anne karnından alışkın olduklarından çocukların hisleri kuvvetli olur. Fakat biz onları bilmez, anlamaz sanırız.

Yüzü hiç gülmeyen, uzun zamandır mutsuz olduğu anlaşılan E isimindeki kadının,

—Kamyon gelince komşulara ne diyeceğiz? dediğini duyuyorum.

Bir kez daha farkına varıyorum ki, bu sorun hala aşılamamış.

E anlaşılmaz şekilde eşyaları götürecek olan kamyon meselesine kafayı takmış durumda.

Hangi zamanda bulunduğumu o zaman daha iyi fark ediyorum. Daha önce de Kemal Bey, karısının buna benzer sözlerinden söz açmıştı.

Kemal Bey'in aldırılmaz görünerek,

—Kim sorarsa, hiç durma bana haber ver, gereken açıklamayı ben yaparım, dediğini duydum.

Koridoru geçip dışarı çıktım. Üst katlara bakacağım. Bina sakinleri ekonomik olarak orta seviyenin altında görünüyorlar. Komşular birbirine yabancı. Kimse kimseyi tanımadığı gibi, göç eden de fazla. İşi bozulan başka semtlere gidiyor olmalı.

Tekrar alt kata iniyorum.

Şimdi, E'nin oturduğu koltuğun tam karşısında ayakta duruyorum. Beni görmüyorlar. Her neyse... Görünmezliğimi bir kenara koyalım... Gelelim eşyalara... Birazdan eşyaları paylaşma işini konuşacaklar.

Az önce üzüntüden ne yapacağını bilemeyen Kemal Bey koridora çıktı. Çocuk elindeki kumandayla çizgi film kanallarından birini açtı. Birazdan E'nin Kemal Bey'e,

—Biliyorsun beyaz eşyaları babam aldı, koltuk takımları senin, buzdolabı, çamaşır makinası, ocak benim, dediğini duyuyorum.

Yere bakan K,

—Bunu konuşmak istemiyorum. İstedğin her şeyi alabilirsin. Bir yatak, iki de tabak bırakırsan bana yeter, demek isterken susuyor. Onun yerine,

—Koltukları da götür, gitsin, istemem, diyor.

Gün ışığı görmeyen karanlık evin halini görseniz, öyle dağınık ki... Her taraf, kutulara, çuvallara doldurulmuş eşyalarla dolu. Daha da toplanması gereken bir sürü şey var. E, mutfak eşyalarını kutuya yerleştirirken ayakta dikilen çocuk.

—Anne şunlar da babamın olsun! diyor. Elinde iki çatalla, iki de kaşık var.

İnanır mısınız, o anda gözlerim nasıl doldu. Aile adına, çocuk adına öyle üzüldüm ki... E de bir ara göz yaşlarına mâni olamadığından yatak odasından çıkmadı, bir süre yalnız oturdu. Göz yaşlarını saklamaya çalışan K da yüzünü yıkamaya lavaboya gitti.

Herkes biraz kendine gelince E,

—Tamam, bunları çıkaralım, babanda kalsın. Nasıl olsa sen de buraya geleceksin. Evde yedek kaşıklar olmalı, dedi çocuğa.

Fakat şunu açıklamama izin verin. Başka bir gün yine eve gelmiş neler yaşadıklarını izliyordum. Evlerindeki soğuk savaşı sözle anlatamam. Karı koca birbirine küs olduğundan ayrı yatıyorlardı. En ufak bir şeyde de kavga ettiklerine tanık oluyordum. Yine bir kavgadan sonra sessizliğini bozan E,

—Dinle beni... Senin de senelerce dile getirdiğin gibi bitti bu iş... Anlıyor musun bitti... Sana da yazık bana da... Ayrılmamız kaçınılmaz. Hazırlık yapalım. Ufak ufak kendine bir şeyler alsan iyi olur.

—Ne mesela? diye sordu Kemal Bey.

—Her şey... Ütü mesela! Ütün var mı? Ütü masasını da götüreceğim... Benim de ihtiyacım olacak. Çatal, kaşık takımı mesela... Onları da götüreceğim. Yani eşya almak zorundasın... Paran yok değil mi? Fakirsin... Tabii tabii... Fakirsin sen... Daha az sigara, daha az rakı içseydin de para biriktirseydin. Ancak geçinemiyoruz, maaşım az, kahrolsun hükümet, karım çalışmıyor, kaynatam yardım etmiyor, yoksulluktan, öğretmen olduğum halde karımı, çocuğumu balkonlu da olan, güzel, aydınlık bir dairede oturtamıyorum, fare gibi bodrum katlarında yaşıyoruz demesini bilirsin. Utanmaz adam! Karı kız peşinde gezerken param yok demiyorsun. Başka öğretmenlerin arabası var da, ben yaya kaldım demenden de bıktım... Allah belanı versin senin! Bir de ayrılıyoruz diye üzülüyorsun öyle mi? Cehenneme kadar yolun var... Ne halin varsa gör. Ben de sana acımayacağım... Yeter mi? Daha anlatmamı ister misin? Yatağın var mı mesela? Kanepede uyursun artık. Her şeyi babam aldığından yatağı da götüreceğim... Niye bırakayım ki... Maaşı olan sensin... İşsiz, beş parasız olup her şeyi sana mı bırakmamı istersin? Tabi ben zengin kızıyım. Zengin gelip sana yük oldum. Zırnık koklatmadım. Hep kendime harcadım. Sen tek takım elbiseyle amele gibi okula gidip gelirken ben pamuk prensesler gibi giyindim. Hadi oradan! Kendini hazırla... Cıscıbir ortada kalacağından şimdiden hazırlığını yapsan iyi olur...

Bu sözler karşısında okul psikoloğu Kemal Bey'in ne diyeceğini merak ediyordum. Karısının feryatlarına üzgün gözlerle bakarken bir şey demedi. Sadece kapıyı çarpıp çıktı. Büfeye gidip bir kutu bira aldı. Kimsenin olmadığı ıssız bir sokak arası buldu. Karanlık gecede park halindeki kamyonun arkasına saklanarak birayla sigara içti.

*

Günlerden bir gün K yine gelmiş, her zamanki yerine geçip oturmuştu. Üzgün görünüyordu.

—Bitti mi, ayrıldınız mı? diye sordum.

—Ayrıldık, dedi.

—Eşyalar... Eşyasız evde mi oturuyorsun?

Buzdolabı dışında acil eşyaya ihtiyacı olmadığını söyledikten sonra,

—Bana yeter kalanlar, dedi.

—Ne kaldı ki?

—Ne kalmadı ki dedi, yün yorganım, yatağım vardı annemin verdiği... Onlar kaldı. Yastık da var. Metal tabakları, plastik leğenleri bana bıraktığı gibi, babasının aldığı koltukları, ufacık çelik bir tencereyi, S'nin elindeki iki çatalı, kaşığı, Alman yapımı birkaç porselen tabağı, üç beş bardağı, plastik bir sürahiyi, küçük televizyonu, bin bir güçlkle aldığımız bilgisayar, salondaki halıyı, annesinin verdiği birkaç eski perdeyi, metal bir çaydanlığı, daha da birçok şeyi bana bıraktı... Daha ne olsun.

—İyi o zaman, dedim.

—İyi değil Raif Abi, içim yanıyor, durumum çok kötü dedi. Keşke morfin gibi bir şey olsa böyle durumlarda. Uykuya dalsam, acı geçinceye kadar uyanmasam... Bir ara çocuğu kucağıma alıp hüngür hüngür ağlamak istedim. Belki acır diye... Kendimi tuttum... Güçlü görünmelisin dedim. Göründüm de... Sen de oradaydın... Geldiğini anladım. Bizi izlediğini biliyordum.

Bu kez içimden ona üzölmek gelmedi. Üzölürsem ak kaşık olduğunu düşünmeye devam edeceğini biliyordum.

Teselli cümlesi kuracakken,

—Karının anlattıklarına bakılırsa yaygaracının tekiymişsin, dedim. Karım işsiz, eğitimsiz, çalışmıyor, geçinemiyoruz türküsü dilinden düşmezmiş, diyecektim demedim. Onun yerine,

—Yine de kestirip atmayın, birbirinize destek olmaya gayret gösterin. E de güçlü görünüyordu. İkinizi de kutlarım. Çocuğun yanında fazla rezillik çıkarmadınız. Hiç çıkarmadınız dersem yalan olur şimdi, dedim.

—Fotoğrafları nasıl paylaştığımızı da gördün mü? diye sordu?

—Gördüm, dedim.

—Benimle olan fotoğraflarını nasıl ayırdı. Hepsini bana bıraktı. Düğün fotoğraflarımızı bile almadı. Sen de gördün mü?

—Gördüm, dedim.

—S'nin fotoğraflarını seçip önüme nasıl koyduğunu? Çocuk bende kalacak fotoğrafları senin olacak dedi... Sen de gördün ya...

—Evet, gördüm dedim... Sadece seni, bir zamanlar aşkla bağlı olduğu seni ayırıyordu. Senle çekindiği fotoğrafları istemiyor, al senin olsun, diyordu. Ama, S'nin fotoğraflarından bir miktarını sana bıraktı. Fakat, o kadar iç içe geçmiştiniz ki. Ayırmak pek güçtü. Mesela fotoğrafın birinde, üzerindeki mor çiçekli elbiseyle hamile olduğu görülüyordu. El ele tutuşmuştunuz. O fotoğrafı sana bırakmadı. Neden biliyor musun?

—Neden?

—Çünkü bir tane daha yoktu o fotoğraftan, dedim. O fotoğraf onun ilk hamileliği idi. Sen de onun çok sevdiği kocasıydın. Çocuğunun babasıydın. Bugün atmış yaşında olan o kadın, bir daha hamile kalmadı, anne olmadı. Sen hala beni sevseydi anlamaya çalışır, hep suçlamazdı diyorsun. Sanki sen onu anladın mı? Sanki sen bulunmaz Hint kumaşıydın da kıymetin bilinmedi öyle mi? diye sorduktan sonra cevabı beklemeden kayboldum.

Sende de Suç Var

Bir öğleden sonra yine kitabın kapağı açıldı. Sayfaların arasına ışık sızınca, havanın soğuk olduğunu, kış aylarının yaklaştığını fark ettim. Genç okul psikoloğu Kemal Bey durmuş, satırların arasındaki beni okuyordu. Fakat düşünceli olduğundan dikkatini okuduklarına veremediğini, Maria Puder'in tensel olmayan, saf sevgi konusundaki sözlerini, benim bu konudaki hayli iddialı olan düşüncelerimi anlamadığını fark ettim... O kadar dalgındı ki, durup yüzüne baktığımı, merhaba dediğimi görmedi bile. Tekrar el sallarken,

—Buradayım, boş boş ne bakıyorsun, dedim.

Uykudan uyanır gibi kendine geldi.

—Sen miydin Raif Amca, dedi üzgün bir sesle.

—Kimi bekliyordun, elbette benim, dedim.

—Dalmışım ki sorma, dedi.

—Hayırdır, dedim.

—Aynı mesele, bildiğin şeyler, canım sıkılıyor, ne yapacağımı bilemiyorum, dedi.

—Bileceksin, dedim. Kendini bırakmayacaksın. Psikolog adamsın. Ne yapman

gerektiğini ben mi söyleyeceğim sana? Yapma. Dik dur. Hayat bu. Katlanmayı bilmeli.

Depresyon geçirenlerin bezgin haliyle yüzüme bakıyordu.

—Çok oldu görüşmeyeli. Anlat bakalım. Aradan uzun zaman geçti, dedim. Bir ay mı? Bu zamanda pek çok gelişme olmuştur.

—Benim kızı okula yazdırdık, dedi. Annesi de benimle geldi. Daha doğrusu ben onunla gittim... Görev yaptığım okulun, ilköğretim bölümü de var. Ayrılmamışız gibi birlikte okul müdürünün odasına girdik. Kimse ayrıldınız mı diye sormadı. Nereden bilsinler. Yan yana durunca hala birlikte oturduğumuzu düşünmüş olmalılar.

—Demek öyle, dedim.

—Öyle Raif Amca, dedi. Kızımız çok şükür iyi. Fazla etkilenmedi ayrılığımızdan. Ben de buna şaşıyorum. Hani filmlerde izleriz ya, çocuk babasının elini bırakmaz, gitme, anne babam da kalsın der, kendini yırtar, paralar. Çok şükür bizim ki öyle değil. Pek rahat. Bazen ayrılmış ana baba çocukları anlatılırken, çok sorunlu olurlar, dikkat etmeli, kavga edebilirler, yalan söyler, üste çıkmaya çalışırlar, risk altında bulunurlar şeklinde acınası sözler ederler ya, hiç ilgisi yok diyesim geliyor. En azından bizim S öyle değil. Değişik bir çocuk.

—Kalıbına tüküreyim senin, kimden aldıysan o diplomayı götür ver, bu işi de yapma diyecekken vazgeçtim, onun yerine,

—Sana öyle gelmesin? diye sordum. Annesi ne düşünüyor acaba, sordun mu?

—Sormadım, dedi.

—Sorsan iyi olur.

—Dinlemez ki beni, o kadar çok düşünüyordun da, niye ayrıldın, niye evlilik insan doğasına ters dedin, Niye evini, aileni değil de memleketi kurtarmaya kalktın, herkes partili olurken sen sendikalı oldun, işini yapacağına devleti karşına aldın, niye beni çıldırttın, niye alkole, sigaraya çatır çatır para harcarken maaşımız yetmiyor, kirayı ödeyemiyoruz, soğukta oturuyoruz, yakıta para harcayamayız, geçinemiyoruz, babana söyle de bize yardım etsin dedin? der. Daha da kim bilir neler söyler. Suçu üzerime yıkar. Konuşmak için mazeret aradığımı söyler de söyler.

—Haksız mı? dedim.

—Değil elbet, dedi.

—Madem haklı, ısrar et, konuş kızının durumunu, diyecektim vazgeçtim. Psikoloğa işini öğretmek gibi olacağından sustum. O kaldığı yerden anlatmayı sürdürdü.

—Kızım diye söylemiyorum, inan çok akıllı... Olması gereken olmuş gibi davranıyor. Çocuk nede olsa... Yapılana, yaşanana bakıp rahatlıyor.

Kavgalarımızdan, evin karmaşasından mı yıldıydı kim bilir. Evde gerginlik kalmayınca rahatlamış olmalı. Bence annesinin durumundan etkileniyor. Annesi rahat olan çocuklar da rahat olur. En çok buna bağlıyorum huzurlu görünmesini, ağlamamasını, baba sen de gel diye tutturmamasını.

—Bu seni mutlu etmiyor mu yoksa? Ağlamasını mı isterdin?

—Yok Raif Amca... Ağlayıp sızlasa ben eve gelsem, çocuk da biliyor ki, düzenimiz hiç değişmemiş olacak. Surat asan bir anne, yalnız bir baba... Sürekli gerginlik. Televizyonda haberler... Benimle girilen ortamı tanıyor herhâlde... Ağlamasını değil de bir mucize olsun isterdim. Birden değişti vereyim. Girdiğim yere karanlık değil, ışık saçayım... Böyle de bir şey olmayacağına göre... Aslında sorun bende... Aslında değil kesin bende... Sahi bir şey soracağım sana. Ben de bir sorun görüyor musun? Şöyle uzaktan bakıyorsun ya, efendi birine benziyorum değil mi? Gözüne takılan acayip bir şey var mı bende? Normal olduğumu söyleyebilir misin? Normallerle hastaları birbirinden ayırmak öyle zor ki... Bazı hastalar vardır, psikopattır ama çok kazanıyordur. Hatta müdür, milletvekili, psikolog dahi olabilirler. Ne acayip değil mi? Bende ki sorun nasıl bir şey? Dışarıdan bakan biri olarak bende ne görüyorsun? Düşündükçe öyle canım sıkılıyor ki. Sürekli soruyorum, neden istemedi bu kadın beni? Aşkımız için ölmeyi istediğini söylerken nasıl bu hale geldi? Aramızdaki aşkı görmeliydin Raif Amca... Öl dese ölürdüm. Sen mesela, sevgilini Almanya'da bırakıp dönmüştün... Ben senin gibi yapamazdım. Bırakmak öyle mi, mümkün değildi. Onca aşk mektubundan sonra nasıl bu hale geldik? Ne dersin Raif Amca? Nasıl biriyim ben?

Belli etmedim, gençliğine verdim, yine aşk karşılaştırması yaptı, kendi aşkını Maria Puder'e olan aşkımın önüne koydu ama olsun dedim; ıslak gözleriyle ben kimim, nasılım, anlat beni, ne görüyorsun bende demesi öyle üzücü geldi ki,

—Ne demek evladım, dedim. Evlilik adamı kirletir. Sen de kendini kirli hissetmeye başladın, hepsi bu. Bunun dışında ne diyebilirim? İyi bir babasın,

çocuğunla ilgileniyorsun. Böyle bir zamanda işsiz değilsin, çok iyi bilmemekle birlikte, evleri ayırma çabana bakınca, iyi bir psikolog olduğunu da söyleyebilirim. Aileni de terk etmediğini görüyorum. Ne olursa olsun onlar ailen olmaya devam ediyor. Ne insanlar var, boşandıkları eşlerine nefes aldırmayan. Bir de senin yaptığını bak. Kendi ellerinle, mutsuzum diyen eşini ayırdın. Evet, ayrılmayı sen istemişsin ama, o da gerçeği görüp hayır dememiş. Olması gereken oluyor. Rahat ol. Kusuru kendinde arama. Yaşadığımız hayat kusurlu evladım. Önümüze konan yollar kusurlu. Herkes aynı yolları kullanıp benzer acıları yaşıyor. Her sorunun kaynağı sen değilsin ki...

—Keşke ben de böyle düşünebilseydim, dedi.

—Günü geldiğinde düşüneceksin, dedim. Her şeyin zamanı var. Gün gelecek o da seni anlayacak, birbirinizi affedeceksiniz...

Bir şey söylemesini beklemeden,

—Kızından söz ediyordun. Okulu sevdi mi? diye sordum.

—Sevdi, dedi. Ana okulunu sevmemişti, burayı sevdi sanki. Çok şükür iyi. Öğretmeni de çok iyi biri. Sendikadan tanırım, Sema Hanım. Allah ondan da razı olsun. Kızım olduğunu bildiğinden ilgilendi. Çok az kişi vardır ayrıldığını bilen, biri de Sema öğretmendir. Kızımı okutacağı için söylemek zorunda kaldım. Çok titiz, mesleğini de seviyor. Kolay değil bu zamanda işine gönülden bağlı öğretmen bulmak. Sizin zamanınıza, köy enstitülerinin olduğu yıllara hiç benzemiyor Raif Abi... O zamanlar öğretmen yoktu, şimdi çok var ama işsizler. Öğrenci öğretmen bekler, öğretmen işe girmeyi ister. Ucuza öğretmen çalıştırmak için sınavı kazansan da atamanı yapmıyorlar. Atama, güvenceli iş yok ama, geçici, güvencesiz, karın tokluğuna çalışırsan, iş çok... Çalışmadın mı iş beğenmiyor derler. Bizim okulda da ücretli çok öğretmen görev yapıyor.

Onları da suçlamıyorum. İsteyerek, canla başla ders yapamamaları çok doğal. Sürekli kafanda ek iş arayışı olursa verimli ders işlenebilir mi? Bir yıl öğretmenlik yapan ertesi yıl market işçisi oluyor. Eskiden de öğretmenlerin durumu iyi değildi, ek işler yapıldı ama hiç olmazsa, ders anlatan, öğretmen olduğunu bilir, az maaşının artırılması için sendikalı olup hak arardı. Şimdi ne sendika var ne maaş... Düşükte olsa, düzenli maaş öğretmene, bu benim işim, mesleğim dedirtiyordu. Hiçbir şey bırakmadılar. Sema Hanım eski öğretmenlerden. Kafası da iyidir. Cumhuriyet karşıtı, Atatürk düşmanı, türbanlılardan değildir. Son zamanlarda böyle öğretmenlerin sayısında büyük artış oldu. Nereden geldiler anlamadım. Sanki hepsi siperde bekliyordu da birden ortaya çıktılar. Atatürk düşmanlarının iktidar olduğunu görünce derhal hazır ola geçip kapıyı verdiler. Ne zaman bu olayı düşünsem, kurtuluş savaşında, kimin bayrağını görürse o bayraktan bulup biz de sizdeniz diyen, vatan duygusundan yoksun cahiller aklıma gelir.

—Gelmesin, herkesi çabuk suçluyorsun diyecekken sözü değiştirip,

—Olmaz öyle, dedim. Korktuklarından, işlerini kaybetmek istemediklerinden kapanmışlardır.

—Haklısın Raif Abi dedi, ben söyleyecektim, lafı ağızımdan kaptın, çok yaşa sen, dedi.

Sema Hanım'ın hiç evlenmediğini, türban takmadığını, kırk yaşlarında olduğu halde bekar yaşadığını söylerken,

—Madem bekar, arkadaş ol, belki evlenirsiniz ileride, diyecektim, demedim. Şakanın sırası olmadığından sustum.

—Sen nasılsın? Başka neler yaptın ben yokken? dedim. Alışmışsındır, insan her şeye alışır.

—Ne alışması Raif Abi dedi. Kolay mı alışmak... Ev o kadar boşaldı ki. Hani okullar tatil olunca öğrenci sesi kesilir, incin top oynar ya, öyle oldu. Boş duvarlardaki çerçeve izleri, doluyken küçük görünen odalar o kadar genişledi ki... Meğer ne kadar büyük bir dairede otururmuşuz. Dar sokaktaki güneşi göstermeyen pencerelerin karanlığı arttı. Mutfak desen öyle... Adamlar alt kat daire diye mi bilmem, mutfak penceresini yapmayı unutmuşlar. Tuvalet penceresi gibi pencere mi olur? Küçük bir pencere koymuşlar o kadar. Yemek kokusu, çöp kokusu dağılsın istememişler. Karım haklıydı Raif Abi. Sigarayı bıraksam, içki de içmesem daha güzel bir dairede oturabilirdik. Eskiden de mi bu kadar pahalıydı bira, rakı, sigara anlamadım ki... Yeşilçam filmlerine bakarsan, peynir ekmek gibi rakı alınıp içiliyor. Kimse içmesin diye zam yapılır da bu kadar mı yapılır? En çok vergiyi, hiç sevmedikleri içenlerden alıyorlar. Haram olsun... Neyse olan oldu artık... Anlayacağın eve gidesim yok... Bir de düşün, bu halde danışma yapıyorum... Psikoloji bilgimle gelenlere yardımcı olmaya çalışıyorum. Öğrencilere, velilere derslerde, sınavlarda nasıl daha başarılı olunacağına ilişkin yapılması gerekenler hakkında bilgi veriyorum. İyi beslenin, uyku saatlerinize dikkat edin, öğrenilmiş çaresizlikler içinde yaşamayın diyorum. Kim olduğum, ne yaşadığım bilinse sen önce kendine yardım et demezler mi? Hani bir söz var ya, bir şey biliyorsam o da hiçbir şey bilmediğimdir diye... Ben de bu durumdayım. Kuyruğu dik tutmaya çalışarak öğrencilere verimli ders çalışma yöntemlerini, doğru meslek seçiminin önemini anlatıyorum. Sanki işsizlik yok, her şey normal, hukuk işliyor, devlet çarkı dönüyor, ekonomik işgal yok, parti devleti kurulmamış, herkes özgür, eşitmiş gibi, doğru mesleğe yönelmezseniz, mutlu olamazsınız diyorum. Neyse... İlgini çekmeyen konularla başını ağrıtmayayım Raif Abi...

—Ne münasebet evladım, senin için geldim, dertleşelim, insanın acısını insan alır, dedim.

—Sağ ol Raif Abi dedi. İyi ki rahmetli Sabahattin Ali seni yazmış, güzelce

anlatmış... Gerçi kötü bir kaderin olmuş ama olsun, kimin kaderi güzel ki... Yakında su sıkıntısı başlayacak diyorlar. Dereler kururken, dünya hızla kirlenirken kimin kadere güzel olabilir ki...

—Haklısın Kemal evladım," dedim.

—Rahmetli Sabahattin Ali'nin de bahtı karaydı, yüzü hiç gülmedi, işbirlikçi siyasetçilerle başı dertteydi, güzel bir dünyanın mümkün olduğunu, fakat hainlerin buna fırsat vermediğini düşünüyordu, sonunda hain bir cinayete kurban gitti diyecektim, istediği konuyu anlatmasını sürdürmesi için demedim.

—Okuldan çıkınca doğru eve değil, önce sendikaya uğruyorum, dedi. Sendika, trafiğin en yoğun olduğu yerdeki yedi katlı apartmanın en üst katında. Balkondan şehre bakıyorum. Arabalar, kalabalıklar akıp duruyor. Bu kadar insan, büyük bir kalabalık sabah akşam trafikteler. Havalarda soğuk. Kimseye belli etmiyorum ama deli gibi bir dost arıyorum. İyi ki varsın Abi... Sen de olmasan iyice içime kapanırım, arayanım soranım olmaz. Saniyeler yıl olur vakit bile geçiremem. Ben de Sabahattin Ali gibi bir şeyler yazıyorum, sana söyleyecektim, vakit darlığından hep unutuyorum. Sabahattin Bey kadar iyi bir gözlemci olamasam da yazar, vakit doldurmaya çalışırım. Yazmak da boşuna emek... Kim okuyacak? Herkesin o kadar çok işi var ki... Hele de sosyal medya çıktığından beri kimsenin okumaya vakti kalmadı. Birbirlerinin çala kalem yazdığı birkaç cümleyi, yanlış anlamadan okurlarsa ne ala... Bir de pek bilgili, görgülü olduklarını iddia etmezler mi, adam beğenmiyorlar... İnterneti, sosyal medyayı önemli buluyorum ama kabul edemediğim şeyler oluyor. Yanlış bilgilerle insanların tek bir yöne sürülmesi, yanıltılması, reklam kalabalığı içinde doğru dürüst haber okunamaması gibi... Bakalım zamanla neler olur... Yine çok konuştum Raif Abi... Biraz da sen anlat. Sağlığın nasıl? İyileştin mi? Romanın sonunda hasta olduğundan söz ediliyordu. Sonrası yok. Umarım düzelmişsindir.

—Yanında olduğuma göre iyi olsam gerekir. Kötü mü görünüyorum yoksa? diye sordum.

—Yok yok, gayet iyi görünüyorsun dedi. İznin olursa benim de sana birkaç önerim olacak Raif Abi.

—Buyur, dinliyorum, dedim.

—Elin damadını, evinize doluşmuş olan uzak akrabalarını, baldızını mesela bıraksan, kendi çocuklarıyla ayrı bir eve çıksan diyorum. Karını da yanına alsan, o kadın ki, Abi yanlış anlama da Maria Puder'den vefalı çıkmış. İki çocuğun annesi olmuş. Ömrünü seninle geçirmiş, daha ötesi var mı? Lakin şunu da eklemek isterim, evdeki otoriteni düşünüyorum da karının tutumları nedeniyle zayıflamış olmalı. Hangi kadın kardeşini, kocasıyla birlikte yanına alır. Hepsi senin eline bakmıyor mu? Hani çalışmasan da başkalarının kazancına muhtaç olsan, başka yolu yoktu diyeceğim. Hem ekmeğini yiyor hem de seni hor görüyorlar. Doğrusu bu kadarına pes diyorum. Mihriye Hanım, horlanmana izin vermemeliydi. Kardeşini yanına almayı biliyor da, seni savunmayı, itilip kakılmanı önlemeyi bilmiyor mu? Bu noktada onu kınayacağımdan kusura bakma... Sen de de hata çok... Tamam vakti zamanında Almanya'ya dönebilir, Maria Hanım'la, kızınla farklı bir hayat yaşayabilirdin. Fakat emin ol Maria Puder seni isteseydi arar bulurdu. Özgür kadın, istememiş. Belki de istediği senden çocuk yapmaktı. Belki de seni sadece sperm bankası olarak gördü. Kızma ama, böyleleri yok değil. Kötü bir şey olarak söylemiyorum bunu. Keşke yaygın bir şey olsa da çocuk isteyen her kadın evlenmek zorunda kalmasa Abi. Haksız mıyım?

Bu konuları konuşmak istemediğimden olacak, ne diyeceğimi bilemedim. O ısrarla,

—Yanlış mı düşünüyorum? diyerek konuşmaya devam etti.

—Yanlış değil aslında, dedim. Hanımım iyidir, hoştur ama horlanma meselesinde doğru düşünmediğini görüyorum.

—Doğrusunu sen anlat, o zaman.

—Doğrusu şu ki, belki de aşağılanmaktan, hor görülmekten garip bir haz duydum.

—Daha neler Abi... Hiç güleceğim yoktu kusura bakma...

—Gül evladım, dedim. Fakat şunu da unutma ki, o zamanlar ben de durumun farkına varamıyordum. Hayatları horlanmayla geçmiş olanlar, gün gelir kendilerini daha iyi şeylere layık göremezler. Layık oldukları yerin bulundukları yer olduğunu sanırlar. Benimki de biraz öyle oldu... Senin de haklı olarak belirttiğin gibi, Maria Puder'in benim gibi ezik biriyle evlenmesi olacak işlerden değildi. Avrupa'nın sanat çevresinden çıkıp birbirine baka baka kararan, sanattan, resimden anlamayan bizlerin, benim gibi eziklerin arasında ne yapacaktı? Osmanlı'dan beri böyleyiz biz. Kişiliklerimizi yok etmek isteyenlerin iktidarından hiçbir zaman kurtulamadığımızdan, babalarımızda onlardan geri kalmadığından, demokratik aile içinde yaşamak nedir bilmediğimizden olacak benliklerimize sahip çıkamayız. Her gelen üstüne basıp geçer. Biraz da benim gibi hassas ruhluyun hiç dinlemez canını okurlar. Ekmek yedirdiklerin bile tepene çıkar. Saygı gereği susmalarını, korkaklık, zekâ yoksunluğu olarak görürler.

Sözlerimden cesaret almış olacak ki,

—Evet, kesinlikle katılıyorum sana, dedikten sonra aceleyle ekledi,

—Nezaket yok... Kabayız. Yönetenlerine anayasal haklarına rağmen hesap soramayanlar, birbirinin eline bakıyor, ekmeğine göz diyor. Vahşi hayvan misali... Bir de Raif Abi, evlenmek şart mı? Nedir bu bizdeki evlilik takıntısı. Filmlerimiz, dizilerimiz evlenmeye çalışan gençler üzerine. Şarkılarımız öyle, şiirlerimiz öyle, herkes eşini arıyor. Eş olmak zorunda mıyız? Eş olsak bile aynı yatakta yatmaya mecbur muyuz? Başka, daha güzel şeyler de var hayatta. Evlilik, özeni kâğıt gibi buruşturup çöpe atıyor. Arkadaşlığın yürümesi için özenli olman gerekir değil mi? Değilsen biter. Evlilik böyle değil ki, yok ev kirası, yok geçim derdi, yok çocuklar derken özen olsa da olmasa da herkes birbirine mahkûm oluyor. Hele sen, karın, çocukların yetmemiş, bir de baldızla kocasına bakmışsın. Olacak şey değil...

Konunun buraya kadar geleceğini tahmin etmediğimden ilkin ne diyeceğimi bilemedim. Sözlerinde haksız değildi. Baldızımla kocası konusunda doğru şeyler dile getirdiğini, koşullar gereği bu noktaya sürüklendiğimi, insan söz konusu olduğunda, iki kere ikinin dört etmediğini, matematiğin işe yaramadığını söyledikten sonra,

—Hak veriyorum sana dedim. İnsan yaşadığı her şeyi kontrol edemez... Değişmez mi, değişebilirdi fakat, değişmiyor işte... Aile yapımız değişmiyor, demokrasi anlayışımız da öyle... Bunca yıl oldu değişmedi. Hatta olanı da kaybedip tekrar Saray düzenine, kendini padişah sanan tek kişinin otoritesine boyun eğmeye başladık. Başka bir dünya mümkün ama gel görkü o dünyayı kurmaya insan lazım... Daha mutlu bir gelecek üzerine söz söyleyenleri ya hapse atıyorlar ya da öldürüyorlar... Derin konular bunlar.

Son cümlemi öyle kısık sesle söyledim ki, kalabalık içindeymişiz de kimse duymasın ister gibiydim. Ne olur ne olmaz duygusuyla konuyu uzatmak istemediğimden,

—Yalnızlık dışında evde durumlar nasıl? diye sordum. Kendine bakabiliyor musun?

—Bakıyorum, dedi. O konularda becerikliyimdir. Yemeğimi yaparım. Önceleri bilmezdim. Üniversiteyi okurken tek odayla, ufak bir arası olan küçük bir gecekonduda üç yıl geçirdim... Bir yılda göreve atandığımda yalnız yaşadım. Yemektir, bulaşıktır bunlar sorun değil. Üstesinden geliyorum. Yalnızlığın yadırgadığım yanı ilkin vahşi bir aslan gibi üzerime gelmesi oldu. Boğuşma o kadar sert geçiyor ki, sonunda kazanıyorsun, vahşi aslanı da yanına alıp güzelce kuruluyorsun koltuğuna. Şu anda boğuşma faslı devam ediyor. Ne zaman biter orasını bilemem.

Doğrusu, yalnızlığın evcilleştirilecek aslana benzetilmesi hoşuma gitmişti.

—Her şey geride kaldı artık, bitmeli dedim.

Ne dediğimi duymamış gibi

—Nereye baksan yalnızlık, dedi. Bir ben yalnız kalmadım ki... Dolap olmadığından elbiselerimi koyacak yer bulamıyorum. İki adım genişliğindeki araya çivi çakıp ip bağladım, baktım olmuyor tahta getirip yerleştirdim. Elbiselerimi bu tahtanın üstüne düzleyip koyuyorum. Gömlekleri, ceket paltoyu, kapıların arkasındaki tel askılara asıyorum. İdare edeceğim... Şimdilik böyle olmak zorunda. Ütü masam kanepenin bir köşesi. Henüz çamaşır yıkamadım... Bakalım. Çamaşır makinasına ihtiyacım olacak. Vahşi hayvanla çarpışmam bitince rahatlarım. Savaşı kazandığımda yalnızlığımı evcil bir aslan gibi yanımda taşıyacağımı, hatıralar denizine dalıp sıkça üzölmeyeceğimi umuyorum.

*

Bu konuşmadan sonra bir süre görüşemedik. Kitabın kapağını kapatıp gitti. Baktım geleceği yok. Sözünü ettiği apartmana doğru yola çıktım. Alt kata inen merdivenleri geçip zile bastım,

—Kim o?

—Benim, dedim... Sesimi tanımış olacak ki,

—Sen misin Raif Amca dedi kapıyı açar açmaz.

—Beklemiyordum seni, iyi yaptın geldiğine... Buyur geç içeri. Biraz dağınığım ama, olsun, idare ederiz.

—Ayakkabılarımı çıkarıp gösterdiği odaya doğru yürümeye başladım. Kapının açılmasıyla birlikte burnuma nemle karışık, yalnızlığa karşı verilen savaşın kokuları geldi. Duvarlarda giden eşyaların izleri duruyordu. Dolap gitmiş, izi kalmıştı... Mutfak tezgahının üstünde birkaç yıkanmış tabakla, bardaklar, bardakların yanında da bir şişe rakı dikkatimi çekti.

—Her zaman içmem Raif Abi, dedi. Bu günlerde biraz artırdım.

—Yalnızlıkla böyle mi savaş yapıyorsun? Yalnızlığın aslanını rakıyla mı yeneceksin? Niyetin buysa o aslan seni parçalar, öyle parçalar ki gör bak neler

olur, diyecektim, demedim.

—Afiyet olsun ama, kuru kuru içme, dedim.

—Kavunla peynir var, buyur beraber yiyip içelim, dedi.

—İçelim dedim tebessüm ederek. Sevinmeme şaşırmış gibi,

—Geç otur, dedi. Plastik masanın yanındaki sandalyeyi gösterdi. Yerdeki tozlu radyonun düğmesine basıp müzik aştı... Burası yeni taşınmış bir öğrencinin evini andırıyordu. Yerler süpürülmüş, kalan eşyalar düzenlenmiş, giden eşyaların atıkları çıkarılmış ama tavan diplerindeki örümcek ağlarına dokunulmamıştı. Radyo çalmaya devam ederken Sabahattin Ali'nin şiirinden bir şarkı başladı...

Başın öne eğilmesin

Aldırma gönül aldırma

Ağladığın duyulmasın

Aldırma gönül, aldırma

Şarkıyı dinlerken, çatal bıçak sesleri arasında burnuma yeni kesilen kavunun

kokusu geldi. Önüme koyduğu sininin içinde peynir, zeytin, ekmek, bir sürahi su, ağzına kadar dolu yetmişlik bir rakı şişesi, büyük bir salata tabağı dolusu da kavun vardı.

Rakıları doldurup kadehleri uzatırken,

—Tekrar hoş geldin Raif Abi, içelim, dedi.

—İçelim, afiyet şeker olsun, dedim.

*

Daha birinci kadehte geçen gecelerin birinde karşılaştığım Rasim Efendi'yi hatırladım. O beni görmemişti... Kürk Mantolu Madonna romanını bilenler kimden söz ettiğimi anlamış olmalı. Rasim, Maria Puder'e olan aşkı, dosta düşmana duyuran kişidir. İş arkadaşım olur. Anı defterlerimi izin alıp okuduğundan kendisine kızmış değilim. Fakat, inanır mısınız, Maria Puder'e olan aşkı bu kadar ilginç bulunacağını dünyada tahmin etmezdim. Kuşkusuz Rasim konuyu güzel anlattı. Onun anlatımı olmasa kim bilecekti varlığını, Maria Puder'e duyduğum aşkı... Gerçi kimileri Rasim'in aslında beni değil, kendisini anlattığını, Maria Puder'i kendisinin tanıyıp sevdiğini, mutsuz evliliği, ezik baba olanın ben değil, o olduğunu da söylüyor ama her söze aldırmamalı... Neyse...

O gün rastladığım Rasim, işte gördüğüm Rasim gibi dik başlı birine benzemiyordu. Sarhoş gibiydi. Uzaklara bakarak,

—Dumanka! Dumanka! diyordu.

Gece saat ya on ya on bir, hava da nasıl soğuk. Sanki Dumanka adında birine sesleniyordu. Kimdi acaba? Merak ettim. Yanına varıp,

—Hayırdır Rasim Efendi, dedim.

Telaşla dönüp yüzüme baktı. Dumanka'yı aradığını söyledi.

—Dumanka kim? diye sordum.

—Kedim dedi...

Küçük bir kediye bakamadığından, kimseye faydası olmadığından söz ediyordu. Kendisine iş veren okul arkadaşı Hamdi'den nefret ettiğini, bunu yüzüne haykıramadığını, uzun zamandır işsiz olduğundan işi kabul ettiğini, iş için gittiği kapılardan kovulduğunu, komünist olmakla suçlandığını, bulduğu, adını Duman, soyadını Ka koyduğu, ikisini birleştirip Dumanka dediği küçük bir kedi yavrusuyla avunmaya çalıştığını, daha yeni bağlandığı yavru kedinin de gittiğini, belki de kaybolduğunu, arabaların altında ezildiğini söyledi.

—Telaş buyurmayın Rasim Efendi, dedim. Kedidir, nereye gidecek canım. Hem onlar kendilerine bakmayı bilir. Merak etme sen.

—Nasıl merak etmem Raif Efendi... Hayvancağızı kendime öyle benzettim ki...

Gidecek kapısı yoktu. Beni gördü, insan sandı, yanıma geldi. Ben de kucağıma aldım. Eve götürdüm. Yıkadım. Süt aldım içirdim. Tam bir hafta yattığı yerden kalkmadı. O kadar yorulmuş, uykusuz kalmış ki... Bulduğumda bir deri bir kemikti... Yedi, içti, uyudu. Ölecek sandım. Yıkamakla iyi etmediğimi düşündüm. Belki de üşütmüştü. Derken, bir gece yarısı evin içinde bir kıpırdanma duydum. Dumanka kalkmış dolaşıyor. Perdelere tırmanıyor. Sanki yeniden yavru olduğunu hatırlamış gibi benimle oynamak istiyor. Kutuya koyuyorum çıkıyor. Yanıma geliyor. Oynayalım der gibi yüzüme bakıyor. Alışkın değilim böyle şeylere. Kedileri hep sokakta görmüşümdür. Onu da iyileştirecek bırakacaktım. Fakat hayvan öyle alıştı ki bana. Ben de onu sevdim. Yıkanınca sarı, beyaz tüyleri kendine geldi, burnu pembeleşti. Beslendikçe güzelleşti ki nasıl... Anlatılır şey değil... Bebek gibi yüzüme bakmaya başladı. İşe bile yanıma alıp götüresim geliyordu. Fakat biliyorsun... Kimse iş ortamına kedi girsin, dikkatler dağılsın istemez. Hamdi Bey, kızar diye evde bırakıyordum. Ben gelesiye kadar miyavlayarak bekliyordu. Anahtar sesini duyar duymaz koşuyor, kapıyı tırmalayan tırnaklarının sesini duyuyordum. İçeri girdim ya, hemen kucağıma gelmek istiyordu. Al değil mi, öp sonra yere bırak... Bende de hayvanlık çok. Yavaş ol yahu işim var, diyordum. Az rahat bırak da işimi yapayım. Durmuyordu ki... Belki de sevgimden emin olmaya çalışıyordu. Uzak dur dedikçe üzerime geldi... Sözden anlamayan, hep oyun isteyen çocuklar gibiydi... Hamdi Bey'in verdiği işleri bitirip öykü yazacaktım. Çeviri de yapmam gerekiyordu. Baktım durmayacak kapının birini üzerine kapattım. Fakat ne mümkün, bu kez de kapıyı tırmalıyordu. Yorulur, susar diyordum ama ne mümkün... Ağlayan miyavlamaları kesilmeyince tekrar odaya girmesine izin veriyordum. Perdelerin ucuyla oynuyor, tırmanacak yer arıyordu. Ne yapmalıydı bilmem ki... Dikkatim dağılıyor, bir şey yazamıyordum. Hem yakında seyahate çıkacaktım. O zaman ne yapacaktım, kime emanet edebilirdim. Benim gibi birinin kedi bakması ne mümkün... Çok düşündüm. Yapamadım... En iyisi vedalaşmaktı. Kucağıma alıp dışarıya çıktım. Sanki sokağı hiç görmemişti. Ya da aç kaldığı günleri unutamadığından, yüzüne çarpan rüzgârı, soğuk havayı tanıdığından olacak araçlara, yoldan geçenlere bakıp korkuyordu. Belki de hissetmişti. Gördüklerini görmemek için kafasını koltuğumun altına uzatıyordu. Ne yapacağımı anlamış da bırakma beni der gibiydi. Ne kadar üzülsem de bırakacaktım. Gerçekten bakamıyordum. Evde bir çocuk olsa, karım olsa, ailem olsa ne güzel olacaktı. Çocuk kediyi sevecek, ona süt verecek, mutfakta çorba kaynayacak, herkes için güvenli bir ortam olacaktı. Ben gelinceye kadar sıkılmadan oynayacaklardı. Şu yalnızlık yok mu, düşman başına dilemem. Neyse Raif Efendi vaktini almayayım, ben bunu kucağımdan yere koyamadım. Ne zaman indirecek gibi olsam tırnaklarıyla tutunuyor, sanki ateşe atıyormuşum gibi

yakamı bırakmıyordu. Bir de gözümün içine bakarak miyav demesi yok mu... Düşündüm taşındım. Hele kucağımda dursun dedim. Belediye otobüsü durağa doğru yaklaşınca, sarılıyor, bırakmıyor demeyip hızla yere bırakacaktım. Sonrada basıp gidecektim. Dediğim gibi de yaptım. Otobüs giderken arkamdan baktığını gördüm. Nasıl üzülüyorum sözle anlatamam. Sokağa evlat atmışım gibi... Neyse gün bitti. Akşam oldu. Başka bir belediye otobüsüyle eve dönüyorum. Bir taraftan rahatım. Daha doğrusu, yalan sözlerle kendimi avutmaya çalışıyorum. Hayvanlar doğal ortamlarında, ekmeklerini taştan çıkararak, mücadele ederek yaşamalıdır. Öyle süt gelsin, yumurta pişsin, ekmek elden su gölden kedilik olur mu? Ben bile işsiz kalıp ne çileler çekiyorum. Güya hayvana iyilik yaptım... Terk ettiğimi yer, yiyeceğin bol olduğu pazar yerine yakındı. Durağın karşısı haftanın iki günü pazarcılara köfte, kızarmış tavuk, balık satan seyyar satıcıların yeridir. Pazar alışverişlerinde kedilerin köfte, ciğer, tavuk atıklarıyla beslendiğini, çöplükte daima yiyecek bir şeylerin olduğunu görürdüm. O da diğer kediler gibi pek ala çöpten beslenebilirdi. Böylece kendime hak verdim. Onu sokağa atmamış, hem cinslerinin arasına koymuştum. Belki ileride çiftleşmek isteyecekti. Her canlı gibi onun da kendi cinsinden olanlarla yaşamasında sayısız yarar vardı. Nihayet otobüsün ineceğim durağa yaklaştığını gördüm. Fakat aklıma hiç gelmeyecek bir şey oldu. Sanki yerinden kımıldamamış, o kalabalıkta saatlerce beni beklemişti. Annesini arayan küçük bir çocuk gibi etrafa bakıyordu. Rüyamda görsem böyle bir şeye inanamazdım. Sen inanabiliyor musun? Böyle mi yapar kediler? Dedim ya, daha önce hiç kedim olmadığından başıma ne geldiğini anlayamadım. Hayretimden şok geçirecektim. Bir de beni görünce tanımasın mı? Eğilip alacaktım vazgeçtim. Nasıl kızıyorum... Bir taraftan seviniyorum yolumu bekleyen biri var diye, bir taraftan da kızıyorum. Arada bir bakıp, gitsene yahu diyorum... Kedi git! Adını bilerek söylemiyorum. Pişmanım ismini Dumanka koyduğuma... Kedi geldikçe, ben git dedikçe insanlar da bana bakıyor. Duraktan eve kadar yürümem yarım saati bulur. Ben gidiyorum o geliyor. Koşuyorum o da koşuyor. Miyavlayarak kucağıma gelmeye çalışıyor. Acımıyorum artık. Öyle hırs yaptım ki, hayır diyorum, daha fazla birbirimize alışamayız. İleri de ayrılması daha zor olacak. Neyse... Yürümeye devam ettim. Sarı beyaz tüyleri rüzgârda uçuşurken o da beni takip ediyor. Neredeyse eve geleceğiz. Ancak geçmemiz gereken trafik dolu bir yol var. Ya kendini yola atarsa? Araç tekerlerinin altında kalıp ölmesinden korkuyorum. Yola atlamasın diye köprüden geçeyim bari dedim. O arkada, ben önde basamakları çıkmaya başladık. Fakat o benim kadar kolay çıkamıyordu. İyi deyip hızlandım. Önce hızlı adımlarla yürüyordum, sonra koşmaya başladım. Eve kadar koştum. Kapıyı açıp içeri girdim. Artık gelemeyecekti. Belki de gelirdi kim bilir. Bir saat geçti ses yok. Gelse mutlaka kapıyı tırmalayacaktı. İki

saat geçti ses yok... Bu arada melemen yaptım, menemenle rakı içiyorum. Rakının etkisiyle olacak, iim bi acısın... O an sanki ikiye blndm. Tekken iki kişi oldum. Aynada gördüğüm teki Rasim yüzüme tükürmeye başladı. Bir taraftan da hakaret ediyor,

—Adam mısın ulan, diyor bana. Bir kedi yavrusuna bakamayana adam mı denir?

—Sus! diyorum susmuyor.

—Karşıma geçmiş yemeğimi yerken yüzüme tükürüyor.

—Glgen yok senin, diyor. Zavallı hayvan seni gölgesi olan biri sandı da kucağına geldi. Gölgesi olmayanın kime hayrı olur. Senin kendine hayrın yok. Hamdi Bey de olmasaydı açlıktan nefesin kokuyordu.

Susmuyor ki, ben içiyorum o içiyor. Sonunda dayanamadım kendimi dışarı attım. Fakat ne mümkün arıyorum, tarıyorum, bulamıyorum. Sabahtan akşama, saatlerce o duraktan ayrılmayıp yolumu bekleyen hayvan, sanki yer yarıldı da yerin dibine geçti. Yoksa dedim, araba tekerlerinin altında mı kaldı? Yola ıktım. Arabalar geçerken yolu kontrol ettim. Yoktu. lmemişti. Arabaların altında kalıp ezilmemişti. O zaman nereye gitti? Ya da başka bir yerde başka bir kaza mı geçirdi dedim.

Bunları dinledikten sonra,

—Kedidir, nereye gideceğini bilir, hadi siz evinize gidin Rasim Bey. Çok da

içmişsiniz, kediye bulayım derken asıl siz arabaların altında kalacaksınız, hava kötü, birazdan yağmur yağar belki diyecektim, demedim.

—Kolay gelsin, inşallah bulursunuz da yarın işe geç kalmazsınız deyip uzaklaştım.

Kemal Bey, rakılarımızı tazelerken,

—Ben de Rasim Abi gibiyim, kedileri severim ama bakamam. Aslında bakabilsem ne güzel olurdu, dedi.

—Bakanlar nasıl bakıyor? diye sordum.

—Bilmiyorum ki Abi, dedi. Özel bir yetenek olsa gerek. Her bakan hakkıyla bakıyorsa ne ala... Şimdi değil de belki ilerde benim de bir kedim olur, kim bilir.

Konuyu değiştirmek için,

—Daha nasılsın? dedim.

—İyi diyelim iyi olalım dedi. Geçen gün okula gittim, kızımı görmeye... Bahçede oynuyordu.

—Öyle özledim ki seni canım yavrum, diyecektim, kucağıma alıp sevecektim, ağlarım diye yapamadım. Mümkün olduğunca kızımın yanında annesi gibi dik durmaya çalışıyorum... Ortada vahim bir durum yok, ayrılmamışsınız gibi, ayrılacak da ayrılık acı vermezmiş gibi... Bir nevi rol yapıyorum ama bunun kızımda işe yaradığını görüyorum. Her şey yolundaymış gibi davranmanın faydası çok Rasim Abi... Bu yolla insan kendini bile kandırabilir. Şimdilik bende işe yaramıyor ama hep böyle kalacak değilim... Değişen tek şey, daha çok yalnızlık, benim ziline bastığım değil, kapısını anahtarla açtığım bir evde kalmam. Anne için ayrı, baba için ayrı ev gerekebilir, ne var bunda, çok normal... Durumu iyi olan anne babalar iki ayrı evde yaşayabilirler. Bu fikri aileme ben aşıladım. Bilmiyorum... Niye ben böyleyim, dokunsalar ağlayacak gibiyim de karım, kızım benim gibi değil, onlar başka bir dünyada yaşıyor... İlk kez özgürlüğü tattılar sanırsın. Sanki o aşkı biz yaşamadık. Üniversiteye gidip psikoloji okuyan ben değilim. Her şeyi ben okudum, sınavları ben verdim, diplomayı ben aldım ama karım olacak benden daha iyi psikolog çıktı... Boşanma durumunda en fazla erkekler dağılır, kadınlar daha hızlı toparlanır derlerdi de bunun adamına göre değişebileceğini söyledim. Al işte, adamın diploması var, Freud'u, Adler'i, Jung'u okumuş, varoluşçu psikolojik terapiye kadar pek çok kuramdan söz ediyor ama ayrıldığı karısı işinde gücünde, kendisi yalnızlığın dibindeki rakı sofralarında sanal karakterlerle teselli aramakta... Gel de çık işin içinden Raif Abi... Sen de evlilik kurbanısın... Karnını doyurdukların seni ezik yerine koymadı mı?

Son cümle o kadar sarsıcı geldi ki, ne diyeceğimi bilemediğimden sustum. Rakının etkisiyle olacak bir süre sonra bir şey söylemiş olmak için,

—Kadınların pek çok konuda, özellikle acı çekme konusunda üstün yeteneklere sahip olduğunu ben de duymuştum, dedim. Öyle olmasa, erkeklerin yarattığı bu saçma dünyaya dayanmaları mümkün olmazdı...

Kavunun birini çatalla ağzına atarken, gülümseyerek yüzüme baktı.

—Bu kadar acıya dayanacaklarına keşke dünyayı değiştirmeye çalışsalar, dedi. Onlar dayanıyor ama, biz bindiğimiz dalı kesip pisliğimizde boğuluyoruz. Böyle mi yaşamalı? Hiç mi değişen bir şey olmayacak? Bin yıl da geçse aynı yanlışlar devam mı etmeli? Neyse Raif Abi... Sonuç olarak diyeceğim şu ki, kızım babasız büyüyor. Odamda oturamıyorum ki... İki de bir karşı binaya geçip uzaktan kızımı izliyorum, öğretmeniyile görüşmeye gidiyorum. Önceden böyle miydim, hayır, kızımı da yeni fark ediyorum. O kadar gençtim ki, o kadar dedimse, diplomamı yeni almıştım... Yokluk içinde okumuştum. O sene niye evlendiğimi bilemedim... Biraz gez dolaş, değil mi... İlk maaşımı aldım, kendimi nikah masasında buldum... Her şey o kadar hızlıca olup bitti ki. Baba olduğumdan da bir şey anlamadım. Yine bir gün karşı binaya geçtim. Bir köşede durup bekledim. Kazancını içkiye harcayan babalar gibi hissediyordum. Gerçekten de yuvasını ayakta tutmayı başaramamış kötü babalardan ne farkım vardı? Az sonra zil çaldı, öğrenciler bahçeye çıktı. Bekledim gelmedi. Bahçede olsaydı el sallayıp geçecektim. Göremeyince sınıfa çıktım. Pencere kenarında en önde oturuyordu.

Geldiğimi görmedi. Yanına varıp adını söyledim. Zil çaldığından niye dışarıya çıkmadığını, pencereden baktığını sordum.

—Hiç dedi. Canım istemedi.

Gülümseyerek geçip oturdum yanına. Sıra arkadaşı olmuşuz gibi yüzüne baktım.

—Ayakların sığmadı ki, dedi...

—Annen ne yapıyor, evde mi, selam söyle diyecektim, demedim.

Acayip bir durum varmış, niye geldiğimi anlamıyormuş gibi yüzüme bakıyordu. Başkalarının babası annesi gelmediğine göre benim gelmemde tuhaflık olduğu açıktı.

O sormadan,

—Geçiyordum uğradım kızım, dedim. Burası benim de okulum.

—Odan nerede? diye sordu.

—Karşı binada, dedim.

—Gidip bakalım mı?

—Bakalım, dedim...

O sıra ders zili çaldı.

—Başka zaman bakarız, şimdi öğretmen gelecek, sen git, dedi. Çıktım.

O bunları anlatırken aklıma Rasim Bey'in kedisini nasıl terk ettiği geldi.

—Her ayrılık zordur, diyecekken sustum. Onun yerine,

—Yalnızlık en vahşi kaplan da olsa yenilmez, değildir dedim. Ya da demedim, dediğimi sandım. Onun yerine belki de,

—Evladının yanında ağlamaya kalkma sakın, dedim. Bak, annesi alamıyormuş, senin ağlaman hiç yakışık almaz. Hem ne var ağlayacak canım... Mutlu olmalısın. İyi ki zengin kızıyla evlenmişsin. Evlenmeseydin o kadın yakandan hiç düşmez, nafaka diye kök söktürürdü sana...

*

Başka bir gün Kemal Bey'in okuluna gittim. Yine gelmiş, uzaktan evladını izliyordu. Ne yapacak diye bekledim. Bahçenin demir kapısını açıp ders arası yapan ilkokul öğrencilerinin arasına karıştı. Doğruca kızının yanına gitti.

S yine babasını gördüğüne sevinmemişti. Aslında bunu sevinmek ya da sevinmemek olarak tarif etmemeli. Başka babalar, bahçeye girip oyun esnasında çocuğunu ziyaret etmediğinden S, babasını görünce arkadaşları oynamayı, koşmayı sürdürürken durup kalıyordu. Yine aynı şey oldu. Buna rağmen okul psikoloğu ne olduğunu anlamadı. Anladıysa da başka türlü davranamıyordu. Bütün boşanmış babalar gibi ne yapacağını bilememenin şaşkınlığı içinde, ağzından çıkan sözleri yadırgayarak evladına,

—Nasılsın kızım? diye sordu.

—İyiyim, dedi çocuk.

Baba kız el ele tutuşup kantinin bulunduğu köşedeki banka oturdular.

Baba,

—Annen nasıl? O da iyi mi?

S,

—İyi, dedi. Annem de iyi ben de iyiyim...

Biraz sinirlenmişe benziyordu. Baba yine oralı olmadı. Karşısında sohbete hazır biri varmış gibi,

evin halini, eşyaların durumunu, taşınmadan sonraki işlerin bitip bitmediğini sorduktan sonra,

—Benim işlerim de bitmedi, dedi.

—Bizimki de öyle, dedi çocuk.

Gereksiz şeyler konuştuğunu fark eden baba, konuyu değiştirmek için,

—Havalar da soğudu, dedi. Ev nasıl, sıcak mı?

—Buz gibi, elektrik ocağı yakıyoruz, akşam çok üşüdüm, dedi S.

—Kalın bir şey giyseydin.

—Üst üste üç kazak giydim.

—Annen ne yapıyor? diye sordu baba.

—İşe başladı, çalışıyor, dedi çocuk.

Ayrıldığı eşinin işe girdiğini bilmeyen baba,

—Ne zaman başladı? diye sordu.

—Dün başladı, dedi S.

—Ne işi?

—Bilmiyorum... dedikten sonra, aklına gelmiş gibi,

—Market olabilir. Evet markette kasiyer olacakmış, olmamış da olacakmış...
Önce dener, sora işe alırlarmış.

—Kaçta geliyor eve?

—Çok geç, dedi çocuk. Saat on bire doğru yani.

Baba, o saate kadar yedi yaşındaki çocuğunun evde yalnız kalıyor olmasından endişe duydu.

—Zor ama, alışabilirmişim dedi S. Annem de benim yaşımdayken çok yalnız kalmış. Anneannemle dedem Almanya'da fabrikada çalışırken annemle teyzem sürekli yalnız kalırlarmış. Ben de alışırmışım. Herkes alışıyorsa ben niye alışmayayım? Alışacağım elbet.

—Madem annen yok, gel bende kal o

zaman dedi baba.

—Dersim var, kalamam, dedi çocuk.

—Dersini de getir, birlikte yaparız.

—O zaman evde yalnız kalmaya alışamam ki dedi S.

—Hemen alışma, sonra alışırsın.

—Tamam o zaman, derken çocuk mutlu görünüyordu.

Çocuğun boynunda bir ipin ucunda, okul önlüğünün altında evin anahtarı asılıydı. Çocuk eteğini kaldırarak güçlükle çıkarabildiğı anahtarı,

—Cebimde durursa düş r rm ş m diyerek babasına gösterdi.

 zg n görünen baba, büyümenin, yalnız kalmanın kaçınılmaz işareti olarak gördüğü anahtara su lanm ş gibi bakarak,

—Aferin sana, dedi.

Eve tek başına girip çıkabildiğini, çıkınca kapıyı iyece kilitleye bildiğini söyleyen çocuk, gülümseyerek,  aşkın duran babasına baktı. Sadece evin kapısını kilitlemeyi  ğrenmemi ti.

—Yumurta da pişirebiliyorum, dedi.

Anne babaların her zaman çocuklarının yanı başında olamayacağından, bazı şeylerin erken yaşta öğrenilmesi gerektiğinden, yemek pişirmenin de öğrenecekleri arasında bulunduğundan söz etti.

—Annen mi anlattı bunları diye sordu baba.

Annesini ele vermek istemiyormuş gibi,

—Kendim öğrendim, dedi S.

—Yemek pişirmeyi de öğreneceğim, deyince babası,

—Yemekten önce tost yapmayı öğrenirsin, dedi. Yemek daha sonra... Yürümeden koşmak olmaz.

—Yürümek, koşmak, sonra da uçmak var, dedi çocuk.

Çocuğun,

—Biz de balkonlu evde otursak ne güzel olur, dediği günleri hatırladı baba.

—Hangi ev daha güzel? diye sordu...

Çocuk önce şaşırdı, hangi evleri karşılaştırması gerektiğini anlayınca,

—Bizim ev daha güzel, dedi. Biraz soğuk ama, daha güzel, aydınlık. Odama güneş doğuyor. Balkonda çay içiyoruz. Sen de gel, çay içeriz, dedi çocuk.

'Bizim' kavramının değiştiğini, çocuk için bizim ev denince anneyle birlikte oturulan evin akla geldiğini fark eden baba,

—Havalar ıııııı içeriz, dedi.

—Çay yapmasını da öğrendim, dedi çocuk. Daha doğrusu ne yapılacağını biliyorum. Annem çay yapmak tehlikelidir diyor. Kendimi yakarmışım.

Şefkatle kızının saçlarına dokunan baba,

—Hemen olmaz, çayı da büyüyünce yaparsın, dedi.

—Oralet yapması çaydan daha kolay diyen çocuk, kaynamış suyla oraletin nasıl yapıldığını anlatmaya başladı.

Ders zili çalınca ayrıldılar. Baba diğer binadaki odasına döndü. Ben de kimseye görünmeden geldiğim gibi kayboldum.

Babamın Ölümü

Yine bir gün Rasim Bey'in karşısındaki masada oturmuş Almandan Türkçeye çeviri yapıyordum. Kapı açıldı. K adındaki Okul psikoloğu, benim Kemal Bey dediğim kitap arkadaşımı karşımda görünce hayli şaşırdım. Solculuk yaptığından sıkça işten çıkarılan, son olarak arkadaşı olan patronum Hamdi Bey sayesinde az bir ücretle işe giren, iş arkadaşım Rasim Bey o sıra dışarı çıkmıştı. Karşılaşmalarını nedense istemiyordum. Kısa bir selamlaşmadan sonra, biraz da şaşkınlığımdan olacak, memnun kalmamışım gibi davranarak,

—Hayırdır? diye sordum merakla. Nasıl buldun burayı? Hay Allah... Hiç beklemiyordum. Neyse... Hoş geldin hele. Geç otur...

Gösterdiğim sandalyeye geçip oturdu. Gülümseyerek,

—Hayır hayır dedi. Kötü bir durum yok çok şükür. Nasıl bir yerde çalıştığınızı merak ettim. Az önce biri geçti yanımdan. Sabahattin Ali'ye benzettim. Kimdi o? İş arkadaşınız olsa gerek.

Gülümseyerek,

—Rasim Bey dedim. Tanışmak istersen tanıştırırım. İyi birine benziyor. İşe alınamaz çok olmadı. Fazla konuşmaz. Ayrı bir dünyası vardır. Kim bilir ne düşünür? Demek Sabahattin Ali'ye benzettin. Hay sen çok yaşa. Gerçekten benziyor. Belki de o dur kim bilir... Fakat sen yakın da beni de ona benzetirsen şaşırmayacağım...

—Niye ki Raif Abi? Fena mı olur benzetsem?

—Ondan demedim. Herkesi birbirine karıştırırsın sonra... Neyse... Anlat bakalım. Hangi rüzgâr attı seni buralara?

Çaylarımızı içerken,

—İyi bir rüzgâr dedi. Fazla vaktini almayacağım.

Elindeki dosyayı masaya bırakırken,

—Bir şeyler yazdım da Raif Abi. Neler yazdığımı görmeni istedim. Böylece birbirimizi biraz daha tanımış, dostluğumuzu pekiştirmiş oluruz. Ben sizi yeteri kadar olmasa da tanıdım sayılır. Siz de beni tanıyın istiyorum.

O konuşurken dosya elimdeydi. Kapağını açıp baktım. Daktiloyle yazılmış pek çok sayfa vardı içinde.

Adeta yalvaran gözlerle,

—Okursunuz değil mi? diye sordu.

—Ne demek evladım, seve seve okurum, dedim.

Az sonra Rasim Bey de geldi. Onları tanıştırırken,

—Genç kitap arkadaşım Kemal Bey, dedim. Seni Sabahattin Ali'ye benzetmiş.

Rasim Bey kafası her zamanki gibi dalgın olduğundan, tanışmayı, kime benzetildiğini, dine böyle bir benzerlik kurulduğunu fazla önemsemedi.

—İnsan insana benzer deyip, kısa bir hoş beşten sonra yerine geçti. Gözlüğünü takıp çalışmaya daldı.

Kemal Bey giderken,

—Sonra konuşuruz Raif Abi, ben gideyim artık, dedi.

O gittikten sonra dosyayı elime aldım. Gerçekten merak ediyordum neler yazdığını. Şöyle diyordu.

Sevgili Raif Amca,

Size gelecekte sesleniyorum... 2021 yılının Eylül ayında. Eylülün yirmi yedinci günü, günlerden Pazartesi. Pandemi dediğimiz salgın hastalıkla ilgili ilk açıklama 11 Mart 2020 de yapıldığına göre bir buçuk yıldan fazla bir zamandır sokağa maskesiz çıkmamaya, toplu mekanlara mümkün olduğunca girmemeye çalışıyoruz. Bugüne kadar üç aşı oldum. İki Çin aşısı, biri Alman aşısı. Çin aşısının koruyuculuğu düşük dediler. İlk, "Aşı yok mu? Kendimiz aşı

yapamıyor muyuz? Başka milletlerin aşısına muhtaç mıyız? Bulaşıcı hastalıklar üzerine çalışan kurumlarımız neden kapatıldı? Yoksa bizi deney faresi olarak Çinlilere kiraya mı verdiniz? Eskiden aşı üretilip başka milletlere de aşı verebilirken, bugün neden aşı arayan, aşı için sıraya giren ülkeler arasına girdik? Hani dünyanın en gelişmiş yirmi ülkesinden biriydik? Ne oldu bize? Neden bu kadar iş bilmez, bilim üretemez hale geldik?" şeklindeki eleştiriler devam ederken Çin aşısına yapılan övgüler bitti. Övgü sırası Alman aşısına geldi. 'En hakiki aşı Alman aşısı, üstelik Türk kökenli Alman bilim insanları tarafından üretiliyor, bizi de çok severler,' demeye başladılar. Güvenirlik çalışmaları henüz bitmemişken Alman aşısını göklere çıkardılar. Daha doğrusu her kafadan binlerce ses geldi. Bilim insanları arasında bile aşı karşıtları var. Hal böyle olunca 'insanlar neden güvensizlik yaşıyor? Yeni değil ki, eskiden beri salgınlara karşı aşı geliştiriliyor. O yıllarda da aşının kısırlık yaptığını, ya da başka amaçlara hizmet ettiğini söyleyenler olmuştu, bugünde oluyor. Bence doğrusu aşırı kabul etmek Raif Abi. Sen ne dersin? Sizin zamanınızda da Pandemi olmuş. Hatta Atatürk bile hastalığa yakalanmış diyorlar. Neyse... En büyük sorun güvenilecek kurumun kalmamış olması... Kim doğru söylüyor anlamının imkânı yok. Eskiden de devletlere tam güven duyulmazdı, buna kuşku yok ama demokrasi varken yaşanan güvensizlikler dedikoduları artırdı, artırıyor. Pek çok nedene bağlı olarak aşı karşıtlığı ortaya çıktı. Neler olduğunu bilen varsa söylesin. Öyle dedikodular, komplo teorileri var ki... Hangi birini anlatmalı Raif Abi? Gücüm hangisini, ne kadar anlatmaya yeterse aktarmaya çalışacağım.

*

Niyetim geriye doğru, hayatıma, eğitime, topluma ilişkin bir şeyler anlatmak ama kıymeti kaldı mı? Bu saatten sonra kim dinler yazdıklarımı, yazacaklarımı. Hayat alt üst olmuş... "Yaşamın tadı var mı? diye, yüz kişiye sorulsa, bana kalırsa, yüzde doksan bu soruya, 'hayır' diye cevap verecektir. Yoksa dünyanın sonu mu geldi?

—Ne zaman mahşer gününden söz edilmedi ki, diyebilirsin Raif Amca.

Hakkınız var, ben de bazen böyle düşünürüm. Mesela sizin içinde yaşadığınız birinci, ikinci dünya savaşı yıllarını düşünüyorum. O yıllarda da benim gibi, bizim gibi düşünenler, 'hayatın ne tadı kaldı?' diye soranlar yok muydu? Hatta nice intiharlar yaşanmıştı. Hem de yazarlar, aydınlar çevresinde... Sıradan insanlar yaşarken bilinçli olanların bazıları ölüme koşuyordu. Bugün de mi böyle bir dönem söz konusu? Geçmişle bugünün en önemli farkının, savaşlardan başka, çevre sorunlarıyla biyolojik saldırılar olduğunu düşünüyorum. Mesela bundan elli yıl önce denizlerin çöplük olacağı, ırmakların, göllerin kuruyacağı, su sıkıntısının başlayacağı, virüse bağlı salgınların artacağı şeklinde endişe var mıydı? Bastığımız toprak artık yükümüzü taşıyamıyor. Buna neden olan, her türlü kirlenmeyi, tüketim çılgınlığını artıran, kimyasal atıklarla gezegenimizi cehenneme çeviren ülkelerin, pandemi bahanesiyle dünya nüfusunu azaltmak istediği konuşulmakta. Aşının da bu amaca hizmet ettiğini söyleyenler var... İlginç bulduğum durumlardan biri de her şeye yasak getirenlerin, aşı karşıtları söz konusu olduğunda düşüncüyü ifade özgürlüğünün önündeki engelleri kaldırmaları. Aşı karşıtıysanız istediğiniz gibi yazıp video çekip yayınlatabiliyorsunuz. Kimse de sizi zindana koyup meslekten atmakla tehdit etmiyor. Saray ve çevresindekilerine hakaret suçu mesela, ailenizi açlığa mahkûm edebilir. İşinizi kaybedeceğiniz gibi torunlarınıza varıncaya kadar pek çok yakınınız devlet katında sakıncalı kişi olarak fişlenebilir. Saray'a hakaret edenleri vatan hainiymiş gibi mahvetmeye çalışanlar, toplum sağlığı söz konusu olduğunda neden baskıcı değiller? Madem salgın bu kadar tehlikeli, aşı vurulmamız bu kadar önemli, akla, bilime uygun, son derece güvenilir, neden o zaman aşı karşıtlarına baskı yok, neden kimse konuşamazken onların seslerinin gür çıkmasına izin verilmekte?

Yüz binlerce devlet görevlisini, mahkemeye dahi çıkarmadan, terörist suçlamasıyla mesleklerinden attılar da adil yargılanma hakkı isteyen bir kişinin bile basın açıklaması yapmasına hoşgörüyü bakmadılar. Neler olduğu duyulmasın, yapılanlar çabuk unutulsun diye, bütün basın açıklamalarına yasak koydular. Binlerce polis sokaklarda nöbet bekledi ki, kimse derdini anlatmasın, basın işini yapamasın, herkes uyusun, kimse neler olup bittiğini öğrenemesin diye. Hal böyleyken aşı karşıtları neden bu kadar özgür? Onlara da yasak getirilsin diye sormuyorum bunu. Sadece merak ediyorum. Dünya milletleri olarak nasıl yönetimler altında yaşadığımızı anlamaya çalışıyorum... Bilmediğimiz çok önemli şeyler yaşanmakta... Kesin olan şu ki, demokrasilerin iflas ettiği, kişi ya da kişilere özel demokrasilerin uygulandığı bir çağda

yaşıyoruz. Krallıklar gibi bir gün, bu sözde demokrasiler de yıkılacaktır. Umarım o güne kadar son ağaç, son su damlası kuruyup, son kuşlar, son balıklar ölüp, son güneşler batmamış olur.

Tarihteki korkunç olayları düşünüp çok da karamsar olmayalım... 'Herkesin bir planı varsa Allahın da var' diye boşuna denmemiştir. Her neyse...

Öyle ya da böyle, madem hayat sürecektir, o zaman anlatmaya devam edeyim istiyorum... Ne mi anlatacağım sana Raif Abi? Yirmi beş yıl önce kendi paramla, öğretmenlikten kazandıklarımla bastıracağım, satışını, dağıtımını gerçekleştiremediğim, çoğu elimde kalan KBM adındaki romanımdan söz edeceğim. Adı neden KBM? İleride buna da cevap vermek isterim. Şimdilik geçelim... Anlatmak istediğim şey, adından ziyade, romanımın konusu; roman olacak kadar neler yazdığım...

Çevirmenlik işlerinize biraz ara verin de gelin, bu romanın sayfaları arasına götüreyim sizi.

*

Şimdi bir oda düşün Raif Amca. Karısından ayrılmış, yalnız yaşayan, kırklı yaşlarındaki bir öğretmenin yatak odasında. Beş katlı bir binanın, bodrum katında, az güneş alan küçük bir oda burası. Çift kişilik yatakla, bir dolap, odayı iyice doldurmuş vaziyette. Yatakla dolap arasında dolaşabilmek için küçük bir boşluk kalmış. Öğretmen olan kahramanımız K, daha doğrusu, rehber öğretmen adıyla bilinen okul psikoloğu, her yerinde, evin boşluk olabilecek pek çok yerinde üst üste yığılı, içi kitap dolu koliler bulunan bu küçük dairede yaşamaktadır. Ölümünden sonra Tolga ismindeki oğlunu bu evde, babasının eşyalarına bakarken görürüz. Baba, memurların mitingindeki canlı bomba patlaması sırasında feci şekilde parçalara ayrılarak hayatını kaybetmiştir.

Bombanın şiddetiyle dağılan, yakındaki apartmanların balkonlarına düşen, camlara çarpan cesetlerin kimliklerini tespit çalışması uzun sürer. İlk günler, dershaneden artan zamanlarını bilgisayarın başında oyun oynayarak geçiren, üniversite mezunu, öğretmen adayı, işsiz, sınavlara hazırlanarak iş bulmaya çalışan Tolga, annesinden ayrı yaşayan babasının canlı bomba kurbanı olduğundan habersizdir. Cesetlerin kimlik çalışması bittikten sonra ülkenin farklı bölgelerindeki aileler, ceset torbaları içinde teslim aldıkları yakınlarını göz yaşları içinde, en çok da radikal İslamcılarla iş birliği içindeki, Cumhuriyet, demokrasi, Atatürk karşıtı iktidarı suçlayarak, hukuksuzluğun hâkim olduğu korku iklimine bağlı nedenlerle düşüncelerini ifade edemedi toprağa verirler. K, öldüğünden, kira evinin mümkünse hemen, değilse en geç bir ay içinde boşaltılması gerekmektedir.

Hakkında kitap biriktirme hastalığı olduğu söylenen babasını, aile yakınlarıyla birlikte toprağa veren, iki yıldır işe giremeyen sınıf öğretmeni adayı Tolga, bir sabah babasının yaşadığı daireye gelir. Uzun zamandır görmediği babasının evini, yatağını, mutfak eşyalarını, oturma odasını dağınık halde bulur... Masanın üzerinde yumurta pişirilip çayla kahvaltı yapıldığını gösteren bir bardakla, kirli bir yumurta tavası görünmektedir.

Baba kaybının acısı içindeki Tolga, dolaptaki kravatlara, dağınık durumdaki iç çamaşırlarına bakarken bir ara babasının hayaliyle konuşmaya başlar. Sandalyede oturan baba bulut misali hayale dönüşmüş, oğluna bakmaktadır.

Üzgün görünen oğlunu teselli etmek için, "Erken ölmenin de iyi tarafları var oğlum, üzme kendini," der. "Mesela sevdiklerini kaybetmeyecek olmak gibi... Asıl neye seviniyorum biliyor musun?"

K susunca, Tolga, "Neye?" diye sorar.

Her zamanki memur kıyafetinden farklı olarak başında f6tr bir şapka olan baba, "Az daha seni de mitinge ağıracaktım. Gelmezdin geri ama ya gelecek olsaydın? Ya sen de canlı bombanın hedefinde yer alsaydın... Hem de benim yüzümden... Ne yapardı ne düşünürdü annen kim bilir... Zaten hakkımda olumlu tek düşüncesi yok... Neler demezdi bana... Hayatımı mahvetti, oğlumu da yanında götürdü, demez miydi sence?"

Annesi suçlandığında her zaman yüzünü asan Tolga, "Hala annemi ekiştiriyorsun.  ld n ama hala bitiremedin. Boş ver annemin ne düşüneceğini. Olmamış işler üzerinden üzücü şeyler söylemen doğru mu?" diye sorar.

K, "Haklısın evlat... Özür dilerim... Gereksiz konuştum," der.

Elini boşlukta sallayarak önemli değil, demeye alışan Tolga, "Neyse," der. "Hiç olmazsa bundan sonra mutlu olmaya bak..."

Pek çok kez, kamuya memur alım sınavlarına giren, kazancı olmadığından annesinin eline bakmaya devam eden Tolga, konuşmasını şöyle sürdürür, "mitinge gelmeyeceğim konusunda haklısın, ağırsan da gelmezdim... Devrimcilik adı altında Kürtçülük, milliyetçilik yapanlarla işim olmaz... şu da var ki, sadece sağcıların değil, solcuların siyasi anlayışı da çok pis... Bütün ilişkiler çıkara dayalı... Aslında miting yapmak, devleti hizaya getirmeye çalışmak iyi bir şey ama görüyorum ki, toplumun yarıdan fazlası aynı kanıda değil. Korkmuşlar ya da olanı kabul ediyorlar. Sen canını tehlikeye koyup hak arıyorsun, elde edilen haklardan yararlanacak olan iş arkadaşların bile, devlet memuru olduğun halde, senin vatan haini olduğundan söz edebiliyorlar. Bıktım herkesin birbirini vatan sevmes, casus olarak suçlayıp aşağılamasından. Bunları bildiğin halde sendikacılıktan, miting miting dolaşmaktan vazgeemedin... Yanlış yaptığını söyleyemem ama doğru da bulmuyorum. Anlıyor musun? Senin gibi değilim... Devrimciyim ama bildiğin gibi değil... "

Birden söze karışan K, "Nasıl!.. Anlamadım, bilmediğim devrimcilik de mi var?" diye sorunca Tolga, sesini biraz yükselterek, "Her zaman böyle yapıyorsun baba! Farkında mısın?" dedi. "Konumuz bu mu olmalı şimdi? Siyasetten başka bir şey konuşamayacak mıyız? Ne zaman bir araya gelsek, devrimden, devrimcilikten, yeni sosyalizmden, ülkeyi ele geçiren Atatürk düşmanlarının zayıfladığından, yenilip gideceklerinden söz ediyorsun. Kimsenin yenileceği yok. Biri gidecek yerine daha beteri gelecek. Hepsi bu... Senelerdir başka ne oluyor. Kendimi bildim bileli hep aynı parti iktidarda. Kim bunun suçlusu? Siz değil misiniz? Sen, devrimci arkadaşların, sizin kuşak yani... Demokrasi istemeyenler, sadece güç peşinde koşanlar, Müslüman görünüp yağmaya katılanlar gökten zembille mi indi? Aslında kızdığımдан böyle söylüyorum. Elbette, bütün suç öğretmenlerde değil. Elbette en büyük suç ülkeyi yönetenlerin... Kapatalım bu konuyu olur mu?"

Oğlunun öfkeliendiğini gören K, kısık sesle, "Tamam o zaman, siyaset konuşmayalım. Sen belirle ne konuşacağımızı. Sustum..." der.

"Çekip gittin..." dedikten sonra K, "Babasız, desteksiz kaldım..." der. "Hep senin tartışılmaz doğruların yüzünden... Niye üzülüyorum ki... Her zaman babasız değil miydim? Ne farkım vardı yetimlerden? Ülkeyi kurtarmaya çalışırken bir oğlun olduğunu hiç hatırlamadın... Kusura bakma... Gittin ama, kolayca kurtulamazsın elimden, söyleyeceklerim var... Yakında askere gideceğim. İşsizim ama vatan savunmasında bulunacağım. Yağmacılar daha çok yağma yapsın, yoksullar daha çok ezilsin, zenginler daha zengin olsun diye... Askerlik gibi öğretmenlik de boş... Öğretmen olmayı istememin tek nedenini söyleyeyim mi? İşsizlik. Askere gitme nedenim de çaresizlik. Mecbur olmasam ne asker ne de öğretmen olurum. Aslında gitmek, ne bileyim Yunanistan'da, İtalya'da yaşamak istiyorum... İspanya da olur... Akdeniz civarında faşizmle yönetilmeyen bir ülke olsun da hangisi olursa olsun... Gidemeyeceğime göre mecburum iş aramaya, öğretmen olmaya, askerlik yapmaya... Kaç yaşına geldim... İki yıldır iş bulabilirsem, birkaç ders karşılığında ücretli öğretmenlik yapıyorum... Annem olmasa sığınacak yerim yok. Hala aile desteğiyle yaşıyor olmam doğru mu? Benim yaşımdaki mesela bir Alman genci ailesine muhtaç yaşar mı? Biz niye böyleyiz? Biz niye isyan edip halkın yararına ülke yönetilmesini sağlayamıyoruz? Koyun gibi, neredeyse kendi arzumuzla bıçağın altına

yatıyoruz... Bazen o kadar umutsuzluğa kapılıyorum ki... Sanki hiçbir zaman kazancı olan biri olamayacağım... Üniversite bitti, otuz yaşına merdiven dayadım hala dershaneye gidiyorum mesela... Doğru mu yapıyorum? Sana kızmamın bir nedeni daha var... Bazen iş bulamamamın sorumlusu olduğumu düşünüyorum. Senin yüzünden beni de fişlediklerini, iş istemeye gittiğimde kimin oğlu olduğumu görüp işe girmeme mâni olduklarını sanıyorum... Torpilim olmadığından hangi kapıyı çalsam form doldurmamı istiyorlar. Ücretli öğretmen olarak da düzenli iş bulamıyorum. Maaşı az ama hiç olmazsa bir dönem, iki dönem düzenli çalışabilseydim. Canları ne kadar istiyorsa o kadar çalıştırıyorlar. Bazen üç ay, bazen dört ay..."

K, konuşmadan oturmaya devam ederken Tolga anlatmayı sürdürür... "Evet sen, böyle şeyler olmasın diye sendikacılık yaptın," der. "Annemle de bu yüzden geçinemediğini artık biliyorum. Annem bizi kurtarmak isterken sen ülkeyi kurtarmanın planlarını yapıyordu. Yıkıldığını kabul edemediğin sosyalizmin ardından gitmeye devam ediyordun. Yalan mı, yanlış mı düşünüyorum baba? Sosyalist olarak ölmedin mi? Geride bıraktığınız enkazı görmeden emekçi olmakla öğündünüz. Olanlardan sen ve senin gibi olanlar sorumlu, demiyorum. Başaramadığınızı, meydanı düşmana bırakıp dağıldığınızı söylüyorum... Tamam, kapitalizm kötüdür. Kimdi iyi olan? Sanki sosyalistler kimseye haksızlık yapmadı. Sanki sosyalizmi yıkanlar sosyalizm adına iş başına gelenler değildi. Cumhuriyete çökenlerin Atatürkçü olmadığı gibi değil mi? Sahi kim yıktı Cumhuriyeti? Kimler yüzünden demokratik haklarımız, liyakate göre işe girme olanaklarımız elimizden alındı? Cumhuriyetçi olduğunu söyleyenler yüzünden demokrasiyi, insan haklarını boğazlamadılar mı? 'En büyük Atatürk, yaşasın Kuvayı Milliye!' diyerek önce Atatürk'ü ideallerini etkisiz hale getirdiler, sonra da Cumhuriyet değerlerini yemeye başladılar. Sen hala aynı devrimcilikte ısrar et. Sonra da sor, 'bilmediğim devrimcilik nasılmış?' diye... Evet ben senin bilmediğin devrimcilerdenim... Senin kadar çok kitap okumadım belki ama neyin ne olduğunu, merak etme, çok iyi biliyorum... Belki de bu kadar çok okuduğundan kafan karışmıştır. Şunu bil ki herkes önce kendini kurtarmalı. Herkes kendini kurtarırsa ülke zaten kurtulur. Ama sen herkesten akıllıydın... 'Ya hep beraber ya hiçbirimiz' derdin... Ne oldu? Canlı bomba geldi, polis, kan üzerimize sıçramasın diye kenara çekildi... Bir tane polis, asker, emniyet amiri öldü mü, hayır... Bilerek öldürdüler sizi... En önde duran yüz elli kişiydiniz, hepinizi öldürdüler. Şunu da bil ki, bile isteye öldürmeye devam edecekler...

Boş ver... Bu saatten sonra bunları konuşmayalım... Neye üzüliyorum biliyor musun? Baba oğul olarak birbirimize anlatacaklarımız vardı. Her şeye çok, birbirimize gelince az vaktimiz oldu... Benim derslerim, okulum, dershanem, senin sendika çalışmaların derken o kadar az görüşebildik ki... Birlikte daha çok vakit geçirebilirdik... Hiç olmazsa beraber otursaydık. Sen, ben, annem... En azından akşamları görüşürdük. Koridordan geçerken, mutfığa girerken... kimi zaman kahvaltıda karşılaşırdık. Birkaç kelime de olsa konuşmaya vaktimiz olurdu... Bunları düşününce keşke ayrılmasaydınız diyorum... Ne bileyim baba...

Seni tanıyamadım... Başka bir kadından, evlenmeden çocuğun olduğunu bile yeni öğrendim. Benden habersiz kardeşim olmuş. Sen bile kızını tanımamışsın. Bir kere bile görmemişsin... Neler yaşadığını, niye böyle olduğunu, ne yapmak istediğini anlayamadım... Ölme vaktin değildi. Birlikte az zaman geçirdik... Keşke annemden ayrılıp biraz da senin yanında kalsaydım... Ama kitapların vardı, bana yer yoktu evinde. Gelsem bir sürü kolinin arasında nasıl yaşayacaktık? Hiç düşündün mü yanında neden çok kalmak istemediğimi, bir gün kalıp ertesi gün neden eve koştuğumu? O koliler iyi gelmiyordu bana... O kitaplar sadece annemi değil, beni de uzaklaştırdı senden... Annemle evlendiğinde de aslında kitaplarınla evliydin... Bu evlilikten geriye ne kaldı peki... Roman yazarı mı oldun? Kültür hayatına bir şey mi kattın? Hayır baba... Hastaydın sen... Hastalığını kabul etmiyordun. Hala etmezsün ya... Her neyse...

Şunu soracağım... Neden en son senin kimliğin tespit edilebildi? Mitinge gidiyorsun ve kimse öldüğünü bilmiyor... Güya arkadaşların vardı. Hem de devrimci arkadaşların... Onlara da mı söylemedin nerede olduğunu, mitinge gidip gitmeyeceğini? Niye herkesten uzaktın baba? Neden hep bir sırrı saklar gibi, sürekli bir tehlikeden, düşmandan kaçır gibi yaşadın? Mitingde öldüğün ortaya çıkıncaya kadar her yerde seni aradık? Merak ediyorsan söyleyeyim annem ilgilenmedi? Ömer amcamla polise gidip kayıp olduğunu söyledik... Neden böyle davrandığını aslında anlıyorum. Uyumsuzdun; düşüncelerin değişirken, hiç değişmeyen, sürekli, güya milliyetçi, güya dindar olup baskı düzenine oy veren toplum olduğu yerde sayıyor, taş gibi katılaşır senin

gibilerine düşmanlığa devam ediyordu. Sen de bu topluma psikolojik danışmanlık yapıyordun. Düşmanlarını değiştirmek, birey haline getirmek, onları ideolojilerin kölesi olmaktan kurtarmak istiyordun. Ama kendin de başka bir ideolojinin üstünlüğünü savunuyordun. Fakat, yardım etmeye çalıştıkların kadar, neye inandığını ifade etme cesaretine sahip değildin çünkü, işten atılmaktan, baba olmuş, boşanmış bir evlat olarak, aile desteğine muhtaç kalmaktan korkuyordun. Sadece toplumla, toplumsal değerlerle, toplumun benimsediği partilerle, idaresi altında görev yaptığın müdürlerle değil ki, akrabalarıyla da geçinemedin... “Davar alıp satardı eskiden, deri tüccarlığı yaptı, oy verdiği partiler üretimi yok ederken, küçük tüccarları da ortadan kaldırdı,” dediğin babanla da aran hiç iyi olmadı. ppp Küstüğünü, hem de taş gibi katılaştığını biliyorum... Mesela bir gün bile birlikte dedemi ziyarete gitmedik. Ne vardı aranızda? Bu kadar küsmeni gerektirecek, seni okutan, okul masraflarını karşılayan, psikolog olmanı sağlayan babanla aranda nasıl bir sorun vardı? Şiddet mi gördün? Ağır şiddet konusunu hiç duymadım değil, biliyorum. Dedemin ne kadar cahilce hareket ettiğini, çocuklarını ekmeksiz bırakmadığını ama karısına şiddet uyguladığını hep duydum. Babaannemin de amcalarım, halalarım gibi şiddet mağduru olduğunu biliyorum. Fakat, her şey geçmişte kalmadı mı? Dile getirdiklerin otuz kırk yılın olayları değil miydi? Unutsanız, kin tutmasanız daha iyi olmaz mıydı?

Siz solcular var ya baba, en yakınlarınızla dahi anlaşıyorunuz. Bırak beğenmediğiniz kültürü, bu kültürün içinde doğup büyüyenleri, aynı siyasal görüşteki kişilerle de sorun yaşıyorsunuz... Annemden ayrılma nedeninin de bu uyumsuzluk olduğunu düşünüyorum. Çünkü evlilik de beğenmediğin topluma ait kurumlardan biriydi. Baba olduktan bir süre sonra kendini düzene çocuk yetiştiren köle gibi hissetmeye başladın. Bu da seni sıktı, çatlayacak gibi oldun. Evlilik çatısını dağıtıp nefes almak için ne yapacağını bilemedin. Değiştiremediğin şeylerin kalıbını almaktan, başkalarına benzemekten öyle korktun ki, kitaplara, hayallere, yalnızlığa sığındın... Yalan mı, yanlış mı? Niye susuyorsun?”

Köşesinde tiyatro oyunu izler gibi sessiz görünen K, "Cevap vermemi mi istiyorsun?" diye sorar. Tolga, "Hayır, cevap verme, dinle..." der. "Bugüne kadar hep sen konuştun. Sıra bende... Solcular diyordum... Birbirinizin solculuğunu da

beğenmezsiniz... Sizde bir araya gelme, aynı yere vurma diye bir şey yok. Ailelerinizle de anlaşıyorunuz. Belki de sistemin, değiştiremediğiniz, bedel ödediğiniz, yine de kurtulamadığınız değerlerinin yönetimi altında yaşadığınızdan, çelişkilerle dolu bir hayat sürdürüyorsunuz. Evlilik de buna dahil...

Şunu da itiraf etmek isterim ki, aynı şeyler bende de var. Ben de pek çok konuda senin gibiyim. Eleştirdiğime bakma... Bazen kaçınılmaz olarak sana benzediğimi düşünüp, benzemek ne kelime, tıpa tıp aynı olduğumu fark edip üzülüyorum. Üzüntümün nedeni tutunamayacak olmam... Nitekim senin kadar bile tutunamıyorum... Düzene müdürlük yapmayı, yönetici olmayı asla istemeyen uyumsuz babam kadar dahi kazanıp annemin evinden çıkamıyorum. Merak ediyorsan söyleyeyim. Kız arkadaşım da yok... Kimi zaman parasızlıktan bir yere oturup çay bile içemiyorum. Kaç lira oldu bir bardak çay haberin var mı? Harcama yapmayayım diye işten çıkar çıkmaz eve koşarım. Erkenden dönüyorum ki dışarıda yiyip içmek zorunda kalmayayım. Mümkünse işsiz kalacağım günler için biraz para biriktireyim ki, ikinci bir işe kadar annemin kazancında gözüm olmasın... Neyse...

Kısaca senin kadar bile olamadığımı anlatmak istiyorum... Söyle şimdi... Cevabını bilmek istediğim soru şu... Patlamadan önce nerede olduğunu bilen kimse yok muydu? Neden kimse senden söz etmedi? Gerçekten çok merak ediyorum. Öldüğünü öğrenmemiz o kadar zor oldu ki... Mitingde olduğunu bilen, gören kimse yok muydu?"

Dikkatle oğlunu dinleyen K, "Neden hep aynı şeyi tekrar ediyorsun? Neyin peşindesin anlamadım..." der. "Böyle şeyler yaşamayı istemezdim... Sadece benim değil, pek çok kişinin kimlik tespit çalışması uzun sürdü. Birbirimizden, eylemde olduğumuzdan elbette ki haberdardık. Benim şanssızlığım yalnız yaşamamdan kaynaklandı. Aileleriyle mitinge gelenler vardı. Benim gibi yalnızların takipçisi az olur. Özür dilerim... Keşke sana haber verseydim. Mitinge gidiyorum oğlum, diyebilirdim..."

Yanlış anlaşıldığını düşünen Tolga, "Özür dilemen için söylemiyorum," der. "Sadece dertleşmek niyetindeyim. Demek istediğim bizden ne kadar uzak olduğun... O kadar uzaktaydın ki, parçalarını toplayıp ceset torbasına dolduranlar, kimsen yokmuş gibi en son senin ailene ulaşabildiler."

Uzun paltosuyla fötr şapkasını elinde tutarak sandalyede oturan K, "Böyle bir günde suçlayıcı konuşmasan, yalnızlığımı yüzüme vurmasan daha iyi olmaz mı?" diye sorar...

Özür dileyen Tolga, "Haklısın ancak, söylemek istediğim çok şey vardı... Çekip gittiğin için demek istediğim her şey içime dert oldu. Dinlemeye mecbursun. Değil misin yoksa? Biz kimiz öyle ya... Ayrıldığın eşin, ayda bir yüzünü gördüğün, okul masraflarını karşılamaktan yorulduğun oğlun... Torpille iş bitirenlerin yanında hala dershaneye gidip sınav kazanmaya çalıştığım için ne kadar aptal hissettiğimi anlatamam... Neyse... Şu soruma cevap verecek misin? Niye kimseye bir de kızım var, diyemedin? İkinci sorum da şu... Sevilen bir öğretmen olduğunu söylüyordun. O zaman neden, bu adam nerede, patlamada mı öldü, eve sarhoş dönerken çukura mı düştü, neden okula gelmedi diye soran olmadı? Sendikacı, devrimci, kitap sever görünüp kadın peşinde koştuğunu mu düşündüler? Neden ölenler arasında olduğun bilgisini herkesten geç aldık? Neden en son seni teşhis ettiler? Bunca sene öğrencilere, velilere psikolojik danışmanlık yapan sen, sonunda bir avuç kan ve kemik olarak bize teslim edildin. Kim arkandan gözyaşı döktü söyler misin? Kim etkilendi yokluğundan, kim babam öldü dedi? O zaman dinleyeceksin beni!"

Suçlu hisseden K, arada sesini yükselten oğluna sakince bakarken, "Dinliyorum... " der. "Merak etme her zaman da dinlemeye devam edeceğim... Yaşarken yanında olamadım ama bundan sonra, tıpkı bugün olduğu gibi kalbinde olmayı çok isterim..."

Tolga, söyleneni duymamış gibi, "Kim bilir benim yaşımdayken sen neler yaşadın? Kusura bakma baba. Bencillik yapıp olaylara hep kendi cephemden

baktığımı biliyorum."

Saydam bulut görünümündeki baba K, konuşmamakta, oğlunu dinlemektedir. Bir ara mırıldanır gibi, "Hayatta her şey olur," der. "Hayat bu. Kimseyi suçlayamazsın. Herkes kendi sorunuyla meşgul. Bulunmaz Hint kumaşı değilim ki durmadan arayanım olsun. Aranmamaya da hazır olmalı?"

Tolga, duymak istemediği şeyler duymuş gibi, "Of baba!" der.

Dikkatle oğlunu izleyen K, bir süre sustuktan sonra, "Şimdi beni iyi dinle," der. "Yirmi altı yaşındasın ama büyümedin. Büyümek kolay mı? Haklısın, işsizlik kadar ruh sağlığını bozup kişilikleri tarumar eden bir şey yok. Ülke kaynakları yağmacıların elinde oyuncak olurken, bilinçli birey olup yaşananlara, işsizliğe, yoksulluğa müdahale edememek ne kadar acıdır bilmez değilim... Fakat, şunu da bil ki beterin beteri var. Daha nelerle karşılaşacağının farkında değilsin. Kontrolsüz bir dünyada, demokrasi istemeyenlerin, bilimi de kendi çıkarlarına kullanan faşist yönetimlerin baskısı altında yaşıyoruz. Bu şartlar altında kurtuluş planları yapılamıyor. Yapmalı ama, felaketlere de hazır olmalı... Hayat yavrum!.. Dindar biri değilim ama şükredilmesi gereken şeyler de var..."

Anlamamış gibi bakan K, "Ne mesela?" diye sorar.

"Pek çok şey. Mesela Daha ileri bir yaşta evimde çürümüş, kokmuş bir ceset olarak da bulunabilirdim. Mitingde hem de emekli olmadan ölmem çok iyi oldu. Gençliğimi gördün, yaşlılığım nasıl olurdu kim bilir... Nerede olduysam rezillikte yanımda oldu... Bunları da düşün. Ya da unut her şeyi... Beni de unut..."

Babasının açıklamasını saçma bulan Tolga, "Kızın olduğunu neden gizledin?" diye sorar.

Bir süre cevap alamayınca tekrar eder, "Adı ne kardeşimin?"

"KG" der baba...

Tolga, acı acı gülümserken devam eder, "KG adında, annesi sağlık ocağında doktor, bir kız kardeşin olduğunu söyleyecek durumda değildim. Şaşkındım... Hatalarım vardı. Benim de sonradan haberim oldu..."

İç sesini duyar gibi babasını dinleyen Tolga daha da sinirlenerek, "Aklım almıyor, öyle ki bazen duyduklarıma inanasım gelmiyor," der. "Gerçekten babam mıydın? Doğumunda bulunmadığın, varlığını yedi yıl sonra öğrendiğin kızını, beni, annemi ne kadar tanıyorsan ben de seni o kadar tanıyorum. Aslında eşit sayılırsınız..."

K, oturduğu yerden söze girerek, "Böyle düşünmen bir bakıma iyi," der.

Tolga acı gülümsemesini sürdürürken, "Buna iyi mi diyorsun?" diye sorar. "Eşitlendik mi şimdi? Baba oğlun, bir de sonradan ortaya çıkan kız kardeşin birbirini tanımaması konusunda eşitlenmesi ne güzel? Öyle mi? 'Hayattır, olur böyle şeyler, aldırmmamalı, ileriye bakmalı' demesi ne kadar kolay... Öyle ya, ölen çekip gider... Geride kalanlara ne olacak? Ben de çok istiyorum... Her şeyi unutmalı ama olmuyor... Bundan sonra ileriye bakacağım desem de yalan, babasını tanımayan bir çocuk olarak iyi hissedemiyorum ki... Biraz harçlık verdiğin için sana evlat olduğumu düşünüyorsun. Bununla mı sınırlı olmalıydı ilişkimiz? Mesela, okuldaki ben, öğretmenlerin gözünde nasıl biriydim?"

Diplomanın para etmediği böyle bir ülkede üniversiteyi okurken neler hissettim, hiç sordun mu? Rehber öğretemdin, psikolojik danışma yapıyordun, öğrencilerini mesleğe yönlendiriyordun, ilgi ve yeteneğe uygun mesleklerin seçilmesi gerektiğini söylüyordun, danışanlarına nasıl daha sağlıklı kalınabileceğini anlatıyordun, ana babalara sağlıklı çocuk eğitimi konusunda bilgiler veriyordun da, okuluna gidip evladının durumu hakkında kaç kez bilgi aldın. Hiç mi sorunlarım olmadı sanıyorsun? Dört dörtlük öğrencilik yaptığımı mı kendini inandırdın?

Daha kötüsünü söyleyeyim mi? Annemden ayrıldın, olabilir... Herkes boşanıyor... Senin boşanman başka boşanmalara benzemez ya... Sorum şu... Dul yaşarken evlenmeden nasıl baba oldun? Kızına babalık yapmadan başka babalara nasıl oldu da sağlıklı anne baba tutumları hakkında bilgi verdin? Söylediklerine kendin inanıyor muydun? Psikolojinin bulguları hakkında çocuk yetiştirme konusundaki bilgilerinden hiç mi rahatsızlık duymadın? Hiç mi ben ne yapıyorum, diye sormadın?

Sadece para verdin... O da simit parası... Bunun neresi babalık? Paradan daha önemli olan birbirimize tutunabilmemizdi..."

İleri gittiğini düşünerek bir süre sessiz kalan Tolga, özür diledikten sonra babasına bakarak, "Bu saatten sonra bağışlarsın diye düşünüyorum," der. "Sen de haklısın... Evet biliyorum, sen de tutunamayanlardansın. Galiba kimse kimseye tutunamıyor. Boşuna tutunmaktan söz ediyoruz. Herkes kendine tutunmalı, öyle ya... Vergi ödediğimiz devlete bile tutunamazken ayakta duramayanları suçlayıp birbirimizi tüketmekle meşgulüz... En zoru da kendimize dahi tutunamamakla cezalandırılmış gibi olmamız... Psikolog olduğundan buna benzer konuları, gerçekte kim olduğumuzu mesela, senle konuşmak isterdim... Neyi paylaştık bunca yıllık ilişkimizde? Ödevini yaptın mı? Derslerin nasıl, diye sormak dışında ne konuştuk? Söyler misin? Bana dair ne bildiğini merak ediyorum.

Öğretmen adayı, sınav mağduru, senelerdir daha iyi olmak için ders çalışıp hak ettiği mesleği yapamayan, güvenceli iş arayan oğlundan bu kadar bilgece sözler duymaya alışkın olmayan baba K, "Görüyorum ki, sandığım kadar küçük değilsin, büyümüşsün," der. "Haklısın birbirimizi tanıyamadık. Aynı evde birlikte olsaydık tanışabilecek miydik sence? Ayrılmayan pek çok baba ve evlatları birbirini tanıyor mu sanıyorsun? Niceleri var ki aynı yatakta uyudukları halde birbirlerini tanımıyorlar. Ne ben anneni tanıyabildim ne de annen beni... Kızımın, ilk eşinden boşanmak zorunda kalan talihsiz annesini de tanıyamadım. Benden çocuk istediğinde, "Baba olmanı beklemiyorum, sadece sperm vereceksin," dediğinde geri çekildim, korktum, endişeye kapıldım... Böyle bir ilişkiye, yeniden evlik çatısı altına girmeye, aynı döngüler içinde aile kavgaları yaşamaya hazır değildim... Annenden yeni ayrıldığımdan böyle bir ilişkiyi kaldıramazdım. Gerçi o da evlilik istemiyordu, ilk evliliğinden yeteri kadar acı yaşamıştı ama belli olmazdı... Evlenmeden hamile kalmanın, hele de böyle bir toplumda nelere mal olacağını, kadına ayrı, erkeğe ayrı hakaret edileceğini, memursalar 'genel ahlaka aykırı yaşamaktan' görevlerine son verileceğini bilmez değildim... Evlilik sözü vermediğim halde avukat, dava dilekçesinde, nikah vadinde bulunup hamile bıraktığımdan söz etti... Allah şahidim olsun ki, böyle bir şey olmadı... Sen biliyorsun kitap kolileri arasında nasıl sıkışık yaşadığımı... Bu düzenimi bozup yeniden evlenemeyeceğimin farkındaydım. İnan ki tutamayacağım sözler verip, kimseyi yarı yolda bırakmış değilim. Fakat, varlığını sonradan öğrendiğim, böyle bir dünyaya gelmesine, bilerek ya da bilmeyerek neden olduğum kızım için üzülüyorum. Belki üzülmemem gerekir, belki annesiyle mutlu bir çocukluk geçirmiştir. Yine de bir çocuk büyürken baba sağ ise onu görmeli... Diyebilirsin ki nice asker, başka illerde görev yaptığından evladının nasıl büyüdüğüne tanık olmuyor. Ne kadar kötü olabilir ki, babadan uzakta büyümek? Kendimden örnek verecek olursam, baba yanında büyüyen bir çocuk olarak mutlu muydum? Keşke babam olmasaydı, babam gittiği yerlerden hiç dönmese diye az mı dua etmişimdir. Annem, kardeşlerim babadan ayrı yaşamak için neler vermezdik. Gerçek olan şu ki ilişkinin kalitesini yakınlık belirlemiyor, hatta yakınlık, babanın bencilce ihtiyaçlarına hizmet için varsa ilişkiyi kirletiyor. Kızımın da bunu anlamasını, bir gün beni bağışlamasını çok isterim..."

K bir süre konuşmadan bekleyince Tolga, "Erkek olarak kullanıldığını mı söylemek istiyorsun? Ne demek istediğini tam olarak anlamadım... Neydi şu kadının adı?"

Bir süre tereddüt geçirdikten sonra, "GG..." der baba...

"Pratisyen doktor GG... Erkek gibi davranıp kandırdı seni öyle mi? Buna mı inanmamı istiyorsun? Tecavüz olayı doğru değil mi yani?"

İğrenç bulduğu sözcüğü duyar duymaz, asla böyle bir şey olmadığını haykıran K, "Tecavüz olsa, doktor bir kadın tecavüzcüsünden hamile kaldığını anlar anlamaz kürtaj olmaz mı? Bu yalanı ortaya atanlar sadece şerefsiz değil, insanlıktan nasibini almamış yaratıklardır!" der.

Babasına hak veren Tolga, "Böyle bir şeye neden olduğu için kadına kızgın olmalısın?" diye sorar.

K, kızgın olmadığını, yapılan yanlışların gençliğe dahil olduğunu söyledikten sonra şöyle devam eder: "GG de evlilik yorgunuydu... Doktor eşinin şiddetine maruz kaldığından evini terk ettiğini söylemişti... Parası olsa belki yurt dışına çıkacak, kim olduğunu bilmediklerinin spermini satın alacaktı. Konuşmalarına hak veriyordum ama, biraz da şaka yapıyormuş gibi geliyordu. Fakat neden olmasın... Bir kadın evlenmeden de çocuk isteyebilir. Bunlar doğal, olması gereken şeyler. Ne var ki hakkımda suçluymuşum gibi dava açılması, tazminat istenmesi çok ağırıma gitti. Yine de kızımı bütün bu olayların dışında tutuyorum. O senin kadar da şanslı olamadı. Kısacık görüşmelerimize şans demeyeceğini biliyorum fakat ne bileyim...

Keşke bana yapılmayan babalığı, bunca psikoloji eğitiminden sonra ben size yapabilseydim. Olmadı oğlum, yapamadım... Ne iyi bir baba ne iyi bir evlat, nede iyi bir psikolog olabildim...

Sadece şunu rica ediyorum, evet GG'den olma, KG adında bir kardeşin var. Aslına bakarsan ne annesin de suç var ne de bende... Evli olup çocuklarına cehennem hayatı yaşatan anne babalar yok mu? Mesela babam gibi... Onlar, nikahlı yaşadığından, nikah altında çocuklarına işkence yaptıklarından hiç mi suçlu değiller?

Bir gün karşılaşırsanız ya da tanışmaya karar verirsiniz, kardeşine de ki, senin tanımadığın, benimse çok az tanıdığım babam, babamız, hiçbir şeye tutunamayanlardandı... Rüzgârın önünde kuru yaprak gibi savrulup durdu. Yalnızdı, hep başına kötü bir şey gelmesinden korkardı. Yalnızlığını, tutunamama acılarını avutabilmek için kendini kitaplara verdi. Aldığı kitapların da çoğunu okumadı, tanımadı. Kolilere doldurduktan sonra hangi kitabı aldığını da unuturdu. Aynı kitabı tekraren satın aldığı, onu da kitaplarının arasına sıkıştırdığı oluyordu. Babamızda tanıyamama, kendisine zarar vermeyecek olanlarla dostluk kurma, darda olmasa bile darda hissetme, bunalma, sıkılma, sıkıldıkça biriktirme hastalığı vardı... Biriktirdiklerine de sahip çıkamadı. Yorgun, bıkkın öldü de, olur mu? Tanıdığın kadar anlat beni ona... Baba evinde, üniversiteyi bitirinceye kadar psikolojik işkence gördüğümünden, mutsuz bir çocukluk dönemi geçirdiğimden, baba sevgisine aç büyüdüğümünden de söz et..."

Bir süre sessizlik olur... Daha sonra, eski defterler üzerine konuşmaktan hoşnut görünmeyen K, "Neyse..." der.

Babasını daha fazla zorlamak istemeyen Tolga, "Geçelim bu konuyu... Ne olduysa oldu işte... Her yerde babamın ne kadar dengesiz olduğunu anlatacak değilim... Merak etme bir gün KG ile tanışacak olursam kim olduğunu, ne yaptığını anlatırım... Canını sıkma artık... Ölü gibi davran, öldüğünü unutup heyecana kapılma," der.

İmalı sözlerden alınır gibi görünen K, "Haklısın, öldüğümü unutmamalıyım.

Benim için de yarım kalan çok şey oldu. Belki bu yüzden aşırı konuşma ihtiyacı içine giriyorum. Yine de ölmek kolay, zor olan geridekilerinin durum. Asıl sen rahat ol. Ne kadar kızgın olduğumu bilsem de şunu hatırla, her zaman sevgili oğlumdun. Hayırsız baba olduğuma karar verip canını sıkma olur mu? Öfkeli görüyorum seni... Sakin ol... Buraya gelmekle, belki son kez vedalaşmayı istemekle bana büyük iyilik yaptın... Sağ ol... Kendine hayrı olmayan babanı unutmaya diyemem. Kardeşinden sorumlu olduğumu da söylemeyeceğim. Sadece ruhen yanınızda olduğumu, arzu ettiğiniz gibi olamamanın üzüntüsü içinde aranızdan ayrıldığımı bilmenizi istiyorum... Şunu da belirteyim ki, herkes bir gün hayallerinin orta yerinde, kendinden beklenenleri yerine getiremeden, kendisi gibi de olamadan, kim olduğunu, ne yapmak istediğini bilmeden dostlarının, yakınlarının arasından ayrılmak zorunda kalır. Daha fazla bilip, öğrendiklerimi daha çok içselleştirip daha çok babalık yapabilmeyi çok isterdim. Başaramadığımı bilerek çekiliyorum aranızdan... Bağışlanmaya ihtiyacım olduğunu da unutmuyorum. Belki bir gün ne demek istediğimi anlarsın. Hoşça kal.. "

Bunları, üzümlere dile getirdikten sonra buhar görünümündeki babanın hayali usulca kaybolur.

*

Dışarıda hafiften kar yağmaktadır. Soğuk kış akşamı ilerlerken, sınavlara çalışmak dışında, kimi zaman farklı bir uğraşla kafasını dağıtmak için, belki biraz da edebiyata olan ilgisinden kaynaklı olarak günlük tutan Tolga'yı, Ankara'nın başka bir ilçesinde, annesiyle kaldığı evin küçük bir odasında, ders kitaplarıyla dolu bir masanın başında, anı defterine şunları yazarken görürüz:

“Babamın evinde, çocukluğumdan kalma, benzerini başka yerde görmediğim, demir iskelet üzerinde minderleri olan koltukların birinde oturmuş, etrafı seyrediyorum. Yatak odasıyla salon arasındaki koridorun bir bölümü, küçük oda, pencerelerin önü, buzdolabının yanı, duvar boşlukları, üç bölümden oluşan vitrin

dolabının ii, tavana kadar çevresi kitap kolileriyle dolu. Elbise ve ayakkabı dolabının st kısmıyla duvar kenarları da yle... Her tarafa rast gele konmuş, irili ufaklı kolilerin üzerinde deterjan, salça, sabun, çikolata gibi market ürünlerinin isimleri yer alıyor... Manzarayı görenler buranın ilk bakışta market deposu, ikinci bakıştaysa, özellikle salona girince, bir kitapevinin deposu olduğunu düşünebilirler. Koltuk, kanepeler, mutfak masası, masanın yanındaki duvara asılı ekmek torbası, lavabonun kenarındaki bulaşık çay bardakları, tabaklarla birlikte düşünüldüğünde kitapların arasında yaşayan biri ya da birileri olduğu da dikkatlerden kaçmayacaktır. Czdanında sınırlı parası olan babamın, çoğu kapalı halde, st üste olduğundan ulaşılmaz yerde o kadar çok kitabı, o kadar geniş bir kütüphanesi vardı ki... Belki de bu yüzden, hastalık derecesinde kitap aşkına kapıldığından uyumsuzdu. Kitapları yüzünden çevreden kopmuş, uyum sorunu yaşamaya başlamıştı. Okumayan, televizyon dizileriyle yetinen, kültürel etkinliği dedikodudan başka bir şey olmayan çevrenin dışına, kitapları yüzünden itildiğini söylersem yanlış olmaz sanıyorum. Aslında sorun sadece kitap değil, kitaplarının içeriği de önemli. Yaşasaydı ileride sahaf olacağını sandığım babamın elindeki kitapların çoğu eskiydi. Baskısı kalmamış, kendince önemli bulduğu kitapları toplayıp biriktiriyordu.

Çevrenizde kimi kurumlara ait kütüphaneler olduğunu görürsünüz. Babamın kütüphanesi bunların hiçbirine benzemezdi. Bütün kitaplar raflara dizilse Türkiye'nin sol siyasi yelpazeden bakıldığında nasıl göründüğünü anlatan ilginç bir kütüphane ortaya çıkardı... Bilirsiniz ya, mesela belediyenin, üniversitelerin, hatta iktidar partisinin oluruyla şeriat nesiller yetiştirmeye çalışan kimi camilerin, sözde imam okullarının, Kuran kurslarının bile kütüphanesi var. Fakat babamın kütüphanesi diğer kütüphanelere hiç benzemiyordu. Bu kütüphanedeki kitapların çoğu daha çok Atatürk'ten, Cumhuriyet devrimlerinden, solculardan, emperyalizme karşı mücadele edenlerden, mücadele sırasında ldrlenlerden, devrimlerden, devrimci hareketlerden, halkın geleceğine ihanet edenlerden, smrenlerden yana olan hkmetlerden, savcılardan, hakimlerden, devlet büyüklerinden söz ediyordu. İslam yazarlara ait kitaplar da bulmak mümkündü ama en çok Cumhuriyet dönemiyle dünyanın her yerindeki sosyalist yazarların kitaplarını, romanlarını, şiirlerini bulabilirdiniz.

Neden böyle oldu? Merak mıydı, aşırı ilgi miydi, hastalık mıydı, neydi babamı

kitaplara sürükleyen şey? Şurası kesin ki babam mutlu bir öğretmen değildi...

Yeri gelmişken şu gözlemimi de söylemeden geçemeyeceğim... Belki yadırgayacaksınız, kabul etmeyeceksiniz ama tanığı olduğum gerçek şu: Bilgi mutluluk getirmiyor, aksine bilmemek mutluluk... Nasıl soyulduğunu bilmeyenler, çevrelerinde düşman göremediğinden daha huzurlu oluyorlar. Bir de kötünün şerrinden Allah'a sığınanlar var ki, keyiflerine diyecek söz bulamazsınız. Bu dediklerim sanmayın ki diploması olmayan cahiller için geçerli... Hayır. Diploması olduğu halde öyle çok ki beyni alınmışların sayısı. Bunların bir kısmı devlet üniversitesinden mezunsa, bir kısmı da özel üniversitelerden... Neyse... Şunu diyeceğim... Babam da diplomalı olup dışlanmış, kendi dünyasına çekilmiş, yobaz topluma, gerici, Cumhuriyet, demokrasi karşıtı partilere oy verenlere, ülkeyi satanların pisliğinde hikmet arayanlara kapılarını kapatmış olanlardandı. Psikoloji okumuş, öğrenci sorunlarıyla ilgilenen rehber öğretmen olarak da mutlu hissetmiyordu.

Nasıl olabilirdi ki? Kişilik gelişimini hiçe sayan bir sistemde özgür birey yetiştireceksiniz. Özgür bireye karşı olanlar, kul anlayışına uygun, beyni alınmış, bağımsız düşünme yetileri yok edilmiş birey yetiştirilmesini isteyenler buna izin verir mi? Rehber öğretmenlik aslında Cumhuriyetin ayakta olduğu döneme ait mesleklerdendi. Yirmi yıl önce Cumhuriyeti yıkacak olanların iktidara gelmesiyle birlikte, rehber öğretmenlerin eğitim sistemi içindeki, zaten yeni başlamış olan görevi askıya alındı, önüne engeller çıkarıldı. Yavaş yavaş yok edilip sözde kalan Cumhuriyet devletine vitrin süsü olarak kullanılan mesleklerden biri oldu... Bundan sonraki süreçte rehber öğretmenlerden ellerine verilen katrandan şeker yapmaları, yani beyni çıkarılmışlardan demokrasiye uygun birey yetiştirmelerini isteyeceklerdi. Daha doğrusu hiçbir şey istemeyecekler, maaşlarını alıp seslerini çıkarmamaları, etliye sütlüye karışmamaları, mesela erken yaşta din eğitiminin sakıncaları üzerine görüş bildirmemeleri, bildirenlerin cezalandırılması, terörist olmakla suçlanıp işten atılması yoluna gidilecekti.

Diyelim her şeye rağmen söz dinlemeyip yaptı; diyelim sorgulayan, özgür birey

yetiştirilmesi konusunda görüş ileri sürdü, öğretmenlere, okul müdürüne bu konuda bilgi aktardı. İşte sürekli müfettiş baskısı altında görev yapan babam, en çok da o zaman yanlış yapmış oluyordu. Çünkü sistem Köy Enstitüleri yıkıldığından beri, hiçbir zaman özgür birey yetiştirilmesini istemedi. Pek çok öğretmen gibi babam da, ele geçirilmiş bu sistemde Cumhuriyetin arzu ettiği gibi aklı hür, vicdanı hür nesiller yetiştirilebileceğini sananlardandı. Cumhuriyetin el değiştirdiğini, yıkıldığını pek çok öğretmen kabul edemedi. Kabul edenler sistemin beklentileri doğrultusunda görevlerini sürdürürken, diğerleri sakıncalı öğretmenler olarak yıllarını soruşturmayla geçirdiler. Bir nevi sürekli yıldırma (mobbing) altında görev yaptılar... Bitmek bilmeyen işten atılma korkusu, gelecek kaygısı yüzünden görevlerini yapamaz, sonu gelmeyen stres nedeniyle aileleriyle de mutlu olamaz hale geldiler... Babam da bu öğretmenler gibi daha iyi, daha laik, bilimsel, çağın ihtiyaçlarına uygun eğitim istedikçe, anayasal haklarımızı kullanabilmeliyiz dedikçe, bunun için örgütlenmek gerektiğini dile getirdikçe daha çok soruşturma geçirdi. Öyle günler oldu ki, Atatürk'ten söz etmek bile suç sayıldı. Andımız'ı, milli bayramlarımızı yasak edenler, Türk olmaktan utanç duyanlar, ümmetten yana olduklarını açıklayan siyasal İslamcılar, sadece iktidara gelmekle kalmadılar, devleti de ele geçirdiler. Din devletinde ne kadar psikolojik danışma yapılabilirse, babam da mesleğini ancak o kadar yapabiliyordu. Cumhuriyetin kâğıt üstünde kalmasıyla rehber öğretmenlikte aslında sosyoloji, felsefe gibi eğitimin dışına itilen mesleklerden biri oldu. Adı kalsa da içeriğini boşaltıp iş yapamaz hale getirdiler. Bir bakıma, demin de dediğim gibi, okullardaki rehberlik servisi odalarını, odası olmasa da öğrenci ruh sağlığından sorumlu bütün rehber öğretmenleri, "Türkiye de demokrasi yok, faşizm var, eğitim de bu bağlamda gericileşip, bilimsellikten koparıldı," diyenlere göstermek için vitrin süsü yaptılar. Aslına bakarsanız doksanlı yıllardan sonra iktidara gelenlerin, eğitimde kişilik gelişimine yardım edecek psikolojik danışma hizmeti istediği yoktu... Yine de babam ve arkadaşları bunu kabul etmemiş, fakültedeki hocalarının öğrettiği gibi Cumhuriyeti kuranların kafasıyla düşünmeyi sürdürmüşlerdi.

Konu babam, eğitim, babamın dönemi, ülke meseleleri olduğundan şu soruya da cevap aramak istiyorum: Şeriata giden siyasal İslamcıların yolunda ne kadar psikoloji olabilir? İnsan yerine koymadığı kadına örtünmeyi, beynini alıp köle haline getirdiği erkeğe sakallı dolaşmayı şart koşan, aksi taktirde ölüm cezası uygulayan, bu yolda ilerleyip iktidara gelenlerin ülkesinde, bırakın psikolojiyi, bilimsel eğitimden eser kalır mı? Takiyeyle iş başına gelenler, demokrasiyi

amaçlarına giden yolda tren olarak gördüklerini söyleyenler, psikolojiyi, psikolojinin bulguları ışığında öğrenci yetiştirilmesi konusunda da takibe yapıp psikologları, 'demokrasi var,' yalanına çeldirici olarak kullanmaya çalıştılar, çalışıyorlar. Henüz yıkılmadıkları için babamın dönemi kapanmadı. Ne zaman ki yıkılıp gidecekler ondan sonra yeni bir tarihten, eğitimden, kalkınmadan, gelişmeden söz etmemiz mümkün olacak. Ülkeyi sattıkları emperyalistlerin elinden nasıl geri alacağız, ne kadarını kurtarıp kurtaramayacağımız da ayrı konu... Neyse... Anlatacak çok şey var... Geçelim bu konuyu...

Kimse merak etmese de babamın, kitap çöplüğü olarak da görülebilecek evi hakkında biraz daha bilgi aktarmak istiyorum. Kapıcıların oturduğuna benzeyen iki odalı küçük bir daireden söz ettiğimi belirtmiş miydim? Zira bunun önemli olduğunu düşünüyorum. Bir öğretmen olarak babamın maaşı anca kapıcı dairesinde oturmaya yetiyordu. Bunun bir nedeni de kuşkusuz okul ve dersane masraflarıdır. Öğretmen olan annem de babam gibi eğitime para yetiştiremedi ve ben, sınavı kazandığı halde ataması yapılmayan öğretmen olarak umutla, ya babamın sendikalı olması, geçirdiği soruşturmalar, solculuğu, siyasal görüşleri yüzünden işe giremezsem endişesi içinde öğretmenlik kapısının bana da açılmasını bekliyorum. Bir taraftan da fişlenmiş babanın oğlu olduğumdan, sadece öğretmenliğe bel bağlamayıp, karşıma çıkan kurumların, belediyelerin iş sınavlarına da girmeye devam ediyorum... Bir ara güvenlikçi belgesi alıp bir banka da güvenlik elamanı mı olsam diye de çok düşündüm. Hala düşünüyorum... Belki de öğretmen olmam engellenecek, enin de sonunda güvenlikçi olmaya razı olacağım. Bekçi de olabilirim fakat, her işte olduğu gibi özellikle güvenlik elemanı seçerken nasıl bir babanın oğlu olduğunuza çok dikkat ediyorlar. 'Cumhuriyet imam çocuklarını askere almıyor, onların subay, komutan olmalarına engel olunuyor, demokrasi, eşitlik, özgürlük yok mu?' diye ter ter tepinenler bugün, babası solcu olanları bekçi dahi yapmıyorlar... Bu günlerde, geçici işler buldukça öğrenci olduğum yıllarda kredi olarak verilen borçlarımı faiziyle birlikte devlete ödemeye çalışıyorum... Daha doğrusu devleti ele geçiren, halkın vergileriyle İslamcı kişi ve kurumları ihya eden çeteye, haraç gibi her ay düzenli olarak ödeme yapıyorum.

Merak ettim, dizilerdeki zengin psikologları görmeye alışkın olan sizler, babam gibi psikolojik danışma yapan birinin daha iyi koşullarda olması gerektiğini mi

düşünüyorsunuz? Babamın maaşı da diğer öğretmenlerin aldığı kadardı. Şimdilerde öğretmenlik yapan annem, babamla birlikte oturduğumuz yıllarda işsizdi... Biriktirme hastalığı olan psikolog kocasıyla evliliği yedi yıl kadar süren annem, babamdan değil, babasından aldığı yardımlarla okudu, fakülte kazanıp, senelerce çocuklu bir anne olarak üniversite bitirip öğretmen oldu... Bugün olsa, fişlemeye takılır kesin olarak iş bulamazdı diye düşünüyorum.

Ben öğrenciydim, memur maaşları düşüktü, hayat pahalıydı, teyzelerim, halalarım, dayılarım işsizdi, faşizm engel tanımadığından, hukuk olmadığından, korkarak yaşıyorduk, binlerce kişi işten çıkarılmıştı, baskı düzeni artarak devam ediyordu, askerken şehit olan akrabalarım vardı... Eskiden Almanya işçisi olan dedemin evlerinden birinde oturduğumuz için kira giderimiz yoktu. Annemin öğretmenlikten kazandığıyla zar zor geçiniyorduk... Babam, küçük dairesinde kitap biriktirmeye devam ediyordu... Falan filan...

Sonuç olarak tek maaşla nafaka verip, işsiz kardeşlerinize yardım edip, çocuk okutup, bir de kitap biriktiriyorsanız, Ankara gibi yerde geniş, güneş gören bir dairede oturamazsınız. Onca yıl okuyup psikolog olup bulabilerseniz işte böyle bir apartmanın nemli bodrum katında yaşarsınız. Bulabilerseniz diyorum çünkü bu koşullardaki yeriniz ancak temel ihtiyaçlar basamağıdır...

Demin de dediğim gibi küçük bir yatak odasından başka, bir salon, daracık bir mutfak bir de depo gibi küçük bir odası olan, şehir içi karayolunun üzerinde, trafik uğultusu içindeki karanlık bir daireden söz ediyorum. Semt dolmuşlarının geçtiği, gece geç saatlere kadar vızır vızır çalışan karayolunun üzerindeki salon dediğim yerde tüplü küçük bir televizyon duruyor... Gelin birlikte bakalım... Bakın, sözünü ettiğim televizyon bu... Sehpanın üzerinde köşede, toz içinde duruyor... Duvardaki şu fotoğrafta ilkokul beşinci sınıf öğrencisiyim. Pek çok yerde bana ait resimler var. Çizimlerim bile duruyor. Kimi buzdolabının üstünde, kimi kapılara yapıştırılmış. Gördüğünüz gibi her yer kitap dolu. Kâğıt kokusuna karışık nem kokusunu aldınız mı? Bodrum katı olduğundan özellikle yağmurların çok yağdığı ilkbahar aylarında fazla nem oluyor... Bir de yakınlarda logar deliği var. Pencereyi açınca lağım kokusu dolar içeriye. Aslında ne kadar

çok isterdim babamın hiç olmazsa üst katlarda en az dört odası olan geniş bir dairede yaşamasını. Belki o daireyi de kitapla doldururdu ama hiç olmazsa kuru, güneş gören bir yatakta uyurdu. Şartların bu kadar kötü olmasına biraz da ben neden oldum diye düşünüyorum. Annem bunu kabul etmese de gerçek bu... Bu sefalet biraz da çocuk yetiştirmenin güçlüğü yüzünden... Neyse... Şurası da tuvalet... Bir keresinde tıklandığını, evin bok içinde kaldığını, kolilerin güçlükle ıslak olmayan odaların birine taşındığını biliyorum. Başka da görebileceğiniz yer kalmadı. Hepsi bu kadar işte. Kolilerin bazıları bir daha hiç açılmayacakmış gibi bantla kapatılmış... Koridordan güçlükle geçilebiliyor. Çocukluğumdan kalma o kadar çok eşya var ki bu evde. Şu ekranı tozlu eski bilgisayar, halı, katalitik soba, sehpa, dolaplar, sandalyeler, mutfak eşyalarının çoğu... Mutfak masası, radyo bile çocukluğumdan kalma...

Ne diyordum? Cenaze işlemlerinin bittiği günlerin birinde eve gelmiş, kolilere bakarak ne yapacağımı düşünüyordum, zil çaldı. Kapıyı açtığımda babamın ev sahibi atmış yaşında olduğunu sandığım, Şakir Amca, "Merhaba evlat, başınız sağ olsun," dedi.

Sonra da içeriye girip eşyalara baktı. Belki de "Evimi çöplüğe çevirdiniz, derhal çıkın. Toplayın neyiniz varsan defolun. Bu kadar çöpü atar mısınız, yakar mısınız, ne yaparsanız yapıp alın götürün," şeklinde bir şeyler demek isterken, sadece dairenin boyaya, biraz da bakıma ihtiyacı olduğunu, aksi taktirde kiraya vermenin zor olabileceğini dile getirdi. Neyse ki, çok kalmadı, camiye namaza gideceğini söyleyip çıktı evden.

Şunu fark ediyordum ki aslında çöp olarak görünen ne varsa benim için babama dair hatıralara dönüşmüştü. Yakınınız biri, yani babanız ölünce onun bütün eşyalarını dağıtmak, bir kısmını atmak zorunda olmak kaçınılmaz bir durum ama, ne kadar zormuş meğer. Dikkat ettiniz mi sizden başkasının önemsemeyeceği ne çok eşyamız vardır. Yatağınızdan, kokunuzu taşıyan yorgandan söz etmiyorum, ne bileyim, kalemeleriniz vardır mesela, ya da ayakkabılarınız, tırnak çakınız, yarım kalmış kremleriniz, yırtık çoraplarınız, yıkanmaktan çürümüş atletleriniz, terlikleriniz, iç çamaşırlarınız... Size göre

önemli sayılan birçok şey artık çöpten başka bir şey değildir. Bunlara ek bir de kitapları, eski gazete ve dergileri vardı babamın. Hepsini toplayıp nereye götürebilirdim? Dedemin boş dairelerinden birini kullanabilirdim ama, eski bir kayınbaba olmaktan başka, babamın amcalarından biri olan, iktidar yanlısı, komünist düşmanı dedem, nefret ettiği damadının, çöp olarak gördüğü, sosyalizmi, Cumhuriyeti, demokrasiyi savunan, siyasal İslamcılara veryansın eden kitapları için, bir dairenin kira gelirinden mi vazgeçecekti?

Biraz da o kitaplar değil miydi annemden ayrılmasının nedeni? Az kazanan, geçim sıkıntısı içinde kira ödeyen iki kişi düşünün ki, biri sürekli kitap alsın, diğeri de bu kitapları nereye koyacağını bilemesin. Ortalık kitaptan, tozdan, kâğıttan görünmeyince elbette tartışma kaçınılmaz oluyor, eve giren her kitap yeni bir tartışmayı başlatıyordu. Eşlerden biri, 'Ben böyleyim, eskiden de böyleydim, ne kadar çok kitabım olduğunu evlendiğimizde de biliyordun, o zaman neden kızmıyordun, şimdi mi aklın başına geldi, değişemem, kitapsız yaşayamam,' derken, diğeri kafasını ellerinin arasına alıp "Bıktım, sanki hepsini okuyor da... Biriktirince ne oluyor? Ödünç kitap veren kütüphaneler var. Okuyana bedava kitap mı yok? Var ama seninkisi hastalık. O zamanlar gençtim... niye bu kadar kitabın olduğunu anlayamadım... okuduğunu sandım, okuyandan zarar gelmez diye düşündüm... Aydın maydın değilsin sen... kimseyi kandıramazsın... evet evet yemin ediyorum beynin çürümüş... Biriktirme hastalığı var sende... Psikolog olmuştun ama kendine faydan yok. Sen önce hastalıklarından kurtul da başkalarının ruh sağlığını düzelt!" desin. Giderek kavga sesleri artsın. Sen de bu evde beş yaşında çocuk ol, oturduğun yerde altına işeyerek ağla... Bunlar ve daha pek çok şey geliyordu aklıma. Düşündükçe nasıl kederlendiğimi tarif edemem...

Bu duygular içinde bir süre daha babamın eşyalarına, kitaplarına, dağınık haldeki yatağına baktım. Kaç yıl? Senelerce bu yatakta yattı, bu eşyaları kullandı, şu alüminyum çaydanlıkla çayını demledi... Başı kolilerle hep dertte olan, kitaplarını koymak için kirasını ödeyebileceği geniş bir depo arayışı içindeki babamı, benden, annemden, anneannemden daha çok şu kirli yorganın sıcaklığı, şu nemli odaların yalnızlığı sardı... Kimi zaman acı çekiyor, rüya görüyor, korkarak uyanıyordu. Bazen de trafik uğultusu içindeki odada düşüncelere dalıyor, neden iyi bir baba, eş, evlat, hatta psikolog olamadığını

düşünüyordu. Kokusunu taşıyan bu yorgan, yastıklar, yatak gibi, çay içtiği bardaklarda çöpe gidecekti. Sosyalizmi, demokrasiyi, insan haklarını, kapitalizmi, gerçek İslam'ı, bütün dinleri, farklı inançları, kültürleri, emperyalistlerin emrindeki siyasal İslamcılarını anlatan kitapları gibi anılarının da kıymeti kalmamıştı. Kıymeti bilinmeyen babam, okul psikolojik danışmanı, mesleki kimliği karışık, psikolog olduğu kimi zaman tartışmalı hale getirilmiş, bazen de psikolog olduğu, mezuniyet sonrası unvanları düzenleyen kurul tarafından resmen kabul edilen, ancak, rehber öğretmen unvanı altında maaş alan babam, bütün eşyalarıyla birlikte unutulmak üzereydi. Hatta unutulmuştu bile. Biliyorum ki öldüğü gün bir daha hatırlanmayacaktı. Benden başka kimi vardı ki... Yüzünü görmediği kızı mı? Annem mi? kardeşleri mi? Öğretmen arkadaşları mı? Devrimci eğitimcilerle dolu olduğu söylenen sendikası mı? Öğrencileri mi? Güldürmeyin beni... Öğretmenler günün de bile en son akla gelen rehber öğretmenlerdir. Derse girip not vermediğinden, anlattıklarından sınav yapılmadığından rehber öğretmenlere çiçek uzatan çok az öğrenci olur. Nota, ezbere dayalı eğitim sistemlerinde tam öğrenme gerçekleşmediğinden, çıkar yoksa karşılıksız sevgi de gösterilmez... Gerçekçi olmalı... Kaç öğrenci hatırlar mesela ilkokuldaki, lisedeki, 'Bir işe yaramıyor, ancak konuşmasını bilir, oturduğu yerden maaş alır,' şeklinde suçlanan, değersiz gösterilmek istenen rehber öğretmenini? Arkadaşları mı unutmaz? Bu zamanda arkadaşlık, dostluk mu kaldı?

*

Biraz konudan uzaklaşmış gibi olacağım ama şunu da sormadan geçemem: Teknoloji, bilim geliştikçe, şirketlerin, üniversiteyi bitirenlerin, kuruyan ırmakların sayısı arttıkça neden arkadaşlıklar da dostluklar gibi bitmekte? Eskiden nasıldı, ilişkiler daha mı tatmin ediciydi, sanmıyorum ama sormadan edemiyorum. Sanki Freud'un da dediği gibi sanayi toplumları geliştikçe yalnızlıkta olduğu yerde kalmadı, misliyle gelişmeye devam etti. Öyle yalnızlıklar ortaya çıktı ki, kimi ülkelerde kimsesi olmayanlara insan kiralayan şirketler kurulduğunu, para karşılığında yalnızların başında bekleyenler olduğunu okuyorum. Mesela babam devrimci, başkalarına benzemeyen arkadaşları olduğunu sanıyordu. Bana sorarsanız, okuduğu kitapların etkisiyle olacak, hayal dünyasında yaşıyor, kendini komin yaşamın gerçek olabileceğine

inandırmaya çalışıyordu. Bilim geliştikçe, sadece demokrasiler sözde insan haklarına dönüşmüyor, doğa da koyun gibi kasapların eline geçiyor. Haksız mıyım? Devlet gücüyle doğayı katledenler, yine devlet gücüyle ormanları, yeşili korumamız gerektiğine ilişkin video çekip bütün televizyon kanallarında, pek çok internet sitesinde yayınlamıyorlar mı? Hırsızlar, hırsızlığa karşı olduklarını dile getirmiyorlar mı? Hainler, vatanperver olduklarını söylemiyorlar mı? Milliyetçilik söz konusu olduğunda mangalda kül bırakmayanlar, ülkeyi emperyalizme satıp, terörü besleyip, şehit cenazelerinde boy göstermiyorlar mı? Neyse bunların ne benimle ne babamla ne de konumuzla ilgisi var (!) Devam edelim...

Şunu da merak ederim; diyelim ki babam aydın biri değildi, biriktirme hastalığına yakalanmıştı, mesleğinin yüz karasıydı, sahaf da olamayacaktı da, peki ben oğul olarak çok mu değerliydim, üzerime düşenleri yapabiliyor muydum? Baba oğul olarak birbirimizi tanıyamamış olmanın üzüntüsünden başka ne var elimde?

*

Öykümüze kısa bir ara verelim istiyorum sevgili okur. Buraya kadar yazılanları gözden geçirelim. Size de gerçekçi gelmeyen taraflar oldu mu? Üniversiteyi bitirmiş işsiz bir delikanlı, canlı bomba saldırısında kaybettiği, öğretmen olduğunu öğrendiğimiz babasının kirli yorganına, kitaplarına, evine, eşyalarına bakıp üzülüyor. Babanın, bekar yaşarken mitinge gittiği, arkadaşlarıyla birlikte hükümeti protesto ederken pek çok kişiyle feci şekilde parçalanarak yaşamını kaybettiği, bir de evlenmeden ikinci kez baba olduğu anlaşılmakta. Delikanlı tanıyamadığını düşündüğü babasının eşyalarına bakarken eski günleri hatırlıyor. Ruh, evladiyla konuşmakta. Gülmeyin... Saydam bulut görünümündeki baba, oğluna, iyi babalık yapamadığını itiraf etmekte.

Yazıcı ben olduğuma göre, demek ki duygusal bir şeyler yazmak istemişim. Fakat nasıl da saçmalamışım kardeş. ‘Babanın yorgana sinen kokusu’ meselesi

mesela... Delikanlı, evi, yaşam alanlarını kitapla doldurmak suretiyle annesine psikolojik şiddet uygulayan babasının kokusunu düşünüp üzüyor... Bazen de kavga ediyor... Nasıl bir tip yarattıysam ne sevdiği belli ne sevmediği... Doğru söyleyin, size de saçma geldi değil mi? Koyun tüccarı babamın ölümünü düşünüyorum da Tolga'ya hiç benzemediğimi görüyorum. Senelerdir yüzünü görmediğim babamın tabutu karşısında gözlerimden yaş bile gelmemişti. Fakat taktir edersiniz ki bu benim üzülmeliğim anlamına gelmez. Hatta daha çok üzüldüğümünden, gözyaşlarımın içe aktığından emin olabilirsiniz.

Kimileri diyor ki, K'nın yerinde anne olsaydı keşke, anne canlı bomba saldırısında hayatını kaybetseydi, olayları annenin cephesinden görseydik, okusaydık... Böyle de olabilirdi ona ne şüphe... Ne var ki, yazar olduğumdan tercihi babadan yana koydum çünkü, kendime benzeyen babayı daha iyi anlatabileceğimi düşünüyorum. Kitap aşkına karısıyla kötü olmuş, evin geçimi dururken kitaba para harcamış, yetmemiş, küçük maaşıyla evdeki yaşam alanlarını daraltarak kitapla doldurmuş, canlı bomba saldırısında ölen bir babanın ölümü karşısında elbette üzüntü olur fakat bu üzüntüyü abartmamak gerekir... Her neyse, milletin ağzı torba değil ki çekip büzesin... Devam edelim...

*

İşsiz, atanamayan öğretmen Tolga, annesiyle kaldığı evde anılarını yazmaya çalışırken bir ara durur. Başka neler yazabileceğini düşünür. Babaannesinin ölümüyle babasının ölümünün aynı güne denk geldiğini hatırlar. Gerçekten de ana oğul farklı illerde ama aynı gün ölmüştür. Bunu önemli bir ayrıntı olarak gördüğünden hemen, annesinin de bildiği anı defterine şunları yazar: "Unutulmasın diye babamla, babaannemin birer gün arayla öldüğünü not etmek istedim. Nedense bu bana ilginç geldi. Anneyle oğulun aynı günde ölme olasılığını hiç düşünmediğimi fark ettim. Babaannemin, canlı bomba saldırısında hayatını kaybeden evladının acısıyla sarsılacağı günün gecesi hayata veda etmesi, üzücü olsa da, bir nevi şans sayılır. Babam içinde şans... Ana oğul, umarım ki şimdi cennette bir araya gelmiş olsunlar.

Seksen yaşına yakın olduğunu düşündüğüm babaannem, küçük çam ormanıylâ ünlü, işsizlik nedeniyle büyük şehirlere, geçmişte yurt dışına, özellikle Almanya'ya göç vermiş illerden biri olan YZ'de, şeker hastalığına bağlı organ yetmezliği sonucu hayatını kaybetti. Babam Ankara'da son yolculuğuna uğurlanırken, umarım gittiği yerde annesi tarafından karşılanmış, daha huzurlu bir dünyaya doğru bulutların arasından süzülerek kaybolmuşlardır.

Sadece işsizliğe bağlı sorunlar nedeniyle değil, birbirimizi birkaç bayram ziyaretinde görmek dışında yakın ilişkimiz olmadığından babaannemin cenazesine gitmek içimden gelmedi. O günlerde babamın öldüğünü, canlı bomba kurbanı olduğunu değil, bilinmeyen bir nedenden dolayı ortalıkta görünmediğini, her zaman yaptığı gibi yalnız kalmayı istediğinden, en azından beni arama ihtiyacı duymadığını sanıyordum.

Şunu da belirteyim ki, arabayla iki saat uzağımızda olan YZ ilinden her zaman haber alırız. Annemle babamın, zaten aynı aileden olan yakınları da YZ'de yaşadığından olacak, kimin oğlu şehit düştü, kim evlendi, kim boşandı, kimin babası, damadı, seveni işten çıkarıldı, tarikat sermayesinin elindeki büyük marketlerden biri açılınca kimin dükkânı çalışamaz hale geldi, zarar etti, kapandı, kim hırsızlık yaptı, yakalandı, nasıl kurtuldu... Kim marketten krem çaldı, kim başı açıkken saçını kapattı, kimin kızı, gelini intihar etti her şeyi anında haber alırız. Annem, anneannem, teyzelerim çocukluğumdan beri buna benzer konularda telefon konuşmaları yaparlar. Bana da olanı biteni öğrenmek kalır.

Şimdi size, 'babaannemle samimiydik, gizlimiz saklımız yoktu, her bayram ziyaretine giderdik, birbirimizi sever, sayardık,' diyecek olsam yalan olur. Gençliğinde koca dayaağı altında ezilmiş, çok çocuklu bir kadın olan babaannem, Annem için kaynana, hem de, benim bildiğim, herhangi bir nedene bağlı olmaksızın, sevilmeyen bir kaynanaydı. Aslına bakarsanız bu konuda çok konuşsam iyi olacak. Annemle ailesi babaannemi, dedemi, halalarımı neden sevmiyorlardı, inanır mısınız, mantıklı tek bir neden dahi göremiyorum. Aynı soydan, geçmişten gelenler neden ortada gerekçe olabilecek bir şey yokken,

sudan bahanelerle birbirlerinin izine kurşun sıkırlar. Allah göstermesin bir de nedenleri olsa demek ki hiç acımaz birbirlerini boğazlarlar...

Kim bilir belki de sadece kaynana olmak, klasik gelin kaynana anlaşmazlığı buna neden oluyordur. Akrabalık konusunda birkaç şey daha söyleyip konuyu kapatalım. Kan bağına verilen önem, hukuk düzeninin, demokrasinin olmadığı feodal döneme özgüdür. Peki bizler, sadece kendimizi kastetmiyorum, bütün İslam coğrafyasına bakarak konuşuyorum, hukuk düzenini kurup demokratik toplumlar halinde yaşamayı başardık mı ki feodal kültür kalıntısı olan, hiç olmazsa istemediğimiz aile bağlarından kurtulalım? Hayır, yapay zekâ teknolojilerinin hızla geliştiği bir çağda yaşasak da, cep telefonu, akılla araba kullansak da, deveye değil, en modern uçaklarla seyahat etsek de feodal zamanın anlayışlarından kopamıyoruz. O halde ne yapmalı? Mesela babam ne ailesiyle olup feodal yaşaya bildi ne de sosyal bir çevre kurup kendi dünyasında rahat, güvenli bir yaşantıya sahip oldu. Uzağa gitmeye gerek yok, ben nasılım peki? Feodal dünyadan koptuğumu var saysam bile neden modern bir çağda hukuk, adalet, özgürlük, eşitlik içinde yaşayamadığım sorusu çıkıyor karşıma... Tutunamamak diyorum ya, tam da ortada kalmak, bir yere tutunamamak budur işte. Feodal düzen yıkılınca, Cumhuriyetlerin oluşturduğu yeni döneme uyum sağlayamadık. Sağlayamayınca feodal dönemin kalıntıları dönüşerek tekrar hayatımıza girdi. Bu zararlı dönüşümü en çok da demokrasilerin vazgeçilmezi olan parti sistemlerinde görüyoruz. Eskinin aile, tarikat, cemaat yapıları partilere taşınınca feodal, tek adam sistemi de diye bileceğimiz partiler ortaya çıktı. Tıpkı kabile reisinin etrafında toplananların oluşturduğu yaşam biçimine benzeyen partilerin çokça siyaset arenasında boy gösterdiğini görüyoruz. Hiçbiri kendine oy vermeyenin iktidarı, yöneticisi olmak istemiyor. Önceden bu niyetlerini saklamaya çalışırlardı, artık açıktan dile getirerek oy istiyorlar.

Günümüzde doğduğu yerde yaşamına devam edebilenlerin sayısı her geçen gün azaldığından, göç vermeyen aile, çevre kalmadığından akrabalıklar da ister istemez dağılmakta. Hiç tanımadığınız teyzeleriniz, halalarınız, amcalarınız, dayılarınız oluyor. Sadece kulağınıza, anısı olmayan bazı isimler söyleniyor. Kimi akrabalarınızı sosyal medyada resim olarak görüyorsunuz. Tanışsanız daha mı iyi? Bazen o kadar kötü olabilir ki bu; yobazın biri amcanız çıkar. Diyelim hükümeti eleştiren paylaşım yaptınız. İlk akrabalarınızdan kazık yersiniz, ilk

onlar Saray’a, hükümete, parti liderine hakaret ettiğinizi söyleyerek, bel bağladıkları siyasi çevreye şirin görünmek isteyebilirler.

Neyse... Detaylarını bilemem ama anladığım kadarıyla deri ticareti de yapmış olan dedemle anneannemin arasındaki tartışma, geçimsizlik hiç bitmemiş. Senelerce anlaşılmadıkları halde çocuklarını büyütüp bir arada yaşamışlar. O çocuklardan biri de babam; çocukluğu anne baba kavgası içinde geçen okul rehber öğretmeni, namı diğer okul psikoloğu babam. Neyse...

Dedemin önceki eşinden olan amcalarım İsa ile Musa hariç, babamın altı kardeşi, babaannemin cenaze töreninden bir gün sonra, apar topar Ankara’ya geldiler... Gelenler arasında nedense dedem yoktu. Belki de ileri yaşta olup hasta olduğundan ya da siyasal görüşlerine katılmadığı, dinsizlikle, komünist olmakla suçladığı oğlunun cenazesine katılmayı doğru bulmamıştır. Yaşları çok ileri olsa da öyle babalar var ki, kraldan daha çok kralcı, dinin emrettiğinden daha dindar olurlar... Devletin bekası için evlatlarını reddederler. Sokakta kalan köpek ölüsüne üzülenler, işkence altında öldürülen evlatlarına üzülmeyebilirler. Öyle olaylar yaşandı ki bu ülkede, sahip çıkılamadığından pek çok gencin cenazesi ortada kaldı... Şehit düşen evladını gözyaşları içinde gömerken 'vatan sağ olsun diyen babalar, yoksulluk içinde sürünürken, sokağa çıkıp, en azından "Sizler saraylarda yaşarken, neden dünyanın en pahalı benzinini biz kullanıyoruz?" diye sormadılar. Oy verdiklerinin zulmü altında yaşamayı kader sanıp, Allaha koştular, haklarını aramak yerine namazla avunmaya çalıştılar.

Günahını almayım da, dedemden söz edince, babamın kırk yılda bir el öpmeye bile baba evine gitmek istemediğini hatırlıyorum. Dedim ya, söz de akrabamız ama birbirini tanıyan azdır. Kimse kimsenin ne iş yaptığını, neye inandığını, nasıl inandığını, iyi olup olmadığını bilmez. Bildikleri şey cenaze namazı kılmaktır; mümkün olduğunca eşin dostun cenazesine koşarlar. Bir de düğüne gitmeyi severler; sevmek değil de ihmal etmezler demeli. Böyle şeyleri, bayram ziyaretlerini, düğün ya da cenaze törenlerine katılmayı, yüzlerinde duruma göre şekil değiştiren maskeler yokmuş gibi, adam olmanın, Müslümanlığın gereği olarak görürler. Sanırsın, akrabalığın en önemli şartı cenazede hazır bulunmaktır.

Ne kadar garip, acınası bir durumdur ki, mutlu günde bir arada olmayanlar, cenaze gömmeye özel önem verirler.

Mutsuz olduğu karısından, ancak bir ayağı çukurdayken kurtulan dedemin, babamı son yolculuğuna uğurlamaya gelmemesinin, kuşkusuz başka nedenleri de olabilir ama, gelenler arasında bulunmadığı dikkatimden kaçmadı... Evet, babam dedemin on çocuğundan biriydi. Ne olursa olsun, neden oğlunun cenazesine gelmedi diye sormadan yapamıyorum. Belki de eşini yitirmiş olmanın acısı içindeyken Ankara'ya cenazeye koşmaya gücü yetmemiştir(!) Sevgi dolu biri olsaydı böyle bir olasılığı kabul eder, anlayışla karşılardım. Şimdilerde dişleri çürümüş yaşlı kurda dönen dedemin, eşine, çocuklarına karşı nasıl gaddar olduğunu, yaptığı işkencenin Fizan'a kadar yol olabileceğini söyleyenler olduğunu da unutmuyorum. En iyisi bu duruma başka gerekçe bulmalı. Hasta olduğunu, yola çıkacak durumda olmadığını söylesek güzel bir gerekçe olmaz mı? İmalı konuşsam da gerçeğin böyle olma olasılığı da var. Diyebilirsiniz ki, hangi baba, karısının ölüm gerekçesi yüzünden, haftalar sonra yapılan oğlunun cenaze törenine gitmekten vazgeçer? Her neyse, bu kadar yargılama yeterli...

Öyle bile olsa değerli babam, metin ol demek istiyorum sana. Annenin ölümünü görmediğine, aynı gün ölmüş olmanıza sevinmeli miyim? Birbiri ardına ölen annelerle oğulları hiç kuşku yok ki, başka bir alemde, ki burası bence cennettir, yeniden bir araya gelirler... Umarım yanılmıyorumdur.

*

Sevgili okur, değerli sosyal medya takipçilerim, açıklamam gereken şeyler var. Öncelikle şunu söylemek isterim. Tahmin ettiğiniz üzere romanımın konusu kurgu olarak görülmemeli, kendimden, aslında ailemden, geçmişimden söz ediyorum. Dürüst olmak gerekirse, seneler önce yazdıklarımı gözden geçirmeyi istememin bir nedeni de doğruyu söylemek. Gençliğimde kendimden, ailemden, mesleki ya da insani sorunlarımdan söz etme cesaretine sahip değildim. Şimdi ne

kadar sahibim sorusuna da kesin bir cevap veremem fakat emin olun bütün kalbimle gerçeği dile getirmek istiyorum. İsimleri gizlemem, adalete muhtaç yaşadığımızdan mümkün olduğunca sözlerimi belli bir kurgunun içinde ifade etme gayretim sonucudur. Dile getirdiklerimin ne kadarının kurgu olduğunu sizler tahmin etmek zorundasınız. Tahminlerinizde yanılmamanız için elimden geleni yapmaya çalışacağım. Bu amaçla şu bilgileri aktarmamda yarar var. Kendisiyle birlikte on kardeş olan, KBM adlı romanımın ana karakteri K adındaki rehber öğretmeninin altısı öz, üçü üvey dokuz kardeşi bulunuyor. İsimlerini yeri geldikçe aktaracağım. Şimdilik üvey kardeşlerim İsa ile Musa'dan bir de Meryem'den söz etmek istiyorum. İsa ile Musa ortak inşaat işleri yaparlar. Daha önce onlar da babam gibi besi işiyle uğraşıyor, kendilerine ait ahırda, kendi koyunlarına, ineklerine çobanlık yapıyorlardı. 90'lı yıllarda yurtdışından ucuz et alınmasıyla birlikte et üreticileri iflas etti bildiğiniz gibi. Tarım üretiminden önce et üretiminin belini kırdılar. Adım adım bütün üreticileri kazanamaz hale getirdiler. Ya da şöyle söyleyelim hem küçük üreticiyi yok ettiler hem de ülkeyi her alanda dışa bağımlı hale getirdiler. Dubai gibi dışarıdan bakınca zengin, halkına bakınca hizmetçi yapılmış bir ülkeye dönüştüğümüz çok açık. Neyse... Konumuz ekonomi, siyaset, çete görünümündeki bir partinin demokrasiyi yıkıp ülkeyi nasıl yönettiği olmadığından, bu olayları geçiyorum.

Bir de kulakları duymadığından konuşmayı öğrenememiş üvey ablam var Meryem adında. Meryem'den romanımda K'nın üvey ablası olarak söz ettiğimi hatırlıyorum. Kendisini pek tanımam, hatta hiç tanımam ama benim gözümde nedense, İsa ile Musa ne kadar para canlıysa, o, o kadar maddiyata değer vermeyen, ilkokul diplomasından başka da diploması olmayan biridir... Hiç okula gitmiş midir, diploma almış mıdır onu da bilmem ya. Fakat şunu biliyorum, babası yaşındaki kocası olacak topaldan, defalarca hamile kalıp sekiz çocuk dünyaya getirmiştir. Yanılmıyorsam gelin gittiğinde ben henüz ilkokula bile başlamamışım. Ona dair ne biliyorsam başkalarının anlattıklarıyla sınırlı.

Amacımın, yukarıda da belirttiğim gibi, yirmi beş yıl önce yazdığım, kendi paramla bastırdığım, hiç satılmayan romanımdan söz etmek olduğunu bir kez daha belirtmek isterim. Fakat, doğru mu yapıyorum diye öyle çok düşünüyorum ki... Az önce gazete haberlerine baktım da anlatacaklarım yanında daha ilginç olan öyle olaylar var ki. Mesela korona virüsün varyantlarından söz ediyorlar.

İşsizlik hat safhada. Yabancı dil bilip birkaç üniversite diploması olanlar bile iş bulmakta zorlanıyor. Esnaflar iş yapamayıp çoğu kepenk kapadı. Şehidi, işsizi olmayan aile kalmadı. Parti yardımıyla geçinenlerin sayısı her geçen gün artmakta. Parti yardımı derken, iktidar partisine oy veriyorsan ya da vereceksen alabileceğin, kölelik düzenini pekiştiren, adamına göre yapılan yardımları dile getiriyorum. Bir kez daha altını kalın çizgilerle çizmek isterim ki tanımadıklarına, tarikat ya da parti çevresinden olmayanlara, özellikle pandemi yüzünden iş yapamayan, toplumun en mağdur kesimi diye bileceğimiz müzisyenlere, darbuka, keman, gitar, saz çalanlara kısacası, eğlence sektörünün işsiz kalan çalışanlarına yardım etmiyorlar. Adın, hükümete oy verenler listesinde yer almıyorsa ölüyorum, açım desen bile faydası yok, sülale boyu sürünmeye mahkumsun. Elindekileri kaybetmezsen otur kalk ona şükret. Bir de mala, servete, tarlaya, fabrikaya, otele, getirisi yüksek olan her şeye 'çökme olayları' var ki, istediğin mahkemeye git bakalım, derdini anlatabiliyor musun? Tapulu malına mı el koydular? 'İşte tapusu!' mu diyorsun? O tapuyu alırlar, güzelce inceledikten sonra uygun bir yerine sokarlar ki, ölüyorum desen duyan olmaz. Yasalara rağmen öyle eziyet ederler, öyle işkencelerden geçirirler ki, inanamazsın yaşadıklarına. Kâbus sanırsın da aklın başından gider... Tuzun koktuğu, suyun bittiği yerde yapayalnız kalır, lanetli gibi bir köşede ölümü beklersin.

Buna benzer, ölümden beter olaylar arasında bir de yaşamak çok güzelmiş gibi, 'bizi öldürecekler, neslimizi kurutacaklar, yaşamamızı istemiyorlar' deyip sokaklara dökülen, aşı karşıtı yoksullar var. Bunlar, salgın hastalık bahanesiyle, özellikle emeğiyle geçinenlere, aşırı çoğaldıkları için ölüm aşısı yapıldığını iddia etmekte. 2021 yılının bu Eylül günlerinde dünyanın pek çok ülkesinde aşı karşıtlarının sokak eylemleri yaptığı yönünde haberler dile getirilmekte. Pek çok ülkenin de bildiği gibi faşizmle yönetilen bizde bile hem de Ankara'nın göbeğinde eylem yaptılar, yapıyorlar. İşçiler, memurlar, köylüler, üreticiler bir araya gelip gasp edilen hakları için konuşamazken, hak ettikleri tazminatlarını alamazken, ne kadar haksızlık olursa olsun konuşup adaleti çalışır hale getiremezken, aşı karşıtlarının eylemine izin verilmesi, basın açıklamalarına ses çıkarılmaması da hayli ilginç... Neler olduğunu anlamak o kadar zor ki. Bazen ben de virüsün gerçek, doğal olmayıp üretilmiş olduğuna inanıyorum. Aşı yaptırdığım halde aklımda pek çok soru işareti var.

Geçenlerde okuduğum bir yazıda tarihin hiçbir döneminde medya yoluyla dünyada ve ülkelerde her gün kaç kişinin öldüğü şeklinde bilgi verilmediği yazıyordu. İki yıla yakın bir süredir her akşam ülkeler bazında kaç kişinin yaşamını kaybettiğinden söz ediliyor. Ölenlerin ne kadarının virüsten öldüğü çok tartışmalı. Ortada bir fırlıdak olduğunu, fırlıdaki çevirenlerin ne yapmaya çalıştığını bilen var mı ondan da emin olamıyorum. Gün gelir her şey açığa çıkar mı? Sanmam. Büyük meseleler her zaman karanlıkta kalıyor. Failler, gizli amaçlar her zaman konuşuluyor ama gerçekler bir türlü netlik kazanmıyor. Her neyse...

Demek istediğim şu ki bunca sorunun, hatta dünyanın sonu geldi, batmak üzereyiz şeklindeki iddiaların, korkunç felaket senaryolarının arasında incir çekirdeğini doldurmayacak bir meseleyle karşınıza geldim. Kimin umurunda ki bir okul psikoloğunun kişisel tarihi. Belki gün gelir olur, kim bilir... Belki biri çıkar, rehber öğretmenlik mesleğinin otuz beş yılını merak eder. 1950’de ilk rehberlik çalışmalarının yürütüldüğünü düşünürsek o günden bugüne ne kadar yol gidebildiğimiz zaten belli de diyebilirsiniz... Bence de bunların ne önemi var. Şu anda birlikteyiz ya... Konuşuyor olmamız da, benim birlikte dertleştığımızı sanmam da güzel değil mi? Neyse... Unutalım bunları.

Şimdi tekrar KBM adlı romanıma dönerek seneler önce neler dile getirdiğimi aktaracağım. Nelerden söz ettim de dikkatleri çekemedim, yazdıklarım çöpe gitti... Devam edelim...

*

Romanın bu bölümünde Tolga adını verdiğim delikanlı, canlı bomba kurbanı, hükümet karşıtı babasının ölümünden sonra neler olduğunu şöyle anlatacaktır:

Seneler önce Almanya’da kaçak işçi olduktan sonra, eskiden gecekonduların

olduğu mahallesine gelip ev alan, tek katlı bahçeli evini kat karşılığında müteahhide veren, altı katlı apartmanda, hayli yoksulken birdenbire bodrum katıyla birlikte iki daire sahibi olan, bodrumu babama kiralayan, Bağkur emeklisi, Şakir Amca, iki gün önce beni aradı.

"Başınız sağ olsun," dedi.

"Teşekkür ederim, Allah razı olsun," dedim. Aslında böyle durumlarda ne denileceğini pek bilmem. Baş sağlığı dileyene, teşekkür etmek doğru mudur? Az önce bunun için internete baktım inanır mısınız? İlk sırada "dostlar sağ olsun" dendiğini okudum. Aslında biliyordum ama, siyasetçiler gibi cenaze törenlerini oya dönüştürme çabam olmadığından, bir de sıkça bir yakınımı kaybetmediğimden olacak, cenazelerde ezbere yapılan konuşmaları öğrenememiş olmalıyım. Neyse...

Şakir Amca'nın evi nasıl kiralandı? Daha doğrusu kiralama ve sonrasında neler yaşandı? Bunlardan söz edeceğim. Önce şu bilgileri de aktarayım: Babamla annemin ayrılması ilkokula başladığım yıllara denk gelir. Yüksek lisans öğrencisi olduğundan askere geç giden, maaşı kesilip kira verecek geliri kalmadığından babam, eşyalarını memleketi olan YZ şehrine, bayramdan bayrama bile gitmek istemediği babasının evine bırakmak zorunda kalır. Annemin babası olan dedem, aynı zamanda babamın amcası oluyor. Babamın evlenmesi gibi ayrılması da, hep gerici iktidarlara oy verdiğiinden yobaz bir şehir olan YZ kentindeki akrabalarımız arasında çok konuşulmuş bir olay olsa gerek. Babamın babası olan dedem ilkin, oğlunun, Almanya'dan yeni gelen kardeşinin kızıyla evlenmesine karşı çıkmış. Ayrılınca da kardeşine, "Ben demiştim, cami yolu bilmeyen, anası kılıklı bu şerefsize kız verilmez diye... Kendin ettin kendin buldun, ağabey sözü dinlemedin... Ben karışmam, kör mü zamanında kafanı kullansaydın da evladını, diplomasına kanıp böyle bir şerefsize vereceğine, fakir de olsa imanı olan, ahlaklı birine verseydin... Sanki K kimdir, nasıl biridir tanı mıyordun... Az mı söz ettim sana dayısı kılıklıdan. Babasına dayak attıran adamdan hayır mı gelir? Demedim mi sana dayısıyla bir olup üzerime yürüdüler diye? Yalan mı söyledim?" demiş. İlkin, babamın evliliği süresince

konusmazken, boşanma olayından sonra kardeşler küslüğü unutup babama karşı cephe almışlar diye duydum. Uzun hikâyenin bu bölümünü atlıyorum.

Babam askerliğini adı terörle anılan doğu illerine bağlı köylerin birinde asker öğretmen olarak yaptı. O yıllarda teröristler öğretmenlere, memurlara, askerlere, polise yani devletten maaş alanlara saldırarak, çoluk çocuk demeden öldürerek, güya faşist TC'den intikam alıyorlardı. Babam o kargaşada, teröristlerin cirit attığı köylerin birinde mucize eseri sağ kalıp, bir yılın sonunda da Ankara'daki okuluna döndü. İki saat uzaklıktaki YZ şehrindeki eşyalarını toplayıp yeni bir daireye yerleştirmek için önce fiyatı uygun kiralık bir daire bulması gerekiyordu. Arkadaşlarından biri Şakir Amca'nın, bodrum katında iki odalı bir dairesi olduğunu söylemiş. Adresi eline alan babam mahalleye varınca emlakçıları dolaşmış, kira fiyatları hakkında bilgi edinmeye çalışmış. Şakir Amca'nın evi de o sıra emlakçılardan birinin elinde bulunuyormuş. Bu emlakçı aynı zamanda müteahhit... Şakir Amca'nın bahçe içindeki ağaçları da olan eski evini yıkıp yerine apartman diken kişi... Yetişkin üçte oğlu var. Baba ve oğulları bir taraftan müteahhitlik yapıyor, bir taraftan da emlak alım satım işi yaparak, vergi bile ödemeden kolay kazanmanın yollarını arıyorlar. Bu şekilde hayli para biriktirmiş biri aile. Aynı zamanda da babamın en üst kattaki komşusu... Hicret adı verilen binada altı aile oturuyor. Apartmanda kimler yaşıyor kısaca onu da belirtmek istiyorum. Böylece babamın mesleğiyle diğer meslekleri karşılaştırma imkânımız, buradan da neden bu kadar geri bir toplumda yaşadığımız gerçeği ortaya çıkacak. Hangi meslek itibarlı, daha çok kazandırıyor görün istiyorum. Demin de dediğim gibi, kirada oturan tek kişinin babam olduğu altı katlı bir apartmandan söz ediyorum. Terası da olan üst kattaki en geniş, her tarafı güneş gören dairede özel hastanede çalışan bir doktorla, onun hemşire olan karısı oturuyor. Onun altındaki daire sözünü ettiğim emlakçıya, onun da altındaki daire babamın ev sahibesi, Almanya işçisi Şakir Amca'ya ait. Yukarıdan hesapladığımızda dördüncü dairede oturanın mesleği müftülük. Müftünün dairesi de bol güneş görüyor. Babamın üstündeki alt kat dairede oturansa sanayideki tamircilere otomobil parçaları satar... Apartmanın, ağır demir kapısını açıp on basamak aşağıya inince, yan tarafta içi atılmış eşyalarla dolu, kömürlük gibi küçük bölmelerin olduğu karanlık bir yere gelirsiniz. Merdivenin bittiği yerde güzel bir kapı çıkar karşınıza. Kahverengiye boyalı çelik kapı, gerçekten de bu nemli dairenin en kaliteli eşyaları arasındadır. Kapının üzerinde babamın adıyla soyadını okursunuz. Aylık geliriyle ancak bu daireyi tutan kiracının mesleği öğretmenliktir. Diyebilirsiniz ki 'az kitap alsaydı da daha iyi bir dairede

otursaydı...' O kadarını bilemem, o da sizin bakış açınız olur. Sonuçta tanığđ olduğum olaylardan söz ediyorum. Daha gerçekçi ifadelerle söylemek gerekirse söz konusu daire mesleki kimliğı karışık durumdaki rehber öğretmen, kimi belgelerde okul psikoloğı olarak bilinen babama aittir. İçinde kiracı bulunan bu daire dışında bütün daireler güneş görüyor... Babamın güneş görmesi, birinin geçici bir süre ayna tutması gibi... Yüksek binaların arasından sızan güneş ışıkları, karanlık bir vagonun penceresini yoklar gibi gün içinde, özellikle öyle saatlerinde hızla gelip geçer. Sonraki saatler hep karanlıktır. Öyle günler olur ki içeride lamba yakmadan olmaz...

Ne demek istediğimi anlamış olmalısınız... Yüksek lisans eğitimi de olan babamın, yaşayıp kitaplarını da koyacağı güzel bir dairesi olmadan ölmüş olması düşündükçe içime dert oluyor. Neden bunları anlattım? Şundan: Küçük bir Türkiye örneğı olan Hicret apartmanına da bakınca anlıyorum ki birkaç meslek dışında okumanın kıymeti kalmadı... Gerçekten de ne kadar eleştiriyor olsam bile babamın hayatı, ülkenin neden bu durumda olduğunu da açıkça gözler önüne seriyor. Okumuşlar dışlanırken, zenginler, cahiller, kolay para kazananlar ülke yönetiyor. İlk onlar daire sahibi oluyor, ilk onlar başkalarına hükmediyor. Şahsi menfaatleri uğruna dindar görünüp her şeyi tarumar edebiliyorlar.

Bitmedi... Aslında babamın bu daireyi nasıl tuttuğunu anlatacakken başka yola sapmış gibi oldum. Devam edelim... Verilen adres üzerine babam kesesine uygun olacağını düşündüğü bu daireyi görmeye gidiyor. Şakir Amca, sonradan piyangodan çıkmış gibi iki daire sahibi olduğundan olacak, ticaretin kirinden uzak biri. En azından başlangıçta öyle görünmüştü gözüme. Kim akıl verdiyse eşeğini sağlam kazığa bağlamak için önce notere gidiyor, noter onaylı kira kontratı yaptırırdı. Bir keresinde, "Oğlanın dershane parasını vereceğim, bu ay depozitoyu kiraya saysak," diyen babama, o çekinik adamın, ağzından salyalar saçarak nasıl, "Keriz mi yazıyor alnımda? Görölmüş şey mi depozitonun kiraya sayıldığı? Bir de psikolog olduğunu söylüyorsun... Çocuklarımızı size mi emanet ediyoruz? İnsan verdiğı sözden cayar mı? Depozito ne demek? Sen gidince evin boyasını yenilemek, kırdıklarını tamir ettirmek demek değil mi? Bunun için depozito vermedin mi? Şimdi de durmuş geri istiyorsun, kiraya say ödeşelim diyorsun... İki kira vermemenin yolunu arıyorsun. Bir de öğretmen olduğunu söyledin... Yakışıyor mu bu sözler senin gibi birine?" dediğini, bu manaya gelen

sözler sarf ettiğini hiç unutmam. Babamın öğretmen olduğunu öğrenince bir yıllık kira kontratını evin kirasıyla birlikte, noter yoluyla isteyip depozito ücretini de alarak evi babama kiralamış, her yıl da aynı notere gidip sözleşme yenilemişti... Cahilin, yoksulun, sonradan durumu iyileşenlerin, ticaret bilmez, paradan anlamaz görünürken nasıl halden anlamayan canavarlara dönüştüğü de ayrı bir konu... Neyse... Gelelim asıl anlatmak istediğim daireye taşınma olayına. Çoğu kitap kolilerinden oluşan bir kamyon eşya ile bir sabah bodrum katının önüne geldiğinde babam, eve giremiyor çünkü, kapının önünde duranlar, emlakçı ücreti istiyorlar. Yani Şakir Amca'nın evini yapan müteahhit emlak işleri yapan oğulları komisyon peşinde. Gerekçeleri de yedek anahtarlardan birinin kendilerinde olması. Ev sahibini kenara itip, ev için muhatap alınacak kişinin kendileri olduğunu iddia etmekte. Bir taraftan da kamyoncu, bekleyemeyeceğini, bir an önce eşyaları indirip başka işe yetişmesi gerektiğini söylüyor. Emlakçılarsa ya komisyonumuzu alırsınız, ya da eşyaları eve sokmayız diyerek direktmeyi sürdürüyor. Böyle durumlarda ne yapılır bilir misiniz? Önce polise gidersiniz değil mi? Anahtar elinizde, kira kontratını da yapmışsınız ama emlakçı olduğunu söyleyen eşkıya evin kendisinde olduğunu iddia etmekte. Komisyon ücretini almadan bırakmam, eve eşya sokmam diye ayak diremeyi sürdürüyorlar... Polisler gelince, terör bölgesinden sağ çıkan babam bir kez daha komisyon isteyenlere, evi kendilerinden tutmadığını, ev sahibiyle görüştüğünü, kira ve depozito ücretini verip evi tapu sahibinden kiraladığını bir kez daha dile getiriyor. Polislerin babama dediği, bu bizim işimiz değil, mahkemeye gitmen lazım," şeklinde oluyor. Babam mahkeme koridorlarında dolaşırken kitap kolilerini, koltuğu, yatağı, mutfak eşyalarını kamyoncu binanın bahçesine yığıldıktan sonra çekip gidiyor. Teröristlerin öldüremediği, yüksek bir dağın doruklarındaki mezrada asker öğretmen olan Cumhuriyet, demokrasi sevdalısı Babam, belediye otobüsüyle dava dilekçesini yazıp teslim edip dönünceye kadar akşam oluyor. Geldiğinde kamyonla birlikte komisyon isteyenlerin de gittiğini görünce başlamış tek başına eşya taşımaya. Önce kitap kolilerini taşımış içeriye. Zaten kitapları taşıdın mı geride fazlaca eşya kalmıyor...

Gelelim Şakir Amca'ya... Neden emlakçıların önüne geçen Şakir Amca değil de babamdı? Neden evini kiraya veren, kontratı yapan, parayı alan, anahtarı teslim eden araya girip de komisyoncuları susturmadı? 'Alın komisyonunuzu ben vereyim!' demedi. Bunun tek nedeni var o da şerefsizliktir. Ne paraya kıyıp komisyon ücreti ödüyor ne eski ortağıyla kötü oluyor ne de elinde noter mühürlü kira kontratı olan babamı savunuyor. Gücü gücü yetene olsun, kim sağ kalırsa o

kazansın istiyor ve penceresini örtüp kapısını kapatıp "Yok ya, demek öyle, hiç haberim olmadı, olsaydı mânî olurdum, bir kira bedeli değil mi dedikleri, ne var canım verir kurtulurdum, itten uzak duracaksın dalaşmaya gelmez," ayaklarına yatıyor.

Şakir Amca dediğim ev sahibinin nasıl biri olduğunu az da olsa anlatabildiğimi sanıyorum...

*

Babamı bulup, ceset torbası içinde bir kilodan fazla tutmayacak et ve kemik yığını olarak teslim alıp cenaze işlemleri bittikten sonra sıra, bodrum katındaki dairenin boşaltılmasına gelmişti. Üst üste yığıldığında en az bir oda dolusu, binlerce kitabı eve götüremeyeceğime göre en iyisi satmaktı. Çok para vermeyeceklerini biliyordum. Aslında bağış olarak kütüphaneye de verebilirdim. Fakat, nice zaman var ki devlet, devlet olmaktan çıkmış, çetelerin eline geçmişti. Kurumlarda kimi sakallı, kimi Batı medeniyetine tepki olarak kravat takmayan çete mensupları yönetici olarak görev yapıyordu.

Solcu bir öğretmenin, Marx'tan, Lenin'den, Troçki 'den söz eden, Atatürk'ü öven kitaplığı bu adamlar için ne kadar değerli olabilirdi ki... Bakımsızlıktan bir kütüphane yıkıldığında ya da memursuzluktan kapatıldığında, Atatürk'ün Nutku'na kadar ne varsa bütün kitapları toplayıp kalorifer kazanına atıp yakanlar, babamın kitaplarını mı koruyacaklardı? Ne çok isterdim mesela üniversite kütüphanelerinin birinde babama ait bir bölüm olsaydı. Kitap bağışçısı olarak ismini raflara kaydetselerdi. Böyle bir şeyin mümkün olmadığını bildiğimden hiç uğraşmadım... Merak etmeyin der bütün kitapları alır, Allah bilir sonrasında ne yaparlardı... Çöp diye yaksalar sanki hesap mı vereceklerdi... Bu kadar güvenilmez bir devlete, bu kadar cahilin yönetici olduğu kurumlara tek bir kitabın tek bir sayfası olsa emanet etmek doğru olmaz. Bu yüzden doğruca sahafa müracaat ettim... Böylece kitaplar yakılmayacak, el değiştirmeleri sağlanmış olacaktı. Zaten pazarlık da yapmadım. Amcamın da fikrini alarak

teklif edilen ücrete razı oldum. Üzülerek de olsa bunu yapmak zorundaydım. Üzüldüm çünkü doğru bir şey yaptığıma ikna olamıyordum. Mümkün olsaydı da kendime ait bir kütüphane kurabilseydim.

*

Sevgili okur, KBM adlı romanın başka bir bölümünde, canlı bomba kurbanı K'nın, bulut görünümündeki dumansı hali bir kez daha karşımıza çıkar. Tolga, bodrum katındaki dairede babasının hayaliyle baş başadır. Vitrin dolabına rast gele, büyüklüklerine dikkat edilmeden dizilmiş kitaplara, dolapların üstündeki, yerdeki kitap kolilerine bakarken baba K acı acı tebessüm ederken oğluna bakarak, "Doğru düşüneceğini biliyorum. En iyisi satmak. Bunlar benim için kitaptı, değerli, hem de çok değerli kitaplardı. Bir kitabın hazırlanması sırasında harcanan emeği tahmin edemezsin... Düşünki Tolstoy'un emeği bile burada, bu kolilerin içinde. Kimler yok ki... Aklına gelen, önemli olduğunu düşündüğün bütün yazarları say. Jack London, Hemingway mı? Kimi arasan bulabilirsin. Dünyanın emeği var bu kolilerin içinde... Bir de pek çok kitabın çevirmeni, isimsiz kahramanları var... Dizgiciler ayrı çalışır, editörler ayrı... Her sözcük tek tek gözden geçirilir. Fakat, bu saatten sonra benim için bir şeyin önemi kalmadı... Bazı şeylerin değeri kişiye göredir... Aynı gözle bakmanı, aynı anlayışla yaklaşmanı senden bekleyemem. Ben artık kimseden bir şey bekleyemem. Ölüler beklentisiz oldukları için ölüdür. Ne yapman gerektiğini biliyorsun. Elbette doğru olan hepsini satmandır. Bağış olarak elden çıkarmanı ben de istemiyorum. Senin de dediğin gibi güvenilecek kurum kalmadı. Bütün kurumlar Taliban kafalı müdürlerin, üniversiteler, bilim istemeyen, 'din eğitimi olsun, düşünemeyen beyinler yetiştirilsin yeter,' diyen iktidar yandaşlarının eline geçti. Bu yüzden, istemeden geleceğini sana emanet ettiğim kitaplarımı sahaflara dağıtman daha doğru olur. Üç beş kuruş da eline para geçsin. Kusura bakma... belki sana harcamam gerekenlerle de kitap almışımıdır... Satmalı, ya da satması için birine vermeli," der.

Babasının, 'belki sana harcamam gerekenlerle de kitap almışımıdır,' sözünden rahatsız olan Tolga, "Umarım sitem etmiyorsundur," der. "Çok mu masraf

çıkardım sana?" diye sorar.

Yanlış anlaşıldığını belirten K, "O anlamda söylemedim. Elbette eğitimin için harcama yapmak zorundaydım. Şartlar o kadar ağırdı ki, bazen değil, pek çok zaman annene, sana, kardeşlerime, arkadaşlarıma bile yetemediğimi düşündüm. Mesela üniversiteyi bitirip iş bulamayan amcalarına da yardımcı olamadım. Nedense ağabey olduğum için sürekli onlara, baba gibi destek olmam gerektiğini düşünüyordum. Herkes benden bir şey bekliyordu. Ya da ben bu duyguyu bir türlü içimden söküp atamıyordum. Kendim üşürken üzerimdeki paltoyu isteyenler, soğuktan donanlar varmış da onların gözünün içine bakarak kendimi ısıtmaya çalışmışım gibi bir duyguyla yaşıyordum. Bunları söyleyemedim sana. Söylemeyi de düşünmüyordum. Ölmemiş olsam belki de hiç söylemeyecektim. Seni okutmak, meslek sahibi yapmak görevimdi. Fakat oğlum, o kadar çok öğrenci yetiştirdim ki, o kadar başarılı öğrenciler gördüm ki, senin de ne kadar harcama yaparsak yapalım bu ülkenin şartları içinde tutunamayacağını, işsiz kalacağını, iş bulsan bile rahat, verimli bir hayat yaşayamayacağını görüyordum. En çok da buydu, hala budur üzüntümün nedeni. Bu zor şartlarda kitap biriktirme konusuna gelirsek... Düşün ki, kitap biriktirmekten başka masrafım olmadı bugüne kadar. Maça gitmem, kahvehane bilmem... Çay, gazoz, dondurma... dışarıda yemek yeme masrafım yoktur. Mümkün olduğu kadar kendi imkanlarımla evde yemeye çalışırım. Tatil desen hiç yapmadım, kardeşlerimi ziyaretten başka seyahate çıkmadım. Fakat arada bir rakı içtiğim doğrudur. İktidarı ele geçiren, 'alkol alanlar nasıl olsa bize oy vermiyor' diyen İslamcı teröristlerin yüksek zamlı içki satışları nedeniyle haklısın, rakıya, biraya, sigaraya az para harcamadım... Düşünüyorum da nasıl, nelerden tasarruf ederek, kısarak yaşamam gerekiyordu bilemiyorum. Kimi zengin koleksiyoncular vardır. Mesela iş adamı vardır. Araba koleksiyonu yapar, bunun için büyükçe bir garaj satın alır, tonlarca para harcar. Onların ki gereksiz masraf sayılmaz, taktir edilecek, belgesellere konu olacak ilgi alanları olarak görülür. Saat biriktirenler, resim satın alanlar... her türden antikacılar... Ne bileyim... Kitap biriktirmek de benim zevklerim arasındaydı. Kitaba verdiğim değer, araba koleksiyonlarından daha mı değersizdi, onlardan daha mı çok hasta bir kişiliğin göstergesi sayılıyordu? Neden bu yüzden hasta olduğuma, bencilce hareket ettiğime, kendi zevklerimden başka bir şey düşünmediğime karar verildi? Sen de böyle düşünmedin mi? Sen de buna inananların, doktora görünse iyi olacak diyenlerin etkisi altında kalmadın mı? Evet benim yer sorunum vardı. Kitaplarımı koyacak yer bulamadığımdan düzensiz görünen, karma karışık bir

hayatım oldu. Misafir ağırlayacak uygun bir ortam içinde yaşayamadım. Temiz, derli toplu bir evde oturamadım... Sen de hasta babana söz anlatamıyordun. Şunu da bilmeni isterim ki kitaplarımı biraz da, gelecek kötü günler için güvence olarak gördüm... Koleksiyoncular gibi sadece zevk için kitap biriktirmedim. Şunu özellikle belirteyim ki, biriktirdiklerimi bir bakıma yatırım olarak görüyordum... Sadece zevkimi tatmine çalışmadığımı bilmeni isterim. Sürekli soruşturma geçiren, banka hesabında fazladan bir kuruşu olmayan, işten çıkarılma korkusu içindeki bir öğretmen olarak, olası kötü günler için kendime iş kurmaya çalışıyordum. İşten atılırsam ki, atmaları her an mümkündü, belki hayatıma sahaf olarak devam ederim diyordum. Canlı bombanın patlayacağını, kitaplarımın ortada kalacağını, bütün bunların başına bela olacağını tahmin edemedim. Kusura bakma... Yaşasaydım, işten atılmam durumunda hemen bir dükkân kiralarım diyordum. Meraklısına eski kitaplar satarak kiramı ödemeye, okul masraflarını karşılamaya çalışacaktım. Bunun adı hastalıkta evet, hastaydım... Çalıştığım bakanlığa, devlete, iktidardaki yobazların güdümü altındaki adalete güvenememe hastalığı vardı bende. Bu hastalık nedeniyle annenin evini de çöplüğe çevirdim. Senin hayatını da berbat ettim... Neyse... Bunları da unutmanı istiyorum. Şunu bil ki, kimseye kırgın değilim. Sadece, İslamcı teröristlerin yüzden fazla arkadaşımızı kolayca, tereyağından kıl çeker gibi, beyni uyuşturulmuş yoksul bir genci kullanarak katletmesine, parçalanmış cesetlerimizle topluma korku salmasına, korku imparatorluğunun üzerine bir çivi daha çakmış olmasına üzülüyorum. Keşke düşman aramızda sinsice dolaşmasaydı da, insan olmayanlar, insan kılığına girip, emperyalizmin uşağı olanlar milliyetçi, Müslüman görünüp siyaset yapmasaydı da birbirimizi görerek, ak koyunu kara koyundan ayırmak mümkünken yiğitçe dövüşebilseydik. Keşke kardeşlerimizi maaşlı asker, polis yapıp üzerimize salmasalardı. Bizi bize karşı kullandıklarından kaybediyoruz, canlı bombaların hedefi oluyoruz..."

Konuşmanın bu yerinde gözleri ıslak haldeyken söze giren Tolga, üzgün bir sesle... "İzin ver de biraz da ben konuşayım... Çok fazla suçlamada bulunmadın mı? Benim de söyleyeceklerim var," der.

Dikkatli bakışlarını oğluna yönelten K, "Biliyorum, söyleyecek çok şeyin olduğunun farkındayım. Ama yeter, bunları konuşmayalım artık. Bırak da yattığım yerde rahat uyuyayım..." der. Sonra da eliyle duvara kadar yığılı kolileri

göstererek, "İçin rahat olsun. Hatıralarıma saygısızlık yapıyor değilsin. Elbette bu kadar kitabı elden çıkarmaktan başka çaren yok. Satabilirsene ne ala... Satması bile zor. Ne yaparsan yap kızmam. Kâğıt niyetine fabrikaya da satabilirsin... İyi olur bence. Üç beş kuruş da eline geçer," diyerek konuşmaya devam eder. Nedense K, evi dağılırken, değer biçemediği kitapları çöpe dönüşmüşken mutsuz görünmemektedir. Bunun üzerine Tolga babasına, "Öldüğüne üzülmemiş gibisin. Doğru mu düşünüyorum?" diye sorar. Cevabı beklemeden, "İster at ister sat, ne yaparsan yap demesi kolay," der. "O kadar kolay mı sanıyorsun? Değer verdiğin bunca şeyi, emeği, kitabı, yazıp içine koyduğun notlarını, seni hiç tanımaz, bilmezmişim gibi çöpe atayım öyle mi? Kimse almazsa fabrikaya satayım... Demesi ne kadar kolay. Kendimi senin yerinde hiç düşünmediğimi sanıyor olmalısın. Keşke kolay olsaydı da senin yerine o sahaf dükkanını ben açsaydım... Seni anlıyorum ama mesela kitapçı dükkânı işletebileceğimi hiç sanmıyorum. Kalabalık bir şehrin merkezi bir yerinde olmadıkça kitap satışı yapılamaz ki... Ayrıca Müslüman mahallesinde ne kadar domuz eti satılırsa, kitap da ancak o kadar satılabilir... Yok, kesinlikle olmaz. İşsizim, kalıcı bir işe ihtiyacım var ama bu iş ikinci el kitap alım satım işi olmamalı. Deli misin nesen... Duysa annemin kalbine iner... Çıldırır kadın. 'Babası gitti oğlu geldi, dayanamıyorum Allahım!' demez mi? Biriktirme hastalığının bana da bulaştığını sanır. 'Sen de mi yavrum...' der, dizlerini dövmeye başlar. Herkes dükkân kapatırken, kırk yıllık dükkancılar iflas edip giderken benim kitapçı dükkânı açmam, aklımı peynir ekmekle yediğime işaret eder. Sen biliyor musun esnaf olmak nasıl bir şeydir? Belediyesi ayrı para ister, Oda'sı ayrı yakana yapıştır. Vergi ödemekten eve ekmek götüremezsın. Onca emek harcar hep başkalarına, siyasal İslamcılara kazanırsın. Onların maaşını ödemeye uğraşırsın. Karşılığında da bir lokma kuru ekmek bulursan ne ala... İşsizim ama kusura bakma hayallerini gerçekleştiremem. 'Kitap hazır, bir dükkân tut işsizlikten kurtul,' demek istediğini biliyorum ama kesinlikle olmaz baba... Bu zaman da bütün kitaplar dijital ortama taşınırken kitapçı olmaya hem de sahaf olmaya kalkmak belki ilginç olsaydı, bir de zevk için yapmak durumunda olsaydım olurdu. Kuşkusuz kitaplar da bir gün antika eşya gibi değerli hale gelebilir. Nadide eşyaların satıldığını bir dükkân fena olmazdı ama bu dükkândan şimdilik kazanç beklemeyeceksin. Keşke kazancım olsaydı da dediğini yapabilseydim..." der.

Duyduklarına şaşırmış görünen K, "Bunları bana mı söylüyorsun?" diye sorar.

Sesli düşündüğünü söyleyen Tolga, "Senle değil, iç sesimle konuşuyordum. Sana da sorayım o zaman? Haksız mıyım? Bu zamanda benim gibi biri sahaf dükkânı işletebilir mi?"

Söyleyemediği bazı şeyleri de oğlunun hissettiğini gören K, oturduğu yerden doğrularak, "Düşüncelerine katılıyorum. Hakkın var, bu zamanda kitap işine girmek akıllıca olmaz. Kültür hayatı istemeyen İslamcı hükümet bazı meslekler var ki, yaşamasını değil, ölmesini istiyor. Senelerdir esnafı, kendi başına iş yapabilenleri tamamen ortadan kaldıracak politikalarla ülke yönetiyorlar. Kitap olmuş olmamış, bazı kitapların baskısı bitmiş, bitmemiş kimin umurunda... Kültür hayatı, edebiyat, sanat, tiyatro, sinema gelişsin, yeni yazarlar, yönetmenler, bilim insanları çıksın diyen bir devletimiz yok artık. O devletin ömrü ancak yirmi yıl sürebildi. Yirmi yıl sonra geri dönemeyeceklerini sandığımız yobazlar yeniden ayağa kalktı. Osmanlıyı kurt gibi yiyenler bu kez de Cumhuriyeti yemeye başladı... Sözünü ettiğim devlet Cumhuriyetin ilk yıllarında vardı. Atatürk öldükten sonra emperyalizmin işbirlikçileri saklandıkları deliklerden su yüzüne çıktılar.

O zaman diyebilirsin ki, 'Bu kitapları niye biriktirdin? Amacın neydi? Sahaf dükkânı da açamayacağına göre...' Hayaldi oğlu... Cevap olarak başka bir şey söyleyemiyordum. Evet ben, hayal içinde yaşıyordum. Öğretmenlikte, memurlukta, meslekte tutunamayan ben tutunabilmenin hayalini kuruyordum belki de...

Bana bakma, benim gibi olma sen. Fakat, sahaf dükkânı açma konusundaki fikrine bir şey diyemeyeceğim. Karar senin... Sen karar vereceksin. Nasıl bir hayat yaşamak istediğini ancak sen bilebilirsin. Çok seversen her işte başarılı olursun. Sevmediğin işlerden uzak durmalısın. Fakat böyle bir ülke de önemli olan ekmek parasını kazanabilmektir. Amaç çorba parası kazanmak olursa aç kalmayabilirsin. Fakat kesin bir şey söyleyemem... Sadece şunu biliyorum ki, başkalarının hayaliyle yola çıkmak iyi değildir. Düşersen çok üzülürsün. Kendi düşen ağlamaz derler ya, başkasının hayaliyle düştüğünde çok ağlarsın. Gözyaşlarının arkasındaki emek sana ait olursa suçlayacak kimsen olmaz. Böyle

büyür insan... Bu yüzden diyorum ki, kendi hayalinin peşinde koşmalısın. Benim hayalim, hayal miydi onu da bilmem ya, gördüğün gibi hepsi çöp oldu," der.

Delikanlı, söylemediklerini de duyan babasına bakarak, "Sen değil miydin, sana bırakabileceğim tek miras kitaplarımdır diyen? Ne oldu da şimdi hepsini at gitsin, olmadı sat diyorsun... Sahaf da olamayacağımı söylerken kalbimi kırdığının farkında mısın? Bana miras değil mi bu kitaplar? İster sahaf dükkânı açarım ister açmam, kim karışabilir? Açsam sevinmez misin?" diye sorar...

Kapı çalınınca K ortadan kaybolur.

Şakir Amca, açılan kapıdan izin istemeden içeriye girer. Evde birinin olduğuna sevinmişe benzemektedir.

"Selamünaleyküm," derken, "Merhaba..." dendiğini duymaz, ilgilenmez, sinirli görünür. Elinde tespihle, çöplük haline geldiğini düşündüğü, 'alnımın teri, işçilik yaparak kazandım,' dediği dairesine bakmaktadır. Başında takkeyle eşyaların arasında dolaşırken, acayip şeyler görüyormuş gibi, "Bismillahirrahmanirrahim!" diyerek besmele çeker. "Evin kalabalık olduğunu biliyordum da bu kadar olduğunu bilmiyordum," der. Demek bu kadar kitabı vardı rahmetlinin. Ne yapacaktıysa... Satacaktı zahir. Ticaretini mi yapıyordu neydi anlamadım ki... Kitapçı deposuna çevirmiş koca daireyi... "

Ev sahibinin, kitap dolu iki odalı mezarlığa koca daire demesine ne diyeceğini bilemeyen Tolga, duyduklarından memnun görünmemektedir. Karşısındakinin ne düşündüğüne aldırmayan ev sahibi, babasının yağmalanan tarlasına bakar gibi bakmaya devam ederken, "Aman evladım... Bir an önce gelsin şu kamyon. Gelecek değil mi? Daireyi teslim alayım da gerisi önemli değil. Akşama kalmaz gelir inşallah... Küçük kamyon olmaz, büyük kamyon olmalı. Büyük tuttun değil

mi? " diye sorar.

Sinirini gizlemeye çalışan Tolga, "Büyük büyük... " der aceleyle... "Merak etme. Her şeyi alıp götürecekler. Bir şey kalmayacak içeride..."

"İyi olur. Her şeyi götürsünler... Çöp dahi kalmasın istemem... Kimler gelecekse gelsinler bir an önce..." Ayağı ile yerdeki hamam böceğini gösterirken, "Şuna bak..." der. "Böcek dolu... Bunların altında böcek de vardır şimdi..." Kolilerle tavan arasındaki örümcek ağlarını göstererek, "Olmaz mı, bu kadar kâğıt olur da altından hamam böceği çıkmaz mı? Her tarafa ilaç yapmalı..."

Adamı yakasından tutup kapı dışarı etmek isteyen, bir taraftan da sükûnetini korumaya çalışan Tolga, "Kiranın dolmasına daha on beş gün var. Yanlış mı biliyorum?" diye sorar.

"Doğrudur," diyen ev sahibi, az önce dediğini unutmuş gibi bir kez daha "Kamyon gelecek dedin ya, geç kalmadı mı?" diye sorar. Cevabı beklemeden, "Acele ediyorum sanma evlat... Köye gideceğiz de, gitmeden işler yoluna girsin istiyorum. Ne zaman taşınacağınızı bilirim ben de ona göre hareket edeceğim? Kamyon gelecek diyorsun da kaç gündür gözümüz yollarda kaldı... Bi gittin gelmedin. Hiç gelmeyeceksiniz sandın, ne yalan söyleyeyim, az daha gelmeseydiniz belediyeye haber verecektim... Neyse geldiniz ya, çok şükür..." Kendisiyle konuşur gibi, "Eskicilere de güven olmaz ki, geleceğim derler gelmezler... İş bakarlar. Birini bitirmeden başka işe koşarlar..." der. Tolga'ya dönerek saatin kaç olduğunu sorar. Ezana az kaldığını söyledikten sonra, "Bilemedim ki... Öğretmen dedim... Öğretmen eve iyi bakar... Allah rahmet eylesin de... Allah biliyor ya uykularım kaçtı... Şu hale bak... Gördükçe sanki tepemden kaynar sular boşalıyor. Ben ne bileyim böyle olacağını? Bilsem kiralarmıydım... İnsan kiraladığı daireyi bu kadar mı hor kullanır... Şu çivilere bak... Elin duvarına çivi çakılır mı, resim asılır mı?" diye sorar.

Ters ters bakan Tolga, "Asılmaz mı?" diye soruya soruyla cevap verir. "Yok duvara resim asılmaz, yok her yeri böcek sarmış, yok kamyon geç kalmış... Acelen ne be adam. Çıkacağız dedik ya... Hiç mi ölüye saygın yok. Bir de ezandan, camiden, namazdan söz ediyorsun. Yuh olsun sana! Biraz beklesen ne var! Geberdin sanki!" diye patlayacakken susar, alttan almaya çalışarak, "Merak etme boyacılar halleder çivi izlerini... Halledilmeyecek sorun değil. Allah sağlık versin. Her işin başı sağlık. Kafanı çivilere takıp kendini hasta etme. Senin de yaşın az değil. Dikkat etmelisin. Cenaze evinde gerginliğe gerek yok. Çıkacağız dedik çıkıyoruz... Kamyon ne zaman gelecek deyip durma... Geldi gelecek, eli kulağında. Daha nasıl anlatayım bilmiyorum ki," derken sesini yükselttiğinin farkına varmaz.

Dalaşmayı göze alamayan ev sahibi, "Kusura bakma evlat... Ben de bu evi kolay almadım. Almanya'da gece gündüz işçilik yaptım... Elbette cenaze evindeyiz. Sen de unutma bunu... Nasıl acele etmem... Tadilat işleri için acele ediyorum. Görüyorsun ya evin durumunu. Böyle olacağını bilsem kiraya ev mi verirdim... Ne bileyim ben bu kadar hor kullanılacağını. Bak şu duvarın haline, leke içinde... Mutfak da öyle... Duvarlara yemek yağları sıçramış. Boya badana yaptırmalı... Kim bilir kaç lira tutacak... Bu şekilde kalırsa kiracı da gelmez," der.

Bir süre daha etrafı kolaçan ettikten sonra Tolga'nın defol git diyen bakışları altında, müsaade isteyip çıkar. O gidince Tolga düşünmeyi sürdürür. Amcası Ömer'in kamyoncu, aynı zamanda eski eşya ticareti yapan arkadaşını arar. Adam söz verdiği gibi birazdan orada olacağını söyler. Birkaç saat içinde kitapları sahafın, eşyaları da eski eşya tüccarının alıp gideceği belli olur.

*

Birbiri ardına işçiler daireye girip çıkarken K'nın hayali tekrar ortaya çıkar. Tolga, çocuk kitaplarının ilkökul zamanından kalma olduğunu görünce, ayakta duran babasına, "Bunları niye atmadın?" diye sorar.

K, atmaya elinin gitmediğini, söz konusu kitapların her cümlesine, harfine bakan kişinin önce yedi, sonra sekiz, sonra dokuz, sonra on yaşındaki oğlu olduğunu bildiğini, bu yüzden de sakladığını, her zaman da saklamak istediğini dile getirir.

Acı bir tebessümle babasına bakan K, "Hastalık değil, kitap merakıydı desen de hala kuşkularım var. Bence çok yalnızdın ve bu duygunun acı veren etkisinden sıyrılmak için kendine bir amaç edindin. Kendini kitaplara vurdun. Kim bilir ucuza kitap bulmak için nereleri dolaştın, define arar gibi kim bilir nerelere girip çıktın? Hayatının bit pazarında geçen bölümleri hakkında fazla bir şey anlatmadın. Anlatmadan her şeyi yüz üstü bırakıp gittin..." der.

Oğlunun elini tutup gözlerinin içine bakarken K, "Ne önemi var artık?" diye sorar. "Ağlama... Beni de ağlatacaksın... Gitmem iyi oldu. Belki de gitmem gerekiyordu. Gitmek derken kaybolmayacağımı da bil. Andığın kadar yaşamaya devam edeceğimi biliyorum. Bu yüzden her zaman yanında olacağım. Geçmişte de yanındaydım, bundan sonra da yanında olacağım," der elini oğlunun kalbine, oradan da kendi kalbinin üzerine koyarken...

Bir süre daha kitap biriktirme merakı üzerine konuşurlar. Eğitim konularında uzman bir psikolog olarak K, tekraren bazı biriktirmelerin hastalık olduğunu, belki kitap için de bunun söylenebileceğini ama bilgiyi depolayıp, el altında bulundurma isteğinin ancak, kütüphaneciliğe yatkınlığı işaret edebileceğini söyledikten sonra, "Dinciler gibi takiye yapıp milleti dolandırarak zengin olsaydım kendime kitapla dolu kocaman bir çalışma odası yaptırırdım. Yayla gibi, bol güneş gören genişçe bir dairede otururdum. Böylece çöplükte yaşamaktan kurtulurdum. Birde sakal bırakır, peygamber ailesinden geldiğimi iddia eder, psikoloji bilgime gerici kavramlardan eklersen benden iyi psikolog olmazdı. Randevu sistemiyle danışma yapardım. İyi de para kıyardım ya," der gülerek.

Babasının şaka yaptığını gören Tolga, az da olsa rahatladığını hisseder. İşçiler kolileri kamyonu çekmeye devam ederken, babayla oğul ortalıkta dolaşmayı sürdürür.

Odaları dolaşırken bir süre çağdaş görünme çabası içindeki dincilerin yapmakta olduğu psikolojik danışma hizmetinden söz ederler. K'ya göre, böyle bir hizmet yoktur, düzenden nemalanmaya çalışan, psikolog kılıklı imamların, psikoloji sosuna batırılmış, aslında telkinden başka bir şey olmayan danışma hizmetleri vardır.

Söz bir ara, biriktirme rahatsızlığının nedenlerine gelir. K, kendini gerçekleştirememenin neden olduğu sorunlar arasında biriktirme rahatsızlığının da olduğunu belirttikten sonra, "Neden para biriktirilir?" diye sorar. Tolga, "Güvenlik arayışından olsa," gerek der. Hangi şartların güvenlik ihtiyacını artırdığı konusunu konuşmaya devam ederler. Tolga, babasına bakarak, "Şartlara göre yaşayıp yaşayamamak, yani ayakların yorgana göre uzatılması da önemli değil midir?" diye sorar.

K, soruya, "Şartları kim belirliyor?" diye soruyla karşılık verir. "Mesela düşük maaşla, açlık sınırında yaşayıp okul psikoloğu olmanın suçlusu sadece ben miydim?"

Soruyu cevaplandırmayan Tolga, düşünceli gözlerle, acele eder gibi, konunun dışına çıkarak, "Neden annemle, sana hiç benzemeyen biriyle evlendin baba?" diye sorar. "Neden mesleğinden birini bulmadın da evlenmek için lise mezunu birini seçtin? Özellikleri sana benzeyen kimse yok muydu? Bakıyorum da annemle aranızda benden başka ortak bir şey yok. Ayrı dünyaların insanısınız. Siyasi anlayışlarınız bile uymuyor. Gerçekten bu soru kafamı çok karıştırıyor. Psikoloji okumuş biri olarak hem akraba evliliği yapıp hem de sana benzemeyen biriyle evlenmeyi nasıl başardın. Ya okuduklarını anlamadın ya da yanlış bir hesap yaptın? Neden böyle olduğunu anlatmanı istiyorum. Neden baba? Nasıl oldu bu? Neden akraba evliliği yaptın? Akraba evliliğinin nedenleri üzerine

bunca yayın yapılırken, psikolog olup arkadaşlarına, meslektaşlarına ne dedin, durumunu nasıl açıkladın? Yoksa sır gibi sakladın, kimseye söylemedin mi? Neler yaşadığını anlatmanı istiyorum. Annemle evlenmenin, akraba evliliği yapmanın nedeni gerçekten para mıydı? Dedem yani öz amcan, dedemin kardeşi zengin olduğu için mi annemi seçtin?"

Gülümseyerek oğluna bakan K, "Görüyorum ki, dedikodu devam ediyor. Sen de mi oğlum diyeceğim ama gereği yok. Bu saatten sonra ne anlatabilirim. Çok mu planlı, çok mu bilerek yaşadığını sanıyorsun? Üniversite bitir, mesleği olan biriyle değil, zengin amcanın lise diplomalı kızıyla evlen hayatın kurtulsun, dedim kendime, öyle mi? Rehber öğretmen olarak göreve başlamışım ama, geleceğimi kurtarmak için zengin kızı aradım, öyle mi? Tanığı sensin, ne geçti bu zenginlikten elime? Şu halime, şu yaşadığım Bodrum katına bak. Şunu da söyleyeyim yeri gelmişken, kaynatam zırnık koklatmadığından annenden ayrıldığımı söyleyenler de oldu... Bunu da yaz bir kenara. Ne zaman zengin damadı oldum? Neden bu dedikodu bir türlü bitmek bilmedi, öldüğüm güne, cenazeme kadar geldi? Akraba evliliği yaptığım için mi? Sana verebileceğim tek cevap şu olabilir... Gençtim, annenle ben birbirimizi seviyorduk. Hatta akraba evliliği yaptığımız için çocuk bile dünyaya getirmeyecek, yuvadan çocuk alıp büyütecektik... Hiç sordun mu annene, böyle bir planımız da vardı. Sonra sen oldu... Annen hamile kaldı. Doktora gidip neden korktuğumuzu anlattık. Doktor muayeneyi bitirdikten sonra, korkacak bir durum olmadığını, bebeğin çok sağlıklı olduğundan söz etti. Her akraba evliliğinin sakatlık demek olmadığını anlattı. Çok sağlıklı çocukların da dünyaya geldiğini dile getirdi. Böylece sen dünyaya geldin. Çok şükür... Sağlıklıydın... Sonraki günlerde de sağlığının yerinde olduğunu görüp şükretmeye devam ettik... O günlerde, geleceğin hakkında ne çok kaygı duyduğumuzu sözle anlatamam... Nasıl bir çocuk olacağın rüyalarımıza giriyordu... Başka ne öğrenmek istiyorsun?"

Babasının sinirli haline içinden gülümseyen Tolga, "Ölü olduğun halde bu kadar tepki göstereceğini, beni de dedikoducuların arasında sayacağını tahmin etmiyordum," der. "Yani şunu mu demek istiyorsun, evlilik de planlanamaz... Her plan hesapta olmayan gelişmeler yüzünden alt üst olur... Yine de şaşkınlım... İnanasım gelmiyor sana... Evlenmek isteyenlere sağlıklı çocuk için akraba evliliği yapmamalarını anlatmış olmalısın. Zor olmadı mı kendi yaptığın hatayı

yapmamalarını söylemek? Yoksa bu konuya hiç mi girmedin? Böyle bir olayla karşılaşsaydın ne derdin doğrusu çok merak ittim. Psikoloji, sosyoloji, felsefe okuyup diploma alıp cahillere özgü saydığın akraba evliliklerinden birini de sen yapıyorsun?"

Evlilik, sevmeye gibi konularda bilginin işe yaramadığını söyleyen K, " Eş seçme, karşı cinsle tanışma konusunda cahildim. Hep de cahil kaldım..." der. "Bir türlü kendimi anlatamadım, karşımdakini de tanıyamadım. Cinsel açıklık yüzünden sürekli yanlış yaptım. Bu açıklığı giderememenin sıkıntısı altında karar vermem gerekti... Evlenmeden önce gençlerin özgürce yaşayabildikleri bir dönemin olmasını çok istiyordum. Siyasal İslam geliştikçe cinsellik üzerindeki baskılar arttı. Kadınlar iyice içe kapandı. Birbirini tanıyamadan evlenenler kendilerini büyük yanlışların içinde buldular. Kişilik önemli sayılmadığından özel yaşam, bireysel farklılıklar, karşılıklı uyum, kadın hakları da önemli görünmedi. Ne istediğinle, nasıl bir hayat planı oluşturduğunla kimse ilgilenmiyordu.

Şunu da unutma ki, biz Doğulu olanlar, bütün İslam coğrafyasında evlilik tahtasına zincirle bağlıyız. Herkesi bir gün bu tahtaya sıkıca bağlarlar ki, kimse özgürlük aramasın, düşünemesin, kültürel anlamda bir şey üretmesin, tek üretim çocuk olsun. Herkes çocuk yetiştirmek için çalışsın. Tek görev bu olunca hangi kadının hangi erkeğe uygun olduğuyla ilgili bir kaygıda kalmıyor.

Benim yaşadığım kaygı, sürüden ayrılmak şeklinde ortaya çıktı. Sürüden ayrılınca boşanmış biri olarak kendimi yalnızlığa mahkûm etmiş oldum. Güçlkle uzaklaştığım sürünün arasına bir daha karışmadım. 'Sürüden ayrılanı kurt kapar' demeleri boşuna değil. Ben de kendimi kurtların önüne atmış gibi oldum. Biraz da bu yüzden karaladılar, hakkımda ipe sapa gelmez şeyler söylediler.

Kız kardeşinin annesi GG ile de bu yüzden olamadım; sürüye dönemeyince başkalarının gözünde, kendinden başkasını düşünmeyen, hasta ruhlu, çöplerden kitap toplayan bencilin biri olup çıktım...

Neyin hesabını soruyorsun ki... Yirmi beş yaşımdaydım. Annen yirmisini yeni bitirmiş, yirmi bir yaşından gün almaya başlamıştı. Mutlaka hayalleri vardı, hepsini unutarak kendini, benim gibi ne yapmak istediğini bilmeyen birine, daha doğrusu, çocuk yetiştirme, ekmek parası kazanma dışındaki bütün hayalleri, vakum gibi çekip yok eden evliliğe bıraktı. Ne istediğini bilmeyen ben, evlilikte de çok bocaladım ne yaptığımı ne yapmak istediğimi, niye evlendiğimi bilemedim... Aynısını annen de yaşadı inan ki... O da erken yaşta hayalsiz kaldı. Belki de bu yüzden, ileriye baktığımızda hayal kuramadığımızdan, zaten ağır olan evliliğin sorunları altında çabuk ezildik... Evlilik umut mu bırakır? Şimdi düşünüyorum da sevgimizin altındaki güçlü neden, bir amaca birbirimizden destek alarak yürümek değil, gençliğe ait tensel ihtiyaçlarımızdı... Erken yaşta anne baba olunca, buna bir de geçim derdi, benim sendikalı olmamdan dolayı yaşadığımız sorunlar, soruşturmalarım, davalarım, işten atılma endişelerim eklenince, evliliğin hiç de sandığımız gibi güven veren bir kurum olmadığı ortaya çıktı. Aksine evlilik, ayakta durmak için mesela ev kirası için, mutfak giderleri için, pek çok şey için para istiyordu. Neyse... Sana bir şey söyleyeyim mi? Ne annende suç vardı ne de bende... Hayat öyle ya da böyle bir gün her şeyi öldürür. Kapatalım bu konuyu. Ben unuttum. Sen de unut, böyle şeyler düşünme, sorma artık... Bak çok az eşya kaldı... Az sonra babanın oturduğu son daireden çıkıp hayata karışacaksın," der.

Eşyalar taşındıkça üzüntüsü artan Tolga, "Gidiyorsun, belki bir daha görüşmeyeceğiz... Sormama izin ver," diyerek merak ettiklerinin bitmediğini açıklamaya çalışır. "Soruyorum çünkü baba oğul olarak bu meseleleri konuşma şansımız hiç olmadı. Bir gün evlenecek olursam daha az hata yapmamı istemez misin?" dedikten sonra, "Plan yapmamın faydası yok mu?" diye sorar.

Demek istediğinin bu olmadığını belirten K, "Plan yaparsın, yapmalısın ama hatasız yaşanmaz ki... Özellikle evlilik söz konusu olduğunda... Bana sorarsan insani sorunlarımızdan biri de doğamızın bir kalıba sığamayacak kadar kaygan olmasıdır. Ben buna mutsuzlukla damgalanmak diyorum... Pek çok seçim arasından birini seçtiğimizden diğerlerini öğrenememiş, o yolu denememiş olmanın üzüntüsüyle yaşarız. İnsan bu... Bindiği dalı kesen ipe sapa gelmez canlı

türünden söz ediyoruz. Özgür kılarırsın özgürlükten sıkılır, okumasını engellersin okumak ister... Bütün kitapları önüne koysan okumaz, yasak gelince okuma ihtiyacı belirir. En iyisi ne biliyor musun? Durmadan üretici olmak, çalışmak, boş kalmamak. Boş kaldıkça insan hem bunalıyor hem de çevresine zarar veriyor..."

"Lafı donandırma da, nasıl daha iyi bir evlilik yaparım onu söyle! Ya da güvenceli bir iş bulduğumda evlenmeli miyim?"

Bu soruya cevap veremeyeceğini belirten K, "İnanır mısın ne diyeceğimi bilemiyorum... Anneni işi olmadığı, pek çok hayalini kaybettiği, bunalımlı zamanlarında sevip evlendim. İşine yararsa böyle bir hata yapma derim... Mesela annen okudu, maaşı oldu, kendine geldiğinde, kocasından ayrı birey oldukça benim hasta biri olduğumu, mutlaka tedavi olmam gerektiğini söylemeye başladı. Belki şunu söyleyebilirim... Yanlışlara hazır ol... Hatalarından ders almayı öğren. Ne kadar başarılı olursun ne kadar yanlışlarından ders çıkarırsın orasını bilemeyeceğim... Başaranların dünyasında yaşıyor olsaydık, bu kadar kirli bir gezegende, savaşın ve çevre sorunlarının içinde yaşamazdık. Bunu da bir yere not etsen iyi olur..." der.

Meselenin karmaşık olduğunu düşünen Tolga bir süre sustuktan sonra bir şey söylemeden dikilen babasının hayaline bakar... K, gidecekken, bir şey daha demesi lazım mı gibi, "Sana kızgın olduğumu mu sanıyorsun?" diye sorar.

Tolga, "Değil misin?" der.

K, "Değilim," dedikten sonra ekler, "Niye kızgın olayım ki? Sadece üzgünüm... Senin adına, kendim adına, memleket adına..."

Nedenini merak eden Tolga aceleyle, “Neden?” diye sorar.

“Benim dönemimde Cumhuriyeti geliştirme umudumuz vardı. Sizin döneminiz yıkılan Cumhuriyeti kazanmaya çalışmakla, bozulanları yapmakla geçecek...

"Bunun için mi üzülüyorsun?" diye sorar delikanlı.

"Evet... Dağlarından bal, ovalarından süt akan cennet gibi bir ülkede mutlu, eşit, özgür bir hayatımız olabilirdi... Her günümüz siyasetle geçti... Niye üzülmemim ki... Yaşamadan son buldu hayatım... Canlı bombayı saldırlar üzerimize, hapse atıp beslemek yerine yüzlercemizi bir günde mezara tıktılar," der K.

Babasının sözlerine hak veren Tolga, "Bence üzölme artık..." der. "Kurtuldum de sevin..."

Bir süre sustuktan sonra tekrar konuşmaya başlar, "İzin verirsen ben de son olarak şunu söylemek isterim. Samimi olmak gerekirse, sana layık iyi bir evlat olamadım... Nedenini bilmiyorum. Çok kızdım sana..." der.

"Neden kızdığını biliyorum..."

"Hayır bilmiyorsun... Sandığın gibi değildi kızgınlığım... Ne bana ne kendine ne anneme hayrın oldu deyip kızıyordum. Fakat baba o gün, öldüğün gün, emin ol içimde büyük bir sızı vardı. Gece uyuyamadım. Rüya gördüm. Kâbus gibiydi... Uyanmak istersin, kâbus olduğunu bilirsin de uyanamazsın ya öyle bir rüyaydı... Sen, ben bir de Şakir Amca vardı rüyamda. Telefonla sana ulaşmaya çalışıyorum

fakat telefonun cevap vermiyor. Mesai saati olduğundan odanda görüşme yaptığını düşünüyorum. O kadar uzun zaman olmuş ki... Aradan yıllar geçmiş sanki, bir türlü sana ulaşamamış gibiyim. Bir taraftan da telefon etmeye devam ediyorum. Bilirsin telefonun her zaman açık olmazdı. Bazen de bilerek açmazdın... Neyse... İçimin sıkıntısı azalsın diye telefon hep elimde. Sana bir ulaşabilsem sanki derdime ilaç bulmuşum gibi sakinleşeceğim. Ama yok... Bir de bakıyorum ki oturduğun dairenin kapısı önündeyim. Sonrasını anlatmayım istersen..."

K, "Neden?" diye sorar.

"İyi değil çünkü..."

"Olsun, dinlemek istiyorum..."

"Peki anlatacağım fakat şunu bil... Sadece annem yanlış yapmadı. Ben de yaptım. Sen de beni, bizi anla olur mu? Kendini üzme artık. Bizim için de üzülme. Rahat uyu... Şunu da unutma ki sevgili babamdın. Ne olursa olsun bunu söylemek istedim."

K, "Sen de üzülme. Hata yapmak insana mahsus... Ben de ne annene ne de sana kızgıyım. Olan oldu. Yaşananlar geçip gitti... Kâbusun sonunu merak ediyorum. Anlatmayacak mısın?"

Tolga, rüyasının sonunda kitap kolilerinin arasında kangal köpeği büyüklüğünde kurtlar gördüğünü söyler. İçeriye girdiğinde her yerin kan içinde olduğunu, kurtların ağzındaki et parçalarını dile getirecekken susar...

Rüyanın gerisini anlayan bulut görünümündeki baba oğluna biraz daha sokulur. Islak gözleriyle Tolga, babasının kendisine sarıldığını hisseder.

*

Tolga, babasının feci ölümünden günler sonra anı defterine şunları yazacaktır:

"Okul psikoloğu, belki bir gün işten atıldığında, sahaf olarak, İslamcı siyasetçilerin zulüm denizinde tutunabileceğini düşünen, kitap meraklısı, kimilerinin tedavilik hasta olduğunu söylediği babamla ilgili bazen ne diyeceğimi bilemiyorum. Pek çok soru var aklımda cevabını bilmediğim. Neden adalet isteyenlerin, insan hakları, demokrasi olsun, terörist besleyip terörle mücadele ediliyormuş gibi yapılmasın diyenlerin mitingine canlı bomba saldırısı oldu? Neden babam gibi farklı düşünenleri, en azından Batı demokrasisinden yana olanları ortadan kaldırmak istiyorlar? Neden hep memur, işçi olup haklarını arayanların canı yanıyor? Neden anayasal hakların kullanılmasına izin verilmiyor?

Hepsi bir tarafa neden daha önce, yaşıyorken tanıyamadım babamı? İyi bir rehber öğretmen miydi mesela? Anneme göre iyi bir koca olamadı. Sürekli soruşturulan bir öğretmen olduğuna göre devletin gözünde de muteber memurlardan sayılmıyordu. İyi bir baba mıydı peki? Annemin para ölçüsünü göz önünde bulundurursak, babam maaşını kendine harcıyor, içiyor, kadınlarla geziyor, canının çektiğini alıyor, bir de okumadıkları kağıtları toplayarak entelektüel görünmeye çalışıyor, tek evladı olan bana da harcadıklarından bir miktarını koklatmakla yetiniyordu.

Kadınsız yapamayan (!) okul psikoloğunun KG adında başka bir evladı olduğu

sonradan, GG adlı kadın annemi arayınca ortaya çıktı. Pratisyen doktor olduğunu söyleyen GG'nin ifadesine göre, babam kendisini kandırmış, 'evleniriz, söz veriyorum sana, hep böyle yalnız yaşayacak değilim ya,' diyerek hamile bırakmıştı. O da evli olmadığı, kurum çalışanı olduğu halde çocuğu doğurmuş, yedi yıl aradan sonra da KG'nin okula kayıt işlemleri başlayınca dayanamamış, anneme, evladının babasının, yıllar önce boşandığı K olduğunu, sonuç olarak aralarında akrabalık bulunduğunu dile getirmişti. Bunun üzerine mahkeme olmuş, GG'nin doğru söylediği kanıtlanmış, DNA sonuçlarına göre de KG adında bir kardeşim olduğu netlik kazanmıştı... Fakat babam kendine bile yetemediğinden yedi yıl aradan sonra ortaya çıkan ikinci çocuğun masraflarını nasıl karşılayacaktı? Kazancı kirasına, içkisine, sigarasına, kitap almasına ancak yetiyordu. Bana harcarken bile ne kadar zorlandığını GG hiç bilmezdi. Fakat, doktor olduğu halde GG'nin kandırılmış, eğitimsiz kapıcı kızımıymış gibi babamın yakasına yapışıp nafaka istemesi, bununla da kalmayıp 'evlilik vaadiyle kandırıldım' iddiasıyla tazminat talebinde bulunması anlaşılır şey değildi...

Babamın az kazanan okul psikoloğu olması yüzünden ne masrafım varsa annemin, birazda dedemin üzerine kalıyordu. Hatta dedem sayesinde evimiz olmuş, kira masrafından kurtulmuştuk. Yine annem gibi düşünerek söyleyecek olursak, K kadın peşinde koştuktan, içip gezmekten babalık yapmaya vakit bulamıyordu. Öyle ki bir değil birden çok hayatında kadın olduğu iddia ediliyordu. Söylenenler doğruysa, kadının birini pencereden gönderirken, diğerini kapıdan alıyordu. Hâlbuki, K tek kadını bile idare edecek tiplerden değildi. Her şeyden önce korkaktı. GG olayından sonra daha fazla korkar olmuştu. Zaten ben de K'nin çevresinde olduğu iddia edilen kadınları hiç görmedim. Ne zaman aklıma babam gelse, elinde çantasıyla hep yalnız olan birini hatırlarım... Her yere yalnız gider, alışverişini yalnız yapardı. Ya da bana denk gelmedi kadın arkadaşları olduğu. Benim gördüğüm K sinemaya, tiyatroya bile yalnız gidiyordu. Gördüğüm kadınlar K'nın iş arkadaşlarıydı. Onun haricinde başka kadınlar tanıyor muydu orasını bilemeyeceğim. Bildiğim şeylerden biri de babamın hep gergin olup, sürekli dilekçe yazıp maruz kaldığı haksızlıklardan şikayetçi olduğudur. Sıkça soruşturma geçirdiğini, ifade vermeye gittiğini, itirazlarına olumlu yanıt alamadığını dile getirdiğini hatırlarım. Neydi bu soruşturmaların içeriği? Bir rehber öğretmen neyi doğru yapmaz da sorguya tabi tutulur? Aklıma gelen ilk neden sendikalı olmasıydı. Öğretmenleri sendikalı olmaya teşvik ettiğinden dolayı olacak, söz dinleyen, amirlerine saygı gösteren muteber memurlardan biri olarak görülmüyordu. Yanılmıyorsam en büyük neden

buydu. Yani siyasi nedenlerden dolayı yıldırım istedikleri babama huzur vermiyorlardı. Bir keresin de, "Hukuk devletinde yaşamadığımızı söylüyorsun ki, haklısın... Ya neden göstermeksizin ya da uydurdukları bir nedene bağlı olarak işten atarlarsa... İşsiz kalırsan... Nasıl geçinirim diye korkmuyor musun?" diye sormuştum.

"Korkmaz olur muyum? Hem de kabuslar görüyorum... Öyle korkuyorum ki, canavar görmüş köpekten beter oluyorum..." demişti gülerek.

"Neden o zaman bu ısrar? Sana mı kaldı kimin sendikalı olup olmadığı? Boş ver... İşine bak sen," demem üzerine uzun bir söyleve başlamıştı. Örgütlenme hakkının, anayasal hak olduğu halde kabul edilmediğinden başlayarak, kapitalizmin böyle devam ederse, daha çok kazanmak uğruna dünyanın sonunu getireceğine kadar pek çok şey anlatmıştı. Ben olayları onun kadar güzel anlatma yeteneğine sahip değilim. Babam ele aldığı konuyu anlatırken heyecana kapılır, iyice anlaşılması için örneklendirirdi. Anlattıklarından biri de aslında yaşananların kapitalizm bile değil, tam bir başıbozukluk olduğuydu. Kapitalizmin şöyle ya da böyle hukuk gerektirdiğini, memlekette tam bir hukuksuzluk yaşandığını, kimsenin mal ve can güvenliğinin kalmadığını, iktidardan yana olmayan zenginlerin mallarına el konulduğunu, devlet zoruyla servetin el değiştirdiğini dile getirmişti. Neyse...

Kusura bakmayın, sınavlarım olduğundan her şeyi detaylıca anlatamayacağım... Dile getirmek istediğim bir mesele de şu: Babam, kırklı yaşlarında ölmekten çok korkuyordu. Cahit Sıtkı Tarancı gibi adamdı diyesim geliyor. Şu sırrımı da paylaşmama izin verin... Babam hem okur hem de bir şeyler yazardı. Sadece öykü denemeleri, makale yazmıyor, şiir de yazmaya çalışıyordu. Tesadüfen elime geçen şiirlerinin ortak teması kesinlikle söylemek isterim ki ölümdü.

"Bir keresinde ölsem kimsenin ruhu duymaz, kim bilir kaç gün sonra öldüğümü fark ederler," dediğini hatırlarım.

O günlerde öyle kızgındım ki ona... Nedense genellikle babama kızgın olduğumu hatırlıyorum. Bir keresin de "Bu kızgınlık senden gelmiyor, annenden sana geçiyor, senden de bana yansıyor," demiş, bu da daha çok kızmama yol açmıştı. Annemi suçlu göstermeye çalışmasından, imalı konuşmalarından hiç hoşlanmıyordum. Psikolog olduğu halde, bu konuda dikkatli davranmıyor ya da davranamıyordu... Olaylara annemin cephesinden bakmayı denemiyor, sorunlara hep kendi cephesinden yaklaşıyordu. Mesela baba desteğinden başka bir şeyi olmayan boşandığı eşinin, böyle giderek yobazlaşan bir ülkede dul kadın olarak verdiği ayakta kalma, kimseye muhtaç olmama mücadelesi vardı. Oğlu ilkokula giderken o üniversiteye başlamıştı. Kaç kadın vardır böyle? Bütün üniversitelerde arasak kaç isim çıkar? Annem de bu kadınlardan biriydi. Boşandıktan sonra yıkılmamış, hayata daha sıkı tutunarak yaşamını sürdürmüştü. Fakat ben istediği gibi doktor değil de onun gibi, babam gibi öğretmen olabildim... Ataması yapılmayan işsiz öğretmenlerden biri olarak, boşuna diploma almış işsiz evlat acısı yaşamasına neden oldum. Geçici öğretmenlikler bulsam da kalıcı, güvenceli, çalışma saatleri yasalara uygun bir iş bulamıyorum. Zor koşullarda ihtiyaçlarımı karşılamaya çalışan annemin, benim yüzümden emeklerinin boşa gittiği duygusuna kapıldığını ama bunu bana hissettirmek istemediğini biliyorum.

Günahını almayayım da, annemi beğenmeyen K, Allah bilir GG denen kadınla neler yaşadı. Neyse, bu saatten sonra 'Allah taksiratını affetsin' demekten başka yapacak bir şey yok... Ne yalan söyleyeyim, annemin onun hakkındaki sözleri de ayrıca canımı sıkkardı. İlk büyük aşk yaşayıp sonradan anlaşılamayan iki kişinin birbirlerini çekiştirmek, olumsuz düşüncelerini iletmek için beni kullanmaları hoşuma gitmiyordu. İster istemez söylenenlerden etkilenir, bazen K'dan bazen annemden yana olduğum olurdu. Yaşım ilerledikçe onları değil kendimi düşündüğüm, 'ne haliniz varsa görün, beni karıştırmayın' dediğim de çok olmuştur. Sonuçta küçük olan, evlat olan bendim. Biri psikolog diğeri öğretmenken beni top gibi aralarına alıp oynamaları elbette yakışsız, cahilce bir tutumdu.

Bir hafta sonu çay içmek için buluştuğumuzda K, endişe içinde ölümle ilgili bir

rüyasını anlatmıştı. Arabanın patladığını, beni binaların arasında top oynarken, uzaktan gelen ılıa benzer sesler duyduğunu, kendisini kaza yapan bir arabada yanarken gördüğünü söylüyordu... Öyle saçma gelmişti ki... Az sonra derse yetişecektim. Öyle arasıydı. Öğretmenler odasında tostla çay almış, açlığını yatıştırmaya çalışmış, sonra da K ile buluşmuştum... Dershane yakındaydı, zil çalınca derse koştum... “Sonra görüşürüz,” dedimse de aramayı unuttum. Bir ara, saçma bulduğum rüyasını dinledikten sonra, "Ölmezsin, bir şey olmaz sana," dediğimi, onunsa sakinmişim, hiç kızgın görünmüyormuşum gibi, "Daha sık görüşmeliyiz, hayat bu belli mi olur..." demesi yok mu, aklımdan çıkaramıyorum.

Ölmek mi? Ne mümkün diyordum o günlerde. K taş gibi sağlam görünüyordu. Bir keresinde hiç unutmam, kışın bile soğuk suyla duş aldığını söylemişti. Çok sürmedi... Sonra o telefon etme isteğİ düştü içime... Akşamdan arayacaktım, vazgeçip sabaha erteledim. Üçüncü gün telefon hala cevap vermeyince evine gittim. Boyaları dökülmüş eski arabası evin önündeydi. Kim bilir neredeydi? Herhalde sabaha doğru geldi, dedim içimden. Kapıyı açar açmaz boynuna sarılmak istiyordum ama yapamazdım. Kızgındım ona ve bu kızgınlığımı geçmeyecekti... Biraz da annemden kaynaklandığını düşündüğüm öfkemi dindiremiyordum.

Babalarımıza ya da annelerimize olan kızgınlığımızın bir nedeni de içinde bulunduğumuz siyaset olsa gerekir. Siyaset ne kadar kişisel çıkarlara dayalıysa her şey daha fazla kötü, sorunlar daha çok içinden çıkılamaz bir hal alacaktır... Böyle bir toplum mesela, cep telefonu gibi yapay zekâ ürünleri kullanırken, nasıl oluyor da ağlar öncesinin gerici kurallarına razı oluyor. Pek çok devlet kurduğı söylenen bu millet, nasıl oluyor da demokratik partilerle, çete görünümündeki partileri birbirinden ayıramıyor ve daima tercihini çetelerden yana kullanıyor. Haliyle ortaya çok sorunlu, üretmeyen bir toplum çıkıyor. Siyasetin böyle olması ruh sağlığına öyle zarar verir ki, verimsizlik içinde herkes birbirine kızmaya başlar. Yüreklere nereden geldiğİ bilinmeyen bir öfke hâkim olur... Baba oğul anlaşmazlığı gibi önemli bir konuyu sadece kuşaklar arası çatışma olarak göremiyorum. Sorunun altında başka dinamikler, özellikle de siyasi nedenler olsa gerek. Neyse...

O gün inat ettim... Madem telefonlar ma cevap vermiyordu, demek ki söylenenler doğruydu. Demek ki yatakta aşk yaşadığı için telefonunu a mıyordu. Madem  yle ben de onu aramayacaktım. Bodrum katındaki dairenin önüne gelmiştim ama zile basıp ‘Ben geldim,’ diye sürpriz yapmayacaktım... Kızgınlıkla metroya binip eve döndüm.

Patlamadan bir gün önce gece gözüme uyku girmedi. Bir ara dalmışım. Rüyamda babamım bodrum katındaki dairesindeydim. Kapının önünde durmuş zile basıyordum. Kapı açılmıyor. Birazdan kalkar, uykulu gözlerle kapıyı açar, beni görünce sevinir sanıyorum. İkinci zil... Bekliyorum.    nc  zil... Bekliyorum. Dördüncü, beşinci, altıncı zil... Bekliyorum... İşte o zaman içimde bir his... Zile basmayı bırakıp kapıyı tekmelemeye başlıyorum. Apartman aralığında sanki davullar  alıyor. Merdivenlerden koşarak inen biri, sanırım şakir Amca... Nedense sakallarını kesmemiş, iyice uzatmış... İki karış uzunluğundaki sakalıyla, "Ne oldu evladım. Neden binayı ayağa kaldırdın. Yavaş ol biraz," diyor. Günlerdir babama ulaşamadığımdan, şimdi de kapının açılmadığından söz ediyorum.

"Uyuyup kalmıştır, diyor ev sahibi olduğunu sandığıım sakalı adam, "Aklına kötü şeyler getirme hemen..."

"Uykusu derin olsa bile o kadar zile bastım, uyanması gerekmez miydi? Ne oldu acaba?" diye soruyorum. Y z mde nasıl bir ifade varsa artık, ev sahibi, "Sakin ol," diyor. "Ne olacak canım. Bazen sarhoş geliyor. Sızıp kalmıştır belki de..." deyince içimden; "İnşallah" diyorum. "İnşallah sızıp kalmıştır. Akşam içkiyi fazla ka ırdığından kendine gelemiyordur."

Bütün bu olaylar bulutların arasından geçiyor gibi. Her şeyi biliyorum, anlıyorum ama görüntüler net değil... Bir ara dışarı fırlayıp " ilingir  ağırmalı" diyorum... Mahallenin, satış yapamayan, market mağduru bakkalından balyoz

istiyorum. “Yok” deyince yukarı katlara çıkıyorum. Kilitli çelik kapılarla dolu bir koridordayım. Kimse yok. Hiçbirinin zili çalışmıyor. “Kimse yok mu?” diye bağıyorum... Fakat sesim çıkmıyor. Bitkin halde tekrar kapısı açılmayan dairenin önüne geliyorum. Mavi sakalları kırmızıya dönüşen Şakir Amca çilingirciyi bulmuş. On sekiz, yirmi yaşlarında, iki de bir burnunu çeken bir genç bu... Biraz daha yakından bakınca gencin bana benzediğini fark ediyorum. Kendimi gördüğüme öyle şaşıyorum ki... İçeri girmek istiyorum ama sanki biri ayağımı tutuyor. Ya da ayağımı yerinden oynatamıyorum. Açık duran kapıdan burnuma kötü kokular geldiğinden midir nedir korkuyorum.

Kitap, kâğıt, nem, mutfak kokularını bastıran bir kokunun içindeyim... Babamın evi sanki suyla dolu bir havuz. Her yer suyun içinde... Ben de suyun içinde duruyorum... Nefesim kesiliyor bazen ama çok değil... Havasız kalmıyorum... Uzaylı gibi ağır adımlarla suyun içinde yürümeye başlıyorum... Burnuma öyle pis kokular geliyor ki... Müsilaj bu diyorum, içinden... Şehrin lağını buraya akıyor. Tuvalet kokuyor sanki... Balık ölüleri görüyorum etrafta...

Altı yedi yıl kadar önceydi, apartman gideri tıkanığından yukarı katların pisliği de babamın evine dolmuştu... Klozet taşmış, lağım suyu içeriye akmıştı. Kitap kolilerinin bir kısmına bu pis suların bulaştığını hatırlıyorum... Neyse... Rüyaya dönersek... Giderek parlaklığını kaybeden kirli suyun içinde koridoru geçip çok uzakta bir yerdeymiş gibi koşar adım yatak odasına yöneliyorum. İki adımda biten o koridor o kadar uzun geliyor ki... Sanki bir kilometre yol gidiyorum. Babam yatağında uyuyor gibi ama karnı çok şişmiş... Kokmuş, ceset olmuş, çürümeye başlamış... Tam o sırada cam kırılıyor, kırılan camdan trafiğin üzerimize doğru geldiğini görüyorum. O sıra uyanmışım. Kendime geldiğimde kötü bir dünyada yaşadığımız hissi vardı içimde...

Çok sürmedi, birkaç gün sonra mitingde canlı bomba patlaması oldu. Ne yalan söyleyeyim biraz ders çalıştım, biraz bilgisayar oyunu oynadım, ne zamandır dinci saray hükümetinin icraatlarından başka bir şey anlatmayan televizyon haberlerinden uzak duruyorum. Patlamayı anında duymamış olmam, toplumsal gerçeklerden ne kadar kopuk olduğum şeklinde yorumlanmasın. Olayları

genellikle internetten takip ederim.

Son olarak şunu söyleyeceğim... Babama ait ne kadar kitap varsa hepsini sattık. Parasını işsiz günlerim için hesabıma yatırdım. Konuyu kapamadan şunu da belirteyim. Eşyaları yüklemeye geldiklerinde koltuğun yanında boş bir kutu ilişti gözüme. Önce kitap kolisi olduğunu sandım. Taşıyıcılar içine bakmış, karton kutuyu işe yaramaz diye kenara koymuşlardı.

Kapağını kaldırıncı, çocukluğuma ilişkin anılar çıktı karşıma. İlk giydiğim ayakkabı, ilk kullandığım saat, kurumuş çiçekler... Çiçeklerin arasında bir kâğıt... Üzerinde benim el yazım: İlkokul birinci sınıftayım, okuma yazmayı yeni öğrenmişim... Kalem tutmayı yeni öğrenen ellerimle, "Canım babacığım, Babalar günün kutlu olsun. Seni seviyorum," diye yazmışım. Bana dair, bize dair ne varsa, çöp sayılacak şeyler bile atılmamış biriktirilmişti. Gittiğimiz tiyatroların, sinemaların biletleri bile duruyordu... Bir bir eşyaların evden çıkarılışını, dairenin nasıl hızlıca boşalmakta olduğunu izliyordum. Tam o sıra içimden bir ses vitrin çekmecelerini kontrol etmemi söyledi. Açıp baktım. Düğme, makas, küçük ayna gibi şeylerin yanında üç tane defterle karşılaştım. Görmesem onları da çuvala atıp bit pazarına satmaya götüreceklerdi. Nasıl olduysa sanki görünmeyen biri tarafından uyarıldım. Elim doğruca gidip defterleri buldu. Üçünü de alıp kendi defterlerimmiş gibi çantama yerleştirdim... Birazını metroda, birazını da otobüsle eve giderken okudum. Hepsini okumaya fırsatım olmadı. Kalanları da ertesi gün dersten sonra eve gelince okudum. Okuduğum şey babama ait anı defterleriydi. Onun da benim gibi anı defteri tuttuğundan haberim yoktu. Kim bilir daha neler var babamla ilgili bilmem gereken. O da beni yeteri kadar tanıyamadı. Şundan eminim ki ne evlatlar anne babalarını ne anne babalar evlatlarını yeteri kadar tanırlar. Evlenenlerin, sevgili olup aşkla bağlananların birbirlerini ne kadar tanıyabildiği de ayrı konu.

Okul Psikoloğu K'nın yazdıkları için ne desem boştu. O da zaten bir şey dememi istememiş, sadece paylaşmak niyetiyle günlüğünü bana vermişti.

--Okudun mu Raif Abi? diye sorduğunda,

--Okudum ama evladım, üzücü bir hayat hikayesi yazmışsın dedim. Bir de K şeklindeki isim benzerliğinin dikkatimden kaçmadığını söyledim.

--Sen buna üzücümü diyorsun, dedi. Maria Puder'le Raif Bey'in aşkı yanında bunun neresi üzücü?

--Doğru diyorsun da evladım, hikâyeyi üzücü hale getiren Rasim Bey oldu. Benim yazdıklarım da üzücü bir yan yoktu ki... Birkaç mektup, birkaç şiir... Bunlar bir sanatçının eline geçmeye görsün. Kendi yaşadıklarını alırlar, başkası yaşamış gibi anlatırlar. Zaten Rasim Bey'den kuşkulandın mı sen? Sabahattin Ali'ye benzetmedin mi? Böyleleri, küçücük sesten ne manalar çıkarıp, neler yazmazlar. Okusan ağzın açık kalır. Ben de hikayemi okuyunca öylece bakakaldım. Maria Puder nereden çıktı, dedim. Yok çok aşıkmişim da, her şeyi anı defterine yazmışım da, aşkıyı bırakıp evlenmişim de, geçimini sağladıklarımın kırıncı söz ve davranışları altında ezilirmişim de, sık sık hasta olup hor gören davranışlara ses çıkarmazmışım da, evlilik dışı yabancı bir kadından baba olmuşum da... Nedir bunca şey? Kendisi yaşadıysa orasını bilemem. Almanya'ya gitti mi, gitti, Almanca öğrenip çevirmenlik yaptı mı, yaptı, solculukla başı derde girip işsiz kaldı mı, kaldı. Maria Puder'i de Allah bilir kendisi sevmiştir. İyi ki de sevmiş, Almanya gibi güzel memlekete gidip sevmekten dönmemiş. Ne mutlu ona... Unutmadan şunu da söyleyeyim ki, bunları sana diyorum, başkası olsa demem... Maria Puder'i sevdim mi, sevdim... Deliler gibi aşık mıydım, evet... İnkâr edecek değilim ya, ne güzel hikâye. Rasim Bey ne diyorsa doğrudur. Aman bir yerde ağzından kaçırıp da Maria Puder Raif Bey'in sevgilisi değilmiş, demeyesin... Anlaştık mı?

--Anlaştık, dedi gülerek.

--Neyse... Diyeceğim Şu ki, madem yazıya merakın var, yanlış yere müracaat ettin, aslında bunları sen Rasim Bey'e verecektin. Onun emin ol yayıncı dostları da vardır, belki beğenir, seni birilerine yönlendirir. İstersen bir de ona git. Nasıl olsa tanıştınız.

--Tamam dedi. Neden gitmeyeyim, iyi söyledin, giderim tabi. Fakat ona göstermek istediklerim başka, dedi.

--Başka mı? Başka defterinde mi vardı? diye sordum.

--Var Raif Abi, dedi.

Birkaç gün sonra dediğı defterle çıka geldi. Rasim Bey, Ben, bir de o mesai saatinin bitiminde buluşup küçük bir kahvehanede sohbeta başladık.

Haliyle K, hiç bilmediğimiz gelecekten söz ediyordu. Mesela Cumhuriyetin yıkıldığını, yerine Saray devletinin kurulduğunu anlatması yok mu, inanamadık elbette... Zaten ne dediyse, dediklerinin hiçbirine inanamadık...

--En iyisi defteri bırak sen, dedik.

Önce Rasim Bey okudu. Okuma sırası bana gelince Rasim Bey,

--Olaylar tıpkı anlattığı gibi ama ben, siyasi cinayet kurbanı olduğum halde, hâlâ inanamıyorum, dedi. Bu kadar da adaletsizlik olmaz ki...

Bunun üzerine merakım ikiye katlamasın mı... Hemen aştım defteri.

Hemen Açtım Defteri

Sosyal medyada Nalan Ümit olarak bilinen Nuriye Bakır ölümünden kısa süre önce şu mesajı atmış: "Kapıyı aralayıp baktığımda, aniden ikisi birden iterek zorla içeri girdi. Tarkan, girer girmez 'seni öldüreceğim, bittin, seni yaşatmayacağım!' diyerek, boğazımı sıktı ve yumruk attı. 20 dakika baygın kalmışım..."

Yalnız yaşayan genç kız, daha sonra Aydınlikevler'deki evinde ölü bulundu. Asılarak intihar ettiği söyleniyor. Nalan Ümit olarak bilinen 21 yaşındaki Nuriye Bakır erkek arkadaşı 22 yaşındaki Tarkan Aslan tarafından feci şekilde dövüldü.

Sosyal medya hesabında, Tarkan'ı eve almadığı için kapı zilini ortak arkadaşları Ethem Yılmaz'ın çaldığını anlatan genç kız, böyle bir saldırıyı beklediğini, bu yüzden temkinli davrandığını, kapı önündeki konuşmaları önce dinlediğini sonra, aşırı ısrar üzerine kapıyı korkarak açtığını dile getirdi.

*

Nuriye Bakır olarak bilinen Nalan Ümit, Aydınlikevler'deki, geçen çarşamba gecesi bornoz kuşağıyla kendini tavana asarak intihar etti. Genç kızı, cansız bedenini bulan erkek arkadaşı Tarkan Aslan'ın 17 Nisan günü bayıltasıya kadar dövdüğü ve bu anları da sosyal medya hesabından canlı yayınla paylaştığı ortaya çıktı.

Nuriye'nin kendisine geldikten sonra karakola giderek koruma talep ettiği biliniyor. Şiddet olayından iki ay kadar sonra hayata veda eden genç kız, ifadesinde, yaşadıklarını şöyle anlatmıştı:

17 Nisan günü 04.00 sıralarında Tarkan Aslan'la arkadaşı ve benim de tanıdığım Ethem Yılmaz eve geldi. Ethem kapıyı çalıp Tarkan'ın yaptıkları hakkında konuşmak istediğini söyledi. Kapıyı araladığımda ikisi birden kapıyı iterek, zorla içeri girdi. Evde arkadaşım Serap da bulunuyordu. İkimiz birden çok korktuk. Tarkan içeri girer girmez orospu şeklinde hakaret ederek 'seni öldüreceğim, sen bittin, gebereceksin diyerek, boğazımı sıktı ve yumruk atmaya başladı. Astım hastası olduğumdan salonun ortasında bayılmışım. Serap'ın anlattığına göre yaklaşık 20 dakika kadar kendime gelemedim. Daha sonra Tarkan'ın beni bayılttıktan sonra yerde yatarken telefonuyla, arkadaşlarına, takipçilerine sigara içerek canlı yayın yaptığını, hakkımda kötü konuştuğunu, cep telefonunun kamerasını bana doğru yaklaştırdığını, baygın halimi herkese gösterdiğini öğrendim. Daha önce de beni ölümle tehdit eden, ağır hakaretlerle aşağılayan, tekmeleyerek bayıltan Tarkan Aslan'dan şikayetçiyim. Tekrar gelip zarar vermesinden korkuyorum. Bu yüzden korunmam gerekir. Ne olur koruyun beni, vatandaş olarak koruma talep ediyorum. Devlet bana lütfen koruma versin. Büyüklerimden bunu talep ediyorum... Diyeceklerim bundan ibaret..."

Polis tarafından gözaltına alınan Tarkan Aslan ise ifadesinde, "Nuriye Bakır kız arkadaşım oluyor fakat ayrılmıştık. Olay günü arkadaşım Ethem'le evine gittik. Ethem kapıyı çaldı. Konuşmak istediğimi söyledim. İçeriye bizi kendisi aldı. Eşyalarımı almaya geldiğimi söylediğimde, vermeyeceğini belirterek diklenmeye başladı. O sırada kendimi tutamadım, tokat attım. Sinir krizine girip bayıldı. Kız arkadaşı Serap 'Siz gidin ben ilgilenirim' deyince, çıkıp gittik," diye konuştu.

Tarkan Aslan, götürüldüğü karakolda, sosyal medya hesabından canlı yayın yapıp yapmadığının sorulması üzerine de "Ben ne tehdit ettim ne de hakaret de bulundum. Karşı geldi, itmeye başladı. Diklenmesi, eşyalarımı vermemesi ağırıma gitti. Ufak bir tokat attım. O sıra dellendi. Ne canlı yayını? Öyle bir şey yapmadım," dedi. İfadesi alındıktan sonra serbest bırakıldı. Tarkan'ın inkâr ettiğin, Serap'ın tanık olduğu söz konusu canlı yayın, Nuriye Bakır'ın intiharından bir süre sonra ortaya çıktı.

Olay sırasında Tarkan'ın yanında olan Ethem ise şunları dile getirdi. "Tarkan, eşyalarını almak istediğini söyledi. Başka bir niyeti olduğunu sanmıyorum. Gerçekten eşyalarını almak istediğini düşündüm. Kapının açılması için bana, "Ben susayım, sen konuş!" dedi. İçeriye girmek için beni kullanacaktı. Aslında bunu istemiyordum. Tarkan çok ısrar etti. Kapının kendisine açılmayacağını, bunu çok iyi bildiğini, aksi taktirde kapıyı kırmak zorunda kalacağını söylüyordu. Yine de kapı önünde ısrar ettim, ne de olsa sevgiliydiler. Tarkan, beni dinlemeyip sustu. Eliyle işaret ederek konuşmamı, aksi taktirde kapının hiç açılmayacağını anlatmaya çalıştı. Bu yüzden konuşmak zorunda kaldım. Kapı aralanınca Tarkan, kafası hafifçe görünen Nuriye'ye doğru birden yüklendi, ben yerimde durdum. Nuriye kapıyı tekrar kapamaya çalıştı ama, başaramadı. Tarkan çoktan içeri girmişti. O sırada küçük bir arbede oldu, Tarkan, Nuriye'yi iteklemeye başladı. Ben de sakin olmalarını söyledim. Bildiğim bu kadar. O sarıda canlı yayın yapıldığını bilmiyordum. Resim çekiliyor sandım. Aklıma hiç yayın yapacağı gelmedi. Yayın yaptığını fark edince çok sinirlenip kendimi dışarıya attım. Canlı yayını doğru bulmadığımı belirttim ama Tarkan çok sinirliydi, sigara yakmıştı, beni dinlemedi. Defolup gitmemi haykırdı. Hemen çıktım. Fakat hemen gidemedim, kapı önünde beklemeye başladım. Tarkan'ın arabası yoktu, benimkiyle gelmiştik. Onu da evine bırakmayı düşünüyordum. Sonuç da arkadaşız..."

*

Adli Tıp Kurumu raporunda olayın intihar olduğu dile getirildi. Tarkan Aslan polise verdiği ifadede Nuriye Bakır'ın sabah erkenden telefon ettiğini, "Benim ailem yok, kimsem yok, sahipsizim, sen de biliyorsun, kalbimi çok kırdın. Sakın buraya gelme, gelsen de beni bulamayacaksın. Bir daha ne seni ne arkadaşlarını görmek istiyorum," dediğini belirterek, "İçeri girdiğimde tavanda asılı olduğunu gördüm," dedi.

*

Öte yandan Tarkan Aslan'ın çektiği, Nuriye Bakır'ın dövülerek bayıltıldığına ilişkin video, takipçiler tarafından sosyal medyada paylaşıldı. Tarkan'ın 'çekmedim' dediği videoda, sigarasını tütürürken kameraya bakarak "Öyle yapılmaz böyle yapılır," dediği, Nuriye Bakır'ınsa yerde, salonun ortasında kımıldamadan yattığı görünüyor.

İfadesi alındıktan sonra serbest bırakılan Tarkan Aslan, video ortaya çıkınca hakkında, Nuriye Bakır'a yönelik şiddet eylemi nedeniyle 'konut dokunulmazlığının ihlali', 'kasten yaralama', 'tehdit ve hakaret' suçlarından gözaltına alındı. Tarkan'ın bir ay süreyle Nuriye Bakır'a yaklaşamayacağı, Nuriye'nin koruma altına alındığı belirtildi.

Emniyet Müdürlüğü de olayla ilgili şu açıklamayı yaptı: "17 Nisan 2020 günü saat 14.15 sıralarında Nalan Ümit adıyla bilinen Nuriye Bakır isimli şahıs, Aydınlikevler Emniyet Müdürlüğümüze müracaat ederek, Tarkan Aslan ve Ethem Yılmaz tarafından darp edildiğini, astım hastası olması nedeniyle, maruz kaldığı hakaretler karşısında aşırı heyecanlanıp, öfkeye kapılıp bayıldığını, uzun süre kendine gelemediğini, arkadaşının yardımıyla yatağa uzandığını, baygınlık geçirmesine neden olan kişinin, hakaretine uğradığı erkek arkadaşı Tarkan Aslan olduğunu, Aslan'ın kendisiyle ilgili bayılma sahnesini gösteren video görüntülerini sosyal medyada paylaştığını belirterek, zorla evine giren, girer girmez hakarete başlayan Tarkan Aslan'la Ethem Yılmaz'dan şikayetçi olduğunu söyledi.. Aynı gün mahkemeye çıkarılan şahıslar, adli mercilerce serbest bırakıldı."

*

Nuriye Bakır'ın şüpheli ölümüne ilişkin ifade verdikten sonra serbest kalan Tarkan Aslan, sosyal medyada bir fotoğraf paylaştı. Aslan fotoğrafta, hükümetteki parti liderlerine ait büyükçe bir resmin önünde poz verirken görünüyor... Cinayet şüphelisi olarak ifadesi alınan cinayet şüphelisinin paylaştığı fotoğrafın altına Halkevleri yöneticilerinden biri şu yorumu yaptı: "Daha önce de benzer

fotoğraflar yayınlandı. Öldüren arkasına bu liderleri alıyor. Ne iş?” Bunun üzerine savcılık harekete geçti, yorum yazan kişiye liderlere hakaretten altı buçuk yıl hapis cezası istendiği öğrenildi. Halkevleri yöneticisi bu gelişme üzerine şu paylaşımı yaptı: “Benim bir şey söylememe gerek yok, Tarkan Aslan’ın paylaştığı fotoğraf her şeyi anlatıyor. Mesela neden kadına yönelik şiddet hız kesmiyor? Bir kez daha soruyorum; neden suçlular arkalarına aynı liderleri alıp resim çektiriyorlar? Neden şiddet toplumuna dönüştüğümüzün cevabı, Tarkan Aslan’ı gülerken gösteren bu fotoğrafta saklı. Cinayetlerin arkasındaki ideoloji sır değil. Fotoğrafa dikkatle bakan her şeyi açıkça görebilir. Savcıların davranışını da buna eklerseniz, kadın cinayetlerinin nasıl önleneceği apaçık ortaya çıkar. Çözüm, iktidarın değişmesinde, yıkılan Cumhuriyetin yeniden kurulması, parti devletine, fetret dönemine son verilmesi, adaletin siyaset vesayetinden kurtarılması, mahkemelerin özgürleştirilmesi ve mafya düzeninin ortadan kaldırılmasında yatmaktadır. Şunu bir kez daha belirtmek isterim ki, kimseye hakaret etmiş değilim. Sadece toplumsal bir sorun karşısında görüşlerimi dile getirdim. Her ne kadar adalet, insan hakları kalmamış, Cumhuriyet değerleri yıkılmış, yargısız infazlar dönemi başlamış olsa da Anayasadaki hakların doğrultusunda fikrimi söyledim. Sizce de düşündürücü değil midir, kadına saldıranların, adı cinayete, uyuşturucuya karışanların bu liderlerle resim çekirme, kendilerini bulamazlarsa resimleri önünde poz verip bunu da sosyal medya da gururla paylaşmaları? Size bir şey anlatmıyor mu bu? Neden mesela Mustafa Kemal’in, Aşık Veysel’in, Neşet Ertaş’ın, Tarık Akan’ın resmi önünde değil de özellikle bu partilerin amblem ve liderleri önünde resim çekirmeyi seviyorlar? İletmek istedikleri bir mesaj olsa gerek. Herkes bu mesajı okurken, neden savcılıklar algıyı farklı yöne kaydırmaya, suçlananları değil, eleştiri yapanları gözaltına almaya çalışıyorlar? Bunları sormak, düşüncelerimi açıkça ifade etmek hakkım değil mi?

*

Akla şu soru geliyor... Kamuoyunda Nuriye Bakır’ın katili olarak bilinen, ya da şöyle söylemeli: katil olduğu yönünde büyük şüphe uyandıran Tarkan Aslan, onca delile, anne babamın, televizyon ekranlarından yaptığı onca feryada rağmen neden tutuklanmıyor? Savcılar başta olmak üzeri adı geçen parti liderleri, bu liderlerin yönettiği hükümet, savcılar, hakimler neden korkuyor?

Yoksa Aslan ailesinin kadın ticareti yapıp sırlarla dolu olduğu, bu sırların devleti yönetenlere kadar uzandığı doğru mu? Doğruysa söz konusu kadınlar kimdi ve kimlere nasıl satıldılar? Akla pek çok soru geliyor. Acaba ucu gerçekten de hükümete kadar uzanan büyük bir olaydan mı söz ediyoruz? Aslan ailesinin elinde bazı önemli kişilere ait seks görüntüleri mi var? Bu yüzden mi kimse katil ve çevresindekilere bir şey yapamıyor, bu yüzden mi suçlu olsalar bile bu kadar rahat davranıyorlar. Nasıl oluyor da sosyal medyalarda boy gösterip kendilerine yöneltilen suçlamalara tehditle karşılık veriyorlar? Tarkan ve babası, ağabeyi ellerindeki videolarla yetkili makamlara gözdağı mı vermekte? Bütün bunlar bilinemediğinden iddiaların ardı arkası kesilmiyor... Olayın televizyon ekranlarına nasıl taşındığını bilmiyorum. Aile mi müracaat etti, aileye teklif mi götürüldü, orasını bilemeyeceğim ancak programın sunucusu Mine Şanlı olayı gündeme taşıırken bunun bir zincirleme fuhuş, kadın ticareti, pezevenklik ağının ucu olduğunu bilmiyordu. Herhalde ülkeyi yöneten, içeride ve dışarıda uluslararası uyuşturucu ve silah kaçakçılığıyla suçlanan, iç hesaplaşmasını bitiremeyen, Türkiye yağmasından daha çok pay kapmaya bakan tarikat da onca işin arasında bu meseleyi takip edemedi, edebilseydi, ilgili kişiler aranır, o televizyon programı da yapılamazdı. Mine Şanlı da bu kadar büyük bir meseleyle uğraşmak mecburiyetinde olmaz, etliye sütlüye dokunmadan reytinglerini yükseltmeye bakardı fakat, bu kez baltayı taşa vurdu.

Eskiden sonradan görme zenginler, taşrada yaşayan takunyahılar, çocuk doğurduktan sonra beğenmedikleri karılarına krem almazken eğlenmek için, pavyonlara gider, kıyamadıkları kazançlarını, mâni olamadıkları uçkurlarının peşinde hayat kadınlarına yedirirlerdi. Şimdilerde durum değışti. Pavyonlar kapandı, genelevler dağıtıldı; daha doğrusu varmış gibi gösterilerek bir kenara atıldı. Asıl kadın ticareti resmi olmayan kişilerin; bir ucu devletin içine kadar uzanan mafyanın eline terk edildi. Genelev ve pavyon kadınlarının yerini sosyal medyada ünlenenler aldı. Televizyon bile kadın ticaretine alet edildi. Mesela Adnan Hoca olarak bilinen bir şerefsiz vardı. Kurduğu televizyon kanalında sabahtan akşama kadar aşk yaşıyor, sevgilim dediğı seçme kadınlarla dans ederek, halay çekerek poz veriyordu. Aslında bu televizyonda şov programı değıl, seks yıldızı gibi süslü kadınları, Müslümanlık çatısı altında podyuma çıkararak sunma, müşteri çekme programıydı. Adnan Hoca'ya ulaşmak da öyle az kazananların, hele de çulsuzların harcı değıldi. Biraz param var, satılık kadın arıyorum diyenlere değıl, büyük parası, önemli makamı olanlara en alasından kadın ticareti yapılıyordu. Yani mesele şu, Aslan ailesi de bu işin içinde olabilir.

Onla da kuşkusuz, sosyal medya üzerinden kadın satışı yaparken hiç istemedikleri Nuriye Bakır olayıyla karşılaşmış olmalılar.

Olayla birlikte bir kez daha şunu gördük ki, artık bir devletin çatısı altında güven içinde yaşamıyoruz. Her an büyük bir sorun çıkabilir ve siz hakkınızı aramak için gidecek yer bulamazsınız. Hak aramaya çalışırken çetelerin eline düşer, donunuza kadar kaptırabilirsiniz. Bakır ailesinin başına gelenler, bilinenlerin tekrarı oldu. Daha önce de pek çok mağdurun adalete erişemediğini, suçluların ellerini sallayarak dolaştığına tanık olmuştuk.

Millet olarak değişmek istiyorsak şunu kabul edelim ki Türkiye bu saatten sonra, tarikat devleti tarafından yönetilen, bir zümrenin mutlak egemenliği altında, güçlülerin cinayet dahi işleyebildiği, pezevenkleriyle, mafyasıyla, uyuşturucu baronlarıyla, uluslararası kara para aklama yeri olarak ün yapmış büyük bir kabile devletidir.

Bir de sormazlar mı, “Gençler neden vatan sever değil, neden yurtdışına gitmek istiyorlar, neden vatanları için çalışmak varken geleceklerini başka ülkelerde arıyorlar?” diye. Daha geçenlerde gencin biri sokak ortasında karısını döven, on sekiz suçtan sabıkası olan adamı durdurmaya çalışırken katil oldu. On sekiz yıl ceza aldı. Gerçek katiller, suç marinaları sorguya bile çekilmezken, suçsuzlar nezarethanelerden, zindanlardan çıkamıyor. Salgın nedeniyle maske takmayanlara ceza kesip duran polis, ruhsatsız silah taşıyanlara, sosyal medyalarda sağa sola ateş edip video çekenlere bir şey demiyor. Nasıl bir ülke olduk böyle. Cinayetler, kadın satmaya, silah ticaretinden, uyuşturucuya kadar her türlü suçu işleyenler, mafyanın adamları, şerefsiz oldukları ayan beyan belli olan kahpe döller, bir zahmet ifadeye bile çağrılmazken “Türkiye çağ atlıyor!” diyenlerde zerre kadar akıl varsa ben de şerefsizim. Kim böyle bir tımarhanede yaşamının hayalini kurar. Elbette herkesin gözü dışarıda olacak. Başka ülkeler, mesela Amerika, dese ki Ey Türkler kapılarımız size açıktır, Amerikan vatandaşı olmak ister misiniz? Kim istemez, yeminle söylüyorum, memleket boşalır, herkes ya Amerika'ya ya Avrupa'ya kaçmak ister. Bütün Ortadoğu'da olan bu değil mi? Herkes ya Avrupa'ya ya Amerika'ya kaçmak istemiyor mu? Zengin

olanlar zaten dünyanın her yerine kabul ediliyor. Ülkemize sıkışıp kalanlar yoksullar. Onları yerinden kımıldamasın diye yönetenlerimizin cebine para konuyor. Türkiye Ortadoğu'da ya da dünyanın herhangi bir yerinde Batı için askerlik yapıyor, jandarma olup para kazanıyor. Nuriye Bakır gibiler ölmüş, kimin umurunda. Allah ana babalara sabır versin. Her an çocuklarınız cinayete kurban gidebilir ya da organ mafyasının eline düşebilir, amam dikkat. Kendi güvenliğinizi almanız gerekiyor. Nasıl mı? Orasını ben de bilmiyorum. Saklanarak belki. Bu halk Osmanlı'dan beri saklanarak yaşar, eskiden köyler, mağaralar vardı saklanmak için. İnternet çıktığından beri herkes izlendiğinden saklanacak yer de kalmadı. Allah hepimizin yardımcısı olsun. Bir taraftan salgın hastalık, bir taraftan mafya devletin neden olduğu zulümler derken, gerçekten yaşamının da manası kalmadı. Bazen soruyorum, niye yaşıyoruz diye. Bir deprem olsa da yerin dibine geçsek. Belki de intikamımızı korona virüs alacaktır. Belki de bu sondur. Belki de bundan sonra kimse kimseye haksızlık yapamayacaktır. Yine de kendinize iyi bakın demek istiyorum. Kalın sağlıklı.

*

Nuriye Bakır'ın, bir yıl önce, evinde ölü bulunmasının ardından ifade verdikten sonra serbest bırakılan, sosyal medya paylaşımlarıyla sıkça gündeme gelen Tarık Aslan, kendisine ait sosyal medya hesabındaki uyuşturucu kullandığını gösteren görüntüleri nedeniyle tutuklanarak hapse atılmıştı. Uyuşturucu madde kullanmak ve kullanılmasını alenen özendirmek suçundan tutuklanan Tarkan'ın, altı ay sonra serbest kaldığı bildirildi. Bir kez daha sosyal medya kullanıcıları, uyuşturucu kullanan, temin eden, ticaretini yapan ya da iftiraya maruz kalan pek çok kişi senelerdir hapis yatarken, Bakır'ın ölümünden şüpheli görülen, doğru dürüst soruşturulmayan Tarkan'a uygulanan bu ayrımcılığa anlam veremedikleri yönünde paylaşımlarda bulundular...

*

Ölümünden 3 ay önce Nuriye Bakır'a, sevgilisi olduğu söylenen şahıs tarafından

uygulanan şiddetin görüntüleri ortaya çıktı. Ardından söz konusu şahsın iki kadınla uyuşturucu kullandığını gösteren görüntüler yayınlandı.

Görüntüler üzerine 10 Ocak'ta gözaltına alınan Tarık Aslan sevk edildiği adliyede çıkarıldığı mahkemece 'uyuşturucu ve uyarıcı madde kullanmak ve kullanılmasını alenen özendirmek' suçundan tutuklandı.

Aslan'ın avukatı, müvekkilinin tutukluluğuna itiraz etti. Yaklaşık 6 aydır tutuklu bulunan Aslan Ankara 1'inci Sulh ceza Mahkemesi kararıyla dün gece tahliye edildi. Tahliye kararını Aslan'ın avukatı sosyal medya hesabından, zafer kazanılmış gibi duyurdu. Avukat, "Hukuka aykırı olarak, yeterli delil olmadığı halde, sosyal linç yüzünden altı aydır tutuklu olan müvekkilim Tarkan Aslan tahliye oldu, adalet yerini buldu," ifadelerini kullandı.

Öte yandan Cumhuriyet Başsavcılığı'nca Aslan hakkında uyuşturucu kullanımına ilişkin iddianamenin mahkeme tarafından iade edildiği, soruşturmaya gerek duyulmadığı öğrenildi. İddianamede Tarkan Aslan'ın yanındaki iki kadınla uyuşturucu kullanırken çekilen görüntüleri vardı. Bu görüntüler sosyal medya üzerinden paylaşıldığından 'uyuşturucu kullanımını alenen özendirmek' suçunun işlendiği belirtilmişti. Şüphelilerin 5 yıldan 10 yıla kadar hapisle cezalandırılmaları talep edilirken birden serbest bırakılmaları dikkatlerden kaçmadı.

Tarkan Aslan hakkında Nuriye Bakır'ın ölümüyle ilgili soruşturma sürüyor. Nuriye Bakır'a uygulanan, sosyal medyada yayını yapılan şiddetle ilgili soruşturma devam ediyor. Tarkan Aslan'la birlikte zorla Bakır'ın evine giren Ethem Yılmaz hakkında da 'konut dokunulmazlığını ihlal' ve 'tehdit' suçlarından dava açıldı fakat tutuklama yapılmadı. Şüphelilerin yargılanmasını tutuksuz devam edilecek. Binlerce düşünce suçlusu, hükümet karşıtı tutuksuz yargılanma hakkından yararlanamazken, canlı yayınlarda uyuşturucu kullanıp, uyguladıkları şiddetin görüntülerini yayınlayanların serbest kalması sosyal medyada tepkilere neden olmakta.

Cumhuriyet Başsavcılığı, ‘Nalan Ümit’ olarak bilinen Nuriye Bakır’ın ölümünden şüpheli Tarkan Aslan’ın durumu hakkında, sosyal medyadan gelen tepkiler üzerine açıklama yaptı. Açıklamada Tarkan Aslan’ın 10 Ocak’ta uyuşturuu madde kullanırken görüntülendiği videonun internet dolaşımında olduğuna yönelik ihbarlar üzerine soruşturma başlatıldığı hatırlatılarak, şüphelinin savunmasının ardından nöbetçi ceza hakimliğinin 11 Ocak tarihli kararı ile tutuklanmasına karar verildiği bilgisine yer verildi.

Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından yapılan değerlendirme ile şüpheli hakkında 5237 sayılı ‘Türk Ceza Kanunu’nun 190/2’nci maddesi hükmünün yasal unsurları itibarıyla yeterli delile ulaşılarak, Nöbetçi Asliye Ceza Mahkemesi’nde kamu davası açıldığı ancak mahkemece 25 şubat’ta iddianamenin iadesine karar verildiği, söz konusu iadeye ilişkin mahkeme kararına karşı başsavcılıkça nöbetçi ağır ceza mahkemesine yapılan itirazın da reddedildiği bildirildi.

Başsavcılığın, kesinleşen mahkeme kararlarına karşı 6 Nisan’da Adalet Bakanlığı Ceza İşleri Genel Müdürlüğü Kanun Yararına Bozma Bürosu’na talepte bulunulduğu, bu itibarla soruşturmanın hala devam ettiği kaydedildi.

Açıklamada, ‘soruşturma evresinde tutukluluk süresi, ağır ceza mahkemesinin görevine girmeyen işler bakımından 6 ayı geçemez’ hükmü karşısında, şüpheli Aslan hakkında Nöbetçi Sulh Ceza Hakimliği tarafından 16 Temmuz’da ‘uyuşturuu veya uyarıcı madde kullanılmasını özendirme’ suçundan verilen tutuklama kararının kaldırılması ve Ceza Muhakemeleri Kanununun 109’uncu ve devamı maddeleri gereğince adli kontrol altına alınmasına karar verildiğinin anlaşıldığı belirtildi.

İlk başta intihar ettiği belirtilen Nuriye Bakır'ın ölümünden önce şiddete maruz kalmış olması, şiddet görüntülerinin sosyal medyada ortaya çıkması, 'öldürölmüş olabileceği' kuşkularının artmasına neden oldu.

Nuriye Bakır'ın ailesi, kızlarının cinayet olasılığını güçlendiren ölüm raporundan sonra Mine Şanlı'nın cinayetleri ve mağdurların katillerini araştıran, pek çok cinayetin aydınlanmasına kamu önünde ışık tutan televizyon programına konuk oldular. Söz konusu program hükümet yanlısı bir televizyonda yayınlandığından, suya sabuna dokunmayan, reyting amacıyla yapılırken ister istemez, ilgililerin başarısız olduğu kimi olay incelemelerini başarıyla tamamlayabiliyordu. Bu da "İlgililer uyuyor mu, devlet yok mu, savcılar ne yapıyor, televizyondaki kadar polisin elinde işini bilen, liyakatli olay inceleme ekibi bulunmuyor mu" yorumlarına neden oluyordu.

*

Cinayet şüphelisi Tarkan Aslan'ın annesi intihar mı etti? Bakır'ın ölümünden sorumlu tutulan, kamuoyunda tutuklu yargılanması gerektiği düşünölen Tarkan Aslan'ın annesi Nimet Aslan, salgın hastalık önlemlerinin yoğun şekilde alındığı 17 Eylül 2020 günü Ankara'da ormanlık alanda başından vurulmuş halde ölü bulundu.

Cumhuriyet başsavcılığı olay yeri inceleme sonuçlarını çarşamba günü basınla paylaştı. Kriminal incelemede anne Nimet Aslan'ın elinde silaha ait atış artığına rastlandığı, fakat tabancada uygun parmak izi bulunamadığı dile getirildi. Savcılık olay yerinde bulunan tabancanın ölüme yol açtığını, kovan, maktule ait eşyalar gibi diğer delillerle ilgili incelemenin devam ettiğini dile getirdi. Bugüne kadar olayla ilgili 20 kişinin emniyette, iki kişinin de savcılıkta ifadesinin alındığı biliniyor.

Nimet Aslan'ın ölüm sebebiyle ilgili resmi makamlarca açıklama yapılmadan önce, ölü bulunan kadının eşi ve oğlu olayın intihar olduğu açıklamasını yaptı. İntihar nedenininse Mine Şanlı'nın programında dile getirilen iftira dolu sözler olduğu öne sürüldü.

*

Nimet Aslan'ın ölümü cinayet olabilir mi? Sosyal medya bu konuyu tartışmakta. Olayın cinayet olabileceği yönünde pek çok görüş öne sürülüyor. Nuriye Bakır'ın televizyon programına çıkan ailesi, kameralar önünde feryat figan ağlayarak, Saray hükümetine, ülkeyi yöneten tek adama, talimat almadan harekete geçmeyen savcılara seslenip yetkilileri, “sizin çocuklarınızda tehlike de, bir gün aynısını bu katil sizin kızlarınıza da yapacaktır,” diyerek, Nalan'ın katili olmakla suçladıkları Tarkan Aslan'ın bir an önce tutuklanmasını talep ediyor.

*

Mine Şanlı'nın programında inanılmaz olay... Türkiye geneline yayın yapan, izlenme rekorları kıran programda, Nuriye Bakır'ın işkence altındayken kaydedilen çığlıkları dinletildi. Çığlıkların Nuriye'nin komşusu tarafından kaydedildiği söylendi. Kameralar önünde karısıyla birlikte çığlıkları dinleyen baba Bakır, kızının büyük dijital ekrandaki fotoğrafına dokunarak, "Seni duymuyorlar,” yavrum dedi. “Bunları duymuyor mu devlet büyükleri? Dünya bizi duyuyor da yönetenler neden duymuyor? Ülkeyi yöneten zalimler, okumuş mafya liderleri, satılmışlar neden susuyorlar? Devlet adamlarıyla bir olup kadın satanlar bizi duymuyorlar yavrum, sadece dinliyorlar. Bizi televizyonlara çıkartıp izliyorlar yavrum. Gözyaşlarımıza bakıp gülüyorlar. Bize yapılanların kendi başlarına gelmeyeceğini, evlat acısı yaşamayacaklarını sanıyorlar. Elinizi niye uzatmıyorsunuz bize? Hiç mi vicdanınız kalmadı?" diye sordu, kızının resmi önünde dizleri üzerine çökerken.

Babanın feryadını sessizce izleyen programın sunucusu Şanlı, ayrıca kendisinin ve ekibinin Tarkan Aslan tarafından tehdit edildiğini açıkladı.

*

8 Eylül'de Mine Şanlı'nın programına katılan Bakır ailesi, 30 Haziran'da Adli Tıp Kurumu Başkanlığı tarafından hazırlanan otopsi raporunun sonuçlarını duyurdu. İki ay sonra ortaya çıkan rapora göre, intihar ettiği iddia edilen Nuriye Bakır'ın tırnaklarında erkek DNA'sı çıktı. Vajinal çevrede de erkek soy yapısına sahip birden fazla şahsa ait olabilecek DNA örnekleri tespit edildi. Adli Tıp Kurumu, kesin ölüm sebebi hakkında kanaate varılmadığı gerekçesiyle dosyayı İstanbul Adli Tıp Kurumu'na gönderdi. Bakır'ın avukatları ise Tarkan Aslan'ın tutuklanması için Cumhuriyet Başsavcılığı'na başvuru yaptı.

*

Nuriye Bakır'ın ailesinin avukatı, Mine Şanlı'nın programı için 23 Eylül günü verdiği röportajda, Ankara Adli Tıp Kurumu'ndan gelen raporda Nuriye'nin tırnaklarında bulunan dokuyu ve üzerinde bulunan sperm kalıntılarını hatırlattı. Bunların kime ait olduğunu bulmak için savcılığın harekete geçmediğini belirterek şunları ifade etti. "Bir kez daha yine bir kadın cinayeti üzerinden görüyoruz ki, Türkiye'de adalet yok. Güçlüler yine adaletin önüne duvar oluyor. Savcılık üzerine düşenleri yapmıyor, neden? Nuriye'nin tırnakları arasındaki DNA'ların Tarkan Aslan'a ait olup olmadığının tespitini istiyoruz, zamanında harekete geçilmiyor. Savcılık buna dair henüz somut bir adım atmadı... Bu da bize şunu sorma hakkını veriyor. Savcılık çalışmalarını kim engelliyor? Neden DNA tespiti geciktiriliyor? Bildiğiniz gibi 21 yaşındaki Nuriye Bakır'ın erkek arkadaşı olduğunu söyleyen Tarkan Aslan 3 Haziran'da polisi arayarak sevgilisini evinde ölü bulduğunu söyledi. Polis, kayıtlara 'intihar' olarak geçen olayın ardından 22 yaşındaki Tarkan Aslan'ın ifadesini aldı ancak gerekli incelemeler zamanında yapılmadı. Birileri olayın aydınlatılmasını istemiyor, belki de şantaj altında bulunduklarından gerekenleri zamanında

yapamıyorlardır,” dedi.

Nuriye Bakır'ın 17 Nisan'daki, maruz kaldığı işkence olayı nedeniyle polise giderek şikâyetinde bulunduğu, Tarık Aslan'a bir ay uzaklaştırma cezası verildiği, Aslan'ın polise ifade verdikten sonra yayınladığı işkence görüntülerini sosyal medyadan sildiği tespit edildi. Ancak bazı kullanıcılar indirdikleri bu görüntüleri, canlı yayının inkâr edilmesi üzerine tekrar sosyal medya ortamına yükleyerek polise yardımcı olmaya çalıştı. Görüntülerde işkence olayının sadece bir dakika kadar olan kısmı izlenebiliyor.

*

Nuriye Bakır'ın 17 Nisan'da polise verdiği ifadede ayrıca şunları dile getirdiği öğrenildi: “Şerefsiz Tarık Aslan'la puşt Ethem Yılmaz kesinlikle evime zorla girdiler. Kendilerini içeriye almak istemedim. Ethem yalnız geldiğini, yanında kimse olmadığını söyledi. Bunun üzerine kapıyı aralayıp baktım. Tam o sırada tekme vurup kapıyı suratıma çarptılar. Zorla ayakkabılarını bile çıkarmadan evime girdiler. Tarık Aslan'la kısa bir arkadaşlık dönemim oldu. Ne mal olduğunu anlayınca bundan sonra sevgili olamayacağımızı, kendisini tanıdığım güne lanet ettiğimi söyledim. Bunun üzerine kudurdu. Derhal eşyalarını alıp gitmesini söyledim. Bir iki çorabıyla iç çamaşırından başka eşyası da yoktu zaten... O sırada hakaret ederek vurmaya başladı. Her yerim çürük içinde kaldı... Ne zaman bayıldığımı hatırlamıyorum...”

*

Tarkan Aslan, Nuriye'nin şikayetinden sonra bir süre gözaltına alındı. Karakolda verdiği ifadesinde, "Nalan kız arkadaşım olur. Akıl var yakın var, niye işkence yapıp görüntüsünü de sosyal medya da paylaşayım. Kesinlikle böyle bir şey yapmadım. Ethem de şahidimdir. O gün eve gittiğimde arkadaşım Ethem Yılmaz

da yanımdaydı. Sadece eşyalarımı alıp çıkmak istiyordum. Hakaret etmeye başladı. Yine de oralı olmadım. Tekrar eşyalarımı vermesini söyledim. Üzerime yürüdü. Sinirli biri olduğundan iteklemeye başladı. Ethem o ara dışarıya çıktı. Baktım sinir krizi geçiriyor. Daha fazla duramadım, ben de indim... Bildiğim bundan ibarettir," dediği öğrenildi.

*

Tarık Aslan'ın inkâr ettiği canlı yayın görüntüleri Nuriye'nin ölümünden sonra ortaya çıktı. Buna, başka video görüntüleri de eklendi. Birlikte oldukları dönemde Nuriye ile Tarkan'ın zaman zaman sosyal medyada canlı yayın yaptıkları, takipçilerine şakayla karışık bir şeyler anlattıkları, salgın hastalığa aldırmadan, maske mesafe kuralı dinlemeden başkalarıyla birlikte halay çekip türkü söyledikleri, ipe sapa gelmez konular üzerine konuşup güldükleri tespit edildi.

*

Polis tutanağına geçen videoda Tarkan Aslan'ın, "Eve 20 tane kadın çağırdım" dediği, Nuriye'nin de yanıt olarak "Umurumda değil... Benim kapıma gelmeyeceksin bundan sonra anladın mı? Ne halin varsa gör, Allah belanı versin. Sana öyle şeyler yaşatacağım ki, göreceksin, canın çok kötü yanacak!" dediği duyuluyor.

Olay sırasında Nuriye'nin yanında olan Serap isimdeki şahıs da Tarkan'ın inkâr ettiği, işkence görüntülerinin yer aldığı canlı yayını doğruladı.

*

Bakır'ın 17 Nisan'daki ifadesinde yer verdiği, Tarkan'la birlikte evine gelen arkadaşı Ethem de şikâyet üzerine verdiği ifadesinde şöyle dedi: "Tarkan'ın eşyalarını almak amacıyla eve gittik. Nalan, kendi rızasıyla bizi içeri aldı. Tarkan eşyalarını isteyince, tartışma çıktı. O sırada telefona bakıyordum. Bir aile meselesi yüzünden annemle konuşmam gerekiyordu. Tarkan'ın 'orospu' şeklinde hakaret ettiğini duydum ancak darp ettiğini görmedim. Sadece nefes alamayan Nuriye'nin az sonra baygın şekilde yattığını gördüm. Sosyal medyadan canlı yayın yapıldığını görünce çok sinirlendim. Hemen evden ayrıldım. Dışarı çıkıp beklemeye başladım. Bekleme nedenim Tarkan'ın arabasının olmamasıydı. Onu da alıp eşyalarıyla birlikte bir an önce gitmek istiyordum. Nalan'ın hakaretleri canımı çok sıkıyordu. Tarkan'a da bunu söyledim. Aralarındaki olaya karıştırıldığım için rahatsızdım. Fakat Tarık sözden anlamaz, her zaman aşırı ısrar eder. Her şeyin kendi arzusuna göre sonuçlanması için elinden geleni yapar. Başkalarının iradesini onaylamadığı için de sürekli çatışma halindedir. Kiminle tanışsa bir süre sonra arası açılır. Tarkan'la ilgili bildiklerim bundan ibaret..."

*

Salgın hastalıkların zirve yaptığı, her gün ülke genelinde yüzlerce kişinin hayatını kaybettiği 2020 yılının 17 Nisan'ındaki olayın ardından Tarkan'a, bir ay devlet koruması altına alınan Nuriye'ye yaklaşmama cezası verildi... Bu süreçte ölüm tehditleri alan Nalan'ın şikayetinden vazgeçtiği, polisin de başka bir araştırma yapmadan; vazgeçme gerekçelerini dikkate almadan, durumu memnuniyetle kabul ettiği, bunun haricinde herhangi bir önlem alınmadığı, genç kadının katiliyle baş başa bırakıldığı ileri sürülüyor.

*

Nuriye Bakır'ın daha önce Tarkan tarafından şiddet gördüğü ve şikayetçi olduğu haberlerinin ardından, sosyal medyada birçok isim, genç kadının öldürülmüş

olabileceğini iddia ederek, düşünce suçlularını hızlıca yakalayıp zindana atan ama mağdur kadınları konuma konusunda aynı hız ve hassasiyetle hareket etmeyen makamlara tepki gösterdi. Tepkiler üzerine ilgili makamlardan biri, yaptığı açıklamada şöyle dedi: "03.06.2020 tarihinde evinde ölü bulunan, kimi çevrelerde Nalan Ümit adıyla bilinen T.C. ismi Nuriye Bakır olan şahsın ölümü ile ilgili olarak bazı sosyal medya hesaplarında olayın intihar değil, cinayet olduğu, şüpheli ya da şüphelilerin korunduğu, kadın ticaretine bilinçli şekilde göz yumulduğu, uyuşturucu pazarına ve kadın pazarlamasına izin veren devlet görevlilerinin önemli kişiler olduğundan ifşa edilmek istenmediği yönünde yoğun paylaşımlar yapılmaktadır. Bu nedenle aşağıdaki açıklamanın bir kez daha yapılması mecburiyeti doğmuştur. Kamuoyunun dikkatine... Devlet büyüklerini, devletin manevi şahsiyetini küçük düşürenlerle, ilgili makamlara dair mesnetsiz suçlamada bulunan sosyal medya hesapları hakkında mutlaka işlem yapılacaktır... Mecbur kalınan bu uyarının ardından bir kez daha bildirmek isteriz ki, suçluların gizlenmesi diye bir konu kesinlikle yoktur, olduğu yönündeki haber ve yorumlar iftaradır ve gereği yapılacaktır. Özellikle basın mensuplarının, kamu çalışanlarını zan altında bırakan temelsiz iddialardan uzak durmaları gerekmektedir. Daha önce de açıklandığı üzere Nuriye Bakır, ölümünden önce 17.04.2020 günü saat 14:15 sıralarında ilkin telefonla adres sormak suretiyle, sonra şahsen müracaat ederek emniyet müdürlüğümüze gelmiş, her vatandaşımız gibi herhangi bir ayrımcılığa maruz kalmadan, şikâyet dilekçesi vermek istediğini söylemesi üzerine, işleme geçilmiştir. İfadesi sırasında Tarkan Aslan ve Ethem Yılmaz isimli şahıslar tarafından darp edildiğini, astım hastası olması nedeniyle darp sırasında bayıldığıнын kayıt altına alınması gerektiğini, istemiştir. Kesinlikle ifade süreci uzatılmamış, şikayetini çekmesi konusunda herhangi bir baskıya maruz kalmamıştır. Müdürlüğümüzde bulunduğu süre boyunca kendisine kötü davranıldığı, 'orospu' dendiği kesinlikle doğru değildir. Bakır, maruz kaldığı darp görüntülerinin sosyal medyada paylaşıldığını beyan ederek Tarkan Aslan ve Erkan Yıldırım'dan şikâyetçi olduğunu dile getirdikten sonra müdürlük binasından ayrılmıştır. Bakır'ın şikâyeti sonrasında aynı gün içinde ifadesi alınan şüpheliler, bir gün gözaltında tutulduktan sonra adli mercilerce serbest bırakılmıştır. 03.06.2020 günü vuku bulan intihar olayı üzerine belirtilen adrese intikal edilmiş, olay yeri ile ilgili tüm iş ve işlemler Cumhuriyet Savcısı'nın gözetiminde ve talimatları doğrultusunda gerçekleştirilmiştir. Müteveffa bulunduktan hemen sonra, hiç geciktirilmeden adli tıp kurumuna otopsi yapılmak üzere gönderilmiştir. Olayla ilgili adı geçen şüphelilerin ifadeleri alınarak, yasalara uygun şekilde, herhangi birinin müdahalesi, emri, tehdidi, şantajı olmaksızın, sadece mahkemenin kararı doğrultusunda serbest bırakılmışlardır. Konu ile ilgili olarak adli tahkikat devam

etmektedir. Kesinlikle dosyanın kapatıldığı ya da kapatılacağı doğru değildir. Suçlu ya da suçlular varsa mutlaka bulunacak ve adalete teslim edileceklerdir. Kamuoyuna bir kez daha saygıyla duyurulur.”

*

Savcılığın açıklamasında ise şu ifadeler kullanıldı: “Bazı sosyal medya hesaplarında Nalan Ümit takma ismini kullanan müteveffa Nuriye Bakır hakkında yapılan paylaşımlarda iddia edildiği üzere, Bakır’ın erkek arkadaşı olan Tarkan Aslan isimli şahsın, uyguladığı işkence görüntülerini sosyal medya hesabı üzerinden canlı olarak yayınladığı anlaşılmaktadır, ancak söz konusu şahsın ölüm olayıyla, canlı yayın olayı arasında herhangi bir ilişki bulunmamaktadır. Sosyal medyada yer alan görüntülerdeki olayın, ölüm vakasından önce 17 Nisan 2020 tarihinde vuku bulduğu ve konu hakkında kolluk tarafından, mahkeme kararına uygun olarak önleyici tedbir alındığının bilinmesinde yarar vardır. Cumhuriyet Başsavcılığımız da eylem hakkında soruşturma yapmış, baskı altında olduğu bilinen Nalan Ümit’in şikayetinden vazgeçmesine rağmen şüpheli hakkındaki soruşturmaya devam edilmiştir. Kadına yönelik şiddet eylemleri, savcılığımızca özenle soruşturulmakta olup eldeki bilgilerin gizliliğine de dikkat edilerek toplanan tüm deliller titizlikle, herhangi bir engel olmaksızın incelenmektedir.”

*

Tarkan Aslan’ın, Nuriye Bakır’ın ölümünden sonra, suçlu değilmiş gibi, işkence yapmamış, cinayet işlememiş gibi pişkin bir yüz ifadesiyle, utanmazca canlı yayına bağlanması, sıkça sevgilisinin mezarını ziyarete gittiğini söylemesi, mezar başındaki görüntülerini sosyal medyada yayımlaması, ‘aşkıma doyamamıştım’ şeklinde mesajlar paylaşması, herkesten önce evlat acısı içindeki ailenin televizyon kanalında baygınlık geçirmesine neden oldu. Nuriye’nin annesiyle babasının birbirine sarılarak stüdyonun ortasında yere çöküp ağladıkları, o sırada yayının ağır çekime geçtiği, olayın hüznünlü bir film karesi

gibi aktarılmaya çalışıldığı, Mine Şanlı'nın da yerdeki aileye bakarak ağlamaklı olduğu görüldü. Çember sakalı, iri burnuyla stüdyo ekranında görünen şüphelinin, Nuriye'nin ailesine yönelik 'siz onu sevmiyordunuz, artistlik yapmayın! Onu kullanıyordunuz...' şeklindeki sözleri üzerine Nuriye'nin babası kendini tutamadı; ıslak gözlerle kameranın olduğu yere dönerek öfke nöbeti içindeyken, Türk milletinin gözlerine bakarak şunları dile getirdi: "Yapmayın... Allahınızı seviyorsanız yapmayın bunu... Kızımın katilini en azından tutuklu yargılayın. Azıcık Allah korkusu taşıyorsanız güçlüden yana değil, haklıdan yona olun... Hiç mi vicdanınız sızlamıyor? Hiç mi kendinizi evlat acısı içindeki bir babanın yerine koyamıyorsunuz? Bu mudur adalet? Ben adaletimizi süt gibi beyaz, tertemiz, lekesiz bilirim. Neden bu adaleti işletmiyorsunuz? Kim bunlar? Demiri kesen adalet bunlara gelince neden duruyor? 83 yaşındaki, ayakta zor duran hasta mahkûmu, kelepçeyle hastaneye götürenler, 21 yaşındaki kızımın katiline neden bu kadar hürmetlice yaklaşıyor? Biri anlatsın nedenini... Gözlerimle gördüm ölmek üzere olan mahkûma yapılanları. 'Yaşlı, hasta, yürüyemiyor, gözleri bile görmüyor' demediler kollarına kelepçe taktılar. O ayakta duramayan adamın, azılı katilmiş gibi kelepçeyle nasıl sürüklenerek araca bindirildiğini gözlerimle gördüm. Neden aynısı katillere yapılmıyor? Neden onların cinayet işlemesine göz yumuluyor? Kızımı öldüren şerefsiz, kameralar önünde, 'Evladını öldürdüm, seni de öldürsem kimse bana bir şey yapmaz, yapamaz,' dedi mi, dedi. Ne demek istedi? Biri bunu izah etsin! Acılı bir babaya söylenen bu sözün anlamı nedir? Hükümete söz söyleyen bebeleri karakola çekip ifadesini alanlar, neden bu tehdit karşısında bir şey yapmıyor? Biz de mi ölelim? Katil bizi de mi öldürsün? Bugüne kadar aldığımız tehdit mesajlarının hesabını yapamaz oldum. Kayıtlar, telefon görüşmeleri ortada. Neden kimse harekete geçmiyor? Ne oldu bize? Süt gibi lekesiz bildiğim adaletimize ne oldu? Madem kızımın katili sokaklarda elini, kolunu sallayarak gezecek, madem başka anaların, babaların da canı yanamaya devam edecek, o zaman ne olur asın beni... Dayanamıyorum. Gücüm kalmadı. Öyle yoruldum ki... Öldürün bizi. Güçlüleri kurtarıırken mağdur yakınlarını öldürün ki daha fazla acı yaşamayalım. Yeter... Öldürün de içim bu kadar yanmasın, dayanılmaz acılar son bulsun. Allahını seven yardım etsin. Derdimizi kimseye anlatamadık. Mine Şanlı da olmasaydı dosya çoktan kapatılmış olacaktı. Allah ondan bin kere razı olsun. Bu programda olmasaydı şimdiye kahrımdan çoktan ölmüş olurdum. Buna rağmen görüyorum ki, süt kadar beyaz bildiğim adaletimiz sessiz. Madem, bunca delile rağmen katil diyemediğiniz şüpheliye özgürlük var, madem suçlu biziz, adalet aradığımız için suç işliyoruz, televizyon programlarına çıkıp Meclis'i, ülkeyi yönetenleri rahatsız ediyoruz o zaman yaşatmayın beni, öldürün bizi. Adaletsiz yaşanmıyor... Yeter... Her şey bitsin artık. Evet, biz yoksul bir aileyiz...

Gecekondularda doğup büyüdük. Bu ülkenin dağlarında hep gecekonduarda doğanlar şehit olur. Şehirde de güçleri bize yetiyor. Yoksul olabilirim ama, onurum için yaşıyorum. Kızımı inşaatlarda amelelik yaparak, fırınlardan ucuz diye bayat ekmek alarak, taze ekmeği ona, bayatı kendime lokma yaparak büyüttüm...”

Baba, daha fazla konuşamayarak sustu. Bu sözler üzerine konu bir kez daha sosyal medya gündem oldu.

*

Nine Şanlı fan hesabında cevabı aranan sorulardan biri: Tarık Aslan’ın kendini ülkücü gibi göstermeye çalışması hakkında ne düşünüyorsunuz?

“Ülkücü olmadığını kim söylüyor? Sizce mafyayla ülkücüler arasında ilişki yok mu? Öyleyse milliyetçilerin anlı şanlı lideri yaşına başına bakmadan nasıl oldu da utanmazca, milletin gözünün içine bakarak mafya babasını hapishaneye ziyarete gitti? Nasıl oldu da onun gayretiyle mafyaya özel af çıkarıldı? Bunları düşünmeden Tarkan Aslan’ın ülkücü heveslisi olduğunu, partiyle, ülkücülerle herhangi bir ilişkisi olmadığını öne süremeyiz. Belki de o, bizim gibileri hain görüp, sapına kadar vatan sever olduğunu düşünüyordur. Yargının, emniyetin, savcılarının arasındaki vatanseverler, ‘Tarık Aslan’ı yedirmeyeceğiz’ diye bir araya gelmiş olamazlar mı?”

*

Mine Şanlı: Nuriye Bakır’ın katili bulunacak mı sizce?

“Hayır, bulunacağını sanmıyorum. Böylesine önemli bir olay televizyona reyting malzemesi oldu. Ülkenin her yerinden pislik akarken, yurt dışına kaçan mafya liderlerinden biri bu pislikleri sosyal medyada yayınlarken; video çekip anlatırken, uyuşturucu baronlarının cinayetleri değil, ancak yoksul bir ailenin dramı, fakirlerin ölümü gibi meseleler reyting amacıyla magazin konusuymuş gibi ele alınıyor. Millet mağdurların acılarını izledikçe herhalde gerçek olayları zamanla film sanmaya başlıyorlar. Adalet Mine Şanlı’nın eline kaldıysa vay halimize. Bu topraklar binlerce yıldır ne savaşlar, istilalar gördü fakat kepezeliğin, vicdansızlığın böylesini hiç görmedi. Suçluların iktidarından başka ne beklenir? Şu an unutmayalım ki yıkılmış, hâlâ cayır cayır yanmakta olan bir Cumhuriyetin külleri altında nefes almaya çalışıyoruz. Nuriye Bakır gibi süslü püslü, manken gibi alımlı çalımlı görünen, gerçekte yoksul olan, içleri de görünüşleri gibi cilalı olmayanların cinayet nedeni de bu Cumhuriyeti, demokrasiyi yağmalayan bu yangına dahildir. Cumhuriyet yanarken en çok da kadınların, çocukların zarar görmesi kaçınılmazdır. Bunun savaş olduğunu, normal koşullar altında yaşamadığımızı anlayıncaya kadar yangın devam edecek, babanın sözünü ettiği ‘süt gibi temiz adalet’ günleri hiçbir zaman gelmeyecektir. Kadınlarımız, şeriat toplumuna teslim olmak istemediğinden öldürülüyorlar. Yoksul bir aileden gelen Nuriye Bakır’ın pavyonlara düşmesini, parlak ışıklar altında sömürülmesini, daha 21 yaşındayken kucaklarda gezdirilmesini de ayrıca ele almak gerekir... İnanın, dindar görünen, sürekli din eğitimine yatırım yapan, bilimsel eğitimi yıkıp, yerine Taliban anlayışını getiren bu iktidarın kafasındaki şeriat düzeninin İslam’la da ilgisi yok. Her suçu Müslümanlık, vatanseverlik adı altında işliyor, her yağmayı din adına yapıyorlar ama herhangi bir değere de bağlı değiller. Yağmacı, istilacı, önüne gelen her değeri yıkan Haşhaşı benzeri vahşi bir grupla karşı karşıyayız...”

*

Şüpheli Tarık Aslan’ın annesi kimdi? Bir süre kendisinden hiç söz edilmedi. Fakat televizyondaki program ilerlerken, yuvada yetişmiş pek çok genç kız, programa telefonla bağlanıp pavyon hayatına nasıl düştüklerini anlatırken, sözünü ettikleri şüphelinin annesi Nimet Aslan da gündeme geldi. Bugüne kadar,

kameralar önünde, aydınlattığı onlarca cinayet nedeniyle ünlenmiş olan Mine Şanlı sordukça, ilişkiler ağını araştırdıkça, Türkiye'nin gözleri önünde adeta kanlı bir valizin içindeki pislikler açığa çıktı. İddiaya göre anne, yetiştirme yurdunda yaşayan, devletin koruması altındaki, on sekiz yaşına geldikten sonra, yasa gereği yurttan ayrılmaları istenen genç kızları bir evde topluyor, onlara güya annelik ediyor, o sırada da kadın ticaretinden bulunuyordu. Ya da böyle bir ticarete zorlanıyordu. Ticareti başkaları yapıyor, o da satışa konu olan malzemeyi, görevini kötüye kullanmak suretiyle temin etmekle görevlendirilmişti. Genç kızların bu yöndeki ihbarı üzerine anne Nimet Aslan hakkında da soruşturma açıldı fakat, Aslan ifade vermesine iki gün kala ormanlık alanda ölü bulundu. Bunun üzerine Nimet Aslan'ın ağabeyi Turan Demir, (Tarkan Aslan'ın dayısı) programa bağlanarak kardeşinin öldüğü gün yaşananları şöyle anlattı: "Polisten önce kardeşimi biz bulduk; kocası, ben, kardeşim ve dayım. Dört kişiydik... Daha önceye gidelim... Olaydan haberimin olmadığı saatlere... Telefon çaldı... Yanılmıyorsam öğle üzeri saat bir buçuk gibiydi. Virüs, salgın hastalık olduğundan mıdır nedir, uzun zamandır bezgindim. Yaşama isteğim kalmamıştı. Salgına karşı aşılama çalışmalarının yakında başlayabileceği konuşuluyordu. Yakınım dediğim kişi her zaman aramazdı. Önemli bir şey olduğunu hemen anladım. Ablamın nerede olduğunu sordu. 'Abi panik yapma da Nimet ablam kayıp... onu arıyoruz... nerede olduğunu biliyor musun? Abimi arayıp hakkını helal et demiş... Telaşlanma...' dedi. Nasıl telaşlanma? En yakınları, kocası mesela dururken bana kadar sormaları durumun ciddi olduğunu gösteriyordu. Doğruca arabaya gittim. Kız kardeşimi, annemi de alıp eve doğru yola çıktık. Son durağa doğru yaklaşırken eniştem aradı. Kardeşim kayıp olmadan önce kocasını da aramış, 'Canım seni çok seviyorum, hakkını helal et, beni bitirdiler, bu halde kimsenin yüzüne bakamam, hakkımda soruşturma başlatılmış, herkes bu konuyu konuşuyor, iş yerinden arkadaşlarım aradı, benim adıma üzüldüklerini, endişe etmememi, Allahın doğrunun yardımcısı olacağını söylediler fakat, ben ikna olmadım. Ne olur bağışlayın beni. Hakkınız kalmasın, helal edin. Ben hakkımı helal ettim. Allah yardımcınız olsun, şu anda son durakta piknik alanındaayım, beni unutun, hayatınıza devam edin, ben çok yoruldum... Bu kadarı fazla, dayanamam, buruya kadarmış... Beni bağışlayın,' demiş. Bunun üzerine eniştem telaşlanıyor, tekrar telefona sarılıyor ama, karşı taraf açmıyor. Piknik yerini biliyor musun? Diye sordum enişteme. Bildiğini, daha önce gittikleri ormanlık alanı tarif etti. Hafif yağmur atıştırıyordu, yağmurun altında direksiyonu söylenen adrese çevirdim. Ormanlık alanı didik didik aramaya başladık. Arama yerine daha sonra başka akrabalarımızdan da gelenler oldu. Bir süre sonra telefon çaldı. Kulağımdaki dayımın sesi, bacımın bulunduğunu söyledi. Hemen tarif edilen

yere yönelip koşmaya başladım. Bacımı kendini vurmuş şekilde yerde yatarken gördüm, üzerine kapandım. Kafasının arkasından değil, kulağının üzerinden gelen kurşunla intihar etmişti. Yüksek sesle bağırdım, dağları inlettim. Daha önceki yayına bağlanan kamyoncu, 'bir erkek sesi vardı, bağırış çağırış sesleri geliyordu,' diyordu ya, benim sesimdi, yanımda da beni teselli etmeye çalışanlar vardı. Sözü edilen beyaz arabadaki şahıslar bizdik, kamyoncunun ifade ettiği feryat eden çığlık da bana aitti. Saat altı gibi Nimet'i bulduk. Ayakkabısı çıktı... niye çıkmış, biri mi itmiş, arbede mi yaşanmış, böyle intihar olur mu falan diyorlar ya, ayakkabısını oğlu çıkardı, annesinin ayağını öptü. Ben de gömleğini çıkarmak zorunda kaldım çünkü yüzüne sinekler konuyordu. Çıkardığım gömlekle sinekleri uzaklaştırıp kan içindeki yüzüne örttüm... Edindiğim bilgiye göre, saat on ya da on buçuk civarında intihar etmiş, yedi sekiz saat cansız şekilde ormanda kalmış. Biz gittiğimizde ağzına burnuna sinekler doluyordu. Yani kamyoncunun ifadesi alındığında bacım çoktan ölmüştü... Söz konusu sesler cinayet anına ait olamaz. Kamyoncunun duyduğu sesler bizim orada olduğumuz saatlerde işitilmiş. Dolayısıyla duyulan sesin bana ait olduğunu söylüyorum. Bacımın silahı nereden bulduğu hakkındaki sorunuza gelirsek... bilgim yok... Tarkan'ın kuru sıkı silahları vardır. Tasvip etmem böyle oyuncakları... Bu yüzden kızardım, oğlum bunları gerçek zannederler, başına iş alırsın, adam korkar, aniden can havliyle ateş etmeye başlar, herkes silahlanıyor, neye uğradığını anlamaz şaşarsın, soluğu mezarlıkta alırsın falan diye çok uyarmışımdır. Eniştemde de silah yoktur. Onu da silah taşırken hiç görmedim. Evde silah olsa görmez olur muyum? Mutlaka söylerlerdi. Bu yüzden zavallı bacımın silahı nereden aldığını bilmiyorum... Telefonla konuştuğumuzda bana, 'herkesle konuşuyorum, herkese derdimi anlatıyorum, içimi dökebiliyorum ama senle konuşamıyorum abi, çok doluyorum, öyle yoruldum ki, dayanacak gücüm kalmadı. Ne yapsam kimseye yaranamıyorum. Biraz dertleşsek ama seninle konuşurken içimden ağlamak geliyor, istediğim gibi konuşup her şeyimi anlatamıyorum, boğazım düğümleniyor, sesim gidiyor... O kadar derdinin arasında seni üzmemden korkuyorum. Bu kadar hayat yetti bana. Genç yaşta çöktüm, kanım çekildi, içim dondu, umutlarım tükendi, zaten bir de hastalık var... bu pandemi denen salgın illeti de her sorunun üstüne tuz biber ekti. Ölsem de kurtulsam istiyorum,' dedi. Mine hanım siz bilmezsiniz benim bacımın altın gibi kalbi vardı, öyle iyilik meleşiydi. Tarkan'ın yetiştirirken daha iyi bir çocuk olması, şiddetten uzak durması için çok uğraştı. Televizyondaki şiddet sahnelerinden bile etkilenir, oğluna bazı dizileri izletmek istemez, kural koyardı ama eniştem kurallarını tanımaz, kızar, oğlunun engellenmesine izin vermezdi. Bu yüzden Tarkan annesini fazla dinlemedi, başına buyruk büyüdü... Babası ne yapıyorsa o da aynısını yaptı. Babasından da ziyade arkadaş kurbanı oldu, etrafta

o kadar çok işsiz güçsüz serseri var ki... Suriyeli göçmenlerle birlikte mahalle iyice bozuldu. Kız alıp satanlar, uyuşturucu ticareti yapanlar ortaya çıktı. Eskiden de bunlar vardı ama birse beş oldu. Tarkan önceleri bunlardan uzak büyüdü. Ben de her zaman ona iyi örnek olmaya çalıştım. Birlikte namaza gittik. Dua öğrenip namaz kılması yönünde teşviklerim oldu. İbadet meraklısı, sakal uzatmak isteyen iyi kalpli bir çocuktur Tarkan... Sonra nasıl olduysa bu olay patlak verdi. İyilikleriyle tanınan, kimsesiz kızların çok sevdiği kardeşimin adı da olaya karıştı. Bacımı en çok da bu konu ölümüne sürükledi diye düşünüyorum. Kardeşim kendini, silahla vurup öldürecek biri değildi. Ne kadar hayat dolu olduğunu sözle anlatamam... Hiçbir zaman umutsuzluğa kapılmazdı ama bu olay, ‘sen kimsesiz kızları mı satıyorsun, kime satıyorsun, hakkında şikâyet var, göreceksin gününü’ şeklindeki suçlama bacımın sonunu getirdi. Kim olsa böyle bir iftara karşısında derin hüsrana kapılır. Öyle değil mi? İftiracı çok Mine Hanım, herkese ekrana çıkarıp konuşturursanız, iftiralar da gerçek sanılabilir. Her insan gibi bacımın da sevenleri sevmeyenleri vardı. Elbette yuvada, mağdur çocuklarla çalışmak, onlara ahlaki yapmak kolay işlerden değildir. Kimi öğrenciler anneleri, sağlıklı bir aileleri olmadığından, yuvaya bırakılmış olmanın üzüntüsü içinde aşırı hırçın olup kendi sorumluluklarını almamak için başkalarını suçlayabiliyorlar. Hatalarını gizlemek isteyenlerin, bazen başkalarını nasıl suçladığını bilmez değilsiniz. Olayın detaylarını bilmiyorum ama bacım gerçekten pezevenklere kadın temin edecek tiplerden değildi. Kesinlikle ölmeyi düşünmüyordu. Biz de böyle bir olaya ihtimal vermiyorduk. Aklıma geldi, bir keresinde ölmek istediğini söylemişti, nedenini sorduğumda, anlatmadı, sadece kendini balkondan atacağını ama buna cesareti olmadığını dile getirmişti. Herhalde çocuklara sinirlendi demiş, üzerinde durmamıştım.

Tarkan biraz hırçın büyüdü. Ama o da canı değildir, altın kalbiyle annesine benzer. Babası gibi de biraz atarlı hareketleri vardır. Mesela, doğruya doğru, yalan konuşmasını sever. Hava atmak için bir keresinde çevresindekilere ‘ayda en az 80 bin lira kazanıyorum’ dediğini duydum. Bana sorarsanız gülünesi bir yalandı. Çocukken pek anlamıyordu ama büyüyünce birden sosyal medyaya merak sardı. Çok video çekip paylaşırdı. Arkadaşlarıyla çok pis şakalar yapıp yayınladığını düşünmüyorum. Şakanın dozunu kaçırdıkları oluyordu ama gençliğin heyecanı ile ne yaptıklarını tam olarak kavrayamadıklarını, izleyenlerin haklarında ne düşüneceklerini kavrayamadıklarını düşünüyorum. Dedim ya zengin görünmeye çalışırdı, diye... Olduğundan farklı görünmeyi severdi. Belki de böyle; hassas yanlarını gizlemek gibi bir rahatsızlığı vardı.

İçindeki iyilikleri saklıyor, serseri gibi görünmeye çalışıyordu. En büyük hayali de günün birinde aşırı zengin olup taktir toplamaktı... Zenginliğiyle, çevresindeki kadınların çokluğuyla kıskanılmanın hayalini kuruyordu. Çok kazanıp İbrahim Tatlıses gibi özel uçak alacaktı ama onun gibi düşmanlarının tuzağına düşüp sakatlanmayacaktı. Sakatlayan da vuran da kaçan da kendisi olacaktı. Öyle anlatırdı bize. Dizi filmlerdeki karakterlerden etkilenerек kolay kazanmanın, en pahalı otomobile binmenin çarelerini düşünürdü... 'Dayıcım arkadaşlarım var, zengin sıpaları, beni de severler, bugün onlarla gezmeye gidiyorum, istersen sende gel, bana takıl hayatını yaşa,' diye espri yapar, hangi marka arabalara bindiğinden söz ederdi. Akıllı fikri paradaydı... Bütün bunlar nasıl oldu inanın ben de bilmiyorum."

Bacımın evine haftada bir ya da iki gün iş dolayısıyla uğrardım. Defalarca kazanlarla yaprak dolması yaptığına tanık oldum. Bu kadar sarmayı ne yapacağını sorduğumda yuvaya, 'öksüzlerim, kimsesizlerim' dediği yavrularına götüreceğini söylerdi. 'Kızım devlet senden zengin, emeğine yazık, çok mu kazanıyorsun, kazanıyorsan biraz harçlık ver de yüzümüz gülsün,' diyerek takılırdım, 'devlette yok mu bunlar, devletin mutfuğı seninkinden zengin' dediğimde, 'Abi devlette tabii var, olmaz mı, devlet elbette yediriyor, içiriyor ama ben kendi ellerimle sarıyorum bunları, yavrularım yesin, sevaptır... benim hayır işlemem de böyle... Kimseye harcamam ama yavrularıma gelince paraya kıyarım, para batsın, insandan önemli değil ya, bir çocuğı sevindirmekten daha güzel ne olabilir?' derdi.

Nuriye Bakır'a gelince, Nuriye yeğenimi, yeğenim de Nuriye'yi çok seviyordu. Birbirlerine sevgiyle bakarlardı. Keşke o anı görmeniz mümkün olsaydı. Ben ikisinin de gözlerindeki sevgiyi ve aşkı gördüm. Bir gün Nuriye'ye dedim ki, "Kızım ailenle birlikte oturmuyorsun, yirmi yaşına geldin, ayrı oturmak hakkındır ama âdettendir, kültürümüzde kız istemek var. Seni ailenden nasıl isteyeceğiz? Böyle olmuyor. Bari bir gün yanlarına git de biz de oraya gelip Allahın emri Peygamberin kavliyle seni isteyelim, iyi olur, âdet yerini bulsun... Herkes gibi ailenin olurunı alarak gelin olsan fena mı olur? Aile iyidir. Ailesi olmayanın geleceğı olmaz, yüzü gülmez. Bahtın açık olsun istiyorsan baba intizarı almayacaksın,' dedim. O da bana, 'Ailemi boş verin. İsteyecekseniz beni Allah'ımdan isteyin, aileme gitmem, kapılarını çalmam, ben geldim anne, baba

demem. Allahım yeter bana... Niye yanlarında değilim, ayrı eve çıktım sanıyorsunuz? Ben onları sildim... Onlar da beni unuttular... Hepsi bu. Ne iş yapacaksak onlarsız yapalım,' dedi.”

*

Nalan Ümit adıyla tanınan 21 yaşındaki işkence mağduru Nuriye Bakır'ın ölüm videosu yürekleri sızlattı! İntihar ettiği iddia edilen üniversite öğrencisi Nuriye'nin erkek arkadaşı Tarkan Aslan tarafından dövülerek bayıltıldığını gösteren videolar ortaya çıktı. Tarkan Aslan ile Nuriye Bakır'ın çok kez kavga ettiği, kavga seslerine komşuların geldiği, aşırı telaşlanan komşulardan birinin, eve gelen mafya tipli kişilerden korktuğundan gizlice kavga seslerini cep telefonuna kaydettiği, apartman dairesinde Tarkan'ın Nuriye'ye aşırı şiddet uyguladığı, hakaret ettiği, orospu dediği, şiddet mağduru Nuriye'nin, durumunu anlatmış olmasına rağmen polis tarafından korunmadığı belirtildi.

*

Geçen yıl 3 Haziran'da hayatını kaybeden Nalan Ümit'in şüpheli ölümüne dair dava sürüyor. Gerçek adı Nuriye Bakır olan Nalan Ümit'in babası Mehmet Bakır ve ağabeyi Cihan Bakır, Tarkan Aslan'ın ağabeyi, Gürkan Aslan tarafından bazen telefonla, bazen de sosyal medya üzerinden tehdit edildiklerini, bu durumdan şikayetçi olup ilgili mahkemeye dilekçe verdiklerini, dilekçede tedbir kararı (himaye sağlanması) uygulanmasını talep ettiklerini dile getirdiler.

*

Bakır ailesinin talebini değerlendiren Aile Mahkemesi, sosyal medyada Mine

Şanlı başta olmak üzere, Nalan Ümit'in yakınlarını ölümle tehdit eden, devlet yokmuş, her türlü cezadan muafmış gibi hareket edip istediği kişiye sosyal medya üzerinden sürekli ve alenen küfür etmekte sakınca görmeyen Gürkan Aslan'a altı ay süreyle 'davacı tarafa yaklaşmama cezası' verdi. Mahkeme kararında, "Tedbir kararı aldırın şahsa karşı kesinlikle şiddete baş vurulmayacaktır. Davacı tarafa ve davanın tanıklarına hakaret edilmeyecek, küçük düşürücü söz söylenmeyecek, imalı davranış sergilenmeyecektir. Korunan kişilere, bu kişilerin bulundukları konuta, okula, iş yerine kesinlikle yaklaşılmayacaktır. Ailenin bulduğu tanıkların yakınlarına, çocuklarına da aynı şekilde kötü söz söylenmeyecek, şiddet içerikli davranışlardan uzak durulacaktır. Korunan kişiler, onların yakınları, davaya müdahil olanlar telefonla aranmayacak, kimseye tehdit mesajları gönderilmeyecektir. Şikâyeteye konu olan kişinin evindeki ya da üzerindeki bütün silahlar alınacak, tedbir kararı süresince şahsın silahlara dokunmasına, yeni bir silah almasına, ödünç silahlarla dolaşmasına, bıçak başta olmak üzere herhangi bir kesici alet taşımaya kesinlikle izin verilmeyecektir. Gereği, ilgili birimlere önemle duyurulur," denildi.

Ayrıca mahkeme kararında, sosyal medyada psikopat, sosyopat, kasap olabileceği üzerinde sıkça görüş öne sürülen Gürkan Arslan'ın tedbir kararına aykırı davranışta bulunması halinde 6284 sayılı yasanın 13. maddesi gereğince, sergilenecek olan eylem başka bir suç oluştursa bile 3 günden 10 güne kadar, tekrarı halinde 15 günden 30 güne kadar zorlama hapse tabi tutulacağı dile getirildi.

Bakır ailesinin avukatı mahkeme kararına ilişkin yaptığı değerlendirmede şunları söyledi. "Tarkan Aslan tutuklandığı gün abisi Gürkan Aslan adeta kudurdu, gazeteciler başta olmak üzere, Nuriye Bakır'ın yakını olan birçok kişiyi darp etti. Gazetecileri yalan haber yazmakla, ortalığı velveleye vermekle, ülkücü camiayı karalamakla, suçluları suçsuz, masumları suçlu göstermekle suçladı... Anne Nimet Aslan'ın ölümünden sonra tehditlerin dozunda önemli bir artış oldu. Annelerinin ölümünden gazetecileri, özellikle de televizyon yapımcılarını sorumlu tutan Gürkan, Mine Şanlı'yı hâlâ ölümle tehdit ediyor. Söz konusu şahıs, son olarak sosyal medya üzerinden elinde silahla, sakallı bir görüntüsünü paylaştı. Fotoğrafın üzerine de "Adalet yakın. Er ya da geç herkes hak ettiğini

bulacak!” diye yazdı. Nuriye Bakır’ın ailesini ölümle tehdit etti, ediyor. Bu yüzden Bakır ailesi, Nuriye’nin ölümünden şüpheli Tarkan Aslan’ın ağabeyi hakkında şikayetçi oldu. Mahkeme de gereğini düşünerek, şahsın davacılara yaklaşmaması, silah taşımaması, kimseyi rahatsız etmemesi, ilgili kişilerin evine, iş yerine yaklaşmaması, hakarete, tehdide son vermesi hakkında karar aldı ancak, kolluk güçleri alınan kararları uygulayacak mı? Sorun burada...”

*

Cansız bedeni erkek arkadaşı tarafından bulunan Nuriye Bakır’ın ölümüyle ilgili detayları inceleyen Mine Şanlı, bugünkü canlı yayınında Nuriye’nin tırnakları arasında DNA örnekleri bulunduğunu dile getirerek, sürecin neden işlemediğine, sonuçların neden zamanında kamuoyuyla paylaşılmadığına anlam veremediğini söyledi.

İntihar ettiği iddia edilen Nuriye Bakır’ın birlikte yaşadığı sevgilisi Tarkan Aslan’ın sosyal medyada sigara içip müzik dinlerken, tehdit yağdırırken çekilen, psikopat olduğuna dair delil niteliğindeki görüntüleri izlenme rekorları kırıyor. Ölümüne intihar süsü verildiği iddia edilen Nuriye Bakır’ın böyle bir psikopatla nasıl arkadaşlık yaptığı da ayrı bir tartışma konusu. Nuriye Bakır’ın ailesi kızlarının hayat dolu olduğunu, intihar ettiğine asla inanmadıklarını, katilin Tarkan Aslan olduğundan şüphe duymadıklarını, Şüphelinin de suçunu itiraf ettiğini; tehdit yağdırırken ‘sizi de öldürürüm, kimse de benden hesap soramaz,’ dediğini, elini kolunu sallayarak dolaşan bu katilin başka canlar da yakabileceğini, başka ölümler, intihar süsü verilen cinayetler, katliamlar olmasın diye çaba sarf ettiklerini, siyasetçilerin, hukuk insanlarının uyuduğunu, halkın psikopatlarla yalnız bırakıldığını, ülkeyi soyanlara Aslan ailesinin pezevenklik yaptığını, Nalan gibi pek çok kızın satışına göz yumulduğunu, pezevenkler, yağmacılar söz konusu olunca süt gibi temiz bildikleri adaletin çalışmadığını, Tarkan Aslan adındaki şerefsiz katilin, kızlarının mezarı başına gitmesini, mezarın üzerine kapanıp sosyal medyada görüntü paylaşmasını istemediklerini, buna dayanamadıklarını, devletin bu duruma çare bulması gerektiğini bir kez daha dile getirip kameralar önünde gözyaşı döktüler.

Bakır ailesinin avukatı, tırnak arasındaki DNA örneklerinin daha fazla vakit kaybedilmeden incelenmesini, delilleri karartabileceği öne sürülen şüpheli şahınsa bir an önce tutuklanmasını istiyor. Önemli makamlarla yakın temas içinde bulunduğu söylenen aslan Ailesi'nin sokak kamaralarına yansıyan görüntüleri çoktan ortadan kaldırttığı da iddialar arasında.

*

Korona virüs günlerinde, dünyayı etkisi altına alan salgın hastalığa rağmen Türkiye'nin gündemine oturan Nuriye Bakır'ın ölümüyle ilgili tartışmalar devam ediyor. Nalan Ümit adıyla bilinen Nuriye Bakır'la birlikte, son on yıl içerisinde mesela, kaç kız, kaç üniversite öğrencisi zorla fuhuşa sürüklendi? Üniversitede okuyan ya da okumayan, iş arayan kızlarımız sahipsiz mi? Ülkeyi uluslararası şirketlere satışa çıkaran iktidar, kızlarımız üzerinden de mi para kazanmakta? Para için madenlerimiz, ormanlarımız, su kaynaklarımız satıldığına göre daha fazla döviz için yurt dışına gönderilen kızlarımız da var mı? Uluslararası mafyanın, kara paranın cirit attığı, adı ülkeler arası uyuşturucu ticaretine konu olan bir ülke durumuna geldiğimize göre kadın ticareti konusunda da pek çok ülkeyi geride bıraktığımız doğru mu? Yerli ya da göçmen genç kız ticaretinin devletin hangi makamlarına kadar uzandığı biliniyor mu? Biliniyorsa ilgili şahıslar hakkında işlem yapılıyor mu? Kadın ticaretiyle uğraşanlar neden iktidar partisinin önemli isimleriyle, özellikle de ülkücü ve tarikatçı çevrelerle yan yana görüntü veriyor, sosyal medyada resim paylaşıyorlar? Cumhuriyeti yıkanlar, saraylarda, köşklerde lüks içinde yaşayanlar, milletin parasını fütursuzca harcayanlar, devletin denetim mekanizmalarını ortadan kaldıranlar, bin yıllık orduyu dağıtanlar, demokrasinin yerine tarikat düzenini kuranlar, en adi suçları işleseler dahi yargılanmayanlar, neden kendi evlatlarını değil de yoksulların kızlarını mafyaya kaptırıyor? Buna benzer pek çok soru sosyal medyada tartışma konusu oldu.

Mine Şanlı ile Adalet Şart programında araştırılan ve tüm Türkiye'nin gündemine bomba gibi düşen cinayet dosyasında flaş bir gelişme yaşandı.

Nuriye Bakır'a uygulanan şiddet görüntülerinin ardından ülkücü olduğu, babasının da ülkücü camiadan geldiği ileri sürülen Tarkan Aslan'ın fuhuş ticaretinin küçük bir parçası olduğu, Tarkan'la birlikte buz dağının iğne ucu kadar bir bölümünün tesadüfen su yüzüne çıktığı, olayın görüldüğünden çok daha büyük olduğu iddia edildi.

*

Bakır ailesinin avukatı konuya ilişkin savcılığa yeni bir suç duyurusunda bulunacaklarını duyururken, adının açıklanmasını istemeyen, her tarafında verimli topraklar olan böyle bir ülkede ziraat fakültesi mezunu olup bir ara ücretli öğretmenlik yaptıktan sonra iş bulamadığı için, baba desteğiyle internet kafe açmak zorunda kaldığını söyleyen mahalle sakinlerinden biri şunları dile getirdi: “İsmimi gizli tutmanızı özellikle rica ediyorum. Çocuklarım var. Hükümet aleyhine konuştuğum duyulur da fişlenirsem yedi sülalem işsiz kalabilir. Ailemi korumak zorundayım. Bu zamanda siz de biliyorsunuz ki tarikattan yana görünmeyen işi zor. Bizler dincilik, din üzerinden siyaset istemiyoruz fakat, her yer tarikatın eline geçtiğinden, muhaliflerin her işine engel çıkarıldığından, kim olduğumuzu, Cumhuriyet düşmanlığı istemediğimizi gizlemek zorundayız... Ziraat fakültesinde okurken bu kadar korkak, endişeli, umutsuz değildim. Şeker fabrikaları satıldı, mısır şurubu anlaşmaları yapıldı, yerli tohumla üretim yapana ceza öngören yasa hazırlandı, pek çok ürün gibi pancar üretimi de sınırlandırıldı ya, o zaman ‘eyvaaah!’ dedim, yanlış fakültede okuyorum... Okumam gereken fakülte tarikata, hükümete, din üzerinden siyaset yapanlara nasıl yalakalık edileceğini öğretmeliymiş. Ziraat fakültesi mezunu istemediklerini, bağı, bahçeyi tarumar ettiklerini, üretimle değil, kara parayla, Türk ordusunu Batı’nın çıkarları için kullanarak ayakta durmaya çalıştıklarını biliyordum da, şeker fabrikalarının satılması, yerli tohuma yasak getirilmesi, topraklarımız ekilip biçilmezken, samandan başlayarak nohuta, fasulyeye varıncaya kadar pek çok ürünün dışarıdan satın alınması benim için bardağı taşıran son damla oldu. Mezun olup Müslüman mahallesinde domuz satarmışım gibi iş aramaya başladım. Adamım olsaydı devlette işe girmesi, mevki makam sahibi olması, iş yapmasan bile bankamatik memuru olup çok kazanması, sahte iş adamı olup ballı ihale alması kolaydı. Maalesef darbe mağduru ailemin de etkisiyle daima siyasetten, siyasetçilerden uzak durdum. Babamın da arzu ettiği

gibi siyasete bulaşmadan, tarikat yurt ve evlerine girmeden, ailemden başka kimseden yardım almadan mezun olursam kolayca ziraatçı olacağımı sanıyordum. Siyaset, Müslümanlığı terörist din gibi gösterme görevini üstlenen, dincilerin eline verildiğinden bizim gibilerin devlette görev alması sadece zor değil, imkansızdır. Neyse... Bir ara ücretli öğretmen olup ortaokul öğrencilerine tarih dersi verdim... Amaçları eğitim yapmak değil bunların. Dersler boş geçmesin yeter. Beni de bu yüzden ek ders ücreti karşılığında derse soktular... Vatandaş ne bilsin dersteki öğretmen mi değil mi... Öğrenciler de yetişkin olup sınıfa gireni diplomalı öğretmen zanneder. Salgın hastalık oldu, okullar, neredeyse iki yıl kapandı ya, hiç üzülmeydim, kimse de üzülmeydi. Gerçekten okullarda eğitim yoktu. Taliban eğitimi yapıyorlar, Tarkan, Gürkan Aslan gibi öğrenciler yetiştiriyorlardı... Pandemi bir bakıma bu sözde eğitim sürecini kesintiye uğrattı. İnşallah bundan sonra okulları hiç açamazlar, inşallah milletin parasıyla satılmış, kallesiz, demokrasi dışı siyasetlerine militan yetiştiremezler. Herkes çocuğunu evde yetiştirse bundan iyidir. İnanın bana... Gözlerimle gördüm. Pandemiden önce internet kafe işletiyordum. Salgınla birlikte iş yerimi kapatıp işsizler ordusuna katılınca tarikatın yeni bir yüzüyle karşılaştım... Her neyse... Tarkan Aslan denen şerefsizi iki yıl öncesinden tanıyorum, salgın başlamamıştı daha... Arada kafeye gelir, sürekli cep telefonuna bakarak sigara içerdi. Toplu mekandaki sigara yasağına rağmen içer, uyarana olunca da diklenirdi... Yine bir gün sigara yaktı, içmemesini söyledim... Suratını asıp dışarıya çıktı... Horozlanmasına, meydan okumasına bakmayın öyle, sıkıyı görünce kuyruğunu kısıp giden biridir. Arada sırada kafeye gelir, kapının önüne sandalye atar, sigara içerek beklemeye başlardı. Arkadaşları da kendisi gibiydi; ne kadar serseri, zibidi varsa onlarla konuşuyor, sakallı olmaya özenen maymun gibi cep telefonunu karıştırıp duruyordu. Bir keresinde yanındakilere para dağıttığını gördüm. Meğer para verir, adam dövdürürmüş. Karanlık bir yüzü var, biliyorsunuz ya, genç ama pisliğe girip çıkmaktan olacak yaşından büyük gösteriyor. Daha o yaşta öğrenmediği şerefsizlik kaldıysa ben de adam değilim... Mağdur aile diyor ya, 'şerefsizi durdurun, başka canlar yanmadan durdurun, sizin de canınız yanacak, bir kişiyi kurtarsak kar,' diye feryat ediyorlar ya, çok haklılar. Böyleleri suç işlemeyi yapamazlar.

Madem gazetecilik yapıyorsunuz, size ağabey tavsiyem olsun. Bu insanlardan uzak durun. Kim olduklarını bilmiyor olamazsınız. Bunlar gördükleri kadar değildir, devletin tepesine kadar adamları var; emin olun bundan. Tarkan'la ailesi karanlığa açılan birkaç delikten başka bir şey değil... Gazeteci olup o büyük

karanlığa giremezsiniz. Uyuşturucunun, kara paranın, kadın ticaretinin asıl patronları bir şey yapamazlarsa, maşa olarak kullandıkları Tarkan ailesi gibilerini tek kurşunla silip yerine başkasını getirebilirler. Analarının dağ başına götürölüp cinayet süsü verilerek nasıl öldürölldüğünü gördünüz. İsterlerse sadece ana, baba, kardeş değil, maşa olarak gördükleri bütün sülaleyi ortadan kaldırabilirler. Haklarında soruşturma açılan, kullandıkları kim varsa hepsini yok ederler olur biter. Böyle bir yapıyla baş edemezsiniz. Bu yapı ki, Cumhuriyeti yıktı. Bin yıllık orduyu dağıttılar. Arkalarında emperyalizm var, emin olun bundan. Bazıları nasıl bir suç toplumu olduğumuza dair görüşlerime ‘komplo teorisi’ deyip gülüyorlar. Valilerimizin emperyalizmin valileri olduğuna, en büyük valilinde bin odalı sarayda oturduğuna inanmıyorlar. Bunlar ki, rahmetli Çanakkale şehitlerinin, Mustafa Kemal’in eserini mahvedip tek adam devletini kurdular. Bütün kurumları kapatıp Cumhuriyet değerlerini yok ettiler. Şimdi de her şeyin adını değiştiriyorlar. Geçmişimizi unutalım diye yeni bir tarih yazmaya başladılar. Demokrasi için gerekli ne kadar kurum varsa kendilerine bağlayıp içini boşalttılar. Çok üniversite açtılar ama hiçbirisi işe yaramaz; hepsi medrese gibi, hocaları da medrese hocası... Öğrenciler Taliban öğrencisinden farksız. Üretmiyorlar, olanı satıyorlar, fabrikaları, millete ait arazileri, yer altı ve yer üstü zenginliklerimizi peşkeş çekip dışarıdan aldıkları teşviklerle, rüşvetle, askerin kanına bulanmış haram parayla ayakta duruyorlar. Uluslararası mafyadan başlayarak, bütün emperyalist ülkelerden yardım alıp destek görüyorlar. Dedim ya, Tarkan önemli değil, kafasına bir kurşun sıkırlar olur biter. Fakat iş o aşamaya gelinceye kadar pek çok kişinin canı yanar. Benden söylemesi. Mine Şanlı doğru yapıyor. Haksızlıkları araştırmalı, suçluları adalete teslim etmeli ama hangi adalete, öyle bir adalet görünüyor mu? Herkes demokrasi varmış gibi tiyatro oynuyor. Şanlı da kendi tiyatrosunu çevirip ‘ben adaletimize güveniyorum,’ diyor. Gerçekten güveniyor mu, hayır. Yakında susar. Göreceksiniz. Tarikatın medyasında, güzel giyimi, süslü püslü halleriyle modern kadın imajı sergileyip vitrin süsü olan Mine Şanlı gibiler güçlülerle uğraşmaz, uğraşamazlar...”

*

Nuriye’nin fuhuşa sürüklendiği yönündeki arkadaş ve komşu iddiaları üzerine başlatılan soruşturma devam ediyor. Nuriye Bakır’ın ailesinin avukatı,

komşuların getirdiği Tarkan’la Nalan’ın kavga seslerini, işkence çığlıklarını içeren ses kayıtlarını savcılığa sunduğunu, yeni bir suç tipinin daha ortaya çıktığını ifade etti. Tarkan’ın Nuriye’yi para karşılığında fuhuşa sürükleyip sürüklediği konusunda soruşturma başlarsa, internette elinde silahla, desteler dolusu parayla çekilmiş fotoğrafları olan, paraları kadın satışından elde ettiği iddia edilen Tarkan Aslan, dördüncü kez ifadeye çağrılacak.

Öte yandan Tarkan Aslan’ın babası, elli üç yaşındaki Bahri Aslan’ın, eşinin öldüğü gün, sarhoş olup kameralar önünde, asıl katil olarak Nuriye Bakır’ın babası Hüseyin Bakır’ı suçlaması, Hüseyin Bakır için, “Kızına tecavüze etmiştir,” demesi, ardından özellikle adalet bakanıyla, iç işleri bakanına, sarhoş sesiyle, döşü başı açık halde, düğmeleri sıralı iliklenmemiş gömleğinin farkında olmaksızın seslenerek, “Sayın bakanlarım, bugüne kadar harama el uzatmadım, daima ülkemin hizmetinde oldum, sapına kadar ülkücülük yaptım, şimdi başımıza bu olay geldi. Beni karımın, oğlumu nişanlısının katili olmakla suçluyorlar. Oğullarımı ana katili, gözü dönmüş canavarlar gibi göstermeye çalışıyorlar. Bizler cinayet işleyip anamızı, bacımızı, eşimizi öldürecek kadar onursuz değiliz. Benim karım bir söz üzerine, Mine Şanlı denen kahpenin, kameralar önünde yaptığı hakarete, iftiraya dayanamayıp kafasına kurşun sıkıp hayata veda etti. Bir söz üzerine... Düşüne biliyor musunuz... Bir söz nedir... İpe sapa gelmez bir söz... Bizim için bir sözün bile çok önemi var. Çünkü bizler daima onurumuz için yaşadık, yaşıyoruz. Karımın ölümüne neden olan şerefsizler şunu bilsin ki, adalet yerini bulacaktır... Dinleyin beni... İyi dinleyin. Siz de dinleyin şerefsizler. Mine Şanlı olacak kahpe sen de dinle! Bugün olmazsa yarın bu videoyu izleyeceğinizi biliyorum. Dinleyin şimdi... Bütün Türkiye dinlesin... Ne olur duyun sesimi. Nuriye’ye herkesten önce babası tecavüz etmiştir... Nuriye neden baba evinden kaçtı sanıyorsunuz? O pezevenk yüzünden Nalan baba evinden kaçtı. Benim oğullarım değil, baba olacak o pezevenk kızını fuhuşa sürükledi. Buna rağmen Nuriye gelinimiz olacaktı. Biz böyle insanlarız... Kadın satmayız, iftira etmeyiz. Göreceksiniz... Allah büyük. Her şey bir gün açığa çıkacak... Kimin doğru söylediğini o zaman daha iyi anlayacak, insanlığınızdan utanacaksınız,” şeklinde ifadeler kullanması dava dosyasına, araştırma konusu olabilecek yeni bilgilerin girmesine neden oldu.

Nuriye'nin babası, kızına tecavüz suçlamasını kesin bir dille yalanlarken, Bahri Aslan'a ait sözler, 'iğrenç iftira' şeklinde nitelendirilerek yeni bir suç duyurusunun konusu oldu. Bakır ailesinin avukatı, söz konusu videonun internete yüklenmesinden bir gün sonra dilekçe yazıp suç duyurusunda bulunduklarını, alenen mesnetsiz iftirada bulunan Bahri Aslan'ı mahkemeye şikâyet ettiklerini açıkladı...

Tarkan Aslan'ın Nuriye Bakır'a defalarca şiddet uyguladığı, bayılıp dövdüğü, video kaydıyla birlikte apaçık ortada. Şüpheli bu kez de iddia sahiplerini, mahkemeye delil niteliğinde ses ve görüntü kaydı verenleri tehdit ediyor. Tehdide maruz kalanlardan birinin de Nuriye'nin ağabeyi Cemalettin Bakır olduğu ortaya çıktı. Baba Hüseyin Bakır, 'Bir çocuğumu yaktılar diğerini de kaybetmek istemiyorum... Oğlumu uyardım, kimseyi tehdit etmemesini söyledim. Biz onlar gibi eşkıya değiliz. Bizim adaletimiz süt gibi temizdir. Sonuna kadar adalet yolundan ayrılmayacağız. Oğlumu tehdit ederek bizi de kendilerine benzetmek istiyorlar ama şunu bilsinler; herkesin hesabı varsa Allahın da bir hesabı vardır. Biz zalimin şerrinden önce Allaha, sonra adalete sığınıyoruz.' dedi.

*

Geride eşine, ailesine sevgisini, Mine Şanlı'ya ise nefretini belirten mektup yazdıktan sonra intihar ettiği ileri sürülen Tarkan Aslan'ın annesi, elinde alışveriş poşeti, poşetin içinde yarım litre süt, bir kavanoz salçayla, üstelik ağzı maskeli haldeyken neden intihar etti? Kendini öldürecek biri neden virüsten korunmak için maske taksın, ölmeden önce hastalanmak istemiyormuş gibi maskeli halde markete girip evine salça, süt alsın? Buna benzer sorular gündemden düşmüyor. Bir diğer önemli soru da şu: İki gün sonra ifade verecek olan Anne Nimet Aslan'ın ölümü susturma cinayeti miydi? Nimet'e ait olduğu söylenen mektup zorla yazdırılmış, kurban araçla şehir dışına götürülerek ensesinden tek kurşunla öldürülmüş olabilir mi? Ayrıca intihar eden kişi neden kafasına değil de ensesine ateş etsin?

Seyrek ağaçların olduğu ormanlık alanda ölü olarak bulunan, kız yuvası öğretmenlerinden Nimet Aslan'ın ölümü de Nuriye Bakır'ın ölümü gibi aydınlatılmayı bekliyor. Öğretmen anne eğer ölmemiş olsaydı ifade vermeye gidecek kim bilir pavyoncu eşı ve oğulları hakkında neler anlatacaktı. 17 Eylül günü ıssız bir arazide, ağız ve burnu virüsten koruyan maskeyle tamamen kapalı haldeyken başından silahla vurulmuş şekilde bulunan Nimet Aslan, o sabah 08:55'te evinden çıktı ve önce site, sonra sokak, sonra da market kameralarının açısına girdi. Acaba bu kameraların çektiğı görüntülere ulaşılabilir mi? Yoksa pek çok görüntü gibi bu görüntüler de çoktan görünmez eller tarafından ortadan mı kaldırıldı? Market çevresindeki kamera görüntüleri bulunduyorsa neden kamuoyuna bu konuda bilgi verilmiyor? Neden gerçekler halka ulaştırılmıyor?

*

Nuriye Bakır'ın ölümünde, şüpheli kişi olarak gösterilen Tarkan Aslan'ın, çocuk esirgeme yurtlarında öğretmen olarak çalışan annesi Nimet Aslan kafasından silahla vurulmuş şekilde ölü olarak bulunduğuna göre, ülkücü olduğunu söyleyen baba, karısının ölümü ardından neden içki içiyor, sarhoş halde görüntü verip, Nalan Ümit'e önce babasının tecavüz ettiğini dile getirip, davacı tarafa hakaretler yağıdırıyor? Eşinin ölümünden sonra içki masasından kalkarak açıklama yapan Tarkan'ın, pek çok siyasetçiyle sosyal medyada birlikte çekilmiş resmi olan 'ülkü' babası, intihar olayından önce karısının "Ölümünden Mine Şanlı suçludur, benim itibarım var, itibarım yerle bir edildi. Senelerdir öğretmenlik yaparım. Böyle bir iftirayı nasıl kaldıracağım, önce toplumun, arkadaşlarımla yüzüne nasıl bakacağım?" yazılı bir not bıraktığını, eşini kaybetmiş üzgün biri gibi değil de, mahalle düğününde içerken dile getirir gibi anlatması da cinayetlere ilişkin şüpheleri artırmaya devam ediyor.

*

Ailenin ölümler karşısındaki lakayit tutumu da tepkileri artıran olaylar arasında. Şanlı'nın canlı yayınına bağlanan bir kadın izleyici, dün sabah saatlerinde araçla parka gelen Nimet Aslan'ın bir erkekle beyaz otomobile bindiğini, bir süre sonra da mahalle camiinden Nimet adında üzerinde kahverengi ceketle siyah etek olan, kırk beş yaşlarında bir kadının kayıp olduğu yönünde anons yapıldığını dile getirdi. İzleyici ayrıca şunları kaydetti: “Daha önce camiden kayıp anonsu duymadığım için bu durum gerçekten çok dikkatimi çekti. Kayıp varsa gidilecek yer, benimi bildiğim karakoldur. Polise gider derdini anlattırısın. Orta çağda yaşıyormuş gibi cami anonsuyla kayıp aramak da neyin nesi? Camiden cenaze namazı duyurusu yapılırsa kimse bunu yadırgamaz. Senelerdir biliriz; çocukluğumuzdan beri tanık olduğumuzdan tuhaf karşılamayız. Ayrıca cami minaresinden hangi konularda duyuru yapılacağını resmi bir kuralı, kaidesi yok mu? Her konu imamın yetkisi dahilinde anons edilebilir mi? Gerçekten anlam veremedim. Çok garibime gitti. Tarikatçıların darbesinde de böyle, alışık olmadığımız şekilde cami anonsları yapılmıştı. Televizyonlar, cep telefonları, internetler varken neden camiler iletişim aracı olarak kullanılıyor diye çok düşünmüştüm. Bugüne kadar pek çok darbe oldu, ilk defa camilerden anons yapıldığına tanık olduk... Bu kayıp kadın anonsunda da bir tuhafılık vardı. Mesela cep telefonu üzerinden takip yapmak mümkün; yanlış mı biliyorum. Herkesin cep telefonu aynı zamanda yer tespit aracı olarak da kullanılmıyor mu? Kadının cep telefonu üzerinde mi değildi? Sonuç olarak şunu demek istiyorum; söz konusu şüphelinin annesinin beyaz bir otomobile binerek gittiğini gördüm. Zorla bindirilmedi, bundan eminim. Gözlüğüm olmadığından sürücü koltuğunda nasıl birinin oturduğunu göremedim. Herhalde tanıdık biriydi, belki de ‘gel abla eve bırakalım seni,’ dediler. O da tereddüt etmeden bindi. Çok geçmedi, birkaç saat içinde camiden kayıp anonsu duyuldu. Tuhaf değil mi? Bence olayın şekli hayatın akışına uygun görünmüyor.”

*

Yayına bağlanan kamyon şoförünün yirmi beş yaşındaki oğluysa şunları dile getirdi. “Babamın sürdüğü araçla hafriyat sahasına girerken olayın olduğu yerden erkek sesi geldi; haykırışa benzeyen bir sestti. Oldukça ileride beyaz bir araç gördüm. Tozlu, toprak yoldan geçtiğimizden, silah sesini şahsen duymadım. Yol bozuk olduğundan kamyonun içi gerçekten çok gürültülüydü. Sesleri duyan

şantiye işçileri de dışarı çıktılar. Hatta işçilerden biri... ‘herhalde biri canına kıydı’ dedi. ‘Biri intihar etti ya da kolunu, bacağını kaybetti,’ diyenler oldu. Şeriatçılar belki de hırsızlık yapan ya da tecavüzde bulunan birini organ kesmek suretiyle cezalandırdı zannettik. Ne de olsa laiklik, medeni hukuk olmasın, şeriat gelsin isteyen, kendi mahkemelerini kuran pek çok sapkın türedi. Onlardan biri kendi cemaatinden birinin organını kestiği yönünde görüşler öne sürüldü, gülenler, merakla ‘polisi arasak mı?’ diye soranlar oldu. Biz araçtaki hafriyatı dökerken yunus ekibiyle bir ambulansın gelmekte olduğunu gördük. 30-40 dakika sonra olay yerine varıldığını zannediyorum. Ben de diğerleri gibi olayı göremedim, sadece bağırma sesine tanığım... İntiharın olduğu yere yürüyerek nasıl gidilir bilemeyeceğim. Yerleşim alanı olmadığından belediye otobüsü ya da minibüsle gidilemez, ancak özel araç olmalı ki, intihar yerine kadar gidilebilsin... Olay intiharsa gerçekten sorulması gereken pek çok soru var. Neden bu kadar uzak bir mesafede, market alışverişi yanındayken intihar ediliyor mesela?”

*

Nuriye Bakır’ın ölümünden sorumlu olabileceği öne sürülen, yaptığı işkencenin görüntülerini, salgın hastalığın zirve yaptığı korona virüs günlerinde yayınlayan Tarkan Aslan, iki kadınla uyuşturucu kullanırken çekilen görüntüleri nedeniyle tutuklu bulunduğu cezaevinden tahliye edildi. Gazete haberine göre, "Uyuşturucu ve uyarıcı madde kullanmak ve kullanılmasını alenen özendirmek" suçundan altı aydır tutuklu olan, sosyal medyadaki mafya görüntüleriyle ünlü, lüks araba ve gösteriş budalası, sevdiği kızların ağzına silah dayayan, psikopat görünümlü, tarikat sakallı Tarkan Aslan tahliye edildi. Bugün günlerden 25 Temmuz 2021. Nuriye’nin ölümünün üzerinden 13 ay geçti, tamı tamına 417 gün oldu; karakola şikâyetle gittiği günün üzerinden 15 ay geçti. Bakır’ın ölümünde baş şüpheli olarak gösterilen Tarkan Aslan şu an serbest; işinin başında kadın ticaretine devam ediyor olsa gerek.

*

Nuriye Bakır'ın sevgilisi olduğu öne sürölen Aslan, yakın çevresinde tanınmamak için Nalan Ümit adını kullanan Nuriye Bakır'a defalarca şiddet uyguladı. 21 yaşındaki genç kızın zorla açtırdığı ağzına silah dayadı, görgü tanıklarına rağmen tabancayla nasıl gözdağı verip işkence yaptığını inkâr etti. İşkenceyi gören tanıklardan biri o günden sonra Nuriye'nin Tarkan'dan uzak durmak istediğini ama şiddet nedeniyle her defasında bunu yapamadığını, zor karşısında tekrar işkencecisini eve almak zorunda kaldığını, istemeden Tarkan denen puşla gezip kadın ticareti yapılan mekanlara girip çıkması gerektiğini, ilgili makamlara başına gelenleri anlattığı halde korunmadığını, işkenceye karşı devletin önlem almadığını, yargının içinde bulunduğu durum nedeniyle pek çok genç kızın, özellikle yoksul ve kimsesiz olan kadınların pavyon çetesinin elinde kurban gibi yaşadığını dile getirdi. İşkence görüntüleri, Nuriye'nin ölümünden kısa süre sonra sosyal medyada dolaşıma girdi. Kamuoyunun bilgisine sunulan görüntüler üzerine ifadesi alınan Tarkan Aslan serbest bırakıldı. Bu da vicdanlarda büyük bir kanamaya, toplumsal huzursuzluğa neden oluyor. Tarkan'ın altı ay tutuklu kalmasına neden olan olay, Nuriye'nin şüpheli intiharı değil, 'sosyal medyadaki videoda iki kadınla uyuşturucu kullanmak' olarak kayıtlara geçti.

*

İşkence ederken ölmesi üzerine, cinayete intihar süsü vermek için Nuriye'yi bornoz kemeriyle tavana asmış olabileceği iddia edilen Tarkan Aslan gerçekten ölkücü mü? Tarkan Aslan'ın sosyal medya hesabından Milliyetçi Parti'nin ilçe başkanıyla, sonra da parti liderinin büyük boy resmiyle, 'yalnız değilim, arkamda parti var, liderimi seviyorum, liderim de daima benimledir, çatlayıp patlayın,' der gibi çekindiği fotoğrafı sosyal medya hesabından yayınlaması üzerine Mine Şanlı şunları dile getirdi: “Sayın parti başkanına sormak istiyorum. Gerçekten böyle insanların partinizde, yanınızda, yörenizde ne işi var? Elbette suç işleyenlere uzak olduğunuzu biliyorum da, neden bu insanlar size yanaşüyor ve neden siz bunlardan şikayetçi olmuyorsunuz? Cinayet işlediğine dair hakkında pek çok şüphe olan bir şahıs, hangi hakla, cesaretle ölkücülerden destek aldığını söyleyebiliyor? Cinayet şüphelisi olduğunu bir tarafa bırakın, adı pavyon mafyası içinde anılan birinin partiyi kirletecek tarzda eylemde bulunması bile tutuklanıp hapse girmesine yeterli bir neden sayılmaz mı? Daha azını yapan

nicelerinin karakollarda perişan edilip, hapse tıklandıklarını gözlerimizle gördük, haberlerini yaptık, yüzlerce değil, binlerce haber var böyle... Hükümete söz söyleyen kendini karakolda, sonra da zindanda buluyor. Vatandaşın canına, namusuna, onuruna tecavüz olunca mı mahkemelerde adalet kalmıyor? Gerçekten ne diyeceğimi şaşırdım, sinirimden gülüyorum... Normal bir gazeteci, haberci, televizyon sunucusu olmaktan çıktım, kafayı yiyecek haldeyim inanın buna... Ne demek bir parti liderinin cinayet şüphelisinin, eroincinin, kadın tacirinin yanındaymış gibi gösterilmek istenmesi? Bırakın parti liderinin karalanmasını, bu aynı zamanda siyaset kurumunun karalanması anlamına gelir. Bu yüzden de şikâyet olmasa bile böyle kişiler hakkında kamu davası açılmalıdır... Partiler, katillerle yan yana sosyal medyalarda boy gösterecekse millet kime güvenecek? Devletimizin sayın liderine de buradan seslenmek istiyorum... Cinayetten sonra tatile giden, takipçilerine tatil fotoğraflarını paylaşan, at üstünde gezintiye çıkıp lüks yatlardan denize atlayan bu cani, eroin bağımlısı, cinayet şüphelisi, katil olduğuna dair hakkında pek çok delil bulunan, ağır makinalı tüfeklerle, kucak dolusu kara parayla resim çektiren vicdansız, sizin büyük boy resimlerinizi de şahsi menfaati için kullanmakta; arkasına aldığı sizi de sosyal medyada paylaşp kendisini yalnız değilmiş, partiden destek alıyormuş, arkasında siz varmışsınız gibi göstermeye çalışmakta. Lütfen gereğini yapın... Gereğini yapmayan ilgilileri uyarın. Devlet çarkının adaletle dönmesini sağlayın. Aksi taktirde herkes kendi adaletini aramaya çıkacak ki bu ülkemiz adına büyük bir felaket demektir. Yargı adil olmazsa gün gelir sokaklarda kan gövdeyi götürür, lütfen buna izin vermeyin. Lütfen...

Tarkan gibi kendini bilmezlerin ülkücü değil, çıkar grubu olduğunu söyleyen çevreler de şunu bilsin... Peki, kabul ediyorum ama sorularım olacak... Neden bu çıkar grupları mesela sosyalist partiye değil de özellikle iktidar partisine, ülkücülere, devleti yöneten siyasal İslamcılara sığınıyorlar? Bunun bir açıklaması olmalı. Evet, ben ülkücüleri, Müslümanları vatansever bilirim. Milletimiz de öyle biliyor fakat ortada cevaplandırılması gereken sorular var. Suç işleyenlerin bizimle alakası yok diyerek işin içinden sıyrılamazsınız. Bir kere şuna cevap verilmeli... İktidar ortağına söylüyorum, mafyaya, suç örgütlerine karşıysanız neden en azılı mafya liderini hapisanede ziyarete gittiniz? Neden onun için özel af istediniz ve bunu başardınız? Bütün bunlar toplumun gözleri önünde oldu mu, oldu. Nerede mafya var, ardından ülkücüler çıkıyor. Tarikatçılar da onlara destek oluyor... Ülkücülerle emperyalizmin maşası tarikatçılar nasıl el ele verdi bunu da anlamaya çalışmalı. Gerçekten de

Ülkemizde siyaset adına korkunç ihanetler yaşanmakta. Mesela tarikatlar nasıl oldu da emperyalizmin hizmetine girdi? Müslüman görünenler nasıl oldu da Meclis'i bombalayacak kadar bu ülkeye ihanet ettiler?

Televizyon dizilerinde de maalesef ‘mafya’ dendi mi milliyetçilik, tarikatçı olup dincilik yapmak, bir cemaatin parçası olmak akla geliyor. Gerçekten yazık... Gerçekten milliyetçilere, hakiki lkclere, gerçek Müslümanlara yazık oluyor. Emperyalizmin çıkarlarına hizmet etmeyen, Anadolu Müslümanlığı gibi lkc ideolojiyi de önem vermemiz gereken meseleler arasında görüyorum. Daima Milliyetçi partinin, lkclerin ülkemize, tarihimize lazım siyasal bir yaklaşım içinde olduklarını düşünmüşümdür. Mesela, lkclerin ne sürdüğü gibi, neden bütün Türk devletleri Avrupa Birliği gibi bir çatı altında toplanmasın. Bu siyasi yaklaşım, yani lkclk, aslına bakarsanız en çok da emperyalistlerin hoşuna gitmez. Onlar ister ki Türkler, Müslümanlar daima dağınık olup birbirlerine düşman olsunlar, düşmanlıklar, kuyu kazmalar, arkadan vurmalar sonlandırılmasın sürekli artırılсын isterler. Yanılmıyorsam emperyalizm tarikatları kullanıp Müslümanlığı nasıl kirlettiyse ülkücülüğü de öyle kirletti. Mafyayı lkclerin içine sokarak, Türklerin ortak ülküsünü suç örgütlerinin kucağına ittiler. Böylece Türk siyasetinin önemli bir kanadını çökertmiş oldular. Ben durumu böyle anlıyorum. Aksi taktirde ülkücülerle suç örgütlerinin bir işi olamazdı... Değilse hâlâ fırsat var. Bekliyoruz ki, lkcler böyle bir caniyi korumasınlar, suç işleyeni, hele ki kadın satanları hiç acımadan yargıya teslim etsinler.

Ülkemizin sayın liderine de lkc partinin başkanına da bir kez daha seslenmek isterim. Programımızı izliyorsanız lütfen bu acılı, aylardır mahkeme kapılarında, televizyon kanallarında devlete, ‘ne olur adalet, ben adaletimize güveniyorum, devletimiz büyüktür, adildir, suçlular cezasız kalmaz, Allah yardım eder katiller, caniler cezasını eker,’ diyerek yalvaran, gözyaşı döken Bakır ailesinin sesine kulak verin. Yargının adaletli çalışmasını sağlayın. Adalete müdahale edilmesinden daha kötü hiçbir şey yoktur. Sizden önemle rica ediyorum; Türk milleti adına lütfen sesimizi duyunuz..."

*

Mine Şanlı'nın yukarıdaki açıklamasından sonra ülkücü olduğunu söyleyen milletvekillerinden biri şu açıklamayı yaptı: "Sayın reyting meraklısı, gazeteci olduğunu iddia eden sunucu bayan, ben de size sesleniyorum, dinleyin... Yıllardır Müslüman Türk milletine, inanç ve değerlerimize, ahlakımıza, örf ve adetlerimize, yaşam tarzımıza karşı program yaptınız. Algı operasyonlarınızla ülkeyi, gençliği, Cumhuriyeti, Müslümanlığı mahvettiniz. Yetmedi, şimdi de yalana, iftiraya başladınız. Şunu bilin ki Tarkan Aslan gibi kadın tacirlerini siz yarattınız. Haysiyet, namus, onur, şeref düşmanları sizden güç alarak çoğalıyor. Kadın katillerini, uyuşturucu kullananları, fuhuş ticareti yapanları, pavyon mafyasını, onların devlet içindeki uzantılarını milliyetçilerle aynı kefeye koyamazsınız. Ahlaksızları, cinayet işleyip tatile gidenleri, katliama seyirci kalanları, psikopatları, falçatayla kendini kesenleri, işkence edenleri, tarikat yargısını, Müslüman görünüp emperyalizme uşaklık yapanları ülkücü göstererek, evet, benim de çok eleştirdiğim, evet, benim de liderinden memnun olmadığım, benim de suçlularla bir araya gelip poz vermesini doğru bulmadığım partimizi, ülkücü camiayı karalamaya hakkınız yok; bu hak sizin gibilere ait değildir. Ülkücüleri ancak ülkücü olanlar düştükleri çukurdan çıkarabilir. Bugüne kadar Cumhuriyeti yıkmak için sürdürülen iki yüzlü siyasete; bu siyasetin satılmış kadrolarına bizi eleştirme gibi bir hak vermedik, bundan sonra da vermeyeceğimizden herkes emin olsun. Kimi katil ruhlular yanımıza gelip kameralar karşısında poz veriyor. Bizler halkın arasına girip çıkan bir siyasi partinin mensuplarıyız. Elbette isteyen herkesle resim çektiğimiz, aynı karenin içinde görüldüğümüz oluyor. Cinayet şüphelisi olarak bilinen Tarkan Aslan'ın, babası Bahri Aslan da kırtasiyeciler derneğinin seçilmiş başkanı olarak elbette yanımıza gelmiş, elbette resim çekmek istediğinde hayır denmemiş olabilir. O ara Tarkan Aslan'ın da fotoğraf karesine girmiş olması benim, daha doğrusu bizim onlarla ebedi dostluk içinde olduğumuzu göstermez.

Mesela ben, daha önce parti liderimizle çekindiğim bütün fotoğraflardan dolayı milletimizden özür diliyorum. Asla tarikatçılarla iş tutan ülkücü bir liderimiz olsun istemedim fakat bu benim ülkücülüğü terk edeceğim anlamına gelmez. Eninde sonunda partimizi bölen böyle bir liderlikle çalışmak istenmeyecek, ideallerimize uygun yeni bir yapılanmaya gidilecektir. Bu arayış çoktandır

başlamış bulunuyor. Ülkücüler olarak bugün bölünmüş olsak bile, senelerdir Adalet Şart adlı programın sunucusu olarak siz de ne kadar vatansever olduğumuzu kuşku yok ki çok iyi biliyorsunuz. Fakat inatla, siyasal görüşlerimizi mafyanın koruyucusu olarak gösterme gayreti içinde olmanızı şiddetle eleştiriyorum. İdeallerimiz, emperyalizmin baskıları sonucu bölünen partimiz, hasbelkader çekilmiş fotoğraflarla küçük düşürülemeyecek kadar büyüktür. Tekrar belirtmek isterim ki, siyasi anlayışımızın mensuplarıyla resim çektirmek isteyen pek çok seçmen var. Partimize ait resimlerde gördüğünüz herkesle yakın ilişki içinde değiliz. Kimlerle, hangi mekânda, hangi düğünde, cami çıkışında, konferansta, cenaze namazında resim çektirmiş olduğumuzu bazen biz de unutuyoruz. El insaf... Saçma iddialarınızla siyasi saygınlığımıza, onurumuza, şerefimize gölge düşüreceğinizi sanıyorsanız yanılıyorsunuz. Yağma yok. Ülkücüler, siyasi anlayışımızı destekler gibi görünüp kuyumuzu kazmanıza izin vermeyeceğiz.

Mine Şanlı'nın şahsında size sesleniyorum, sayın televizyoncular, bir kez daha altını çizmek isterim ki, reyting uğruna Tarkan gibilerden oluşan, kolay kazanmak isteyen, paradan başka ufku olmayan, lükse, gösterişe düşkün ucube bir gençlik yarattınız. Evet, bu gençlik sizin eserinizdir. Televizyon dizilerinizle, yarışma programlarınızla çalışmayı, araştırmayı, okumayı değil, kolay kazanmanın yollarını gösterdiniz. Kendiniz de aynı kafada olduğunuzdan bugüne kadar hep leş kargası gibi ölmek üzere olanların tepesinde dolaştınız. Cumhuriyeti yıkan tarikatın, bu tarikatın arkasındaki güçlerin bir numaralı destekçisi oldunuz, oluyorsunuz. Yoksulluğun neden olduğu acılar üzerinden reyting yapıp daha çok kazanmanın yollarını aradınız; mağdurdan yana görünüp daima güçlülerin televizyoncusu oldunuz. İşiniz gücünüz reklam alıp cebinizi doldurma, lüks hayatlarınıza kaynak bulmak oldu. Başarılı da oldunuz. Bugün pek çok genç, dizilerinizde olduğu gibi mafya olup milliyetçilik yapmak istiyor. Bizim milliyetçiliğimiz haram kazanmaya, mazluma, kimsesizlere, hainlik yapmayanlara şiddet uygulanmasına karşıdır... İktidar partisinin yaptığı gibi devlet gücünün mafya anlayışıyla, Atatürk, laiklik, medeni hukuk düşmanlığı yaparak fütursuzca kullanılmasını da kabul edemeyiz.

Şunu da yeri gelmişken belirteyim ki, hakkınız var, parti liderimiz, suç örgütü yöneticisi olarak bilinen, pek çok kişinin ölümünden sorumlu, uyuşturucu, kara

para baronu olarak bilinen eski bir tutukluyu, utanmazca ziyaret etti; hapishanedeki hüccresine kadar ayağına gidip kameralar önünde poz verdi. O tarihten itibaren partimden istifa etmiş bulunuyorum ancak bu, ülkücülükten vazgeçtiğim, görüşlerimi terk ettiğim anlamına gelmez. Partimi, partimin yöneticilerini eleştirirken, ne büyük hainlikler içinde olduklarını dile getirirken, gerçek ülkücülerle vatan hainlerini karıştırmadığının bilinmesini, sizin gibi, ‘ülkücülerin arkasında emperyalizm mi var, neden milliyetçiler tarikatçılarla, dolayısıyla iktidarla, dolayısıyla Amerika'yla iş tutuyor?’ diye sorarak alaycı konuşmadığının bilinmesini isterim. Arkadaşlarımın önemli bir kısmı yeni kurulan partiye geçti. Yeni partide olduğu gibi eskisinde de dostlarım var. Ülkücü hareket, bizden biri gibi görünen ajanlar eliyle evet, ortadan ikiye bölündü. Bölenlerin, siz bunu alaya alıp dalganızı geçseniz bile tekrar etmek isterim ki, emperyalizm olduğu bizce aşikârdır. Millet olarak uyanık olmazsak, böl, parçala, yut yöntemiyle ülkemizi tarumar edecekler. Bu süreçte basın kuruluşlarının da ihanet içinde olduğunu görüyorum. Lütfen, bu yoldan geri dönün, yaptığınız saldırının partimize değil, Türkiye’ye zarar verdiğini aklınızdan çıkarmayın. Ülkücülüğe ihanet ettiğim şeklindeki suçlamayı asla kabul edemem... Nereden bilecek sizin gibiler ülkücülüğün ne olduğunu? İnsanların acıları üzerinden ünlenip zengin olanlar, lüks içinde yaşayanlar, para için her türlü ihaneti yapanlar değil misiniz? Adalet için gazetecilik yaptığınızı söylüyorsunuz, neden bugüne kadar tarikata, iktidara karşı çıkmadınız, Cumhuriyet yıkılırken, adalet sistemi tümünden yok edilirken neredeydiniz? Söyleyeyim mi nerede olduğunuzu? En ileri demokraside, özgürlükler ülkesinde güçlenerek, zenginleşerek, adalet içinde yaşadığımızı iddia ederek, bütün kanallarda film çeviriyordunuz. Tarikatçıları başınıza taç yapıyor, ileride Meclis’i bombalayacak olan darbeci imamlara, katillere, Amerika’nın Müslüman cübbesiyle aramızda dolaşan papazlarına söz söyleyenleri, siyasi eleştiri yapanları vatan haini olarak suçluyordunuz. Şimdi de durmuş, adalet varmış, Cumhuriyet yıkılmamış, savcılar, hakimler zenginlerin, güçlülerin emrine girmemiş gibi yoksul bir aileyi ekranlarda ağlatıp, daha çok reklam almanın çabası içinde program yapıyorsunuz. Bizi de katillerle göstererek gönüllerdeki yerimizi yıkmak istiyorsunuz... Bozkurt uyandı, bunu bilirsiniz. Sokak fedailerini, katilleri, mafya liderlerini, uyuşturucu satıcılarını, Cumhuriyete karşı kullanılan milis güçlerini Bozkurtlarla bir tutamaz, siyasal düşüncelerimizi emperyalizmin destekçisi olarak gösteremezsiniz. Televizyonları denetleme kurulu maalesef ki sizin gibileri desteklerken, Cumhuriyetçi kanalların tümünü cezalandırmaya, para cezalarıyla susturmaya devam ediyor. Şunu unutmayın ki ne yaparsanız yapın Bozkurtları susturamaz, aç köpekleri, leş yiyen sırtlanları Bozkurt olarak gösteremezsiniz.

Türk Gençliği, iktidar partisinin İslam anlayışıyla değil, gerçek İslam'la, sözde demokrasiyle değil, gerçek demokrasiyle, sahte Atatürkçülerle değil, gerçek Atatürkçülerle, tarikat adaletiyle değil, gerçek adaletle, türbanlı köle kadınlarla değil, Anadolu medeniyetinin özgür kadınlarıyla buluşuncaya kadar Bozkurtların ilerlemesi durmayacaktır. Milliyetçileri emperyalistlerin uşağı olarak gören zihniyet önce kendi siyasal amaçlarını tanımalıdır. Bizim yolumuzda, kimsesizlerin yanında olup, mazlumu ezdirmemek, ezenlere karşı mücadele vermek vardır. Türk milletinin, Türk bayraklarının birliğinden korkanlar ismimizi Tarkan Aslan gibi şerefsizlerle yan yana getirerek bize, ideallerimize zarar verebileceklerini sanıyorlar. Küçük beyinleriyle ancak ellerinden bu geliyor... Siz de onlar gibi altın yere düşünce pul olur sanıyorsanız yanıyorsunuz. Bozkurtlar bugüne kadar çok yere düştüler, hiçbir zaman da pul olmadılar, bundan sonra da olmayacaklar. Herkes ayağını denk alsın; bu ülkenin geleceği üzerine hesap yapanlar Bozkurtları görmezden gelmesin. Bizi köpek sananlar, köpek liderliğinde ilerlediğimizi söyleyenler şunu unutmasın ki bozkurtumuz Mustafa Kemal Atatürk'tür, Alparslan'dır, Fatih'tir... Biz kimi takip ettiğimizi çok iyi biliyoruz... Ne yöne gideceğini bilemeyenler sizlersiniz... Bu yüzden yüce Türk Milleti adına uyarıyorum; itlerle bozkurtları yan yana koyup sosyal medyalarda resim diye paylaşmaya kalkmayın... O resimleri, ihanetleri unutmayız ve günü geldiğinde emin olun mutlaka hesabını sorarız. Hem de bunu adaletle yaparız sizin gibi milis güçleriyle değil...

*

Çalıştığı televizyon kanalına reyting yaptırmaktan başka önceliği olmadığı ileri sürülen Mine Şanlı, Nuriye Bakır olayını araştırırken, ilk kez, daha önceki programlarında hiç olmadığı gibi baltayı taşa mı vurdu? Mine Şanlı ilk defa mı devletin içindeki çeteyle karşı karşıya geldi? Öyle görünüyor ki Şanlı'nın peşine düştüğü dosya öncekilere hiç benzemiyor. Şanlı, ilk kez devlet organlarını kullanarak suç işleyen büyük bir örgütle karşı karşıya olabilir. Belki de Şanlı bu yüzden, daha önce hiç olmadığı kadar hızlıca araştırmalarını durdurma, tanıkları ekranda konuşturamama kararı aldı. Çünkü her konuşma, Tarkan Aslan ailesine ait her açıklama, mağdur olduğunu söyleyen, çoğu da yirmili yaşlarındaki her

tanığın itirafı, çetenin elinden kurtulmak isteyenlerin yardım çığlıkları, ‘devlet yok mu, millet sahipsiz mi, savcılar, müfettişler neden susuyor, ilgililer neden görevlerini zamanında yapmıyor, suçlular neden tutuklanmıyor?’ gibi soruları beraberinde getiriyordu. Mine Şanlı sadece Tarkan ailesinin tehdidinden değil, en çokta bu yüzden korkmuş olabilir. Çünkü biliyoruz ki Şanlı, gazeteciliğini daha çok televizyon kanalına reyting kazandırmak için yapıyordu. Evet, bugüne kadar pek çok cinayetin aydınlatılmasında adalete yardımcı oldu ancak ele aldığı konular genellikle yoksullar arasındaki cinayetler, kayıplar, ailesini bulamayanlar, suça itilenler oluyordu. Faili meçhul cinayetlerin tarafları; biri zengin diğeri yoksul olduğunda genellikle Şanlı, böyle olaylardan uzak duruyor; devlet görevlilerini, yani savcı ve hakimleri, milletvekillerini, hatta darp raporu veren doktorları, cinayeti aydınlayabilecek adli tıp görevlilerini kendi yararına olacak şekilde harekete geçirebilen güçlülere bulaşmak istemiyordu. Ne var ki, bu kez havaya sıkılan kurşun ülkenin atar damarlarından birine, suçluların arı kovanına saplandı. Şanlı, Nuriye'nin ölümündeki delilleri işaret ettikçe, Aslan ailesinin kafa karıştıran fotoğrafları sosyal medyalara düştükçe birilerinin fena halde canı sıkılıyor olmalıydı. Bu yüzden Şanlı geri adım attı.

Cinayet şüphelisi Tarkan Aslan’ın ‘arkadaşım, dostum, ortağım’ dediklerinin de kol ve bacaklarına jilette çizik atan, göbeğinden kışına kadar her yerine dövme yaptıran, dövmelerini sergilemek için sosyal medyaya video yükleyen tipler olduğu anlaşılıyor. Böyle bir aile neden ısrarla ülkücü, milliyetçi, tarikatçı görünmek istiyor? Baba Bahri Aslan, önce Nalan Ümit’in, sonra da karısının intiharından, oğlunun cinayetle suçlanmasından hemen sonra, ilkin saray hükümetinin lideriyle sonra da iç işleri bakanıyla çektiği fotoğrafları sosyal medyaya yükleyerek, neden siyaseten güçlü olduğunu, yalnız olmadığını, hükümetin adamları arasında yer aldığını göstermeye çalıştı? Ya, bir zamanlar darbeci imamlarla büyük dostluğu olan adalet bakanının bunca bilinmezlik ortadayken olayı ‘Mine Şanlı terörü’ olarak nitelendirmesine, Tarkan ailesini savunur gibi tavır sergilemesine ne demeli? Aslan ailesinin avukatı tarafından dile getirilen, “Mine Şanlı terörü” tanımlamasının kullanımı ayrıca akla şu soruları getiriyor: Neden adalet bakanı tarafsız değil? Daha önceki Mine Şanlı programlarına söz söylemeyen bakanlık, neden bu olayda sessizliğini koruyamadı? Usta gazeteci olarak ünlenen Mine Şanlı neden birden adı terörle anılan gazeteci oldu? Zamanında tarikatın bir numaralı destekçilerinden olan, beğenmediği savcı ve hakimleri baskı altında tutup sürgüne gönderen adalet bakanı, birdenbire nasıl olduysa, adaletten sorumlu bakan olduğunu hatırlayarak

şunları dile getirdi: “Televizyon programı yapımcıları, gazeteciler, bazen de mağdur aileler kendilerini savcı, hâkim yerine koyuyor ve olmayacak şekilde olayların üzerine gidiyorlar. Bu tür tavırlar yargıya yardımcı değil, aksine zarar veriyor. Ortada önemli bir cinayet var, böylesine önemli konular ortalık yerde, milletin gözü önünde, televizyon kanallarında konuşulmaz. Adalete yardımcı olmak istenirken, aksine suçluların ekmeğine yağ sürülebilir. Bu yüzden gazeteciliğin sınırları, yargı eşiğini geçemez. Olaylar haber metni olarak yazılabilir, haber bültenleriyle halkın bilgilendirilmesinde yarar vardır ancak, “Devlet ilgilenmedi, yargı sustu, aile çaresiz kaldı bize geldi, biz de bu kişileri yayına aldık, dertlerini sorduk, onlar da bize, zorla fuhuş yaptırılan 21 yaşındaki kızlarının işkence edilerek öldürüldüğünü, katilin serbest kaldığını, yargıçların sustuğunu, devletin katilin arkasında olduğunu söyledi,” dersiniz topluma faydanız olmaz zararınız olur. Ne demek devlet katillerin arkasında?... Bu mudur sizin habercilikten anladığınız. Günlerce televizyonda program yapacak ve devlet görevlilerini mafyayla kol kola göstereceksiniz, devlete duyulan güveni sarsacaksınız ve biz susacağız öyle mi?” diye sordu.

Mine Şanlı’nın en çok da bu söz üzerine geri adım attığı konuşuluyor. Pazar günü yayınlanan iktidar medyasına ait gazeteleri eline alanlar, adalet bakanının bu açıklamalarını tümüyle okuyamadılar. Çünkü yandaş gazeteciler, dikkatleri bakanlığın açıklamasından çok, Mine Şanlı’nın gazetecilik yapmadığı, devlete, adalete duyulan güveni sarsmaya çalıştığı üzerine çekmeye çalışıyordu... Halbuki Mine Şanlı’dan gazeteci görünümü altında terörist çıkarmak, farenin aslan olduğunu iddia etmek kadar saçmaydı. Fakat ne gam... Bugüne kadar hiç olmayacak kişiler, terörle ilişkilendirilip ağır hapis cezalarına çarptırılmadılar mı? Bunlardan biri de Şanlı olamaz mıydı? Lakin, şimdilik toplumun dikkati Adalet Şart programına, yani Nuriye’nin serbest bırakılan katiline çevrili olduğundan bir süre beklemeleri, daha sonra da Mine Şanlı ve ekibinin kulağını, bütün gazetecilere ders olsun diye, mutlaka çekmeleri gerekecektir.

Belki siz, tarikatın elindeki, süslü spikerlerle yayın yapan medyayı tanıdığınızdan Adalet Şart programını izlemeye değer bulmuyorsunuzdur. Oysa, konu o kadar önemli ki, mesela bu konuda Meclis’e verilmiş soru önergesi var. Önergenin konusu, evden kaçan, bulunamayan kayıp kızlar. Hükümete verilen soru önergesinde şu sorular yer almakta: Ülke genelinde kayıp kız çocuklarının

sayısı kaçtır? Mine Şanlı'nın bulduğu kayıpları devlet neden bulamamakta, habercilerin dahi çözebildiği cinayetleri devlet neden çözememekte? Türk adaleti, Mine Şanlı kadar katilleri bulma, vicdanları rahatlatma yeteneğine sahip değil midir? On sekiz yaşına geldikten sonra yetiştirme yurtlarında kalmalarına izin verilmeyen kız çocuklarımıza, işsiz olmalarına rağmen neden sahip çıkılmamaktadır? Geliri olmadığı halde devletin büyüttüğü kimsesiz kızlarımızın takibi neden yapılmamaktadır? Bugüne kadar yurtlarda büyüyen, fuhuşa sürüklenen kızlarımızın sayısı kaçtır? Kız çocuklarını kaçırap fuhuşa zorlayan çete neden bulunamamakta, senelerdir bu sorun neden devlet yokmuş gibi çözülememektedir? Özellikle Ege'nin, Doğu Anadolu'nun kimi köylerinde çok sayıda kız çocuğunun kayıp olduğu, parayla her yaştan kadın satıldığı, istenen miktarın başlık parasına benzemeyip, alenen kahvehanelerde, muhtarlıkların bilgisi dahilinde kadın ticareti yapıldığı, yetkililerin duruma sessiz kaldığı, kayıp kadınlar arasında öldürülenler olduğu, polisin bilgisi dahilinde masaj salonu adı altında fuhuş yapıldığı, pek çok görevlinin fuhuştan gelir elde ettiği, özellikle göçmen kamplarında binlerce kadının köle gibi satıldığı, alıcıların bazen fuhuş, bazen de organ mafyası olduğu, kadın satanların arasında babaların, ağabeylerin, kocaların isimlerinin geçtiği yönünde şikayetler gelmektedir; bu konular hakkında bugüne kadar ne yapılmıştır? Mağdur ailelerin 'polis bir şey yapmıyor, kaymakamlar, valiler susuyor' şeklindeki yakınmalarından ne anlamak gerekir? Devletin üzerine düşenleri yapmadığı, kolluk güçlerinin de fuhuş çetesiyle birlikte olduğu şeklindeki suçlamalar doğru mudur? Atanmış rektör istemeyen üniversite öğrencileri ayaklarına kelepçe takılmak suretiyle ev hapsinde tutulurken, Tarkan Aslan gibi bir işkencecinin, uyuşturucu, alkol müptelasının, cinayet şüphelisinin elini kolunu sallayarak ortalıkta dolaşması, önüne geleni tehdit etmesi doğru mudur? Çetelere dokunmayan, masumları, yoksulları, güçsüzleri fare deliğine kadar kovalayan Türk adaletinin bu hale gelmiş olmasından memnun musunuz? Zamanında tutuklanmadığı için hakkındaki suçlamanın tüm delillerini karartmaya, ilgili tanıkları susturmaya çalışan Tarkan Aslan'ın yurt dışına kaçma ihtimali olduğunu düşünüyor musunuz? Suçlanınca kendi ayağıyla gelip yargıya teslim olanlara yurt dışına çıkma yasağı koyduğunuz halde Tarkan Aslan gibi katillere neden aynı yasağı getirmiyorsunuz? Nuriye Bakır'ı öldüren şahıs yarın kaçarsa, evlat acısı içindeki Bakır ailesine nasıl bir açıklama yapmayı uygun görüyorsunuz? Eşini, sevgilisini, nişanlısını, arkadaşını öldürme, yaralama ihtimali olanlara verilmeyen ev hapsi tedbiri, Türkiye'de neden sadece iktidara karşı gelen, ortak özellikleri tarikat düşmanlığı olan öğrencilere uygulanmakta, Tarkan Aslan gibi sapkınlara uygulanmamaktadır?

Yukarıdaki sorulara ek olarak cevaplanmasını istediğimiz diğer sorular şunlardır: Bugüne kadar binlerce soru önergemize, anayasal zorunluluk olduğu halde cevap verilmedi, neden? Bunca hukuksuzluğun nedeni anayasa başta olmak üzere bütün yasaları hiçe sayan, kendi çıkarı olduğunda hukuk devletinden söz eden, başkaları hak aradığında savcılara, hakimlere talimat verip mahkeme sonuçlarını güçlülerin lehine olacak şekilde etkileyen iktidarınız olabilir mi? Yarın, işinize gelmediğinde yok saydığınız yasaların ön gördüğü şekilde zindanı boyladığınızda ne yapacaksınız? Yoksa siz iktidardan hiç düşmeyeceğinizi, ebediyen iktidar kalacağınızı mı sanıyorsunuz?

*

Nuriye Bakır'ın otopsi işleminde vajinal sürüntü örneği ile sağ eldeki tırnak parçasında tespit edilen DNA profilleri üzerinde gerekli mukayese işlemlerinin yapılması için Tarkan Aslan'dan DNA örneği alındı. Yapılan incelemede, Nuriye'nin vajinasında bulunan sperm ve dokuların Tarkan Aslan'a ait olduğu belirlendi. Bu sonuçtan sonra bile Tarkan hakkında yalnızca 'konut dokunulmazlığının ihlali', 'kasten yaralama', 'tehdit ve hakaret' suçlarından bir ay Nuriye'ye yaklaşmama tedbiri uygulanması sosyal medyada tepkilere neden oldu. 30 Haziran'da ise olayın intihar olmayabileceğine dair verilerin yer aldığı otopsi raporu dava dosyasına girdi. Bakır ailesi otopsi sonucuna dayanarak Tarkan Aslan'ı cinayetten sorumlu tutmaya devam ediyor. Otopsi raporunda Nuriye'nin, yer yer morarmış, diz kapakları yerde sürüklenme sonucu soyulmuş, boyun bölgesi ezik, göz çukurları kırılmış olan vücudunda ölmeden önce bir erkekle cinsel ilişki yaşadığına dair bulgular var. Rapora göre Nuriye'nin tırnaklarında deri örnekleri de bulunuyor.

*

Adli Tıp Uzmanı, Tarkan Aslan'ın ifadesinin cinayet ekiplerince değil, uzmanlığı

olmayan polisler tarafından alındığını, soruşturmada sorulmayan birçok soru ve eksik kalan birçok parça olduğunu söyledi. “Tarkan Aslan adındaki şüpheli şahıstan uzunca bir süre, bütün itirazlara rağmen, aile televizyon kanalına çıkıncaya kadar herhangi bir DNA örneği alınmamış, ilgili kişi belki kaçır, belki delilleri karartır, belki kendisini suçlayan tanıklara zarar verir, belki göz dağı vermekten vazgeçip silaha sarılır, ölüme ya da ölümlere yol açar endişesiyle gözaltına alınıp tutuklu yargılanması sağlanmamıştır. Yapılması gerekenler tam yapılmamış, cinayet çözümlemelerinde zorunlu olan pek çok iş eksik bırakılmıştır. Faili bilinmeyen cinayetlerin soruşturma süreçlerini düşündüğümde şu ana kadar yapılan işlerin yeterli olmadığını, mağdur ailenin haklı olarak televizyon kanallarına çıkarak hak aradığını, ilgilileri göreve çağırdığını, ülkeyi yöneten tek adama, bakanlara, milletvekillerine mecbur kaldığı için seslendiğini düşünüyorum,” dedi.

Adli tıp kurumu raporunda Nuriye Bakır'ın asılarak hayatını kaybettiği belirtiliyor. Fakat asılarak gerçekleştirilen bütün ölümlerde boyun bölgesine bağlı kemiklerin, mesela omurilik kırılması gibi durumların, Nuriye'nin otopsisinde görülmemiş olması olayı, intihar olmaktan çıkarıp cinayet haline getiriyor. Buna rağmen, şüphelinin eroin kullanmaktan tutuklanıp, cinayetten, kasten, işkence yaparak ölüme sebep olmaktan, cinayete intihar süsü vermekten tutuklanmaması, elini kolunu sallayarak dolaşması gerçekten vicdanları ağır şekilde kanatmayı, adalete olan güveni tamiri mümkün olmayacak şekilde yaralamayı sürdürüyor.

*

Nuriye Bakır'ın ölümüyle ilgili konuşan, bilmeden ucu iktidara dokunan bir meseleye el attığı için korktuğu öne sürülen kırk yedi yaşındaki ünlü sunucu Mine Şanlı suskunluğunu bozdu. Şanlı, cuma günkü programına başlamadan önce şunları dile getirdi: “Aslında konuşmak istemiyordum ama mecbur bıraktıkları için konuşacağım. Öncelikle şunu söylemek isterim ki, kimseden korkum yok. Korkum olsaydı bugüne kadar aldığım tehditlere boyun eğer, gazeteciliği bırakırdım. Yargı varken sen kim oluyorsun da cinayetleri

aydınlatmaya çalışıyorsun diyenler var. Onlara şunu hatırlatmak isterim, gazetecinin işi bazen savcıların yapması gerekenlerle örtüşebilir. Hatta bazen hukuk insanları görevlerini bir nedenden dolayı tam yapamaz, bu durumda da gazeteciler araştırmalarıyla savcılara destek olurlar. Adaletin uygulanması sadece hakimlere bırakılacak işlerden değildir. Hepimiz adaletin bir parçası olmak durumundayız. Özellikle de gazetecilerin en önemli görevi adaletin herkese eşit uygulanmasını temin etmektir. Millet adına soru sormak da gazetecilerin görevleri arasındadır. Ben burada kimsenin soruşturma görevini elinden almıyorum, kimseye işini öğretmeye çalışmıyorum, kimseyle de yarış halinde değilim. Öyle anlar olur ki mağdurlar bazen çalacak kapı bulamayabilirler. Çalacak kapısı olmayanlar son çare olarak bize baş vuruyorlar, bizler de konuyu incelemeye başlayınca haliyle devletin pek çok organı neler olduğunu yeniden gözden geçirmek zorunda kalıyor. Sadece gazetecilik görevimi yapayım isterken öyle şeylerle suçlanıyorum ki, inanılır gibi değil... İktidarın adamı olduğumu söyleyenlere gerçekten ne diyeceğimi bilemiyorum. Reytingden, paradan başka bir şey düşünmediğimi söyleyenleri mi ararsınız, etliye sütlüye karışmak istemeyen korkağın teki olduğumu mu... Gerçekten bu ülkede kimseye yaranılmıyor. Evet ben, Cumhuriyet, adalet yıkıldığı, hakimler, savcılar saray hükümetinin baskısı altında inim inim inlediği halde Cumhuriyet, adalet, bağımsız yargı varmış gibi davranarak faili bilinmeyen cinayetlerin soruşturmasını yürüterek, demokrasi tiyatrosu çeviriyorum. Evet ben, Cumhuriyet yıkılırken, adalet tümünden tarikatın eline geçmişken iğneyle kuyu kazarak Nuriye Bakır gibilerin hakkını arıyorum. Evet ben, satılmışım, lükse, gösterişe düşkünüm, ne yapıyorsam para için yapıyorum, izlenme rekorları kırmaya çalışan maymunun tekiyim. Evet ben, yoksulların derdini ekranlara taşıyarak etliye sütlüye karışmıyorum. Evet ben, başkalarının acılarını bütün iletişim ağlarına, dünyanın öbür ucuna taşıyarak mağdurları, ağlayanları, evlat acısıyla inleyenleri gülünç hale düşürüyorum. Evet ben, gözler önünde yürüttüğüm soruşturmalarım, ekranlara, bütün iletişim ağlarına taşıdığım sapkınlıklarla ne kadar ucube, yasa dışı, demokrasiden uzak bir ülke olduğumuzu tüm dünyaya göstermiş oluyorum. Evet ben, güçlülerden korkuyorum, yanında yöresinde, sağında solunda güçlülerin yer almadığı davaların peşinden koşuyorum. Evet ben, ayrıldığı kocasının hedefindeki zavallı kadını, kendi sorunlarını çözmeden başkalarının sorunlarını çözmeye çalışıyorum. Evet ben, ayrıldığım adamın, çocuğumun babasının yazdığı 'Yatağımdaki Şeytan' adlı, güya beni anlatan kitapla mücadele ediyorum, kişisel haklarımı ihlal eden bu kitap nedeniyle tazminat almaya çalışıyorum...

Ya siz? Siz ne yapıyorsunuz? Siz insan değil misiniz? Çok mu cesursunuz? ‘Tarikat’, ‘emperyalizmin uşakları hain imamlar’ dediğiniz hükümet sadece beni mi korkutuyor? Sadece ben mi gerçekleri söylemekten çekiniyorum? Daha ne kadar gerçeğin peşinde olabilirim? Sosyal medyada fişlenmemek için ‘beğen’ butonuna bile basamayanlar, söz konusu kişi ben olduğumda, maşallah mangalda kül bırakmıyorlar... Utanmasalar katillerin iktidarına sunuculuk yaptığımı söyleyecekler. Gerçi az mı dediler? Darbeci katil imamlardan, Cumhuriyet düşmanlarından yana olduğumu, kime hizmet ettiğimi bilmediğimi, üç kuruş için vitrin süsü olup gazetecilik yaptığımı, arabesk kültüre mensup olan yoksullarla, onların acılarıyla eğlendiğimi, ‘maymuna bak’ misali tuhaf olayları toplayıp toplumu uyuttuğumu, gerçekleri çarpıtarak dikkatleri başka yöne çektiğimi az mı söylediler?

Her neyse arkadaşlar, bunlar önemli değil. İşimi gücümü bırakıp kendini bilmezlere dava açacak değilim. Bugüne kadar sosyal medyada hakkımda ne dedilerse gülüp geçtim. Bundan sonra da gülüp geçerim fakat şunu merak ediyorum... Vicdanlara ne oldu? Gerçek açıkça ortadayken neden her kafadan farklı ses geliyor, neden gerçeğin etrafında kenetlenme olmuyor? Nuriye Bakır olayında mesela herkes benzer şeyleri anlattı. Bizde oturup izledik. Bildiklerini, tanıdığı olduğu olayları kimi arkasını dönerek anlattı, kimi yüzünün görünmesini istemedi, kimi sadece telefonla bağlanarak söyleyeceklerini dile getirdi. Ben asıl neye üzülüyorum biliyor musunuz? Tanıklar var ya, internette silahlı, hem de ağır silahlarla fotoğraf paylaşan şüpheli Tarkan Aslan ve ailesi hakkında konuşurken inanın çok korkuyorlardı. Devlet varken adalet arayanlar neden suçlulardan korkar? Bu kadar mı zavallı bir ülke haline geldik? İnsanımız sahipsiz oldukları inancı içinde yaşarken bir taraftan da adalet yerini bulsun diye gerçeği söylemekten çekinmiyorlar; korksalar bile bildiklerini anlatmak niyetindeler. Halkın bu tutumu, geleceğe olan inancımı artırıyor. Bir taraftan da soruyorum, böyle bir halkımız varken savcılar, hakimler, kolluk güçleri neden görevlerini korkusuzca yerine getiremez? Kimden korkuluyor? İnanım ben de bu soruların cevabını bilmiyorum. Devletin içinde hangi tarikat, çete, suç örgütü, mafya varsa emin olun gerçeğe ulaşmamızı bunlar engelliyor. Evet ben, halkımızın oyuyla seçilen saray hükümetini suçlamıyorum. Evet ben, tek adam rejimini eleştirmiyorum. Bütün bunlar, bu değişiklikler halkın isteğiyle oldu; halkımız sandığa gitti ve anayasayı tümünden değiştirerek başkanlık sistemine evet oyu verdi. Madem demokrasi var, madem halkın dediği olacak o halde sandık sonuçlarını kabul etmek zorundayız. Neymiş efendim oylar çalınıyormuş...

Neymiş efendim, sandıklara sahip çıkılmıyormuş... Neymiş efendim, halkın değil, Atatürk'ün öldüğü günden bugüne daima emperyalizmin dediği oluyormuş, emperyalizmin istekleri halkın talebi olarak ele alınıyormuş... O kadarını bilemeyeceğim... O zaman muhalefet partileri ne güne dörüyor? Oylar çalınıyorsa, sürekli emperyalizmin dediği oluyorsa, Amerika'nın ölkemizdeki ve Ortadoğu'daki bütün planları tıkr tıkr işliyorsaa, o zaman partiler bir araya gelsin, emperyalizme dur desinler. Birlik olup geleceğimizi çaldırmasınlar... Bundan daha önemli işleri mi var? Hepsi bunun için maaş almıyor mu? Milletten aldıkları maaşlarla lüks içinde yaşayanlar, üç beş maaşa maaş demeyenler, yağmacı şirketlerin emrine girenler, günah keçisi, sömürölmemizin suçlusu olarak Amerika'yı göstermiyorlar mı inanın çıldırıyorum. Bu kadar iki yüzlölük, ihanet, millet düşmanlığı olabilir mi? Şunu önemle belirtmek isterim ki, yanlış dur diyemeyenlerde suçta ortaktır. Neyse... Konumuz bu değil... Halkın oyuyla iktidara gelenlere asla vatan haini demem, diyemem. Ama şunu biliyorum, zaman zaman saray sahipleri de devletin içinde farklı tarikatlar olduğunu dile getiriyorlar. Nedense bir türlü bu tarikat illetinden kurtulamadık; tarikat illetine bir de mafya illeti karıştı. Ülkeyi yönetenler bu yapılarla mücadele ettiklerini belirtiyorlar. Bu durumda sadece kendilerine başarılar dileyebilirim.

Bu kısa açıklamadan sonra şunu da söylemeden geçemeyeceğim. Nuriye Bakır olayında bütün tanıklar benzer şeyleri anlattı. Anlatılanlar nasıl değeriendirilecek, eldeki verilerle hangi hukuki sonuçlar doğacak orasını bilmiyorum fakat, şu ana kadar susan, üç maymunu oynayan savcılarımıza, hakimlerimize güvenmek istiyorum. Bunu o kadar çok istiyorum ki, milletimiz adına hakkımız olanı, maaşını ödediğimiz, babasının hayrına bedava çalışmayan yetkililere güvenmeyi çok istiyorum. Günlerden beri ekranlara kilitlenen milletimiz, katillerin, suçluların nasıl ceza aldığını görmek istiyor. Gazeteci olarak bu süreçte elimden ne geliyorsa yaptım. Yapmadım mı arkadaşlar? Hangi soruları sormadım, kime seslenmedim, hangi tanıkların konuşmasına mâni oldum? Programdaki her konuşmanın, tanık açıklamalarının dava dosyasına girmesini sağlamak bana bağlı değil. Aslında, halkın huzurunda konuştuğumuz her konu, davanın adaletlice görölmesini sağlayacak türden bilgileri içermektedir. Ben olsam, yazılı bir şey istemem, Adalet Şart programının Nuriye Bakır olayıyla ilgili kayıtlarını dava dosyasına kor incelerim. Sanki benden istenen şey tanıkların ne dediğini yazıp savcılığa götürmem. Eskiden olduğu gibi önüme daktilo alıp ifade mi yazayım? Savcılıkların araştırması gereken konuları şu ana kadar ben araştırdım. Pek çok tanık savcıya değil, ilk kez bana, bir nevi

milletimize açıklama yapıyor. Halka diyoruz ki, böyle bir olay oldu ve bu olayın soruşturmasını yürütmesi gerekenler sorumluluklarını gereği gibi yapmıyorlar. Emin olun ne konuşuyorsak hepsi kayıt ediliyor... Ayrıca internette yayınlanıyor. Neden savcılarımız bu kayıtları incelemez? Gerçekten kâbus gibi çok tuhaf günlerden geçiyoruz. İlgili kişiler bu kayıtlardan yararlanmıyorsa yapabileceğim bir şey yok. Kimseye akıl verecek, hukuk öğretecek konumda değilim. Sadece ekip olarak adalete yardımcı olmak için çalışıyoruz. Eleştirenimiz, beğenmeyenimiz çok olsa da bir o kadar, hatta ondan da fazla Allah sizden razı olsun diyenlerimiz var. Nuriye Bakır'ın ailesi de bunlardan biri. Defalarca, kızlarına yapılan haksızlığın kapatılmak istendiğini, üzerinde durulmayan olayların ancak bizim sayemizde gündeme taşındığını, Nuriye Bakır cinayetinin, salgına bağlı ölümlerin yaşandığı bu korona virüs günlerinde bile ülkenin önemli tartışma konularından biri haline geldiğini kendileri söylediler, siz de duydunuz. Bizi de en çok bu mutlu etti. Demek ki biz olmasak, yargıyı elinde bulunduranlar olayı 'intihar' deyip kapatacaktı. Aile bize gelip tanıklar ortaya çıkınca işin rengi değişti. Hani bize tarikat kanalsınız diyen bir çevre var ya, onlara şunu hatırlatmak isterim; ülkenin bu karanlık günlerinde aydınlığa açılan küçük bir pencere olduk. Sanmayın ki bu pencere yanlışlıkla açıldı, hayır, birlikte çalıştığım arkadaşlarımdan hiçbiri penceresiz yaşamak istemiyor. Kim karanlıkta kalmayı arzu eder ki... Korkuluyor mu, elbette korkuluyor. Çünkü biliyoruz ki, devlet temiz değil, iktidardakilerin de söylediği gibi suçluları, hainleri para karşılığında aklayan bir çete var ve bu çete aramızda; devletin içinde. Bu çete istiyor ki, konuşmaları eski yöntemlerle kâğıda aktarayım. Onlar işi yokuşa sürerken ben peşlerinden koşayım. Neymiş efendim deliller yetersizmiş. Nasıl yetersiz anlamadım ki, ses var, görüntü var, canlı tanık var. Suçluları tutuklu yargılamak için başka ne gerekiyor bilmiyorum ki... Yüzsüzlük olur da bu kadar mı olur?

Bir de suçlanmaz mıyım... Dün gördüm ve çok üzüldüm... 'Mine Şanlı korktu mu, çekindi mi?' diyorlar. Arkadaşlar bakın her zaman söylüyorum; yapabileceğim ne kaldı? Benim yapabileceğim daha ne kaldı? Söyleyin yapayım. Bu kadar daha şahit bulamam ki. Onlarca kişi konuştuğundan olayla ilgili kamuoyunda, poliste ve savcıda şöyle ya da böyle bir kanaat oluştu bence... Bir nevi davanın televizyon kanalındaki jürisi olduk. Kim ne derse desin ben adalete güveniyorum. Mesela Ergenekon, Balyoz davalarını hatırlayın arkadaşlar. O zaman da yargıya güven kalmadığı konuşuluyordu. Ne oldu, o hakimlerin, savcılarının, hukuk insanlarının hepsi ya kaçtı ya hapse atıldı. Adalet yerini buldu

mu, kısmen de olsa buldu? Suçluların bir kısmı devletin değişik kurumlarında çöreklenmeyi sürdürse de, ateş bacayı sardı mı sardı? Bence adaletin, er ya da geç kendini gerçekleştirme gibi bir özelliği var. Mutlaka ama mutlaka adalet yerini bulur. Nuriye Bakır olayında da aynısı olacak, buna inanıyoruz değil mi, inanalım! Olaya böyle bakmazsak yanlış yapar, keskin sirke gibi kendimize zarar veririz.

Hakimlere, savcılara, saray hükümetine, bizi izleyen herkese güvenmek zorundayım başka güvenebileceğim bir mecra yok. Ben de bilmek istiyorum, bunun haricinde ne yapabiliriz? Yargı tümünden çetelerin eline geçtiyse ne yapabiliriz? Ama sanmam... Türk yargısı kolayca teslim alınamaz. Ülkemiz işkal olsa da kime adalet duygumuzu yok edemez. Aksi taktirde insanlığımızı kaybederiz. Bu yüzden de adalete güvenmekten tarafım. Kim ne derse desin, tek silahımız adalet olmalı. Hukuk insanlarının bir kısmı çeteler için çalışmıyor mu, çalışıyor. Bunu da vicdanı olan herkes görüyor ancak, kim güçlü dersiniz, ‘adaleti savunanlar güçlüdür’ derim. Boşuna ‘Adalet Şart’ demiyoruz.

Senelerdir Adalet Şart başlığı altında pek çok konuyu; bulunamayan çocukları, kadınları, çözülemeyen cinayetleri ele aldık. Yarım bıraktığımız bir şey olduğunda, yeni tanık varsa, ‘dükkân kapalı’ demiyor, stüdyoya davet edip meseleyi aydınlatmayı sürdürüyoruz. Nalan Ümit olayı da bu şekilde devam edecek; çözemedik, baskı gördük bıraktık sanmayın. Bazen meseleyi dinlendirmek gerekebilir. Siz dinlenirken doğal adalet çalışmasına devam eder. Şu ana kadar konuştuklarımızı savcılar nasıl ele alacaklar bilmiyorum. Bilgi namına ne varsa hepsini programda, en küçük detayı atlamadan dile getirmeye çalıştım. Benden bu kadar. Millet arkamda olduğu sürece güçlüyüm. Emin olun siz olduğunuz için hapiste ya da işsiz gazeteciler arasında değilim. Bunu da açıkça belirtmek isterim. Adalet susayanların desteğiyle bugüne kadar rahatça program yapabildim. Aslında konuşmam, pişmiş aşı su katar gibi program yapmam istenmiyordu. Suçluları kovalamayayım, adaletin yolunu aydınlatmayayım diye o kadar çok tehdit aldım ki bugüne kadar, anlatsam bu kadarına da pes dersiniz. Çocuğumla, ailemle tehdit edildim. Bu yüzden kızımı, yakınlarımı kesinlikle medyanın karşısına çıkarmadım, çıkarmayacağım. Program yapmadığım zamanlar nerelerde gezdiğimi, nasıl eğlendiğimi merak edenler oluyor. Merak etmeyin, benim gibiler rahat gezemez, sürekli tehdit

aldığımdan evden çıkamıyorum. Ne olur ne olmaz... Lise çağında kızım var... Onu okutup, kimseye muhtaç olmayan güçlü bir kadın olduğunu görmek istiyorum. Bugüne kadar devletin korumasıyla değil, kendi güvenliğini kendim sağladım, kızım için de maaşlı koruma tuttum... İnanın çok kazanmıyorum. Ne kazanıyorsam yarısını korumalara harcıyorum... Ne yapayım? Nasıl bir ülkede yaşadığımız bilinsin diye anlatıyorum bunları.

Evet zor bir program bu... Kanlı olduğunu söyleyenler de var ki, haklılar... Bugüne kadar, karakol polisiymişim gibi pek çok cinayetin tanığı oldum. Tanıklığa gelip, programdan ayrılırken, kapı önünde vurulanlar, ölenler, erkek şiddetinin en ağırına, en vicdansızına maruz kalanlar oldu... ‘İnsanlar birbirini vuruyor, asıyor, kaçırıyor, böyle program mı olur?’ diyenlere şunu demek isterim. Evet, kanlı bir programın sunuculuğunu yapıyorum, fakat şunu unutmayın; adalet olmadığı için, son çare olarak insanlar bu programa geliyor. Bu kapıyı da mı kapatalım? Her suç, güçlülerin kazandığı her dava kapkara örtülerin altında ebediyen kapalı mı kalsın? Bugüne kadar ne izlediyseniz şunu unutmayın ki, nasıl bir ülkede yaşadığımızın manzarasıydı. Her şeyi açıklamadık ama ne olup bittiğini ortaya koyarak kendi yorumunuzu yapmanızı sağladık.

Doğrunun peşinde koşanlar çoğunlukta olduğu müddetçe, yargıçlar harekete geçsin ya da geçmesin adaletin tecelli edeceğine inanıyorum. Nuriye Bakır olayının da diğerlerinden farkı yok. Haksızlıklar karşısında susamayız. Nuriye'nin babası Hüseyin Bakır bir gün bana dedi ki, “Mine Hanım, bunların arkasında devlet var değil mi? Devleti ele geçiren, kızlarımızı satan, evlatlarımızı uyuşturucuya alıştıranlar var. Terörün siyasi ayağıyla karşılaştık değil mi? Ne olur söyleyin, bu çeteyi baş edebilecek miyiz? Cumhuriyetimiz, demokrasimiz yıkılmış olsa da hâlâ vicdanlı savcılarımız olduğuna öyle yürekten inanıyorum ki... Sayenizde inancım artıyor. Sizin sayenizde ‘adaletimiz süt gibi temiz, kimse bizi yıkamaz, adalet olduğu sürece susmayız, korkmayız,’ diyorum, ne tekim susturamadılar değil mi? Bütün kapılar kapanınca Allah sizi karşımıza çıkardı. Kimsenin gücü Allahın kapılarını kapamaya yetmez. Allah sizden razı olsun Mine Hanım...” Öyle içten, samimi konuşuyordu ki Hüseyin Bey... Şunu demek istiyorum, kimilerinin ‘reyting amaçlı program’ diyerek hor gördüğü Adalet Şart isimli programımız inanın bana, umutsuzların, aradığı adaleti, insanlığı, halden anlayanı bulamadığından ölmek isteyenlerin tutunabildiği tek

dal oldu. Daha önce ben de, devlet içinde devlet olduğuna inanmayanlardım. Daha doğrusu bunu açıkça dile getiremiyordum... Suçluları, hem de en büyük suçluları, darbecileri, para karşılığında aklayan yargı çetesinin varlığını milletvekilleri, hem de hükümetin adamları dile getirdikten sonra her şey netlik kazandı. Daha önce böyle şeylerin söylenti olduğu dile getiriliyordu. Zamanla görüldü ki, parası olanlar aklanırken, adamı, siyasi çevresi olmayan yoksullar zindanlarda ölüme terk ediliyor. Beni adaletin yerine koyup başına taç yapan, acılı baba Hüseyin Bey'e şunları diyebilmeyi çok isterdim: 'Bak ağabey, ben savcı ya da hâkim değilim... Çete var diyorsun ya, boş ver, bana sorarsan yargı çetesi diye bir çete yok, kızını öldürenlerin arkasında inan ki mafya yer almıyor. Hayır, hayır ben buna inanmıyorum. Hükümetimiz süt gibi temizdir. Sen de diyorsun ya, devletimiz güçlüdür, mafyayla, çetelerle, teröristlerle iş tutan devlet görevlisi olmaz... İnan ki olmaz...' O halde diyeceksiniz ki şüpheli Tarkan Aslan neden tutuklu yargılanmıyor? Galiba en büyük karışıklık olayın çok boyutlu seyretmesi. Nuriye Bakır'ın şüpheli ölümüyle, dayak, işkence, genç kızları fuhuşa sürükleme, uyuşturucu kullanma, sosyal medya yoluyla suç işleme, işkence görüntülerini yayınlama, delilleri karartma, tanıkları ölümle tehdit etme, kimsesiz kızları, on sekiz yaşını dolduran sahipsizleri mafyanın kucağına itme, kadın ticareti, pavyon mafyası gibi konular gördüğüm kadarıyla birleştirilmiyor, her biri ayrı ele alınıyor. Oysa dava dosyalarını birleştirmek lazım. Umarım en kısa zamanda bunu yaparlar. Bir yıl oldu neden yapılmadı diye soruyorsunuz ya, inanın bilmiyorum. Bence yanlış yapılıyor. Nuriye Bakır olayındaki bu dosyaların mutlaka birleştirilmesi gerekir. Mesela Tarkan Aslan'ın kaçma ihtimali yok mu, var. Hem de her an kaçabilir. İnternette fotoğrafını paylaştığı paralar, silahlar kuşkusuz kendine ait olmalı. Bu paralarla başka ülkeye gidip mesela Türk mafyasının Almanya'daki ayaklarından biri olabilir... Bütün bu süreçte bir de şuna hayret ediyorum. Aslında Nuriye Bakır olayı, iktidar devirecek kadar güçlü bir olay, fakat görüyorum ki yaprak kımıldamıyor. Kuşkusuz, salgın hastalık da eylem yapılmasına izin vermiyor. Salgın olmasaydı durum ne olurdu onu da tahmin edemiyorum. Bence sokağa çıkılmalı ve adalet sağlanıncaya kadar kimse evine dönmemeliydi fakat bu da olmadı. Maalesef bu günlerde hak arama eylemlerinin tümü askıya alındı, bu da çetelerin çok hoşuna gidiyor olmalı...

Borçlandırılarak pavyonlarda zorla çalıştırıldığı iddia edilen 21 yaşındaki Nuriye Bakır'ın intiharıyla ilgili soruşturma devam ediyor. Pavyoncular arasında Nalan Ümit olarak bilinen Bakır'ın ölümünden sonra gözaltına alındıktan sonra serbest bırakılan Tarkan Aslan'ın annesi Nimet Aslan'ın, silahla başından vurulmuş halde dağlık alanda ölü bulunmasının ardından akıllara gelen sorulardan biri de şu oldu: Nimet Aslan'a ait olduğu söylenen intihar mektubu, psikopat olduğu apaçık belli olan oğlu tarafından zorla yazdırılmış olabilir mi?

*

Nimet Aslan, kendisine ait olduğu iddia edilen intihar mektubunda, Mine Şanlı'nın iftirası yüzünden intihar ettiğini dile getiriyor. Suçlamayı kabul etmeyen Şanlı, sosyal medya hesabından şu açıklamayı yaptı: “Aslında şunu merak ediyorum... Nuriye Bakır neden geride intihar mektubu bırakmadı da Tarkan'ın annesi bıraktı? Neden Bakır, ölümünden kimseyi sorumlu tutmadan 21 yaşında hayata veda etti? Uzmanlara soruyorum, böyle bir intihar; cana kıyılarak dile getirilen isyan mümkün mü? 21 yaşında onca işkenceden sonra intihar edeceksiniz ve kimseyi suçlamadan, size bu eziyetleri yapanların kim olduğunu söylemeden çekip gideceksiniz... İnsanın aklı almıyor. Şu ana kadar onlarca tanık dinledik, tanıkların hemen hepsi Nuriye'nin hayat dolu olduğunu asla intihar edecek yapıda biri olmadığını söylüyor. Pandemi nedeniyle pavyonların kapalı olduğu şu günlerde Nuriye'yi tanıyanlar onun geleceğe dair umutları olduğunu, yarım bıraktığı, liseden sonra devam etmediği eğitimini sürdürmeye karar verdiğini, dershaneye gitmek istediğini dile getiriyorlar. Böyle biri neden intihar etsin? İntihar edecekse neden işkence edip pavyonda çalıştırıp parasını yiyen, ‘sözümde çıkarsan aileni katlederim’ diyen katilini ifşaa etmeden çekip gitsin? Bakın Nimet Aslan'a, güya kendisini suçlamışım, güya ‘devletin koruması altındaki kız çocuklarını satıyorsun’ demişim gibi hemen tabancayla kendini vuruyor. Ben kimseyi suçlamıyorum, sadece programa katılanları dinliyorum ve vicdanların, memleketin olanı biteni duymasına, anlamasına yardımcı olmaya çalışıyorum. Bazı katılımcılar diyor ki, ‘Biz yuvada büyümüş kız çocuklarıyız, Nimet Aslan'da bize annelik yapardı. O kadar çok annelik yapardı ki, 18 yaşına girince evsiz kalmayalım diye bize ev açardı. Sonra da bizi aç kurtların önüne yem olarak atardı,’ diyorlar. Ben demiyorum. Buna rağmen anne Aslan, beni suçlayan intihar mektubunu yazdıktan sonra ölüme koşuyor. Bu

da anlaşılır şey değil. 21 yaşındaki çocuk pavyonlarda dayak yiyor, ağzına silah dayanıyor, borçlandırılıyor, ne kadar çalışsa, bedenini satsa da borçlarını bitiremiyor, kazandıklarını işkencecisine vermek zorunda kalıyor, bütün vücudu çürük içinde kalıncaya kadar dayak yiyor, bu yüzden her şeyden erken yaşta bıkip ölmek istiyor, devlete anlattıklarından sonuç alamıyor, son çare olarak kendini asıyor da, geride, ‘bu hale gelmemin sorumlusu şunlardır’ diyen bir mektup bırakmıyor, kara toprak oluyor. Benim değil, dikkatinizi çekerim, başkalarının suçladığı anne Aslan, o kadar alıngan ki, yargılanmayı bile beklemeden, ifadeye çağrılmasına iki gün kala, ormanlık bir alanda, yürünerek gidilemeyecek bir uzaklıkta, market poşeti elinde, ağzında maske varken kendini vuruyor. Bu da ilginç bir durum...

Şu da tuhaf değil mi? Duyuyorum ki Tarkan Aslan stüdyoyu basacak önce beni, sonra da programa emeği geçen herkesi kameralar önünde katledecekmiş. İçeriye silahıyla gizlice nasıl girebileceğini araştırıyormuş. Hadi gel... Allah seni bir kez daha yanıltır da inşallah gelirsin. İşkence yaptığında, uyuşturucu kullandığında, yaptıklarını, hakaretlerini yayınladığında da Allah seni yanıltmıştı. Umarım yine yanılırsın. Umarım yanılır da elinde silah olduğu halde stüdyoya girersin. Hadi gel, ne kadar yüreğin varmış görelim. 21 yaşındaki kızı satmayı, kazandıklarını elinden almayı biliyorsun ya, kadın dövüyor, savunmasız kızların ağzına silah dayıyorsun, pezevenk unvanıyla pavyon çevrelerinde dolaşıyorsun, horuz gibi çöplüklerde geziyorsun ya, yürekli mi sanıyorsun kendini? Neyle övünç duyuyorsun? Pezevenklikten kazandığın paralarla fotoğraf çektiriyorsun, sosyal medyalarda lüks otomobillerin içinde gösteriş yapıyorsun ya... Ne kadar iyi pezevenk olduğunu mu kanıtlamaya çalışıyorsun? Şunu bil ki bu millet pezevenklere, sevgilisini, karısını, kızını satanlara asla güvenmez. Ne kadar paran olursa olsun ne kadar lüks içinde yaşarsan yaşa, nişanlım dediğin kadını pavyonlara götürüp satıyorsun ya, pul kadar değerlin olmaz. Sen de biliyorsun bunu. Kızı hem satıyorsun, para getir diye başkalarının yatağına gönderiyorsun, hem de kısa giyiniyor, evin içinde şortla geziyor diye dayak atıyorsun. Bak aslanım... Sağlıklı değilsin, hastasın... Hapse gireceksin de acaba orda rahat duracak mısın? Herkes Nalan gibi sessiz, ürkek, korkak değildir. Öylelerine denk gelirsin ki, dünyanın kaç bucak olduğunu gösterirler sana. 22 yaşında her şeyi bildiğini sanıyorsan yanılıyorsun. Girdiğin alemini de iyi tanımamışsın. Boş teneke gibi tıngırdarken aslında ne kadar yüreksiz olduğunun farkındasın. Farkındasın ama o kalitesiz, adammış gibi hissetmene neden olan damar yakanı bırakmıyor. Belki de öldürdükçe, işkence yaptıkça değerinin

artacağını sanıyorsun. Sana da ancak bu yakışır. Dinle bak! Bir kez daha söylüyorum. Öyle kadınlar vardır ki, senin gibileri cebinden çıkarır bozuk para gibi harcarlar. Her gördüğünü, tehdit yağdırıp gözdağı verdiğini Nuriye mi sanıyorsun? Herkesin eline vurup ekmeğini yiyemezsin. Nuriye'ye yaptığını bir daha başkalarına zor yaparsın. Neyse... Kafamı bozma da durma gel. Biz buradayız. Bekliyoruz... Silahla mı gelirsın, tankla mı gelirsın, atom bombası mı kullanırsın orasını sen bilirsin. Sadece şunu unutma, geleceğin varsa göreceğin de var. Neyse...

Konumuza dönelim... İntihara sürüklediğim suçlamasını asla kabul etmiyorum. Şunu belirtmek isterim ki, daha önce de dile getirdiğim gibi pek çok bürokratla fotoğrafı olan, sosyal medyada devlet büyükleriyle, tarikatçılarla, imam olarak bilinen akademisyenlerle, paramiliter güçlerle çektiirdikleri fotoğrafları paylaşmayı seven Aslan ailesinin suçlamasını asla kabul etmiyorum. Gazeteci soru sorar, gazeteci olayları anlamak, anlatmak, kamuoyunu bilgilendirmek için araştırma yapar. Her araştırma yapıldığında taraflar intihar edecek olursa yazmaktan, konuşmaktan, bilgi aktarmaktan, doğruların takipçisi olmaktan vazgeçmek gerekir. Ne demek canım, 'soru sordunuz o da intihar etti, senin yüzünden oldu, katili sensin!' şeklinde suçlama mı olur? Kesinlikle kabul etmiyorum, kesinlikle suçlanması gerekenin ben olmadığımı kamuoyunun bilmesi gerekir. Aslında söz konusu intihar, Nuriye Bakır olayını büyüterek, arka planda çok daha kötü şeylerin olduğu gerçeğini bir kez daha su yüzüne çıkardı. Savcılara işini öğretecek değilim ama her şey o kadar açık ki... Derhal, Nimet Aslan'ın nasıl öldüğünün araştırılması gerekmekte. Umarım bu olayı da intihar deyip geçiştirmezler.

*

Devlet hastanelerinin birinde çalıştığı için isminin gizli tutulmasını isteyen, Aslan ailesi ve bu aile etrafındaki paramiliter güçlerden korktuğunu özellikle dile getiren psikolojik danışmanlardan biri, Tarkan Aslan olayı üzerine şunları dile getirdi: "Olayları herkes gibi internetten takip ediyorum. 22 yaşında bir genç nasıl bu kadar vicdansız olabilir, elli yaşındaki suçlular gibi kadın ticaretine

bulaşabilir, suç örgütleriyle yatıp kalkar, kendine ve başkalarına işkence yapar, silahlarla, kara parayla, lüks otomobillerle fotoğraf çektirir, işkence görüntüleri yayınlar diye soruyorsunuz ya, önce buradan başlamak istiyorum... Karamsarlık yaratmak istemem ama, Tarkan Aslan çok özel, az görünen, binde bir örneklerden biri değil. Bana sorarsanız, bilimsel, laik eğitimden vazgeçildiğinden bu tarafa, yani son yirmi yıl içinde Tarkan gibi pek çok suçlu, suç işlemeye eğilimli öğrenci lise ve üniversitelerden mezun olarak aramıza karıştılar. Bildiğim kadarıyla, bunca suça rağmen neden tutuklu yargılanmadığı bilinmeyen şahıs, herhalde lise mezunu, diplomasını aldı mı orasını bilemem ama kendisini üniversite mezunu olarak gösteriyor ve sosyal medyalarından profiline hukuk fakültesinden mezun olduğunu yazıyor. Bir kere yaşı küçük, henüz üniversiteyi tamamlayacak yaşta değil. Olsa olsa üniversiteye yeni başlamış olabilirdi. Buna rağmen üniversite mezunu gibi görünmekten hoşlanıyor... Neden? Silahla fotoğraf çektirmeyi de seviyor. Masada, çantalar içinde duran paralar önünde fotoğrafları var. Niye? Neden bunların bilinmesini istiyor? Suçlu olup neden yaptıklarıyla övünç duyuyor. İşkence yapıp neden yayınlıyor? Normal davranmadığı kesin fakat, bu gibi örnekleri çokça görmeye başladık. Suçlular artık, yaptıklarından utanç duymuyor, aksine suçlarının duyulmasını, görünmesini istiyorlar.

İzlediğim kadar Mine Şanlı, ülkeyi çok iyi tanıyor, nasıl, kimler tarafından yönetildiğimizi de çok iyi biliyor fakat bazı şeyleri ifade ederken çekiniyor, pek çok şeyi söylüyor, tarikatı devletten ayrı tutarak, ne kadar suç varsa hepsini tarikatın üzerine yıkıyor fakat doğrudan devleti yönetenleri suçlamıyor? Mesela şunu sormuyor, devletin içinde tarikat varsa, suçlusu kim? Her dediği kanun sayılan Saray'a, Meclis'e, hükümete rağmen tarikat, devlet olmuştusa suçlusu her halde ülkeyi yönetenlerdir? Ya da tarikatla, ülkeyi yönetenleri aynı kefeye koymak gerekir. Dünyanın bildiği gerçeği gizlemeyelim, gerçek şu ki, suç örgütleri tarafından yönetiliyoruz.

Bu durumda, senelerdir çözilemeyen kadın cinayetleri sorununun psikolojiyi ilgilendiren boyutu var mı? Her şey bu kadar kötüyken yetişen kuşakları nasıl ruhsal anlamda sağlıklı kılarız? Eğitim bu kadar kötüyken, din eğitimi, daha doğrusu Taliban kafasıyla yapılan eğitimler, bilimsel eğitimin yerini almışken, pek çok resmi ve özel okul tarikatın eline geçmişken, Suriye'den,

Afganistan'dan sürekli göç alırken, Ortadoğu kökenli on milyondan fazla göçmen, kimi hapisane kaçkını, pek çoğu terör örgütü üyesi, suçlu, vatan haini, sivillerin arasına karışıp patlamaya hazır bomba gibi aramızda dolaşırken, suç çeteleri belediye başkanlarıyla, milletvekilleriyle kol kola yasa dışı iş çevirirken, güçlüler korunur, güçsüzler zindanlarda çürürken, devlete darbe yapanlar cezalandırılmaz, darbeye alakası olmayan kesimler en ağır cezalara çarptırılırken, mesela darbeci komutanlar, bu komutanlarla darbe hazırlığı yapmış olan üst düzey devlet görevlileri maaşlarını almaya devam edip, askerlik eğitimi alan yirmili yaşlarındaki emir kulu, her denileni yapmak zorundaki öğrenciler darbeyi organize etmiş gibi zindanlarda çürümeye bırakılırken, ülkeyi yönetenlerin lüks yaşamı dillere destanken, tek adam düzeni denen böyle bir ülkede nasıl olacak da ruhsal dengesi yerinde nesiller yetiştireceğiz? Tarık Aslan buz dağının görünen ucu diyor ya, doğru; doğru olmayan şu, buz dağının tümünü görseniz bile bununla mücadele edecek hukukçular, hukuk düzeni kalmadı. Devletin bütün organları Tarık Aslan gibilerin eline geçti. Bu yüzden çete ya da çete mensupları korkmadan suçlarını sosyal medyaya yükleyip ne kadar güçlü olduklarını göstermeye çalışıyorlar.

Hiç kuşku yok ki, ruh sağlığı probleminin konuşulması için öncelikle devlet çarkının en azından, mesela Batılı ülkelerde olduğu kadar temiz olması gerekir. Batı temizdir anlamında söylemiyorum; yasaların azami ölçüde çalışmasını kastediyorum. Herkesin hırsız olduğu yerde hırsızlık suç sayılmayacağı gibi ruhsal bozukluk olarak da görülemez. Durumumuzu bu şekilde özetlemek mümkün. Tarkan Aslan olayı, ceza gerektirdiği halde cezasız kalan büyük suçlarla kıyaslandığında devede kulak bile değil. Mesela Cumhuriyet yıkılırken bile savcılar harekete geçmedi, hukuk dondu. Hal böyle olunca Nalan Ümit için de hukuk işlemedi, işletilemedi. Bundan sonra da işlemeyecektir. Şu ana kadar faili bilinmeyen, bilinse de adaletin sağlanamadığı binlerce kadın cinayeti var, doğru mu? Bence bu konu da çözülmeyecek, daha öncekiler gibi kör vicdanlarda unutulup gidecektir.”

*

Tarkan Aslan'ın pek çok delile rağmen tutuklu yargılanmaması, adeta korunuyor izlenimi verilmesi olayı, özgürlüklere, özellikle de işe girmeden, erken yaşta evlenmeye karşı çıkan, ailesinin sözünü dinlemeyen, iş arayan, tek başına ya da arkadaşlarıyla ev tutup yaşamak istediğini söyleyen genç kızların özgürlüğüne düşman olan iktidar partisinin, televizyon başta olmak üzere, tüm iletişim teknolojileri yoluyla ülkenin tamamına duyurulan, gözdağı sopası gibi de görülebilecek projelerinden biri olabilir mi? Konuyu, senelerdir, artan kadın cinayetlerinin nedenlerini araştırıp görüşlerini kendi internet sayfasından duyuran değerli öğrenci psikologlarından Aleyna Esen'e sorduk... "Ne dersiniz? İktidar partisi bazı kadın cinayetlerini bilerek mi çözmüyor?" "Kesinlikle evet, başka türlü açıklayamayız bu durumu. Sizin de bildiğiniz gibi Nalan Ümit adıyla bilinen Nuriye Bakır'ın evden ayrılmasına, beş çocuklu ailesi; inşaat işçisi olan babası izin vermemiştir. Bu yüzden genç kız, ailesinden davacı olmuş, mahkemede yetişkin olduğunu, kirasını ödediği evde kalmasına izin verilmediğini, zorla baba evinde alıkonduğunu, kimsenin tutsağı olmak istemediğini söylemiştir. Üç kez mahkemeye çıkıp, özel hayatına karışılmasına izin vermek istemediğini kanıtlamıştır. Bu davada henüz karara bağlanmadı. Nuriye ölmeseydi, geçtiğimiz ayın beşinde yine mahkemesi olacaktı. Her neyse... Yani şunu demek istiyorum... Nuriye seçme seçilme, yetişkin hapisanesine konma yaşı olan on sekiz yaşından sonra büyüdüğünü düşünerek, ailesinin işlerine karışmasını istemiyor, karışıldığında da hakkını söke söke almaya çalışıyor, sevdiği ailesini özgürlüğüne karışıldığında çekinmeden, aslında çocuklarının yapmaya cesaret edemeyeceği şekilde hâkim karşısına çıkarabiliyordu. 'Neden aynı şeyi işkencecisi yapamamış?' diyenler oluyor. Bunu kabul etmiyorum. Nuriye işkencecisini de polise bildiriyor, mahkemeye şikâyet ediyordu. Buradaki ihmal Nuriye'den kaynaklanmıyor. İlgililer gereğini yapmadığından ya da bilerek yapmak istemediklerinden, 'orospu, pavyonlarda ne işin var' şeklinde yaklaştıklarından Nuriye mağdur oluyor. Herkes de biliyor ki, özellikle de kötü yola sürüklenen kadınlara, ne şekilde sürüklenmiş olursa olsunlar sahip çıkılmıyor. Öncelikle bunun bilinmesini isterim. Ortada böyle bir gerçek var. Kadın cinayetleri politik derken bunu kastediyoruz; devlet kadın özgürlüğüne karşı tavır alıyor. Özgürleşmek isteyen kadından rahatsızlık duyuyorlar. Emin olun rahatsız olmasalar bu dava çoktan çözülmüş, katil çoktan ceza evine girmiş olacaktı. Ortada bu kadar delil varken ve daha az delille, hatta 'gözünün üstünde kaşın var' diyenlerin bile kolayca hapse atıldığı günümüzde, biri çıkacak işkence görüntülerini yayınlayacak, pavyonlara kadın satacak, en az yüz kişi bu satışı doğrulayacak, kimi temizlikçi, kimi aşçı, kimi garson, kimi barmen pek çok kişi yalnızca Nuriye'ye değil, başka kızlara da yapılan işkencenin boyutlarını anlatacak, zerrece görgü tanığı sıkıntısı yaşanmayacak,

yirmili yaşında pek çok kız fuhuşa sürüklenecek, pezevenkler bile adı geçen şüphelinin bu güne kadar yaptıklarından yola çıkarak 'evet, cinayet de işleyebilir, kadın parasıyla yaşayan karakersizin teki' diyecekler, sattığı kızlara nasıl bıçak çektiğini, çizik attığını anlatacaklar, buna rağmen o şahıs; şerefsiz katil, ciğeri beş para etmez elini kolunu sallayarak gezmeye, tutuksuz yargılanmaya devam edecek, öyle mi? Size de garip gelmiyor mu? Bu adamın psikopat olduğunu anlamak için psikoloğa ihtiyaç yok ki... Kollarındaki yara izlerine ve bu yara izlerinin üzerine yapılan döğmelere bakın. Sigara içerek nasıl işkence yaptığını anlatıyor. Yetmiyor, uyuşturucu kullanıyor. Kadınların elinden krallar gibi nasıl uyuşturucu aldığıнын görüntülerini yayınlıyor. Devletin envanterinde kayıtlı olan kayıp silahlarla, ağır makinalı tüfeklerle, nereden, nasıl kazanıldığı bilinen yasa dışı paralarla poz veriyor. O da yetmiyor, Mine Şanlı'nın programına katılan, katılmayı düşünen herkesi tehdit ediyor. Program yapımcılarına kadar herkesi suçlayıp gözü dönmüş katiller gibi 'Bekleyin, geliyorum, hepinizin sonu Nuriye gibi olacak!' diyebiliyor. Daha ne desin?

Nuriye'nin babası Hüseyin Bakır, dizlerini döverek ekranlarda gözyaşı dökerken, ayağa kalkıp kameralara dönüp ülkeyi yöneten tarikatçıların, siyasal İslamcılarının gözünün içine bakarak sadece şunu söylüyor: 'Ne olur evladımın katilini tutuklu yargılayın, dayanamıyorum, bu kadar acı fazla geliyor, Allah için ne olur, katilleri gezdirmeyin. Başka Nuriyeler ölmesin. Sayın başkanım, sayın bakanlarım... savcılarımız, hakimlerimiz süt gibi temizdir, ben böyle bilirim, neredesiniz? Allahınızı seviyorsanız duyun bizi. Sizin de çocuklarınız var. Bu adam katil. Herkes biliyor, söylüyor. Birkaç tane değil, yüzlerce tanık var, niye hiçbirini çağırıp ifadesini almıyorsunuz? Niye? Daha ne olmasını bekliyorsunuz? Katilleri gezdirmeyin! Yavrumun çığlıklarını herkes duydu. Kayıt da var, şahitte... Siz de duyun... Allahınızı, peygamberinizi seviyorsanız duyun. Ellerinizi ayaklarınızı öpeyim. Kulunuz köleniz olayım duyun...' dedi. Milyonlar, evladının büyük ekrandaki resmi önünde, 'kimse duymuyor bizi yavrum, seni kimse duymuyor,' diyerek ağlayan babayı gözyaşları içinde izledi. Sonuç ne? Sıfır...

Şunu da belirtiyim ki, bu sessizlikten, çalıştırılmayan hukuktan beklenen amaç her neyse gerçekleşmiştir. Emin olun amaçlarına ulaştılar. Bu saatten sonra Tarkan Aslan tutuklu yargılansa bile, topluma, kadın özgürlüğüne, şeriat

özlemiyle yanıp tutuşanların arzu ettiği psikolojik duvarın örüldüğünü kabul etmek zorundayız. Bundan sonra, emin olun, on sekiz yaşını dolduran pek çok kız çocuğu, birey olmayı, kadın olarak haklarını savunmayı, hayatını yaşamayı, evlenmeden baba evini terk etmeyi göze alamayacaktır. Nuriye Bakır olayıyla ekranlardan, tüm ülkeye, dışarının kadınlar için ne kadar tehlikeli, ölümcül olaylarla dolu olduğunu, katillerin cirit attığını, devletin olanlara göz yumduğunu, işkence hatta cinayetler karşısında bile bir şey yapılmadığını, bundan sonra da yapılmayacağını göstermiş oldular.

Bir kez daha altını çizmek isterim ki bu olay, çağın ihtiyaçları doğrultusunda gelişmekte, internet yoluyla yaygınlaşmakta olan kadın özgürlüğünün; özellikle de on sekiz yaşından sonra kendi hayatını kurabileceğini düşünen genç kızların önüne duvar örmenin, bireysel gelişimi engellemenin, daha çok köle ruhlu kadın yaratmanın en etkili yollarından biri oldu, inanın buna. Başka türlü Türkiye'yi Ortadoğu'nun aşiret devletlerine dönüştüremeyeceklerini biliyorlardı. Bilindiği üzere Cumhuriyet yasalarına göre, on sekiz yaşını dolduran kız ve erkekler yetişkin sayıldığından kendi iradeleriyle evlerinden ayrılabilir, kimseden izin almadan iş arayıp buldukları işlerde çalışabilirler, ev tutup kendi hayatlarını kurabilirler. Yasal zemini de olan bu kural, biraz da Batılı toplumlardan biri olduğumuzu gösteriyordu. Ortadoğu ülkelerinde hiç duydunuz mu kadınların evlenmeden tek başlarına, erkeksiz bir evde özgürce yaşayabildiğini? Bütün sözde İslam ülkelerinde kadından beklenen evde oturup anne olmasıdır. Boşuna demiyorlar, 'kadının en önemli görevi anneliktir,' diye. Kadından başka bir şey olmasını kesinlikle istemiyorlar. Oysa Türkiye'de kadından pek çok şey oluyordu. Hayat kadını suçlaması üzerinden kadının ufkundaki her şeyi ortadan kaldırmak, ufka sadece evliliği koymak, kadın varlığını, baba evine, evlendikten sonra da koca evine çakmak, ölünceye kadar da özgürlüğe açılan bütün kapıları kilitli tutmak istiyorlar. Bunu da maalesef ki başarıyorlar.

Mine Şanlı da bana sorarsanız ne yaptığını bilmiyor. Olayı bu bağlamda ele aldığını görmüyoruz. Sadece, tanıklardan söz edip, adaletin mutlaka tecelli edeceğini, kötülerin ardında kimsenin durmadığını, hele ki ülkeyi yönetenlerin asla mafyadan yana olamayacağını, aksini söyleyenlerin vatan haini olduğunu söylüyor. Hakkını yemeyelim... 'Geç gelen adalet, adalet değildir' dedi fakat, geç gelen adaletin toplumda, yaşam anlayışları ve kadının özgürlük alanları

üzerinde, hukuk devletine, anayasaya rağmen, nasıl bir düzenlemeye neden olduğunu görmedi, görmüyor. Diyelim ki adalet tecelli etti, daha doğrusu mesela bu süreçte, ünlenmek isteyen tarikatçı ya da güya ülkücü olduğunu iddia eden biri, Tarkan Aslan'ı aynı yöntemle, bornoz kemeriyle bir evin tavanına astı, o zaman ne olur? Bu durumda olayın, özgürlükler üzerindeki etkisi sıfırlanacak mı yoksa katlanarak artacak mıdır? Bence artacak. Kadınlar daha çok korkacaklar. Erkek zulmünden kurtulmak isteyen kadınlar etraflarına örülen duvarların her geçen gün kalınlaştığını göreceklerdir.

*

Uyuşturucu müptelası Tarkan Aslan'ın serbest bırakılmasından sonra sosyal medyada derin bir sessizlik başladı. Takipçiler tarafından dile getirilen sorulardan biri de şöyle: Tarkan Aslan, hapisten çıktıktan sonra nereye gitti? Pek çokları yurt dışına kaçmış olabileceği görüşünde. Kaçmadıysa nerede saklanıyor, unutulmayı, kamuoyunun dikkatinin dağılmasını mı bekliyor? Yoksa hiçbir şey olmamış, işkence yapmamış, cinayet işlememiş gibi İslamcı teröristleri andıran kara sakalıyla, uyuşturucu kullanıp kadın satmaya, ağına düşürdüğü sözde sevgililerine işkence yapmaya, zorla fuhuşa sürüklediği işkence altındaki aşıklarının parasını yiyip utanmazca kabadayılığa devam mı ediyor?

Gazeteciler de suskun... Hani o anlı şanlı, her konuda bilgi sahibi olup topluma neyin nasıl anlaşılması gerektiğini söyleyen gazeteciler; hükümet yalakası yazarlar, hepsi suskun. Nasıl bir ülkede yaşadığımız unutulsun diye hiç konuşmamaya başladılar... Sanki böyle bir olay olmadı. Sanki bir aile televizyon ekranlarına çıkıp ağlayarak nasıl bir ülkede, nasıl bir cehennemde yaşadığımızın resmini çizmediler. Sanki adaletsizliğin ne seviye de seyrettiğini kimse görmedi... Birdenbire kapıları kapadılar, ekranlar karanlığa, Mine Şanlı bile derin bir sessizliğe gömüldü...

Şüpheli şahsa da 'sakın konuşma, sosyal medyada bir şey paylaşma' diye akıl öğretenler olsa gerek. Şerefsiz sanki yer yarıldı da yerin dibine geçti. İşkence

yaparak öldürdüğü ya da intiharına neden olduğu Nuriye Bakır'ın ağabeyi, Cemalettin'den korkuyor olmasın? Cemalettin Bakır'ı tanıyanlardan biri Mine Şanlı'nın programında şunları dile getirdi: "Nalan Ümit, sanıldığı gibi yapayalnız biri değildi. Ailesini mahkemeye vermişti ama bu onları sevmediği anlamına gelmiyordu, annesiyle sürekli konuşuyordu. Ağabeyinden de maddi destek alıyordu fakat Tarkan bu paraya da el koyuyordu, kızın elinde para bırakmıyor harcıyordu ya da kendi hesabına aktarıyor, sonra da bu paralarla fotoğraf çektiriyordu. Anladığım kadarıyla annesi iyi bir kadındı, kızının güvenli olmayan yerlerde sahipsiz dolaşmasını istemiyordu. Nuriye kesinlikle babasına da düşman değildi. Tarkan Aslan'la babasının sosyal medyalarda dile getirdiği gibi davacı olduğu, 'yalnız yaşamama izin vermiyor, yirmi yaşına geldim, kimse bana karışamaz,' dediği babasının tecavüzüne uğramamıştı, ne kadar çirkin bir suçlama bu. Böyle bir şey gerçek olsa en azından bize anlatır, 'babam bana tecavüz etti, bu yüzden evden ayrıldım,' derdi. Hiç demedi Mine Hanım, gerçekten böyle bir şey olsa saklamaz, söylerdi. En azından kader arkadaşınız, bizden bir şey saklamazdı ki... Tarkan'ın tecavüzünden, şiddetinden söz eder, babasından, ağabeyinden yakınmazdı. Üstesinden gelemediğimiz ekonomik sorunlar ailelerimizden ayrılmayı zorunlu kıldığından, dostluğa büyük önem veren bizim gibi mağdurlar arasında, sır olsa bile bu sır uzun süre saklı kalmaz. Birbirimizden başka dert ortağımız olmadığından her şeyi konuşmak isteriz.

Şu an yanınızda duran Nalan'ın babası Hüseyin Amca'ya, 'Tecavüzcü baba, kızına ilk o tecavüz etmiştir,' demek suretiyle büyük haksızlık yapıldığını özellikle belirtmek isterim. Aslında Aslan ailesi, bu iftirayı atarak ne kadar çirkef, karaktersiz olduklarını da gösterdi... Sorunuza dönersek... Dedim ya, annesiyle arası iyi görünüyordu diye... sıkça telefon görüşmesi yapıyorlardı. Annesi Nuriye'ye eve gelmesini, nasıl bir hayat içindeyse bırakmasını söylüyordu. Askerliğini yaptıktan sonra teskere bıraktığını, askerlik maaşı almaya başladığını bildiğim ağabeyi Cemalettin de kardeşinin, pavyonlardaki hayatı hakkında bilgi sahibi değildi.

Biz aynı evde oturan üç kız arkadaş olarak biliniyorduk. Ben aileme markette çalıştığımı söylemiştim. Nalan da markette çalıştığını söylüyordu ama hangi markette çalıştığımızı ailelerimizden saklıyorduk. Üçümüzde söz de market işçisi olmuştuk. Neden diye merak edenler var. Neden ailelerimize rağmen ayrı

eve çıktık? Demim orda oturan avukat bey bizim rahata, kolay paraya alıştığımızı, bu yüzden girdiğimiz hayattan vazgeçmek istemediğimizi söyledi. Rica ediyorum böyle konuşulmasın. Biz kesinlikle kolay para, lüks yaşantı özlemi içinde değiliz. Bu yüzden kötü yola düştüğümüzün ileri sürülmesi, kadın ticaretinin bütün sorumluluğunun mağdurların sırtına yıkılması en hafif tabirle cahilliktir. Evet ben hukuk fakültesini bitirmedim ama pavyona düşen kızların kolay para nedeniyle bu işe girmediğini kesinlikle ama kesinlikle biliyorum. Kendimden yola çıkarak söylüyorum. Rica ediyorum sözünüzü geri alın. Bizleri lütfen ‘su testisi su yolunda kırılır’ diyerek suçlamayın, yanlış örnek oluyorsunuz... izin verin açıklayayım... Lütfen izin verin... Bunu, ne demek istediğimi açıklamak istiyorum... Bu yolu arayarak bulmuş değiliz... ‘Biz görmemiş gibi yapalım, siz satın fakat, bizi de görün, haracımızı ihmal etmeyin, biri yer biri bakar kıyamet ondan kopar,’ diyen ciğeri beş para etmez yönetenlerin izniyle bizi bu yola sürüklediler, mal gibi kullanmaya, alıp satmaya başladılar. Evet bizler yoksul ailelerden geliyoruz, üniversite okuma imkânımız olmadı. Ne yapalım yaşamak için? İş mi var Allahınızı severseniz... Evlenmekte artık eskisi gibi kolay değil. Çift diplomalılar bile işsiz, evlenip yuva da kurulamıyor. Ekonominin ne kadar bozuk olduğunu anlatmayacağım ancak, nasıl bir işsizlik cehenneminde yaşadığımızı, özellikle kadınların bu cehennemden nasıl etkilendiğini söylemeye mecburum... Evini geçindirebilmek için bedenini satmak zorunda kalan kadınların, organ mafyasına çocuk bulan babaların, katillerin, çetelerin, Müslüman görünüp her türlü pisliği yapan tarikatçıların ülkesinde yaşıyoruz... Bize diyorlar ki, ‘kucaktan kucağa para alıp gezmek varken bir erkeğin karısı olmak, yuva kurup annelik yapmak, yemek pişirmek, diz kırıp oturmak zorunuza gidiyor.’ Hayır... Önce şunu söylemek istiyorum; hayattaki tek şansımız, geleceğimizi kurmak, mutlu olma umuduyla evlenip baba evini mumla aramak olmamalı. Evlilik bir ufuk gibi, kadının kurtuluşuna açılan kapı gibi gösteriliyor ya, hayır, kadınlar uyandı, böyle bir şeyi kabul etmedik, etmeyeceğiz. Ne kadar mağdur olsak da önümüzdeki tek kapı evlilik olmamalı. Bu kapının ardında huzur var diyorlar. Keşke olsaydı da anne olmaya kendi arzumuzla adansaydık. Siz de biliyorsunuz ki Mine Hanım, evlilik kadar, özellikle de geri kalmış ülkelerde kadını insanlıktan çıkaran, ucubeye çeviren bir şey yok. Siz mesela kültürlü biriyle evlenmiştiniz... Yine de yapamadınız, ayrılmak zorunda kaldınız öyle değil mi? Olmayınca olmuyor işte kusura bakmayın... Evliliğe karşı olduğumuzdan yalnız yaşamıyoruz. Toplum, ülke, ekonomik şartlar yalnız bizi değil, milyonlarca genç kızı evlilikten soğuttu. Dinden nasıl soğuttularsa evlilikten de öyle soğuttular... Kendi adıma konuşmuyorum, bu da bilinsin isterim. Benim gibi düşünenlerin çok sayıda olduğunu siz de bilmez değilsiniz.

Diyelim evlendin... İş gerekir, çocuklara gelecek lazım değil mi? İki kişi çalışıyor, ev kirasını bile zor ödüyorlar. Bu süreçte bir de pandemi çıktı. Salgın nedeniyle işsiz kalanların sayısı arttı, artıyor. Nerede devlet? Yardım var mı? Avrupa'ya bakın bir de... Batı'da salgından etkilenen herkese yardım ediliyor. Ya biz de? Devlet kime yardım ediyor, lütfen açık konuşalım... Bizim gibilere kim elini uzatıyor? Bırakın yardımını, adaleti bile çok görüyorlar. Aylardır ülkenin, hatta dünyanın gözleri önünde, devlet yokmuş gibi 'Nuriye'nin katili kim?' diye konuşuyoruz. Daha önce de pek çok Nuriyeler katledildi, adalet yine sustu... Neyse... Yani nereden bakarsanız bakın kadına çıkış kapılarının tümü kapalı. Evlenir bir de anne olursanız, geçim derdi, koca dayaağı, sürekli hakaret yüzünden mutsuzluk kaçınılmaz olacaktır. Neden hep yoksul kadınlar, eşlerinin ya da yakınlarının kurbanı oluyor biliyor musunuz? En önemli neden ekonomik zorluklar. Başka zorluklar da var ama, her şeyden önce ekonomi iyi olmadığından cinayetler artıyor. Çıldıırma noktasına gelenler, acıdan, işkenceden kurtulamayanlar, başkalarının canını yakmaya, intikam almaya başlıyorlar.

Mesela gelir dağılımını adaletsizliğinden söz eden var mı Mine Abla? Açlık, yoksulluk sınırının kaç lira olduğunu biliyorlar da, milleti rahat ettirmek, kurda kuşa yem olmayı engellemek için gerekenleri yapıyorlar mı? Hayır Mine Abla... Sadece suçu bizim üzerimize yıkıyorlar. Orospu olduğumuzdan başımıza bunların geldiğini ima ediyorlar. Bazen de şaka gibi, 'şiddet uygulayan, tecavüz eden erkekleri cezalandıralım, hapse atıp kısırlaştıralım' diyerek konuyu gülünç hale getiriyorlar; sanki mevcut yasaları uyguluyorlar da kısırlaştırması kaldı... Bizler çalışmak, sosyal hayata karışmak, kimseye yük olmamak, insan gibi özgür yaşamak istiyoruz ancak bize 'siz kadınsınız, yapamazsınız, ne demek erkeksiz yaşamak, Paris'te mi olduğunuzu sanıyorsunuz, Taliban memleketi oldu burası, çevre yok, insanlık yok, başınıza iş alırsınız,' diyorlar. Çevre niye böyle? Kendileri bu hale getirmiyor mu? Kadın evden çıkamasın diye sosyal hayatı kirllettiler daha da kirlletecekler. Sokaklar ne kadar tehlikeli olursa kadınlar o kadar evlerine kapanacak, işkenceci kocalarına muhtaç hale gelecekler... Bunlar hep planlı işler... Kimse aksini iddia etmesin. Edenlere inanmıyorum. 'Devlet kötölüklerin arkasında olmaz!' diyorsunuz ya Mine Abla... Kötülüğü devlet istemiyor, devlet biziz ama devleti ele geçiren bir çete var. Bu çeteyi kabul etmek zorundayız. Cumhuriyet düşmanı bu çeteyi görmeden ne kadını ne ülkeyi kurtarabiliriz. Çete düzeni kalıcı hale gelsin diye kadınlar cinayetlere kurban

gidiyor ve kimse bir şey yapmıyor. Sayın bakanın dile getirdiği gibi; ‘Kadına el kalkmaz, kadınlar çiçektir, lezzettir, ağzımızın tadıdır, hayatın süsüdür, kadınsız hayat olmaz, sizi de bir ana doğurmadı mı, bacılara el kaldırmayın, sizler ne biçim insanlarsınız, bir daha yapın da göreyim, çükünüzü keseceğim şerefsizler!’ diyerek kadın hakları savunulmaz. Yasaları uygulamak gerekir. Önce hukuk işleyecek... İşliyor mu, hayır. Sadece mücadele edildiğini iddia ediyorlar. Hayır, kimse de mücadele etmiyor. Gerçek diyorum, bizi bilerek fuhuşa sürüklüyorlar. Nereye iş için gidersek gidelim, fuhuş dışında bütün kapıların kapalı tutulduğunu görüyoruz... Sonra da dönüp orospu olduğumuzu söylüyorlar. Kendi hayatını kurmak, kimseye kul olmadan yaşamak isteyenlere de bizi örnek gösteriyorlar. Yazıklar olsun bunu yapanlara! Allah hepsinin belasını versin!

Üniversite öğrencisi olamadık, koca aramadık, iş istedik, on sekiz yaşından sonra kendi evimizde yaşamayı hayal ettik diye mi suçluyuz? Bu da ayrı bir sorun. Avrupa’da yaşasanız on sekiz yaşından sonra hem aile hem devlet ayrı eve çıkmanıza yardım eder, doğru mu? Erkek olsanız işe girer, istediğiniz hayatı kurarsınız. Yıl 2021 oldu hâlâ bunu konuşuyoruz; kadınlar hâlâ erkeklerle eşit sayılmak, sosyal hayatta güven içinde ve her işte çalışarak geçimlerini sağlamak istiyorlar. Şehirlerdeki kimi kadınlar köydekiler kadar bile aktif değiller. Kırsalda, en azından çorba parası için de olsa toprakta çalışıp aç kalınmadığından daha çok mutluluk, gelecek, umut vardı. Yoksulları sadakayla, dinle avutan, giderek vahşileşen kentlerde işe de toprağa da hasret kalındı. Tarım alanlarına dahi bina yaptıklarından üretim de olmuyor. Kadınsın ya, ‘sadece çocuk doğur, mutfak işleri yap!’ diyorlar. Parasız ne yapılır? Anne de olunmuyor, eş de... Erkekler de çok çalışıp az kazanıyor, hepsi güvencesiz, sendikasız çalışmaya mahkûm.

Mesela ben üniversite okumak istiyordum Mine Abla... Pavyon çalışanı oldum mu, oldum. Okusaydım olmaz mıydım? Bak Mine Abla... Ne diyeceğim ne olur dinleyin... Tülin diye bir kız vardı. Adını vermeyeyim şimdi... Ben okuyamadım, üniversitelere gidemedim ama okumuş, diplomalı kızlar var. Ne bileyim, tarih bölümünü, sosyolojiyi bitirmişler mesela, iş bulamamışlar; orada burada iş ararken kadın tacirlerinin eline düşmüşler. Bu ayıp bizim değil, bizi yönetenlerin; konu din oldu mu mangalda kül bırakmayan siyasal İslamcılarının ayıbı... Evet, bizi onlar yönetiyor... İmam kılıklı pezevenklerin iktidarında

yaşıyoruz. Söyleyeceğim, sözümü kesmezseniz her şeyi anlatmak istiyorum. O kadar doluyum ki... Bu ülke kızlarını satıyor, analarını, bacılarını, hatta organ mafyasına böbreklerini satıyor, kimse kusura bakmasın... Satacak bilimi, sanatı, teknolojisi olmayan ülkeler önce topraklarını, sonra da evlatlarını satarlar... Aynen de böyle oluyor... Demin yanınızdaki beyefendi dedi ki, 'kadınlar ülke şartlarını gözeterek davranmalılar.' Yani erkek var, kurt kapar korkusuyla gece sokağa çıkılmamalı öyle mi? İsterdim ki bir kadın da gecenin bir saatinde sokaklarda rahatça dolaşabilsin... Kadınlar da kimseye muhtaç olmadan ayakları üzerinde dursalar, özgür yaşasalar, sadece sevdikleri adamlarla beraber olsalar kötü mü olur? Gelişmiyor, bilimle uğraşan ülkelerin çöplüğü, göçmen kampı olmaktan kurtulamıyorsak nedeni kadın özgürlüğünün olmamasıdır. Kadın özgürlüğünün olmadığı ülkelere bakın, bilimin de özgür olmadığını görürsünüz. Dünyaya bakarsanız, gelişmenin kadın özgürlüğüyle paralel gittiği gerçeğiyle karşılaşılırsınız. Kadını sadece evde ya da genelevlerde görmek isteyenlerin ülkesinde bilim de gelişmiyor, her şey geriliyor. Kusura bakmayın da cinsel açlık yüzünden beyinler durmuş durumda. Böyle bir ülkede birbirimizi satarak, namussuz olup ahlak bekçiliği yaparak yaşıyoruz.

Demin biri, 'madem mutsuzdunuz, neden ailelerinize oturduğunuz evin adresini vermediniz?' şeklinde soru sordu. Ailelerimize adresimizi söyleseydik, mutlaka kapımıza dayanacaklar ve her adımımızı takip edeceklerdi. Eve dönmek istemediğimizden zorla götürülmekten, aynı sorunlarla baş başa kalmaktan korktuk. Şartlar böyle olmasaydı da keşke takip edilseydik, keşke ailelerimize nerede olduğumuzu söyleyebilseydik. Şunu bilin, azıcık vicdanınız, aklınız varsa anlayın ki, baba evinden uzak kalalım da pavyonda çalışalım diye adresimizi gizlemiyorduk. Dönmek istemediğimiz evlerin ne halde olduğunu bilmiyorsunuz... İnsan belli bir yaştan sonra, geride küçük kardeşleri varken, yoksul ailesine yük olmak istemez. Yaşamayan anlamaz ne demek istediğimi... Şunu da belirtmek istiyorum izninizle. Bizleri orospuluk yapmakla suçluyorlar. Hayır, bizler kesinlikle orospuluk yapmak istemedik. Sevdığımız, güvendiğimiz erkekler bizi bu yola sürükledi. Mine abla, Türk toplumunda, liseye kadar zorunlu din eğitimlerinden geçerek, tarikatın yasakladığı milli bayramlardan çok, dini bayramlara önem vererek yaşıyoruz değil mi? Yüzde doksan dokuzu Müslüman böyle bir toplumda insan nişanlısını satar mı? Sevgili gibi yaklaşım evlenmek istediklerini söyleyenler sizi başkasına satıyor, eroin bağımlısı yapıyor, onurunuzu ayaklar altına alıyorlar. Polise gidiyorsunuz, derdinizi anlatamıyorsunuz. Bu hale gelmişiz... Yani sahipsiziz... Yoksulsanız, bir şekilde

tarikata girip mevki makam sahibi olmayı başaramamışsanız, koruyanınız, sahip çıkanınız olmayacaktır.

Ne olur sözümü kesmeyin. Laflarım size değil, Cumhuriyeti yıkmak isteyen tarikatçılar var, onlara söylüyorum... Niye üzerinize alınıyorsunuz ki... Bir örnek vereceğim lütfen... Nasıl bir ülkede yaşadığımızı anlatmaya çalışıyorum. Örneğimi verebilirsem ne demek istediğim daha iyi anlaşılacaktır. Bu günlerde ormanlarımız yanıyor değil mi? Nasıl olduysa pek çok bölgede eş zamanlı yangınlar başladı. Sekiz tanesi kilometrelerce geniş bir alanı kaplıyor. Elimizde kaç adet yangın söndürme uçağı var? Yetkililer açıkladı, 'üç adet' dediler, değil mi? Yüz ölçümü dörtte birimiz kadar olan Yunanistan'da kaç adet? Yirmiden fazla... Onlarca ülkenin yangın söndürme uçağı bizimkinden katbekat fazla. Amerika'da binden fazla olduğunu ifade eden haberler okuyoruz... Ülkeyi yöneten sarayda kaç makam uçağı var? Özel helikopterlerle birlikte on üç adet olduğu söyleniyor, değil mi? Batı'da, Amerika'da bile olmayan makam uçakları bizde var... Cumhuriyetle yönetilen ülkelerin hiçbirinde olmayan, sadece Ortadoğu'nun krallarında gördüğümüz şekilde, lüks dayalı döşeli makam uçaklarına sahibiz. Milletimiz adına bunları, siyasi İslamcıların başkanı olarak bilinen saray hükümeti kullanıyor öyle mi? Saraya gelince 'itibardan tasarruf olmaz' diyor ya, yazıklar olsun bu zihniyete oy verenlere... Ormanlarımız, insanlarımız, hayvanlarımız, evlerimiz yanarken, imdat çığlıklarını dinlemekten başka elimizden bir şey gelmezken itibarımız sıfırlanmıyor, saray hükümeti makul miktarda makam uçağı kullanırsa onurumuz, devletin saygınlığı zedeleniyor öyle mi? Yazıklar olsun bize ki böyle bir iktidarı sandığa gömemedik. Marmaris, Bodrum, Muğla, İzmir başta olmak üzere seksen dört bölgede yangın var bu günlerde. Onlarca köy, onlarca mahalle yangın nedeniyle boşaltılmak zorunda kaldı. Ahırlar yandı, hayvanlar öldü... Geçen yıl da buna benzer yangınlar olmuştu ve orman bakanı, uçakların eskidiğini, eskiyen uçakların içine kuşların yuva yaptığını söylemişti gülerek. Yine güldüler. Ülkenin ciğerleri yanarken yine hiçbir şey yapmadılar. Orman canlıları, bitki örtüsü, ekolojik denge, ağaçların yakınındaki yaşam alanları alevlere, çığlıklara, gözyaşlarına yenik düştü. Dünya izledi değil mi? Kilometrelerce ormanlık alan yandı da sarayda oturan, kitap okumayan, sanat nedir bilmeyen, doların yeşilinden başka yeşil görmeye tahammül edemeyen, lüks düşkünü maymunların, İslamcı geçinen şebeklerin kılı kıpırdamadı. Ne dediler? 'Envanterimizde, belirtilen sayıda yangın söndürme uçağı yok!' dediler, o kadar... Utanmazca bunu dile getirdiler... Üç helikopterle, kilometrelerce alanı

kaplayan cehennem ateşlerini söndürebilirlermiş gibi gösteri yaptılar. Haberlerde itfaiyecilerin yangınla mücadele sırasında nasıl kahramanca, vatan millet aşkına öldüğünü dile getirip, katil, suçlu değillermiş gibi milliyetçilik yaptılar. Soruluyor mu, ‘niye bizim yeterli sayıda yangın söndürme uçağımız yok?’ diye. Sarayda, tarikat liderine on üç özel uçak alan bu millet, ormanlarını kurtarmak için gerekli uçakları, yangın söndürme araçlarını alamıyor mu? Saray’a alınan uçakların, hepsi değil sadece biriyle yirmiden fazla yangın söndürme uçağı alınabileceğini belirten uzman görüşleri okudum. Madem yeri geldi ben sorayım o zaman, ‘neden milletin parasıyla makam aracı, her bakana özel uçak alıyorsunuz da ormanları kurtaracak uçakları almıyorsunuz?’

Konumuzla alakası yok diyenlere cevap vermek istiyorum Mine Abla... Ülkemiz yanıyor ve ülkeyi yöneten, saraylara sığmayan, lüks düşkün adam, yangın bölgesine gidip milletin tepesine, seçim otobüsünün üzerinden kemik atar gibi çay paketi atıyor. Utanmadan, ‘Bedava, buyurun çay için! İçerken bizi hatırlarsınız,’ diyor. Gerçekten çıldırmak üzereyim. Alakasız bir şey söylemiyorum; anlattıklarımın konumuzla çok ilgisi var. Sürekli artmakta olan kadın cinayetlerini konuşuyoruz ya... Ülkemizin ne hale geldiğini, sadece kadın sorununun değil, yangın gibi en hayati durumlarda dahi sorunların çözülemediğini, ormanları korumak için seneler önce alınmış uçakların içine kuşların nasıl yuva yaptığını, her yıl bakımı yapılması gereken araçların nasıl çürümeye terk edildiğini, ilgili bakanlığın ormanları koruma konusunda ne yaptığını, hiçbir şey yapmayıp nasıl lakayıt olduğunu, ağaçlar yanarken üzülmek şöyle dursun gülesi geldiğini, ülkeyi yönetenlerin milletin sorunlarından nasıl uzaklaştığını göstermek için bunları anlatıyorum.

Sadece ormanlardan sorumlu bakanlık değil, kadından sorumlu bakanlıkta böyle, inanın buna... Bizler gerçekten sahipsiziz. Nasıl bir ülkede yaşadığımızı anlamadan, demokrasi varmış gibi, hukuk çalışıyormuş gibi konuşunca milletin sorunları çözülüyor. Gerçekten sorunlara çözüm bulunacaksa önce her sorunun temelinde yatan, bataklık gibi önümüzde duran, yirmi yıldır ülkeye kan kusturan bu iktidarı değiştirmek gerekir.

Şunu bir kez daha belirtmek isterim ki, gerçekten particilik yapmıyorum. Niye yapayım? Milletvekili olma olasılığım mı var? Her partiye eşit mesafede duran biriyim... Neyse... Söyleyeceklerim bu kadar Mine Abla... Ben de size teşekkür ediyorum sözümü kesmediğiniz için... Sağ olun...”

*

Neyi konuşuyoruz Mine kızım, şu zamanda neyi konuşuyoruz? Acımız o kadar büyük ki hangisine yanalım? Marmaris ormanları yandı kül oldu. Ege, Akdeniz sahilleri cayır cayır yanıyor. Daha geçenlerde sekiz uçakla Kıbrıs'ı ziyarete gidenler, yangın söndürme uçaklarımızın olmadığını söylüyor. Hangi birine yanalım? Salgın hastalık, salgına bağlı işsizlik, yangın, söndürülemeyen ormanlarımız, sürekli değer kaybeden Türk lirası, artan yoksulluk, iktidar partisinin ayrımcı, bölücü politikaları, giderek ağırlaşan terör, kadın cinayetleri, adamına göre çalışan ya da çalıştırılmayan hukuk sistemi, sığınmacı sorunu, durdurulamayan, ülkemize yönlendirilen göç dalgası, öyle ki Ortadoğu'nun bütün teröristleri, sivillerin arasına karışarak, ülkemize göç ediyorlar... Hangi birine yanalım yavrum. Bir tarafta ardı arkası kesilmeyen, kaderine terk edilen, çaresiz haykırışlar arasında devam eden orman yangınları, bir tarafta cinayetler, katledilen, organları çalınan yoksullar... Sadece Nuriye Bakırlar sahipsiz kalıp cinayete kurban gitmiyor, ülke yanıyor... Göz göre göre memleketimizi ateşe verdiler, veriyorlar... İç savaş çıkar mı diye soranlar var ya? Daha ne bekliyorlar bilmiyorum ki? Yüzden fazla köy, kasaba, mahalle yandı bitti, kül oldu... Savaş gibi manzaralar ortaya çıktı. Evler, yollar simsiyah yandı... Binlerce bombanın yapamayacağı tahribatı yangınlar yaptı, yapıyor... Bundan beter iç savaş olur mu? Denizlerimiz, içme sularımız kirlenmiş, ilaçsız, yenilebilir gıda bulamayacak hale gelmişiz, tarım, hayvancılık diye bir şey kalmamış, ırmaklarımız kurumuş, ormanlarımız yanmış... Devlet olanı biteni izlemekle yetinmiş... Daha nasıl bir iç savaş çıkması bekleniyor anlamıyorum ki... Bu gidişle herkes çıldıracak ve birbirini kesmeye başlayacak... Herhalde ancak o zaman anlayacağız iç savaşta olduğumuzu... Virüse bağlı salgın hastalıklar yılı olarak adlandırdığımız 2021, aynı zamanda yangın yılı oldu. Atmış yaşındayım Mine kızım... Bunca yıllık hayatımda, bu büyüklükte bir yangınla, yangın söndürmekten aciz, lüks ve gösteriş düşkün, zavallı bir hükümetle karşılaşmadım... Böyle bir zamanda kendi aramızda oturmuş, Nuriye Bakır'ın

nasıl öldüğünü araştırıyoruz. Araştırmayalım demiyorum lütfen yanlış anlamayın... Her şeyi araştıralım ama araştırmakla olmuyor. Sen katili bulsan bile, o katil, hapse konsa bile bir süre sonra serbest bırakılıyor. Ben diyorum ki, kadın cinayetlerini çözmek, temiz bir toplumda yaşamak istiyorsak önce adil bir yönetim oluşturmaliyiz... Atmış yaşında, öğretmen emeklisi olduğumdan lütfen izin verin, şunu da söylemeden geçemeyeceğim. Bizi dinleyen herkesten, özellikle gençlerimizden özür diliyorum. Onlara adil bir ülke bırakma borcumuz vardı. Bunu yapamadık. Evlatlarımıza güzel bir ülke bırakamadık ve şimdi onlardan iktidarı değiştirmelerini istiyorum. “Zamanında siz niye iktidarı değiştirmediniz? siz niye harami düzenini yıkıp demokrasiyi kuramadınız?” diye sorulduğunda inanın utanç içinde kalıyorum. Yaşıtım olanlar adına da utanç içindeyim. Bu iktidarı destekleyen kuşaklar bizim zamanımızda öğrenciydi. Kim onları Haşhaşı yaptı. Eğitim yoluyla bu günlere uzanan yolun taşları nasıl döşendi çok iyi biliyorum. Peki kızım... Susuyorum... Daha fazla bir şey söylemeyeceğim. Son olarak şunu söyleyeyim ki, üzgünüm. Milletimiz adına gerçekten çok üzgünüm...

*

Binlerce yıllık ormanlarımız kül oluyor, Saray’da oturan, bir basın açıklamasında 'Fransa, Amerika, Rusya ve şahsım meseleleri konuştuk' demesi üzerine ‘şahsım devleti’ olarak da bilinen en yetkili, Amerikan işbirlikçisi, emperyalizmin valisi olarak da görülen şahıs, seçim otobüsünün üzerine çıkıp milletin tepesine, hem de yangın bölgesinde çay atıyor; alaycı bir şekilde, ‘buyurun çay için, hem de bedava, beleş seversiniz, tam size göre, koşun kapışın, birbirinizi ezin de biraz eğlenelim,’ dercesine... Ne yapalım, yönetenler böyle diye, haklarımızı istemekten vaz mı geçelim? Maalesef yangın aldı başını gitti, müdahale hiç yok değil ama o kadar göstermelik ki... Zaten sorumlu, 'kullanılmayan yangın söndürme uçaklarının içine kuşlar yuva yapmış' diyen devlet görevlilerinin konuşmalarına bakarsanız ne kadar kötü yönetilip liyakatsızların elinde kaldığımız çok açık... Tanık aramaya, karşılaştırma yapmaya gerek yok; Cumhuriyet tarihinin en kötü yönetimiyle karşı karşıyayız. Bir taraftan salgın hastalık, bir taraftan da adı terörle anılan devletlerden, ülkemize yönelen göçmen akını... Evet, ben de biliyorum Avrupa'nın göçmen kampı olduk; karşılığında yönetenlerimizin cebine para giriyor... Her şey çok

kötü, ben de çok üzgünüm ama bugün Nuriye Bakır olayını konuşmaya mecburuz. Daha dün 21 yaşında başka bir genç kızın deniz kıyısına atılmış cesedi bulundu. 'Onlarca cinayet haberi varken neden yalnızca Nuriye Bakır olayını konuşuyoruz?' diye soranlar var. Nedeni şu, bu olayın çözümü, pek çok cinayeti, kayıp vakasını aydınlatacak nitelikte... Bundan sonrası çorap söküğü gibi gelebilir, tabi polisimiz, savcılarımız iyi çalışır, birbiri ardına kucaklarına dökülen bilgileri halının altına süpürmezlerse...

Bence değerli gazeteci, mağdur kadınların yılmaz savunucusu Mine Şanlı bu defa oltayı büyük balığa taktı, bilmeden arı kovanına çomak soktu... Bu durumdan kendisi gibi bizler de çok memnunuz, bakalım işin sonu nereye varacak? Bir aydır, mağdur ailenin konuşmaya başlamasıyla birlikte her tarafa pis kokular saçıldı, haliyle dikkatler bu olaya çevrildi. Yarın başka cinayeti, başka bir felaketi konuşacağız diye, pes etmeli miyiz, hayır... Bu yüzden rica ediyorum konuyu dağıtmayalım...

Nuriye Bakır'ın bildiğiniz gibi bir de ağabeyi var; Cemalettin Bakır... Asker olduğunu, daha doğrusu, teskere bırakıp askerde kaldığını öğrendiğim Bakır'ı birkaç kez, sosyal medyada gördüm. Üç arkadaşıyla yayınladığı, kimi takipçilerin, 'Adam olsaydın da kardeşine ölmeden önce sahip çıksaydın,' şeklinde yorum yaptığı videoda, Tarkan Aslan'a hitaben şunları dile getirdi: "Dinle beni şerefsiz, dinle... Bugüne kadar neler yaptığını anlatan, seni, pezevenk arkadaşlarını, aileni ele verenleri öldürüp üzerlerine beton dökmek istiyorsun öyle mi? Dinle şerefsiz... Sana adresimi vereceğim, beni bul ve öldür. Yoksa ben seni bulup öldüreceğim. Mutlaka yapacağım bunu, anlıyor musun? Dünyanın kaç bucak olduğunu, kadın satmanın, işkence yapmanın, borçlandırıp başkalarının koynuna kadın sokmanın ne demek olduğunu göstereceğim.

Gördüğünüz gibi bugün rakı günümüz; burada arkadaşlarla sohbet edip rakı içiyoruz. Annenizi öldürenlerin şerefine... Bir soru sorayım da cevabını bilmediğinizi söyleyin... Kim öldürdü anacığınızı? İntihar etti değil mi? Alışkanlık yaptı sizde öldürdüklerinize intihar süsü vermek... Hiç mi insanlığınız yok, ciğersizler! Nasıl kıydınız ananıza? Yalana gerek yok, bugün her şeyi açık

konusacağız. Ya siz öldürdünüz ya da öldürülmesine seyirci kaldınız... Neyse... Gelin hadi... Rakı soframıza buyurun... (Videonun bu bölümünde Cemalettin, cep telefonunun kamerasıyla akşamın alaca karanlığında, beyaz aracın üzerindeki, kavun ve peynirden oluşan rakı sofrasını, büyük rakı şişesini ve arkadaşlarını dediği yüzleri gösterir. Yirmili yaşlarda, saçları asker tıraşı gibi kesik üç genç, çay bardağı içindeki rakılarını havaya kaldırarak el sallıyorlar... 'Bekle bizi şerefsiz,' dedikten sonra rakılarıyla sigaralarını içmeye devam ederler.) Nerede olduğumuzu da söyleyeyim mi şerefsizin önde gidenleri! Acele etmeyin... Onu da söyleyeceğim... Gördüğünüz gibi sarhoşuz. Elimiz silaha gitmez. Gitse de sarhoşuz ya hedefi tutturamayız. Hadi gelin, tam zamanıdır. Ne güzel fırsat... Sarhoşluğumuzdan yararlanır, ölümümüze intihar süsü verirsiniz. Gazetelere haber oluruz. Yandaş gazetecilerinize olayı intihar diye duyurursunuz. Onlar da hep birlikte, 'önce içtiler, sonra da birbirlerini vurdular,' diye haber yaparlar... Bakıyorum da bazıları bize, 'sarhoş olup kabadayılık yapmayın, Tarkan Aslan ailesinden ne farkınız kalıyor,' diye yorum atıyor. Merak etmeyin... Olumlu ya da olumsuz hakkımızda hüküm verenler! Size sesleniyorum. Özellikle sana, 'Nuriye Bakır'ı ilk ağabeyi sattı, pavyonlara alıştırdı, kardeşinin kazandığı pavyon parasıyla askere gitti,' diyen şerefsiz. 'Sarhoş oldun da kükremeye mi başladın?' diyen pezevenk. Sıkıntı yok... Kim ne derse desin... Bak tekrar adresimi söylüyorum. Hani annenizin intihar ettiği dağ başı var ya, bilirsiniz buraları... Dayın olacak düzrüyeye sor, o da bilecektir. Tam da ananızın intihar ettiği yerin karşısında, arabanın içinde oturuyoruz. Evet aynen de dediğiniz gibi şerefsizler, mangal yaktık, osurarak rakı içiyoruz! Buraya gelin. Özellikle buraya geldik ki, rahat bulasınız, zorluk çekmeyesiniz... Üç kişiyiz... Fazla değil... Pusuda adamımız yok... Korktunuz mu yoksa? Korkmayı, doğru söylüyorum, pusu kurmadık... Keklik gibi açıkta durmuş bekliyoruz. İstedığınız sayıda adamla gelebilirsiniz, sıkıntı yok... Ülkücüsünüz ya, Saray arkanızda, milliyetçi geçinenlerle oturup kalkıyorsunuz ya... İnternette gösterip hava attığınız silahlarınızı da getirin... İşte size fırsat... Ya öldüreceksiniz ya öleceksiniz... Başka oluru kalmadı bu işin... Topunuzu birden gömmeye azmettik. Gelin ve öldürün bizi... Amcaoğlu, halaoğlu burada yanımdalar, üçümüz de askeriz... Hani, 'işsiz serseri, işe giremeyince teskere bırakıp asker oldu diye aşağılıyorsunuz ya, üçümüz de aynı şekilde asker olduk, zorunuza mı gitti? Sizin gibi şehir eşkıyası olup parayla kandırdığımız yoksul kızları fuhuşa mı sürükleydik. Evet biz iş bulamadığımızdan, teskere bırakıp vatan savunması için ölümü göze alarak askerlik yapmaya başladık. Ömrümüzü terörü önlemeye, vatan, namus düşmanlarını etkisiz hale getirmeye adanmışız için mutluyuz. İşimiz ölmek, namussuzlar peşinde ölümden korkmamak... Gelin hadi... Dağda dolaşırken teröristlere bu kadar bilgi vermiyoruz. Buyurun gelin...

Üç sarhoştan, içip içip kabadayılık yapan üç serseriden mi korkuyorsunuz yoksa? Korkmayın aslanım, korkusuz adamlar değil misiniz? Eroin mafyasıyla yatıp kalkıyorsunuz, amenna... Herkesi arkanıza aldınız, ne güzel... Savcılar da sizi koruyor, olsun... Çok mu silahınız var? Sıkıntı yok... Onca silaha, adama, imkana rağmen korkar da gelmezseniz, tekrar söylüyorum, biz oraya geleceğiz... Dinle beni Tarkan Aslan, namı diğer, 'pezevengin önde gideni!' Nerede olduğunu, hangi pavyonlara satışa gittiğini tek tek ezber ettim. Sıkıntı yok... Sen gelmezsen ben geleceğim. Ağzına silah dayayacağım. Götüne odun sokacağım. Yapacağım bunları... Kardeşime yaptığın gibi hemen öldürmeyeceğim. Bir süre baş başa gözlerden uzak bir mağarada konaklarınız diye düşünüyorum. Tecavüz edip öldürmenin ne olduğunu, nasıl yapılması gerektiğini, çığlıkları yutan mağarada daha iyi öğreneceksin. Kulaklarını kesip ağzına sokacağımdan öğrendiklerin aklından hiç çıkmayacaktır. Anlıyorsun değil mi..." (Cemalettin Bakır'ın sosyal medyaya yükleyip bir süre sonra da sildiği videosu burada aniden bitiyor.)

*

Avukatın paylaşımı sosyal medyada tartışmalara neden oldu. Tarkan Aslan'ın avukatı N, neden cinayet şüphelisi müvekkilinin tahliye edildiğini sosyal medya üzerinden basına ve kamuoyuna demeç verir gibi, adeta düşman çatlatırcasına duyurma ihtiyacı içine girdi?

Sosyal medya ünlüsü gibi klavye kullanan, her fırsatta takipçilerine hukuk dersleri veren, zaman zaman iktidarın hoşuna gidecek paylaşımlarda bulunan, hukukçuya yakışmayacak tarzda siyasal tercihini belli eden, kimi paylaşımlarında Cumhuriyeti kuranların, sosyalizmin etkisiyle dinden, Osmanlı tarihinden koptuğunu, Atatürk devrimleriyle kuşakların kültürel kimliğini yitirdiğini öne süren, bu hükümet sayesinde Türk ulusunun yeniden toparlanarak özüne döndüğünü açıklar nitelikte iki makalesi bulunan N'nin nasıl bir kafa yapısına sahip olduğu, bazı internet kullanıcıları arasında tartışmalara konu oluyor. N, Nuriye Bakır'ın ölümünden bir süre sonra intihar eden Nimet Aslan'la ilgili olarak, 'Dün öğleden sonra, ağlamaklı mesaj attığını gördüm, fakat o sıra da işim olduğundan kendisine dönemedim. Belki de intihar edeceğini söyleyecekti ama yetişemedim, üzgünüm,' demiş, mesajdaki ağlama hissiyatını nasıl edindiği merak konusu olmuştu... Konuyu takip eden köşe yazarlarından biri bu gelişme üzerine 'Avukat da Sıra Dışı' başlığı altında şunları yazdı:

"Değerli okurlarım, Nuriye Bakır'ın şüpheli ölümüne, bir de cinayet şüphelisinin annesinin intiharı eklendi. Nasıl olduğu bilinmeyen iki intihar üst üsteysen, şüpheli şahsın avukatı N'den, nasıl bir kafa yapısına sahip olduğunu gösteren tuhaf açıklamalar geldi. Neymiş efendim, anayasamızdaki 'laik sosyal devlet' vurgusundan rahatsız oluyormuş, kendisi laik değilmiş, hiçbir zaman da olmayı düşünmüyormuş, demokrasilerde düşünceyi ifade özgürlüğü varmış, bu kapsamdaki açıklamalarını beğenmeyenleri kınıyormuş, Atatürk'ü de sevmek zorunda değilmiş, kimi sevip sevmeyeceğine karışılmasını doğru bulmuyormuş... Bildiğiniz gibi bu avukat, Nuriye Bakır'ın hem sevgilisi hem de katili olduğu söylenen şahsın savunmasını üstlendi.

Tamam, üstlenemez demiyorum; herkes, suçlu olduğu kanıtlanıncaya kadar suçsuz sayılır, avukat yardımıyla savunulmayı istemek en demokratik haklardan

biridir. Şüpheli dediğimiz Tarkan Aslan'ın cinayet işlediği resmen kanıtlanmadığı için dile getirilen suçları işleyip işlemediğini bilemeyiz. N'nin bu bağlamda avukatlık yapmasında, nasıl birini savunuyor olursa olsun sorun yok... Nuriye gerçekten intihar etmiş de olabilir fakat, Tarkan Aslan katil değilse bile, 'kız arkadaşımı, yakında evlenecektik' dediği Nuriye'ye yaptığı işkencelerin tanıkları var. Nuriye'nin defalarca işkenceye maruz kaldığı çok açık; görenler, duyanlar, dinleyenler var, ses kaydı yapmış olan komşular var, işkence edenin sosyal medyaya yüklediği video var... Daha ne olsun? Bu bile tutuklanıp hapse konma nedenidir... Bu kadar delil varken şahsın serbest bırakıldığını, kamuoyunun isyanına rağmen bir şey yapılmadığını görüyoruz...

Meselenin bir boyutu da şu... Bir avukat neden siyasal görüşünü mesleğinin önüne koymaya çalışır, ikide bir iktidarın hoşuna gidecek şekilde açıklamalar yapar, Atatürk'ü sevmek zorunda olmadığını, İngilizlerin güdümüyle oluşan Cumhuriyet tarihinin de eleştirilmesi gerektiğini belirten mesajlar paylaşır? Kime, elbette iktidara hoş görünmek için yapıyor bunları. Ne yazık ki Atatürk'ten rahatsız olan hukukçular, siyasetçiler, akademisyenler, müdürler, amirler döneminde yaşıyoruz. Pek çok hukukçunun, komutanın, subayın, savcının, hâkimin, milletvekilinin tarikat mensubu olduğunu bilmeyen var mı? Bunlar, tarikat evlerine gidip şeyhlerinin dizi dibine oturup Allaha, peygambere eş koşan, beyni alınmış, Haşhaşi ruhlu tipler...

Hatırlarsanız Tarkan Aslan da Nuriye'nin intiharından hemen sonra, iktidar partisine mensup liderlerin fotoğrafları önünde poz vermişti. Avukat Bey, sosyal medyada resim paylaşmıyor ama aynı şeyi mesajlarıyla, demokrasi karşıtı makaleleriyle yapıyor. Sormak isterim, neden cinayet şüphelisiyle avukatının davranışları bu noktada benzerlik gösteriyor? Bildiğiniz gibi Tarkan Aslan, tutuklandıktan altı ay sonra serbest kaldı. Buraya kadar tamam da, bir avukat nasıl olur da kamuoyunun hassasiyetini gözetmeden, cinayet şüphelisi olarak ünlenen, buna rağmen tutuklu yargılanmayan, uyuşturucudan hapse atılan müvekkilinin tahliye edildiğini sevinçli bir haber gibi, 'Tarkan Aslan'ı size yedirtmeyeceğiz, der gibi, tıpkı suçlu devlet görevlilerinin iktidar tarafından korunması gibi sosyal medya paylaşımına dönüştürür ve Nimet Aslan'ın intiharından Adalet Şart programını sorumlu tutar? Yetmez, habercilik eylemine, 'Mine Şanlı' terörü diye isim takar. Bu da yetmez suçlamalarına devam eder; der

ki, 'Mine Şanlı kendisini başsavcılığın, ağır ceza mahkemesinin yerine koyup ölümüne sebep olduğu suçsuz bir kadını ailesinden ayırmak suretiyle günah işlemekle kalmadı, yasalar karşısında da suçlu duruma düştü,' der.

Gördüğüm kadarıyla N, sosyal medya paylaşımlarında şunları da çekinmeden dile getiriyor: 'Nuriye'nin ailesine defalarca 'merak etmeyin, avukatların görevi gerçeği tespittir, kimsenin yalanını doğru diye kanıtlamanın peşinde değilim, içiniz ferah olsun, karşı dava açsanız bile hakkınızı mahkemelerde aramazsam en şerefsiz, en namussuz avukat olayım, dememe rağmen bazı medya maymunları Nuriye'nin ailesini reyting uğrunda baştan çıkardı, hukuki zemini yerle bir etti, suçsuzları suçlu göstermeye, önüne çıkana iftira çalmaya başladı. Yeter ki izleyici sayısı artsın, yeter ki televizyon kanalı daha çok reklam alsın! Yani para uğruna yalnız hukuk katledilmedi, ülkenin itibarı da ayaklar altına alındı. Daha önce de söylediğim gibi bu, terördür. Evet, hukuk nedir tanımayan, mahkeme konularını ekranlara malzeme yapıp, mağdurları medya maymunu gibi teşhir eden, acı çekenlerin halinden anlamayan, programa katılanların gözyaşı döküp haykırmamasından, devlet büyüklerine, hükümete, bütün değerlerimize öfke duyulup hakaret edilmesinden haz alan Mine Şanlı'nın terörüdür. Müvekkilimin annesi Nimet Aslan'a da aynısı yapıldı, 'Ben istediğimi konuştururum, istediğimi yaparım' demek suretiyle intihara; masum bir öğretmenin kendini öldürmesine neden olundu. Saygı değer bir eğitimci olan Nimet Aslan, Bana bu sabah mesaj atıp, 'abi benim bir suçum yok, oğlum suçsuz, ben bu iftirayı nasıl kaldıracağım' dedi, ağlamaklıydı. Akşamına cansız bedeniyle karşılaştık. Olayları çözecek yer adliyedir..."

Avukatın yukarıdaki sözlerinin bir kısmına katıldığımı belirtmek isterim... Sayın avukatın bazı sözleri oldukça yerinde. Evet, Mine Şanlı'nın mahkemelik konuları televizyona taşıyıp reyting yapmaya çalıştığı doğru. Televizyonlara, nasıl yayıncılık yapılacağını söylemek, iletişim araçları yoluyla çocukların, gençlerin, toplumun ruh sağlığını bozacak içeriklere izin vermemek elbette devletin görevidir. Senelerdir, Adalet Şart programlarında mahkeme konuları ekrana getirildiğine göre, bu kez konu, mafyayı rahatsız ettiği için mi tepki çekti? Daha önce, özellikle de iktidara yakın çevrelerden, 'Mine Şanlı ne yapıyor, yoksa kendini mahkeme, hukukçu, savcı mı sanıyor?' şeklinde yakınmalar gelmez, aksine alkış sesleri duyulurdu. Ne oldu da birdenbire duyarlılıklarında artış oldu?

Kadın tacirlerinin pislikleri ortalığa saçılınca mı akılları başlarına geldi. İşin ucu devletin içindeki suç örgütlerine, mafyaya, suçtan beslenen tarikat üyelerine uzanınca mı Mine Şanlı ve programı kötü oldu? Neyse... Şunu demek istiyorum... Nimet Aslan, intihar mektubunda ölmeden önce Şanlı'yı suçlayarak; "Ölümümden o sorumludur," demiş. Bu da garip değil mi? Şunun altını sosyal medya kullanıcıları çok çizdi, bir çizgide benden olsun; İşkence mağduru Nuriye Bakır neden geride intihar mektubu bırakmadı? Neden kimseyi suçlamadan yaşamına son verdi? Bireysel farklılıklar mı buna neden oldu? Hayır, kesinlikle böyle bir neden olamaz, böyle bir açıklamayı, iddiayı kabul edemem...

Son olarak şunu söylemek isterim. Sayın adalet bakanı, lütfen yargıyı çalıştırın. Yargı tümünden çetelerin eline geçti diyorsanız onu da millete açıklayın, açıklayın ki, bundan sonra ne yapacağımıza, senelerdir işlemeyen adaleti nasıl kurtarabileceğimize birlikte karar verebilelim. Milletleri millet yapan en önemli şey kuşku yok ki adalettir. Adaletin olmadığı topraklara vatan diyemeyiz. Yoksa siz hiçbir şey yapmayarak, aksine adaletsizlikleri artırarak, Türk milletini vatansız kılmaya mı çalışıyorsunuz?

*

Sevgili sosyal medya kullanıcıları, değerli takipçilerim.

Ne yazık ki, ormanlarımızın yandığı bu virüs günlerinde, yangın söndürme uçaklarımızın olmadığı, saraylara, özel uçaklara, en lüks, en güvenli makam araçlarına sığamayanlar tarafından dile getiriliyorken, bu büyük ihmal nedeniyle, yüz bin futbol sahası genişliğindeki ormanlık alanın kül olduğu, alevlerin henüz söndürülemediği uydu çekimleriyle sabitken, yer altı ve yer üstü kaynaklarımızın yüzde doksanı uluslararası şirketlerin kullanımına terk edilmişken, işsiz sayısı, göçmenlerle birlikte sürekli artarken, 'kadın cinayetleri' konusunu ele almak, kusura bakmayın da bana, gemi batarken vazonun neden kırıldığını araştırmak gibi geliyor. Ne olur böyle söylediğim için konuyu küçümsediğim sanılmasın... Elbette ben de biliyorum ki, bütün bunlar, kadın cinayetleri sorunundan ayrı

düşünülemez. Daha önce de söylediğim gibi, kadına gereken değeri vermediğimizden ormanlarımız yanıyor. Neden mi? Çünkü kadına değer verilmediğinde demokrasi donuyor, gelişmiyor. Demokrasi olmayınca ülkeyi yönetenler de harcadıklarından, yaptıklarından sorumlu tutulamıyorlar. Adaletin olmadığı yerde saray hükümetleri iş başına gelir, bunu unutmayın... Demokrasi adaletin, adalet demokrasinin olduğu yerde yeşerir. Bunlar olmadığında kaos çıkar ki, nitekim 'fetret dönemi' diye adlandırılan zamanlardan geçiyoruz. Seçilmiş krallar, parti liderleri ballı dürümlerini yerken millete dilenmekten başka geçim yolu kalmıyor. Bu yüzden şunu vurgulamak isterim ki, 'Kurtuluş yok tek başına... Ya kadınlarla düzlüğe çıkacağız ya da yok olup gideceğiz. Yok olmamız, başka uygarlıklara karışmamız şeklinde gerçekleşecektir. En ileri uygarlık hangisiyse elbette gelişemeyen kültürler bu uygarlığa boyun eğmek zorunda kalacak. Mesela Avrupa'ya gitmek isteyen Ortadoğulu göçmenler, para karşılığında, zorla Türkiye'de tutulurken neden din kardeşliğinden, kültür benzerliğinden memnun kalmayıp Batı'ya yöneldiler? Neden 'Batı'nın karakolu oldunuz, parayla onlara jandarmalık yapıyorsunuz,' diye askerimizi suçlarken, 'Bırakın, çekilin yolumuzdan, önce Yunanistan'a oradan da Fransa'ya gideceğiz, niye engel oluyorsunuz, buraya kadar izin veriyorsunuz da neden daha ileri gitmemize mani oluyorsunuz? Gavur dediklerinize paralı asker oldunuz köpekler, tutmayın bizi gideceğiz!' diyorlar...

Bütün bunlara birlikte cevap bulmaya çalışalım. Şu anda, söndürülemeyen yangınlar yüzünden kafam çok bozuk. Dünyamız çöl oluyor... Ağustos ayının dördüncü günündeyiz. Yedi gündür, dünyanın başka yerlerinde de devam eden yangınlar, yetersiz müdahale yüzünden büyüyerek dağılmaya devam ediyor. İzlediğim haberlere göre söyleyecek olursam, kimi yerde yanacak ağaç kalmadığından sönme oldu, oluyor. Hani derler ya, şapka düştü kel göründü diye, aynen öyle... 'Uzaya çıkacağız, uzay araştırmalarına başlayacağız, kendi otomobilimizi, uçağımızı, uzay gemimizi yapacağız, savaşan robotlar üreteceğiz,' derken, sınırlarını bırakın, ormanını, halkını dahi koruyamayan, yangınla mücadele için gerekli donanımı yokken, saray üstüne saray yaptıran, yangın söndürme pilotu bile yetiştiremeyen, plan, program dahilinde olası felaketlere hazırlık yapamayan, yağmadan, talandan başka bir şeye akli ermeyen tarikat devleti olduğumuz en görünür, en net haliyle ortaya çıktı...

Bunu bilmeyen yoktu fakat, iktidar partisi yirmi yıldır medya gücüyle algıları değiştirmenin, zihinleri bulandırmanın ustası olduğundan hükümetin başarısızlıklarını başarı gibi gösterebildi. 'Gelişmemizi istemeyen dış güçleri, yendik, yeniyoruz yalanıyla, ülkeyi satmaya, 'şahsım devleti' olup sülale boyu zenginleşmeye devam ettiler. Bugünde aynı yalanı sürdürerek, gelişmemizi istemeyen dış güçlerin ormanlarımızı yaktığını ileri sürüyorlar. Ülkemize karşı savaş açıldığını, yüze yakın ormanlık alanda eş zamanlı yangın başlatıldığını, bu badireyi de birlik ve beraberlik içinde aşacağımızı söyleyerek milliyetçilikle ilgili pek çok oyun sahneye koyuyorlar. 'Niye yangın söndürme uçağımız yok, niye ormanlarımız, özellikle yangınların yoğun olarak görüldüğü temmuz, ağustos aylarında havadan ve karadan sürekli izlenmiyor, neden yangın uyarısı yapan teknolojilerden yararlanılmıyor, neden olası yangınlar için önceden söndürme planları hazırlanmıyor' diyenleri de vatan haini ilan ediyorlar. Sosyal medya da bu konuda ikiye bölündü ve farklı görüşler birbirine düştü. Bir tarafta lükse, şatafata doymayan, devleti babalarının şirketi sanan bakanları, özel makam uçaklarıyla göreve getiren saray devletinin her konuda olduğu gibi yangın söndürme konusunda da ne kadar zayıf olduğunu söyleyenler var. Diğer tarafsız, saray devletinin açıklamaları doğrultusunda şunları dile getirmekte: Dünyanın her yerinde yangınlar var; Amerika, Rusya, Yunanistan yanıyor. Ne yazık ki bazı akılsızlar ülkemize yapılan küresel saldırıyı görmüyor, milliyetçi hükümeti suçlayarak, vatan topraklarına ihanet ediyorlar. Hadi biz kötü yönetildiğimizden, işi gücü hainlik olan emperyalizmin hizmetindeki İslamcılar yüzünden yangınları söndüremiyoruz; Amerika, Rusya, Yunanistan da mı kötü yönetiliyor? Neden şu soruyu gündeme getirmiyoruz? Ormanların, dünyamızın bekası için Birleşmiş Milletler neden küresel bir seferberlik başlatmıyor? Yanan ormanlar sadece Türkiye'ye mi ait? Dünyanın en zengini olan şirketler, küreselciler nerede? Hangi ülkenin elinde yangın söndürme uçağı varsa şu an hepsinin havada olması, yanan ormanlara su boşaltması gerekmez mi?"

Bana sorarsanız iki tarafın da haklı olduğu yanlar var. Madem dünya yanıyor, madem pek çok ülkede yangın var, hiç olmazsa, yerel imkanlarla söndürülemeyen büyük yangınları söndürme, ormanları kurtarma Birleşmiş Milletlerin görevleri arasında olamaz mıydı? Belli ki Birleşmiş Milletleri yönetenler de maymundan daha ileride değiller; onlar da maymunun ayağa kalkmış hali olup gezegenimizi yönetmeye çalışıyorlar.

Sevgili takipçilerim, görüyorsunuz işte... Normal bir ülke olmadığımızdan mesela sanattan, edebiyattan, müzikten, bilimden söz edemiyoruz... Hakkınız var, hiç olmazsa bazı olayları unutmayalım, takip edelim. Mesela Nuriye Bakır olayı o kadar önemli ki, pek çok kadın cinayeti gibi bu cinayette unutulmaya yüz tuttu. Ben de sizler gibi inatla konuşalım istiyorum.

Evet, cinayet şüphelisi Tarkan Aslan'ın annesi Nimet Aslan'ın intiharıyla ilgili savcılık açıklama yaptı. Kriminal incelemede Aslan'ın elinde silah kullanımına bağlı atış artığına rastlandığı fakat, söz konusu, mafyaya ait olabileceği dile getirilen tabancada şahsa ait parmak izi bulunamadığı belirtildi. Sosyal medyadaki tartışmalardan rahatsız olduğunu özellikle dile getiren, toplumda infial yaratacak şekilde paylaşım yapıldığını, bu tür paylaşımlardan uzak durulması gerektiğini, her olayın iktidara karşı siyasi malzemeye dönüştürülmemesini, yargının, ilgili kurum amirlerinin, kolluk güçlerinin her fırsatta suçlanmasının doğru olmadığını kamu yararı adına tekraren belirttiğini ileri süren, yaptığı bu açıklamayla iktidar yalakası olduğu bir kez daha netleşen ilgili savcılık, olay yerinde bulunan tabancanın Nimet Aslan'ın ölümüne neden olan tabanca olduğunu dile getirdi. Olay yeri incelemelerinin devam ettiğini söyleyen savcılık ayrıca, yerdeki ayak izlerinden başka, mermi, kovan gibi diğer kalıntıların, tabanca kimliğinin araştırıldığını, ayrıca Aslan ailesine ait telefon kayıtlarının incelendiğini belirtti. Bugüne kadar 30 kişinin emniyette, iki kişinin de savcılıkta ifadesinin alındığı bildirildi.

Nimet Aslan'ın ölüm sebebiyle ilgili resmi makamlarca açıklama yapılmadan önce Aslan'ın sarhoşken internete çıkan eşi, karısının intihar ettiğini, intihara sürükleyenirse Mine Şanlı olduğunu, Şanlı'nın sunuculuğunu yaptığı Adalet Şart adlı programda namuslu bir öğretmene iftira atıldığını, Nuriye Bakır'a da oğlunun değil, baba Bakır'ın tecavüz ettiğini dile getirmişti.

Nimet Aslan olayının duyulmasıyla birlikte sözü edilen intiharın, cinayet olabileceği yönünde, temelleri oldukça sağlam görünen pek çok yorum ortaya atıldı. Bir gazetede Nimet Aslan'ın 17 Eylül sabah saatlerinde bir akrabasının evine gitmek için evden ayrıldığı, zamanında dönmediği, uzunca bir süre

telefonuna ulaşamadığından akşam saatlerinde de minareden kayıp anonsu yapıldığı bilgisi paylaşılmıştı.

Mine Şanlı, süreci şöyle değerlendirdi: "Olayı duyunca ilk duygum, taktir edersiniz ki şaşkınlık oldu. Sıra dışı bir durum sonuçta. Daha önce de söyledim. Bir yakınınız kaybolursa önce polise gidersiniz. Camiye gitmek, minareden kayıp anonsu yaptırmak ne demek? Kimin aklına gelir böyle bir şey? Şehrin hengamesi içinde birinin kayıp olduğu duyurusu yapılırsa aklınıza ne gelir? Akıl sağlığı yerinde olmayan, engelli birinin arandığını düşünürsünüz değil mi? Ya da ne bileyim... Tuhaf yani... Evet, dediğiniz gibi yaptım ve sözü edilen camiye aradım fakat, imamla konuşamadım... İkinci gün tekrar aradım. Daha önce görüştüğüm kişi, imamın geldiğini söyledi ama bir süre cevap vermeden sustu. Aksilik olduğu belliydi. Daha sonra imamın konuşmak istemediğini, bu gibi konuların mahkemede konuşulması gerektiğini ifade etti. Yine de ısrarcı oldum... Mahkemeye delil topladığımı, gazeteciliğin bir yönüyle savcılara, adalete yardımcı olmak olduğu bilgisini aktardım. Sonunda ikna olup konuşacaklarını sanıyordum, yanılmışım. Defolup gitmemi söyleyen imam meğer, daha çok kızmak için telefona gelmiş... İlk sözü, "Derdiniz ne bacım!" demek oldu. "Kimsiniz, ne istiyorsunuz, her konu televizyonda konuşulmaz ki, ayıp denen bir şey var... Sizin anneniz intihar etse, herkes de ekrana çıkıp bu konuyu konuşsa hoşunuza gider mi bacım? Allahınızı seviyorsanız durun, acılı günde insanları galeyana getirmeyin!" O kadar gür çıkıyordu ki sesi, ne dediğimi duymadı bile. Sadece savcılara, devletin kolluk güçlerine konuşacağını, televizyoncularla meseleyi tartışmayacağını dile getirdi. Bu da garip değil mi? Neden savcılık bu imamı sorgulamaz? Neden polisin işini imama yaptırırlar? O kadar soru var ki akla gelen... Beni taraf tutmakla suçlayanlara şunu söylemek isterim. Kesinlikle taraf tutmuyorum. Bugüne kadar pek çok cinayetin aydınlatılmasında haberci olarak görev yaptım. Görevim boyunca yapmak istediğim tek şey suçlu ya da suçluların bulunmasıydı. Niye taraf tutayım ki? Gelenleri, 'ben de konuşmak istiyorum' diyenleri tanımam etmem, onlar da beni tanımaz. Sonuçta ortada bir cinayet var. Bizler de habercilik yapıyoruz. İnanın her şey bu kadar açıkken 'Mine Şanlı taraf tutuyor, hangi aile çok ağlıyorsa ondan yana oluyor,' diyenler var ya, gülesim geliyor. Nimet Aslan'a iftira ediyormuşum. Aslan'ı bilenler, öğretmenliğini görenler anlatıyor, benim bir şey dediğim yok. Sadece soruyorum. 'On sekiz yaşından sonra, kanun gereği, yuvadan çıkmanız gerekti diyelim. Nimet Aslan adındaki yuva annesi, eğitimci kadın size ev tuttu, güzel. Hayır sever biri olduğunu düşündünüz, tamam... Çıktığınız evin kirasını nasıl

ödüydünüz, yiyeceklerinizi kim alıyordu?' diye soruyorum. Sormayayım mı? İntihar eden olur korkusuyla gazetecilik yapmayayım mı? Son sözüm, hepsini Allaha havale etmek. Hakkımda bir de utanmadan dava açmışlar. Olsun, kimseye verilemeyecek hesabım yok. Onlar kendi derterine yansınlar...

Onlarca noktada devam eden yangınlar konusuna gelirsek... Şu anda dünyanın kimi ülkelerinde orman yangınları var. Artık demokrasiyle yönetilmediği söylenen Türkiye'de yeterli yangın söndürme uçaklarının olmadığı, yöneticilerinin birden fazla maaş, uçak, makam aracı alıp lüks içinde yaşadıkları konuşuluyor. Tamam, konuşulsun... Gerçekten ben de aşırı kızgınım. Ne demek canım, sizin göreviniz milletin parasıyla saraylarda yaşamak değil ki... Millet efendi, siz hizmetkarsınız... Ne yazık ki bizim gibi ülkelerde tersinin yaşandığını görüyoruz... Bu durumun bütün baskıya rağmen halkın arasında konuşuluyor olmasından memnunum. Konuşalım... Konuşarak doğru yolu bulacağız... Konuşulması gereken bir diğer konu da Birleşmiş Milletler 'in küresel yangınlar karşısındaki tutumudur. Dünyanın neresinde bir yangın varsa bu yangını söndürmek herkesin, bütün ülkelerin görevi olmalı. Dünyanın, ülkelerin, sınırların uzaydan izlendiğini, istemedikleri olayları anında durdurabildiklerini biliyoruz. Diyelim A ülkesinde yangın başladı. İlk dumanlar görüldüğünde o ülkeye bilgi aktarılabilirdi. Yine de kimse bir şey yapmadı diyelim. Soru şu: Şimdi ne olacak? Yangının büyümesini, ormanların yok olmasını mı bekleyeceksiniz? Bugün gördük ki, dünya hiç de sandığımız kadar global değilmiş. Ormanların, doğamızın, akar sularımızın, denizlerin, börtü böceğin, kuşların insanlığa ait olduğu bilinci yerleşti sanıyorduk, zerre kadar yerleşmemiş... Deniz kıyılarındaki güzelim ormanlarımız, ağaçlar arasındaki koylarımız, sahillerimiz en çok kime aitti? Villa sahiplerine, turistlere, eğlenmeye, tatile gelebilenlere aitti değil mi? Köylülerimiz bu ormanlarda yoksulluk içinde yaşıyordu. Diyelim ki yönetenlerimiz duyarsızlık yaptı; yangın söndürmeye bir uçak almazken kendilerine onlarca hem de en lüksünden uçak, makam aracı aldılar... Sonra bir gün yangın başladı, baktınız ki kimse müdahale etmiyor. Tam da böyle bir zamanda dünyanın sahipleri, neden yangına müdahale etmediler? Uçaklarına ateş edilmesinden mi korktular? Haber vererek ya da vermeyerek yanan ormanları söndürmeye gelebilirlerdi. Gelmediler. Neden mi? Dünya gelişmedi de ondan? Hala yediği muzun kabuğunu yattığı yere atan, kendi pisliğinde uyuyan maymundan farkımız yok inanın buna. İnsanlık yapay zekâ teknolojileri geliştiriyormuş. Hani nerede? Dünyayı izleyen yapay zekalar varmış... Vay canına... Yangını tespit eden elektronik beyinler, öyle mi, hani

neredeler? Yerdeki karıncayı bile izlediklerini, izinsiz kuş uçurmadıklarını sanırdık. Dünya yansa ellerinden bir şey gelmiyor ya da gezegenimizin insanlığa ait olduğu bilgisine bir türlü sahip olamıyorlar. Ben en çok bu konuda Birleşmiş Milletleri ve küreselcileri suçlu buluyorum. Tamam, ülkeyi aile şirketi gibi yöneten saray hükümeti, bu hükümetin etrafındaki iş adamları da suçlu. Tamam, kendi lükslerine, din eğitimlerine, başka ülkelere, eşe, dosta, akrabaya milyon dolarları harcayanların da büyük günahları var ama şunu unutmayalım ki, ormanlar, hangi ülkenin sınırları içinde olursa olsun, tek bir ülkeye, o ülkenin yöneticilerine bırakılamayacak kadar önemlidir. Maalesef, ülkemizin, güzelim ormanlarımızın nasıl yandığını izlemekle yetindiler. Uçaklar zamanında gelmediğinden yangın büyüdü, iş işten geçtikten sonra alevlerin olduğu bölgeye gidildi. Allah hepimizin yardımcısı olsun diyorum, başka da bir şey demiyorum. Bir taraftan salgın hastalıklar, bir taraftan yangın, bir taraftan deniz salyası, Afganistan'dan ülkemize yönelen göç... Suriyeli göçmenlerin sorunu bitmeden yenisi başladı. Hangi ülke on milyon göçmeni, para kazanmak için ülkesine sığınmacı olarak kabul eder? Bu da ayrı bir sorun. Neyse... Dünyanın sonu mu geliyor nedir? ..."

*

Sevgili okurlarım, Bakır ailesinin, kızlarının intihar etmediğini, Nuriye'nin asla intihar edecek biri olmadığını, büyük olasılıkla cinayete kurban gittiğini öne sürerek Mine Şanlı'nın sunuculuğunu yaptığı Adalet Şart programına başvurmasının üzerinden on altı ay geçti...

Cinayet şüphelisi Tarkan'ın, tutuksuz yargılandığını, tedbir uygulanmadığı için delileri kararttığını, aleyhine tanıklık yapma olasılığı olanları ölümle tehdit ettiğini, kamera kayıtlarını sildirdiğini, ağabeyi Gürkan Aslan'ın da kardeşini ve bağlı bulunduğu teşkilatı korumak için delilleri karartma işinde kardeşine ve babasına yardım ettiğini daha önce belirtmişim.

Bu arada orman yangınları, ülkeyi yönetenlerin yangınlar karşısındaki

duyarsızlığı devam ediyor. Ciğerlerimiz olarak tabir ettiğimiz milyonlarca çam ağacı yanmaya, giderek büyüyen yangın, yanmamak, riske girmemek için çok yüksekten uçan üç yabancı uçakla söndürülmeye çalışılırken, şüpheli Tarkan konusunda çok önemli bir gelişme yaşandı; Büşra Tanrıkulu adında bir kadın evinde ölü bulununca Tarkan Aslan, ikinci kez cinayet şüphelisi olarak gözaltına alındı. Bu defa ifadesini verdikten hemen sonra serbest bırakılmadığını özellikle belirtmek istiyorum. Şu anda ağabeyi Gürkan'la birlikte nezarethanede mahkemeye çıkarılacakları günü bekliyor olmalılar.

Her şeyi anlatacağım merak etmeyin. Taktir edersiniz ki, ben de şu anda büyük bir şaşkınlık içindeyim. Nuriye Bakır'a yapılan işkencenin ses kayıtları, tanıkları ortadayken cinayet şüphelisinin tutuksuz yargılanması yürekleri dağlıyordu. Bu arada, biliyorsunuz artık, Akdeniz sahillerinden başlayarak Ege'ye kadar uzanan geniş bir bölgede zamanında müdahale edilmediğinden çok büyük orman yangınları oldu, oluyor... Bunu da nasıl yönetildiğimizi gösteren önemli gelişmeler arasında gördüğümünden görmezden gelemiyorum. Önemli bulduğum bir konu da göç meselesi... Ortadoğu'dan ülkemize yönelen büyük bir göç dalgası var... Suriye göçü, göçecek kimse kalmayınca durdu. Sırada Afganistan'dan gelenlerin neden olduğu ve olacağı sorunlar yer alıyor. Ormanlarımız gibi sınırlarımız da korunmadığından, devleti yönetenlerin izniyle bir milyondan fazla, çoğu erkek; asker oldukları da öne sürülen binlerce Afganlının büyük şehirlerimize yönelen göçü başladı. Kimilerinin de dile getirdiği gibi belki de, ülkeyi karıştırmak için dışarıdan aramıza, bütün şehirlerimizi kapsayacak şekilde mahalleler dolusu, 'sığınmacı' adı altında terörist bir ordu sokuldu, sokuluyor. Yönetici olarak görev yapan siyasal İslamcılar tarafından sivillere dağıtıldığı ileri sürülen ordunun elindeki kayıp silahları da düşününce, her an iç savaş çıkacağı yönündeki iddialar da gündemden düşmüyor. Göçmenlerin Türkiye'de tutulması konusunda para alındığı, Batı'nın göçmen kampı olduğumuz da ülke gündeminin önemli konuları arasında yer almakta... Yani o kadar büyük sorunlar var ki, memleket yanarken, Nuriye Bakır gibi pavyonda çalışan 21 yaşındaki bir kadının ölümü gündem olur mu? Her gün yeni bir kadın cinayeti yaşanırken kimin aklında kalır Nuriye'nin ölümü? Şükür ki bu defa öyle olmadı. Tarkan Aslan adı bir kez daha gündeme geldi fakat, yine bir cinayet haberiyle... Yani Tarkan Aslan bu kez de Büşra Tanrıkulu'nun 3 Ağustos'ta Mamak ilçesi Akdere Mahallesi'ndeki evinde ölü bulunmasıyla ilgili gözaltına alındı. Olay günü evde bulunan, sevgili oldukları ileri sürülen Sibel'le Hakan'da tutuklanarak karakola götürüldü.

Tarkan Aslan, emniyetteki sorgusunda B   ra'yla arkadaş oldu larını, sabah evden çıkarken Tanrıkulu'nun hayatta olduğunu, ölüm olayıyla ilgisinin bulunmadığını dile getirdi.    heliler, savcılık sorgularının ardından nöbetçi sulh ceza hakimli ine sevk edildiler. Delilleri karartmakla suçlanan Hakan'la Sibel ise adli kontrol şartıyla serbest kaldı. Tarkan Aslan'ın bu kez, normal koşullarda, yani hukuk i lerse m ebbetle yargılanaca ı, Bakır cinayetinde olduğu gibi cezasız kalmayacağı ileri sürülüyor.

Hakan'la Sibel isimli şahısların ifadesine göre Tarkan Aslan ile B   ra o gece aynı odada kalıyorlar.

"Sevgili miydiler?" sorusuna internet yorumcularından birinin verdiği cevap şöyle: "Kanımca sevgiliydiler fakat Tarkan'ın başka sevgilileri de olabilir. Pavyon ve sözde masaj salonu simsarlarından olan Tarkan Aslan'ın i siz kadınları, okumak için para bulamayan öğrencileri, özellikle de yoksul çevrelerden gelen genç kızları önce paraya bo up uyu turucuya alı tırıp sonra da onlardan yeni sevgilim," diye söz ettiği çok açık. Uyu turucunun, kadın simsarlarının yaşadığı çevrelerde kadından 'sevgilim, e im, ailem, helalim' diye söz edilmesinin anlamı, bildiğimiz anlamlardan ayrıdır. Neden dersiniz, acıyla, g zya ıyla, kanla beslenen piyasalarda sevgili ya da klasik anlamda bilindiği gibi karı koca olunmaz. Öyle görünebilirler ama beraber gezmek, yerine göre, mesela, sisteme dahil olmayan polisle kar ıla ınca el ele dolaşmak için gereğidir. Nikahlı olunsa bile amaç para kazanmaktır. Sisteme d  en kızlar uyu turucusuz kalmamak için satılmayı, bazen de eroin trafiğinin içinde yer almayı göze alırlar... B   ra da bu kızlardan biriydi bana sorarsanız. Fakat bu onun, ölümü hak ettiği anlamına gelmez. Asla 'su testisi su yolunda kırılır' demiyorum. Devlet  zerine d  enleri yapmadı ından bugün bu durumları yaşıyoruz. Bence sosyal konularda her için başında devlet gelir. Mesela devletimiz devlet gibi olsaydı 100 bin stadyum geni li indeki ormanlık alanlarımız yirmi gün boyunca göz göre göre yanmaya terk edilebilir miydi? Daha be  yıl önce, Kurtuluş Savaşı'nda bile bombalanmayan Meclis'in bombalanmasına, yüz binlerce insanın suçsuz yere i ten atılmasına neden olan, emperyalizmin valisi, uluslararası sermayenin güdümündeki muhalefet partilerinin deste indeki baskıcı lidere en lüksünden 13

makam uçağı alınırken, cayır cayır, insan ve hayvan çığlıkları arasında yanan ormanlarımız sadece üç adet, düşünebiliyor musunuz, o da yabancı pilotların kullandığı uçaklarla söndürülmek istendi, isteniyor. Haksız mıyım? İspanya'dan gelen pilotlardan biri de kadın... Bu kadının uçağın içindeki, 'tamam' anlamındaki el işaretini gösteren fotoğraflarından biri, sosyal medyada paylaşım rekoru kırdı. Bizim kadınlarımız iş yaşamından uzaklaşıp, kadın cinayetlerinden, çalışmayan adaletten korkup evlerine kapanırken İspanyol kadın Türkiye'nin yıldızı oldu. Uzaya araştırma gemisi göndereceğini söyleyen vatan hainleri, bırakın kendi evindeki yangını söndürmeyi, başka ülkelerin yetiştirdiği kadın pilotlara dahi muhtaçlar. Tıpkı Ortadoğu'nun krallıklarında olduğu gibi... Mesela kadına otomobil sürme izni bile vermeyen bazı ülkelere, Amerika'dan, Avrupa'dan gelen kadın pilotlarla nasıl müdahale edildiğini, işgal güçlerinin kadın askerleri nasıl eğittiğini de defalarca görmüş; hem filmlerde hem gerçek hayatta izlemiş bulunuyoruz. Bu nokta da sormamız gereken soru şudur? Bu hale nasıl geldik? Türk halkının azımsanmayacak, iktidar değişikliğine neden olacak kadar önemli bir bölümü nasıl Haşhaşı yapıldı? Sadece zorunlu din eğitimleriyle mi, ya da işsiz bırakıp sonra da sadaka yardımlarıyla mı oldu bu? Nasıl olduysa oldu, bir an önce bu sıkıntıları atlatmak zorundayız. Ya silkinip yeniden kendimize geleceğiz ya da böyle yanarak, mafyanın, örgütlenme şekli çetelerle aynı olan, tek adam liderliğiyle yönetilen antidemokratik partilerin elinde çürüyerek yok olup gideceğiz."

Sevgili sosyal medya takipçilerim, yukarıdaki sözlere küçük bir katkı da bulunmak istiyorum. Haşhaşı konusu gerçekten ilginçtir. Geçenlerde aklıma ne geldi inanır mısınız, bunu sizinle de paylaşmak isterim. Asrın lideri, şahsım devleti gibi adlarla da anılan bin yüz elli odalı saraydaki lider, nerede bir felaket olsa oraya koşup seçim otobüslerinin üzerinden halkın tepesine, 'Alın! Sıkıntı yok... Her işin, her sorunun çaresi bulunur. Önce çay için, buyurun! Kapışın, durmayın! Kedi gibi ne de güzel havada kapıyorsunuz, maşallah!' dercesine çay fırlatıp gülüyor ya, 'içerken bizi hatırlarsınız, düşmanlarımıza gereken dersleri verirsiniz. Gerek seçim sandığında gerekse komşunuz olduklarında... Hakkımızda kötü konuşulduğunda kuşku yok ki her yere; evlere, kahvehanelere polis veremeyiz. Bazen polis gibi bazen asker gibi davranmak, düşman yüreğine korku salan vatansever halkımızın görevidir. Her şey devletten beklenmez kuşkusuz... En ufak kuşku yok ki ne demek istediğim anlaşılmamış olsun... Maşallah... Böyle bir millet varken kimse sırtımızı yere getiremez. Allah hepinizden razı olsun...' diyerekten... Yangın bölgesinde de aynısını yaptı, uçağa

atladığı gibi bir kamyon çay paketiyle yangın bölgesine geldi ya... Acaba diyorum, bu çay paketlerinin içinde zihinleri uyuşturan, düşünme kabiliyetini bozan bir şey mi var? Bu yüzden mi, kitleleri çayla uyutmak için mi her türlü eleştiriye; 'felaket sırasında da seçim çalışması yapılmaz ki, mağdurların tepesine çay fırlatılmaz ki, ahlak, terbiyi, insanlık, siyaset etiği diye bir şey var kardeşim, siz insan değil misiniz? Uzaydan mı geldiniz, kimsiniz?' diye sorulmasına rağmen neden çay dağıtma işinden vazgeçilmiyor? İnanın aklıma öyle deli sorular geliyor ki... Gerçekten kimi insanlarımız, yapay zekâ çağı olarak da bilinen günümüzde bin yıl öncesinin Haşhaşilerine dönüştüler. Böylelerine ne dersiniz deyin, ülkenin nasıl satıldığını, emperyalizmin valileri tarafından nasıl yönetildiğimizi anlatmak mümkün olmuyor... Neyse sevgili dostlarım, bu mesele gerçekten önemli. Siz de konuyla ilgili görüşlerinizi yazarsanız mutlu olurum.

Tekrar Tarkan Aslan olayına dönecek olursak... Kimi soruyor, 'Büşra hayatını kaybetmeden önce ağır bir rahatsızlık mı geçiriyordu?' Kimi de 'Acaba kızcağız, aşırı eroin kullanımının kurbanı mı oldu?' diye sormakta. Şimdilik adli tıp incelemesi tamamlanmadığından bu konudaki iddiaların fazlaca önemi bulunmuyor. Olay günü, evde olan tanıklardan biri, geceyi Büşra ile geçiren Tarkan'ın ertesi gün, sabah saat sekiz sıralarında, Büşra'nın gecedan başlayan sağlık sorununa rağmen, kimseye haber vermeden evden ayrıldığını, sonra da hiç aramadığını, hastayı hiç merak etmediğini söylemekte...

*

Sevgili takipçilerim, yeni öğrendiğim bilgiye göre adli tıp kurumu grup başkanlığı tarafından cumhuriyet başsavcılığına sunulan biyoloji ihtisas dairesi başkanlığı raporunda Büşra'nın tırnakları arasında Tarkan Aslan'a ait DNA örnekleri bulunduğuna bilgisine yer verildi. Bunun üzerine adli kontrol uygulaması yetersiz kaldığından şüphelinin tutuklanması yönünde karar verildiği belirtildi.

Bu gelişme üzerine sosyal medyada Nalan Ümit adıyla bilinen maktul Nuriye Bakır'ın babası Hüseyin Bakır şu açıklamayı yaptı: "Sevinelim mi üzülelim mi

biz de ne hissedeceğimizi bilemez olduk. Seviniyoruz çünkü bir katil daha yakalandı, üzüyoruz çünkü, bedeli ağır oldu, bir can daha kaybettik. Ciğeri beş para etmez bir cânî elini kolunu sallayarak, onca kolluk gücüne, onca savcıya, hâkime rağmen içimizden birinin daha canını yaktı. Ben de karım gibi, kızımın yaşadıklarını bilen bütün tanıklar gibi televizyon ekranına çıkıp dünyaya şunu haykırmıştım; bu adamı tutuklu yargılayın! Katil olduğu pek çok delille ispatlı birini serbest bırakırsanız başkasını öldürmekten yine peşine düşeceksiniz. Bugüne kadar buna benzer pek çok olay oldu, hâlâ ders alınmadı mı? Nice katiller, haklarındaki deliller yok sayıldığından tekrar suç üstü yapılarak ele geçirildiler. Tarkan Aslan denen sapkının yakalanması, hapse konması, ölünceye kadar orada tutulması için o kadar çok delil vardı ki... Ne dediysek, hangi davaları açtıysak, hangi kanıtları gösterdiysek yüce adaletimiz sessiz kaldı. Dünya da olup bitene anlam veremedi... Yurt dışından arayıp, Türkiye'ye gelmekten korktuklarını söyleyen yakınlarımız, hatta hiç tanımadıklarımız, 'Allah yardımcınız olsun' diyenler oldu. Dışarıdan bakıldığında ülkemizin Irak gibi kaos içinde, terörle boğuşan ülkeler gibi adaletsiz bir yer olarak görüldüğünü ifade ettiler. Bu kadar çok delil varken katil, uyuşturucudan hapse atıldı. Altı ay sonra da dışarı çıktı. Söylemişim oysa, herkes gördüğünden gerçeği birlikte haykırmıştık... Ağlayarak, dizlerimizi döverek, olası felaketlere dikkat çekmiştik... Ne yazık ki dediğim oldu, üzgünüm... Katil bir ay geçmeden elini kana buladı. Göz göre geldi bu cinayet. Kimse yalana sığınmasın, birbirimizi kandırmayalım; katil, katildir... 'Katrani kaynatsan olur mu şeker, cinsine tüküreyim ki cinsine çeker,' bunlar böyle bir aileydi... Yaptıkları yetmezmiş gibi bir de beni, sömürüp öldürdükleri evladına tecavüz etmekle suçladılar, düşünebiliyor musunuz? Acımıza acı eklediler... Hâlâ mahkememiz devam ediyor ve bu dava mahşere kadar bitmeyecek... Ben eminim, siz de bilin ki, 25 yaşındaki Büşra kızımızı da kandırıp eroine alıştırdılar. Kim bilir kaç kişiye sattılar, kim bilir umutlarını neyle, hangi tehditlerle nasıl tükettiler. Büşra da hiç kuşku yok ki, Nuriye'nin başına gelenleri biliyordu. Nuriye'ye sosyal medya üzerinden yapılanlar, katile karakollarda, mahkemelerde yapılmayanlar; savcıların, kolluk güçlerinin cinayet delilleri karşısındaki lakayıt tutumu, mafyanın elinden kurtulmak isteyenlere gözdağı olmuş, devlet, adalet, hak, hukuk diye bir şeyin olmadığını göstermiştir. Hiç kuşku yok ki Büşra'yı da satıyorlar, canını yakıyorlar, polise müracaat ettiğinde dünyayı başına yıkıyorlardı, ailesiyle, kardeşleriyle tehdit ediyorlardı... Ellerine geçirdikleri yoksul, sahipsiz aile kızlarını mutlaka sattıklarını, cezası olmayan cinayetlerle korkuttuklarını düşünüyorum.

Genç kızlara, yuvada annesiz, babasız büyüyenlere, öğrencilere tuzak kurmuşlar, birileri de bu tuzağın açığa çıkmasına mâni oluyor. Büyüklerimize tekrar sesleniyorum. Ne olur katilleri gezdirmeyin... Başkanımız, bakanlarımız, emniyetimiz, askerimiz, milletten maaş alıp güvenliğimizden sorumlu olanlar sesimizi duymuyor mu? Ne olur başkanım, cuma namazlarını kaçırmadığınızdan, Hacca gittiğinizden kesinlikle kalbi karalardan olduğunuza inanmak istemiyorum. Kıldığınız namazlar, okuduğunuz dualar, feryatlar aşkına elinizi vicdanınıza koyun... Sizi ülkeyi satmakla, Amerika'ya uşaklık etmekle suçlayanlar var, vatandaş olarak bu görüşe katılmıyorum. Ülkemizin yasaları çalışmıyorsa Amerika'nın yasalarıyla yönetilelim. Buna da razıyım, yeter ki adalet olsun, yeter ki yüce adaletimiz yine çalışsın... Eskiden bu kadar kötü değildik, mahkemelerimiz ülkeyi yönetenleri dahi yargılayabiliyordu, ne oldu bize başkanım? Büyüğümüzsünüz, her şey sizden soruluyor... Allahınızı seviyorsanız yeter, o saraydan çıkın! Etrafınızdaki çıkar grupları neler olup bittiğini size yansıtmıyor olmalı. Gerçekten millet olarak cehennem gibi günlerden geçiyoruz. Sayın başkanım, sayın yetkililer, Tarkan Aslan şimdi tutuklu ama bakalım kaç gün hapiste kalacak... Duyduğumuza göre devletin içindeki çete, adli tıp kurulunun raporlarını değiştirdiğinden hakimler, suçluları cezalandırma konusunda bir şey yapamıyor. Bu bilgi doğru mu başkanım? Maalesef ben de doğru olduğunu sanıyorum. Bugüne kadar varlıklı olanların neden yargılanmadığını düşününce, dile getirilenlerin yanlış olduğunu düşünmüyorum. Başkanım, sakın ola ki sizi suçladığımı sanmayın. Çevrenizdeki hainleri suçluyorum. Ne olur, adamlarınızı, çeteye bulaşmamış olanları harekete geçirin. Siz iyilere, Cumhuriyetten, demokrasiden, Atatürk'ten yana olanlara yol açarsanız, kötüler kaçacak yer bulamayacaktır. Diyeceklerim bundan ibaret. Allah herkesin yardımcısı olsun..."

*

Sevgili takipçilerim,

Şimdi size adli tıp kurumundan adalet yerini bulsun diye verilen raporların, özellikle zengin suçluların yararına olacak şekilde nasıl değiştirildiğinden, bu

yöndeki söylentilerden, söylentilerin ne kadar güçlü iddialar olduğundan söz edeceğim. Böylece Nuriye Bakır davasındaki şüpheli şahsın neden serbest kaldığını daha iyi anlayabileceksiniz. İnanır mısınız, şu an ben de olayları sizinle birlikte, internet sayfalarını okuyarak anlamaya çalışıyorum. Sakın beni her şeyi bilen uzman biri gibi değerlendirmeyin...

Büşra'nın otopsi raporunda, beyin zarında travmatik olmayan kanama ve akciğerlerde iltihaplanma tespit edildi. Aynı rapora göre vücudunda herhangi bir darp, cebir, kesici, delici alet izi ve ateşli silah yarasına rastlanılmadı. Elde edilen bulgular, zehirlenme durumuna yönelik olarak inceleme amacıyla Kimya İhtisas Laboratuvarı'na gönderildi. Tanrıkulu'nun kesin ölüm nedeni İstanbul Adli Tıp Kurumu incelemesi sonucu belirlenecek...

Evet, sevgili takipçilerim, ben de rapordaki bilgileri şaşkınlıkla okuyorum. Bunun birinci nedeni öncelikle şu: Sosyal medya kullanıcıları diyor ki, Büşra Tanrıkulu asılarak, kesilerek, vurularak, çakılarak, boğularak, boynu kırılarak öldürülmediyse büyük olasılıkla uyuşturucuyla öldürüldü. Uyuşturucuyla cinayet nasıl işlenir? Bunu Tarkan Aslan'a sormadıysa, adli tıp doktorlarına sormak lazım. Nedense Büşra'nın aşırı eroin kullanımı sonucu ölmüş olabileceği ihtimali herkesin aklına geliyor da adli tıp raporunda bir kere bile 'uyuşturucu', 'eroin' gibi sözcüklere rastlanmıyor. Neyse... Kesin olan şu ki, toplum artık adli tıptan gelen raporlara da güvenmiyor. Yirmi yıldır pek çok seçimde oyları çaldığı, seçimin kurallarını kendi lehine olacak şekilde bozduğu için iktidarı kaybetmeyen bu hükümet döneminde, bütün kurumlar gibi adli tıp kurumuna duyulan güven de yerle bir oldu.

*

Durumu daha anlaşılır kılmak için sözü burada Tülin Turgutlu adındaki avukata bırakacağım. Hatırlarsanız bundan üç beş yıl önce İstanbul Adli Tıp Kurumu, Eynesil ilçesinde evinin önünde yaralı bulunduktan sonra kaldırıldığı hastanede hayatını kaybeden on bir yaşındaki Habibe Baş'la ilgili hazırlayıp, savcılığa

iletteği rapora bağı pek çok iddia ortaya atılmıştı. Kurumun, akıllara durgunluk veren raporunda söz konusu ölümün, trafik kazası sonucu değil, beden travması; omur, pelvis ve kemik kırıklarına bağı nedenler yüzünden gerçekleştiğinden söz ediliyordu. Şüpheli ölümle ilgili olarak üniversiteden alınmış, trafik kazası tespitinde bulunan iki ayrı otopsi raporu olmasına rağmen, İstanbul Adli Tıp Kurumu tarafından hazırlanan raporda, ölümün trafik kazasına bağı olmadığı, kesin olarak düşme sonucu gerçekleştiği ifade ediliyordu. Hacettepe Üniversitesi'nin adli tıbbından alınan raporun yok sayılması, bilim çevrelerinde olduğu kadar halk arasında da 'bu kadar da olmaz' dedirtmişti.

Eldeki veriler ışığında raporu değerlendiren Baş ailesinin avukatı Tülin Turgutlu “Rapordaki, ölümün yüksekte düşmeye bağı olabileceği yönündeki tespiti asla kabul etmiyorum,” diyen Turgutlu, Habibe'nin trafik kazası sonucu gerçekleşen ölümünün örtbas edilmeye çalışıldığını yüksek sesle dile getirerek şöyle diyordu: “Aslında bize, adalet yok demek istiyorlar... Evet yok... Hukuk diye bir şey kalmadı... Adalet sarayları, bu saraylardaki makamlar işgal edildi, ülkeyi ele geçirenler, kendi lüks yaşamlarından başka şey düşünmeyenler, hukuk düzenini de işgal ettiler... Durum böyle olmasaydı göz göre bu kadar haksızlık yapılamazdı... Bunca yıllık meslek hayatımda bu kadar hızlı otopsi raporu çıktığını görmedim. Bu ne hız? Daha önceki beklemlerimiz neydi? Niye başka olaylarda bu kadar acil, aynı hızla dava dosyasına giren rapor görmedik? Alışık olmadığımız bu davranış da burnumuza gelen pis kokunun en önemli kanıtları arasındadır... İnsanız ve düşünüyoruz... Neden? Kimlerin zoruyla, parasıyla, siyasal gücüyle bu raporlar hazırlanıyor? Basit bir imza incelemesi için bile bir sene, iki sene beklemeye alışmışız. Habibe'nin otopsi dosyasının yirmi gün içinde gönderilmesini şaşkınlıkla karşılıyorum... Neden ilk defa böyle davrandılar? Şunu da özellikle sormak isterim... Dava dosyasında dikkatle üzerinde durulması gereken konu olay yeri incelemesini yapanların, delilleri karartma çabasıydı. İlgili polisler hakkında soruşturma başlatıldığı için mi adli tıp kurumu elini çabuk tuttu? Yargılamayı etkilemek için mi böyle bir rapor hazırlandı? İlk hazırlanan olay yeri inceleme raporunda, ölümün intihar mı yoksa kaza mı olduğunun belirlenemediği kayıt altına alınmıştı. Daha sonra araya birileri girdi. Bunların kim olduğunu kamuoyu da biliyor. Siyasi çevresi olan zengin bir aile, milletvekilinin yardımıyla delilleri istediği gibi karartabiliyor. Komik mi, üzücü mü, bir şey daha söyleyeyim... Raporda, Habibe'nin güya, çantasında bulunan, ilkokul öğrencileri için yazılmış hikâye kitabındaki intiharla ilgili bölümü ataşla işaretlediği, bunun da intihar eğilimini gösterdiği bilgisine

yer verilmiş. Delil yaratacaklar ya... On bir yaşındaki mutlu bir çocuğun intihar ettiğini kanıtlayacaklar ya, çareyi intihar özentisinde aramaya kadar götürdüler. Bu yüzden acılı baba Numan Baş, bir kez daha isyan etti ve kızının kitap ayracı kullandığını, çantasında ve evlerinde hiç ataş olmadığını özellikle belirtmek zorunda kaldı. Bundan sonra şunu yapacağız: Ceza muhakemesi kanunu kapsamında dosya ile ilgili özel mütalaalar alacağız ve eldeki otopsi raporlarının incelenmek üzere Yüksek Sağlık Şurası'na gönderilmesini talep edeceğiz... Bunun haricinde ne yapabiliriz? Sonuç olarak anayasayla yönetilen hukuk devleti olduğumuzu söylüyoruz, dünya da bizi öyle sanıyor. Aslında başkaları çoktan uyandı, Batı dünyası uzun zamandır hukuksuzluk bataklığında, imamların zulmü altında boğulduğumuzu biliyor da biz, gerçeği birbirimize itiraf edemiyoruz. Sorun bizde! Gerçekten sorunlu bir toplum olduğumuz, siyaset adı altında çeteler tarafından yönetildiğimiz, birbirine alternatif çete zihniyetindeki, sözde demokrasiyi savunan partilere oy vermek zorunda kaldığımız çok açık. Dinle, demokrasi yalanlarıyla, birbirinin benzeri partilerle uyutulduğumuz için, onlarca yıldır uyanamadığımızdan sorun bizde... Yönetenlerimizin Müslüman olduğunu sanıyoruz. Bence değiller. Halk yoksulken, devletin bir mumunu idareli kullanan Hazreti Ömer'in adaletini ağzından düşürmeyenler, bugün saraylarda zevki sefa içinde yaşıyorlar. Ülke yanarken bir tane yangın söndürme uçağı almayıp kendilerine en lüksünden, en gösterişlisinden onlarca makam uçağı satın alanlar, maaşlarının, lüks yaşamlarının kaynağı olan halka Osmanlı padişahları gibi tepeden bakmaya başladılar... Kimse kusura bakmasın... Bunları söylemek zorundayım. Bizler Haramilerin saltanatı altında kelle koltukta adalet ararken halkımız bu gerçeği öğrenmeli... Artık özgür bir ülke değiliz fakat, hukuk yollarını da terk edemeyiz. Hukuk mücadelesi aynı zamanda özgürlük mücadelemizdir...

Allahınızı seviyorsanız söyleyin, size de garip gelmiyor mu? Alaattin Kararlı adında bir milletvekilimiz var? Neden başka davalarda ortaya çıkmadı da bu davada boy gösterdi, polise, savcılara emir verdi? Neden apar topar tutanakları değiştirmeye kalktı. Sonrada nasıl olduysa birdenbire, olayla ilgili Meclis Araştırma Komisyonu kurulmasını istedi. Hem de trafik kazasını, intihar olarak gösteren otopsi raporunun geldiği gün. Tesadüfe bakın... Dilekçesini bir hafta önce vermiyor, raporun geldiği gün kendini aklamak için Meclise, kendisi gibi arkadaşlarına başvuruyor, beni aklayın, diye... Yetmiyor, Habibe'nin babası hakkında dava açıyor. Evladına yapılanların cezasız kalmasına dayanamayan babayı, zorla karakola çektirip ifadesini aldırıyor. Bunları hiçbir zaman

unutmamalıyız. Bir milletvekili neden böyle bir konuya dahil olur? Çünkü haramilerin düzeninde daima güçlüler zayıf olanları ezerler, hukuk işlemez, hukuk, güçsüzleri sindirme aracından başka bir şey değildir. Fakat sayın Kararlı'ya seslenmek isterim... Bu düzen böyle devam etmeyecektir. Sizin bir planınız varsa adaletin de planı var... O adalet ki, er ya da geç gelecektir. Bu ülke hukukla yeni tanışmadı. Bizleri Ortadoğu'nun aşiret devletlerine benzetebilirsiniz. Bir süre etimizden, sütümüzden yararlısanız da saltanatınız sonsuza kadar devam etmeyecektir. Bu millet bugüne kadar sizin gibi binlerce hain tanıdı, hepsini de yenip def etmeyi bildi. Sıra size de gelecektir. Duydum ki bu sözlerim için Kararlı bana da dava açmış. Korkarım sanıyorsanız yanıyorsunuz... Hukuk önünde daima hesaplaşmaya hazırım, yeter ki yargıya müdahale etmeyin, yeter ki, savcılarınızı, hakimlerinizi devreye sokmayın..."

Ülkemizin içinde bulunduğu durumu anlatırken, turizm bakanının sözlerini dile getirmeden yapamayacağım. Sayın bakan, yangınlar devam ederken, "Söndürme uçağımız yok, üç adet kiralık uçağımız var." açıklamasından sonra, makam uçağıyla yangın bölgesini ziyaret ediyor. Bakan ya, havadan yangınlara bakıyor. Herhalde, 'Petrol zengini Araplara ne kadar satılacak arazi çıktı, deniz kenarında ne kadar yer boşaldı ne kadar alan ağaçtan temizlendi, çok şükür yangın hala devam ediyor,' dercesine teftişte bulunuyor.

Pek çok yangın gibi bu yangında unutulup gidecek. Unutulmasın diye bazı şeyleri kayıt altına almak istiyorum. Ne kadar boşuna, gereksiz gayret olduğunu bilsem de kayıt etme huyumdan vazgeçemedim. Birkaç haftadır kıyı kentlerimizdeki yangın sönmek bilmiyor. Daha doğrusu, söndürme çalışmaları, hırsızın 'ben çalmadım' diyerek gözyaşı dökmesine benziyor. Daha önce de söylediğim gibi yangına bilinçli şekilde müdahale edilmedi, edilecek gibi de görünmüyor. 'Başka ülkelerde de yangın var, ne yapalım ki küresel ısınma yangınları artırdı, bundan sonra her yaz daha çok orman kaybımız olacaktır' şeklinde açıklama yapılması da gösteriyor ki, sorumluluğu üzerlerinden çoktan atmışlar. Millete neden yeterli sayıda yangın uçağımızı olmadığını, neden bilinen, yeniden keşfedilmesi gerekmeyen yangınları önleme tedbirlerinin zamanında alınmadığını değil, küresel ısınmayı anlatıyorlar. Buna bir de terör saldırısını ekliyorlar; uluslararası teröristlerin şimdi de ormanlarımızı yakmaya başladığını belirtiyorlar. Nedeni oldukları ihmali kabul etmeyip suçu sürekli

doğada, başkalarında, dış güçlerde arıyorlar. Gerçek düşmanın kendileri olduğunu gizleyip milliyetçilik üzerinden oldukça başarılı algı operasyonları yapıyorlar. Daha önce turizm çalışanlarına, uçaktan inen turistler görsün diye, 'Aşılıyım, benden istediğiniz gibi yararlanabilirsiniz," yazılı virüs maskesi taktıran, bu maskeyle tanıtım videosu hazırlatan Sayın Bakan, yangınlar sönmüş gibi konuşup mesela şöyle diyebiliyor: "Şok şükür teröristlerin, küreselci hainlerin neden olduğu Marmaris, Bordum, Milas yangınları söndürüldü. Bildiğiniz gibi uzun zamandır Kurtuluş Savaşı'nda olduğu gibi küresel saldırıyla karşı karşıyayız. Ülkemizin gelişmesinden rahatsız olanlar, Osmanlı zamanında olduğu gibi Haçlı ordularını tekrar devreye soktular. Fakat, herkes şunu bilsin ki, eski Türkiye değiliz. Yeni Türkiye Batı'dan korkmuyor, Kurtuluş Savaşı yıllarında olduğu gibi dünyaya kafa tutuyoruz. Yangınları çıkaranlar, para piyasalarını alt üst edenler, teröristleri üzerimize salanlar bundan sonra her istediklerini yapamayacaklar... Ormanlarımız sadece ülkemizin değil, başka ülkelerinde akciğerydi. Batı medeniyeti tek dişi kalmış canavar olduğundan bunu göremedi. Ülkemizi, ağaçlarımızı, dünyanın en güzel sahil kıyılarını yakmak suretiyle dünyamıza da büyük kötülük yaptılar. Fakat biz hızlı şekilde bölgedeki hasarların telafisi ve doğanın tekrar kazanımıyla ilgili çalışmalarımızı başlatmış bulunuyoruz. Göreceksiniz çok sürmeyecek bu alanlar tekrar yeşermeye, küllerinden doğmaya, yeşerip filiz vermeye başlayacaktır. Bodrum'da ticaret odaları, sivil toplum kuruluşları ve yerel yönetimlerin katılımıyla bölgenin acil ihtiyaçları ve sorunlarıyla ilgili toplantı gerçekleştirdik. Yeniden onarım çalışmalarımız, neler yapmamız gerektiğiyle ilgili faaliyetlerimiz hız kesmeden devam edecektir. Çok şükür zor olsa da yangın söndürüldü, soğutma çalışmalarına geçildi. Rüzgâr çıkmazsa, başka saldırılar cereyan etmezse sönen alevlerin aktif hale gelmesi mümkün görünmemektedir.

Bu arada şunu da belirteyim ki, bölge halkının duyurmamı istediği talebi şudur: Tatil için otellere yaptığınız, yapacağınız rezervasyonlarınızı iptal etmeyin. İnadına tatil yapın. Buralara gelip yemek yemeli, denize girmelisiniz. Bölgeye yapabileceğimiz en büyük yardım bu şekilde normalleşme hamleleri olabilir. Turizm gelirlerini baltalamak isteyen düşmana inat para harcamaya, tatilimizi yapmaya devam etmeliyiz. Yangınlar söndüğüne göre, halkımızın, tatilcilerimizin gayretiyle hızlı bir şekilde normal düzene geçmek istiyoruz. Bu bağlamda ilgililer tüm hazırlıklarını tamamladı. Hayat hızlı bir şekilde normale dönsün ki kalkınma sürecimiz kesintiye uğramasın. Milletimiz kalkınmak, büyümek istiyor. "Büyük ülkenin yangın uçağı olur, yoksa büyük ülke olunmaz"

diyen gazeteci arkadaşına sormak istiyorum... Sen kimin adamısın? Kimin için bu soruları soruyorsun? Neyse, ağzımı bozmayacağım... Böyleleri için ağız kirletilmemeli... Bildiğiniz gibi bu günlerde virüsten kaçanlarla dolup taşan güzel Bodrum'umuz, sadece ülkemizin değil dünyanın da en bilinen, sevilen turizm markaları arasındadır. Mücadeleyi kazanıp normale döndüğümüzü başta Türkiye olmak üzere bütün dünyaya anlatmamız gerekiyor. Bölgeye yapabileceğimiz en büyük yardım normalleşmeye katkı sağlamaktır. Halkımızdan tek isteğimiz burada tatil yapmaları, lokantalara, restoranlara girip çıkmalarıdır. Tatilini yurt dışında yapmayı düşünenler lütfen ülkemizden ayrılmasın... Turist getirebilen bulduğu kadar turist çağırsın... Tatil konusunda da yatırımı kendi ülkemize yapmalıyız. Bu yangın sürecinde desteklerini esirgemeyenlere, özellikle hayatını kaybeden beş Rus pilota Allahtan rahmet, ailelerine sabır diliyorum... Yangınları söndürmek için canları pahasına mücadele ettiler... Başka ülkelerden de gelen pilotlar, uçaklar oldu... "Geldiler de ne oldu? Yüz bin futbol sahası genişliğindeki ormanlık alan yanmaktan mı kurtarıldı? Yabancı pilotlar da boş yere, sizin yüzünüzden hayatlarını kaybetti... Ne yaparsanız yapın ne kadar sarayınız olsa da itibarsızsınız! Dünya genelinde satıcı olduğunuz biliniyor, şu kadar saygınlığınız yok... Algı yapmayı bırakın!" diyenlere şunu söylemek istiyorum... Bir kere o kadar alan yanmadı... İktidarımızı başarısız göstermek suretiyle düşmanla iş birliği yapanlar, özellikle sanatçı geçinen kendini bilmezler her türlü yalanı utanmazca dile getirmekte... Sosyal medya meydanını boş buldular yı, ağızlarına geleni söylüyorlar. Ülkemizde demokrasi kalmamış, diktatörlük kurulmuş... Hangi diktatörlükte bu kadar sosyal medya özgürlüğü var? Diktatörlük olsa bu denli pervasızca konuşmanız mümkün müydü? Ama şunu unutmasınlar, beklesinler, sıra onlara da gelecek; onlara da dünyanın kaç bucak olduğunu göstereceğiz... Onlarca insanımız, binlerce canlı türü hayatını kaybetti. Allah bundan daha büyük acı göstermesin... İçimizdeki hainleri saymazsak çok güzel bir dayanışma örneği sergiledik. Kurumlarımız ve halkımızla el ele verip ateşe su attık... Halkın iradesine, oy verip seçtiklerine sahip çıkan, her türlü darbeyi durduran milletimiz, yangını da söndürmeyi başardı. İnşallah bundan sonra böyle felaketler görmeyiz. Görsek de herkes şunu bilsin ki, milletimiz güçlüdür. Nasıl ki yangını söndürmesini biliyoruz, günü geldiğinde hainleri cezalandırmayı da çok iyi biliriz.

Görüyorum ki yangın nedeniyle bölgeyi terk edenler, tatillerini yapmadan dönenler oluyor. Hayır... Dönmek yok... Başka ülkelerden gelen, gelmeyi

düşünen, hizmetlerimizden memnun kalan turistlerimize de seslenmek istiyorum... Yangını söndürdük, dumanlar kaldı. Dumanlar da inşallah yeniden parlamadan yavaşça dağılıp gidecektir. Korkuya, paniğe, dedikoduya neden olmayalım. Özellikle muhalefet partilerine seslenmek istiyorum. 'Yangınlar söndürülemiyor, uçağımız, personelimiz yok, böyle giderse bütün ormanlarımız yanacak,' demek suretiyle ülkemize gelen ya da gelmek isteyen turistlerin yolunu kesiyorlar.

Sayın liderler! Bu yolla siyasetlerinizi gerçekleştirdiğinizi mi sanıyorsunuz? Muhalefet partisi olmak vatana, millete ihaneti gerektirmez. Ülkeye zarar vererek siyaset yapıyorsunuz, yalanları gerçek gibi göstermeye çalışıyorsunuz... Allahınızı seviyorsanız yapmayın. Bize 'Şehit cenazesinde siyaset olmaz!' diyenler, ağaçlar yanarken bile siyaset yapmadan duramıyor... Buradan milletimize bir kez daha seslenmek isterim. Görün bunları! Kim olduklarını iyice anlayın ki, partimiz yaşadığı sürece iktidar yüzü göremesinler...

Rezervasyon yöntemiyle çalışan kimi otellerimiz, evet, zor durumda kaldı. Yangın sırasında geçici iptaller; parasının iade edilmesini isteyenler oluyor ama buna rağmen rezervasyonlar yapılmaya devam etmekte... Yangının sönmesiyle birlikte iptallerin azaldığını, yurt dışından gelen uçakların dolduğunu görüyoruz. Neden? Partimize, milletimize olan güvenden dolayı oluyor bu? Evet, dolarla kıyasladığınızda ucuz bir ülkeyiz fakat bu kalitesiz olduğumuz anlamına gelmez. Kazancımız arttıkça paramızın değeri de artacaktır. Kaybettiğimiz ekonomik düzeyi hızlıca yakalayacağımızdan emin olun..."

*

Felaket haberlerinden başka siyasilerin birbirine girdiği böyle bir ortamda Nuriye Bakır olayını konuşmanın güçlüğüne eminim ki taktir etmişsinizdir. Ülke yanarken bir kişinin ölümü, pek çok mesele arasında zerre kadar önemsiz hale geliyor... Ayrıca bir tek Nuriye değil ki? Her gün Nuriyeler katledilmekte... Her gün Nuriyeler televizyon programlarına reyting uğruna, hak arama programı adı

altında konu yapılmakta...

Bırakın Nuriyeleri, bırakın yeterli müdahale yapılamadığından ormanların yanmasını, milletin imdat diye bağırmasını, ülkenin bütün sınırları yol geçen hanına döndü, on milyondan fazla göçmen pek çok şehrimizde devlet denetimi olmaksızın gettolaştı da bir tane devlet görevlisi istifa etmedi, etmiyor. 'Görevimi yapamıyorum, salgını önleyemiyorum, yangınları söndüremiyorum, sınırlarımızı koruyamıyorum, ekonomiyi geliştiremiyorum, yoksulluğun, hukuksuzluğun artmasına neden oluyorum, suçluyum, milletim beni affetsin deyip istifa eden bir kişi olmadı, olmuyor. Hatalarını kabul edip koltuklarını bırakmayan vatan hainleri tarafından yönetildiğimizden emin olun...

*

Bu günlerde Tarkan Aslan'ın ağabeyi, yurt kızlarının satışından sorumlu olduğu söylenen Gökhan Aslan serbest. Birkaç gün sonra değil, hapisten çıktığı gün, "Adalet istiyoruz, suçlular tutuklu yargılanmalı, bir şey olmamış gibi ellerini kollarını sallayarak ortalıkta dolaşmamalılar" diyenleri tehdit etmeye başladı. Sosyal medya yoluyla dediği, verdiği göz dağı şu: "Algı operasyonu yapmak suretiyle ailemi, beni suçlu, mafya, eroin satıcısı, kadın taciri gösterip rahmetli anneme pezevenk diyenlere bir çift lafım olacak. Kimin arkasına sığınırıyorsunuz? Devletin arkasına değil mi? Devlet mi koruyacak sizi? Bugün korudu diyelim, yarın ne yapacaksınız? Sürekli polisin arkasına sığınamayacağınıza göre eninde sonunda korumasız kalacağınız kesin. O günü bekleyeceğim. Emin olun yorulmadan, bıkmadan, usanmadan, kurak toprakların yağmuru beklemesi gibi korumasız kalacağınız günü bekleyeceğim. Ayrıca şunu da unutmayın ki, bu devlet sizin gibileri uzun süre korumaz. Koruyor gibi yapıp bırakacaktır. Çok mu güvenırıyorsunuz yönetenlerinize? Güvenin bakalım... Neye güvendiğinizi bilmeden hava atın... Sizin devletin varsa benim de Allahım var, bunu da unutmayın derim. Devletinizin gücü bir yere kadar. Devletim dediğiniz güç tek yumruğum etmez. Göreceksiniz, tadacaksınız bu yumruğu... Size söylüyorum köpek sürüsü, medya fareleri! Günü gelince tek tek görüşeceğiz. Bir köşe başında ya da market çıkışında... Bilmediğin bir yerden diz kapağına kurşun

isabet edecek... Kim bilir o kurşun belki de beynine gelecektir. Beyinsiz kafa dağıldığında gerçek daha iyi anlaşılır... Başka türlü olmayacak. Ne kadar delikanlı olduğunuz o zaman ortaya çıkacak. Şimdilerde polise gidip ifade vermesi kolay. Bakalım o ifadeyi verdiği sevinebilecek misin? Hepinize 'kadın taciri' diyerek iftira atıp ölümüne neden olduğunuz sevgili anamın mezarı başında diz çöktüreğim. Ananızdan emdiğiniz süt burnunuzdan gelecek. Köpek gibi gezdireğim sizi. İpini sürüyerek dolaşan it sürüsü olacaksınız... Tasmayla dolaşırken bakalım yaptıklarınızdan ne kadar pişmanlık duyacaksınız... Bekleyin beni... Şeytanınız olmazsam ben de adam değilim..."

*

Değerli takipçilerim, şaşkınlığını yaşadığım başka bir olayı açıklayayım şimdi de. Nasıl oluyor da yüce efendimize, efendimizin adamlarına, hükümetine hakaret edenler, ne hakareti canım, eleştiri yapanlar bile gün geçmez, saatler içinde polis zoruyla hâkim karşısına çıkarılıyor da, devlete kafa tutan, güvenlik makamlarına rağmen suç işleyeceğini sosyal medya marifetiyle duyuran, yüzlerce kişiyi, tanık ifadelerine mani olacak şekilde tehdit eden biri karakola çağırılmıyor? Soruyu sordum, şaşırdığımı da söyledim ama inanın huzur bulamıyorum. Buna benzer o kadar olay var ki, hangi birine şaşırayım, hangi olaya 'bu kadar da olmaz' diyeyim?

Mesela geçenlerde seksen yaşını geçmiş, kimi hasta, kimi tekerlekli sandalyedeki emekli generali yirmi dört yıl sonra, darbeye teşebbüsten hapse atma kararı aldılar. Asıl darbeyi yapanlar kendileriyken, darbe istemeyenleri, demokrasi mücadelesi verenleri, laik cumhuriyetin, hukuk devletinin yıkılmasına karşı çıkanları suçladılar. Böylece varsa eğer, görev başındaki kendilerinden olmayan komutanları sindirmiş oldular... Ya da iktidar karşısı olası kalkışmaların hayalini kuranlara, toplumun kendilerinden olmayan her kesimine, ellerindeki militan savcılar, hakimleri, adalet sistemini hatırlatarak gözdağı verdiler.

Şunu da sormalı... Aynı gözdağını kadın katillerine, şeriat isteyenlere, ülkeyi

soyup soğana çevirenlere, mafya bozuntularına, işbirlikçilerine niye vermiyorlar? Kadın cinayetleri, sınır güvenliği, terör saldırıları, başka ülkelere kaçan suçluların iadesi söz konusu olduğunda niye bu kadar güçlü değiller?

*

Nuriye Bakır'a ait işkencenin ses kayıtlarını dinlediniz mi? Dinlemediyseniz internette bulabilirsiniz fakat dinlemenizi önermem. Değerli takipçilerim, şundan önermem; o kadar çok kötü olay izliyoruz ki, pandemi günleri başladığından beri inanın psikolojim alt üst oldu. İçi suyla dolu bir oda düşünün. Su tavana kadar dolu ve ben bir parmak genişliğindeki boşlukta güçlükle nefes alıyorum. Böyle bir hal içindeyken her gün televizyonlara bakıp sürekli ölüm, katliam, felaket haberleri duymaktan bezmiş bulunuyorum. Acaba yarın ne olacak? Bu günlerde Afganistan'dan ülkemize sığınan ordunun; ailesiyle yollara düşen sivil sığınmacılara benzemeyen erkek kalabalığının, ileride başımıza ne türlü belalar açabileceğini düşünüyoruz. Mesela düşünün, ortada binlerce askeri donatacak kadar, ordu envanterine kayıtlı kayıp silah olduğu konuşuluyor. Konuşulmakla kalmıyor, kanıtlanıyor... Taliban yönetiminden kaçan, daha önce Amerika'ya hizmet ettiği söylenen Afgan ordusu, şeriatçı rakiplerinden kaçıp ülkemize sığınınca, ister istemez korkmaya başladık; acaba kayıp silahlar, bunların eline mi tutuşturulacak diye... Acaba pandemi, deprem, yangın ve sel felaketinden sonra sıra iç savaşa mı gelecek? Laik Cumhuriyete sahip çıkanları öldürüp şeriatı mı ilan edecekler?

Hangi çağda yaşadığınızı bilemeyeceğim ama bu yazdıklarım bir gün gülünç görünebilir fakat, emin olun günümüz insanı, özellikle yöneticilerine olan güven konusunda çok tedirginler. Mesela gündemdeki sorulardan biri şu; sınırsız göçmen akınlarıyla ülkemizin sosyolojik yapısını mı değiştirmek istiyorlar? 'Atatürkçüler, Cumhuriyetçiler olduğu müddetçe, gericilik bugün iktidar olsa bile eninde sonunda yenilip ellerindeki siyasal gücü bırakmak zorunda kalacaktır. Bu da etimizden, sütümüzden kontrolsüz şekilde yararlanmayı isteyen Batılı dostlarımızın hoşuna gitmiyor,' diyenler var... Bu noktada yobazların Atatürk düşmanlığıyla, emperyalistlerin Atatürk karşıtlığı aynı noktada buluşmuş oldu.

Şu da var ki, uzun zamandır insanlık diye bir şey kalmadı, dünyamız, yer altı ve yer üstü zenginlikleri bir avuç kendini bilmezine eline geçti... Ormanların yanıp küle dönmesini izlerken, yalandan yangın söndürme çalışması yapıp milliyetçi görünme gayreti içindeki, Atatürk ve demokrasi düşmanı, gerici söylemleriyle ünlü saygı değer efendimiz, kendi ağzıyla, astığı astık, kestiği kestik Taliban adlı terör örgütüyle benzerlikleri olduğunu söyleyecek kadar kendini kaybetti... Daha doğrusu o kadar rahatladılar ki köpeksiz köyde değneksiz dolaşmaya başladılar... Aynı şeyleri söyleseniz şimdiye çoktan mahkemede hesap veriyor olurdunuz, kaç yılla yargılanırdınız Allah bilir...

*

Ülkemiz hayatına ilişkin, korkunç olaylarla dolu Adalet Şart programı gibi programları bilir, benim gibi siz de, her zaman olmasa da ara sıra izler misiniz? Nuriye Bakır hadisesine kadar böyle programları, acılar üzerinden kazanç elde ettikleri için o kadar iğrenç buluyordum ki... Nuriye'nin olayından sonra yanıldığımı anladım. Sürekli yalan konuştuklarını, kurgu haber yaptıklarını, iktidardakileri övmek için kırk takla attıklarını bildiğimden hükümetin haber programlarından da hep uzak durmuşumdur. Mine Şanlı'nın programı da yandaş kanal yayınları arasında yer alıyor. Böyle kanalların tek amacı var; o da algı operasyonu... Yani Cumhuriyeti yerle bir eden, laiklik istemeyen saray yönetiminin ne kadar başarılı olduğunu kanıtlamak; başarısızlığı başarı gibi göstermek için ne yapacaklarını şaşırılmış durumdalar. Fakat anladığım kadarıyla hiç de sandığım gibi profesyonel değiller. Zira hükümeti güçlü göstermeye çalışırken, sosyal hayattan aldıkları konularla, siyasi kararlar yüzünden yaşamların, iş arayanların, özellikle kadınların, evliliğin ne kadar sefil hale geldiğini göstermiş oluyorlar. İlginç programlarla reklam gelirlerini artırmak isterlerken, farkına varmadan hükümet eleştirisi yapmaya başladılar. Düşünün ki, sabahtan akşama kadar, sosyal medyayı da işin içine katıp "Adalet yok mu? Onca delile rağmen suçlular neden tutuklanmıyor? Devlet var sanıyorduk, meğer yokmuş. Yanılıyorsak neden çocuklar dahi, sosyal medyada, mesela hakaret suçu işlediler diye gözaltına alınırken, cinayetten suçlananlar, yaptıkları işkencenin görüntüsünü yayınlayanlar, suç işledikten sonra parti liderlerinin fotoğrafları

önünde poz verenler nasıl oluyor da tutuksuz yargılanıyor?" şeklindeki soruları gündeme getiriyorlar. Farklı nedenlerle evden kaçan kızlara, "Siz iyi olsanız da çevre kötü, aman ailelerinizden ayrılmayın, aman kendi başınıza iş bulup başka evlerde yaşamaya kalkmayın, görüyorsunuz işte, öldüren öldürdüğüyle kalıyor, mahkemeler, hesap sormuyor... Saray bile susuyor... Saraylarda lüks içinde oturanların eşleri bile konuşmuyor... Ne polis ne savcı kimse görevini yapmıyor..." demeye çalışıyorlar ki, doğru söylüyorlar ancak, olayın devleti ilgilendiren yönlerinin sorgulanmadığını, anlatılanların ekranlara, daha çok reklam geliri elde etmek için yayınlanan gözyaşlarının, acıların, aile dramlarının, bu korkunç çılgınlıkların arka yüzünde neler olduğunun düşünülmediğini, milletin kendileri kadar akıllı olmadığını sanıyorlar. Aslında şu soru gündemden hiç düşmüyor: "Bunca acı, hukuksuzluk varken, bunca aile adaleti mahkemelerde değil, ekranlarda ararken devlet yok mu? Hükümetin görevi sosyal hayatı suçlulardan arındırmak, güvenliği artırmak, her yeri, her ortamı yaşanır hale getirmek değil mi? Kadınların eve kapanması mı doğru yoksa isteyen herkesin özgürlük içinde gezmesi, işe gidip gelmesi mi doğru? Neden devlet sosyal hayatı, bireysel özgürlükleri daraltanların peşine düşmüyor? Neden kolluk güçleri, savcılar, hakimler görevlerini hakkıyla yerine getirmiyor? Kim ya da kimler, suçluları kurtarmak için devlete ait belgelerde, hastane raporlarında mesela, tahrifat yapıyor? Nasıl oluyor da adli tıp raporları bile suçluları gizleyecek şekilde kolayca değiştirilebiliyor? Devlet güvencesindeki raporların mafya yöntemleriyle gerçeği yansıtmayacak şekilde yeniden düzenlenmesi adaletin, hukuk sisteminin olmadığına işaret eder. Bir devleti itibarsız göstermek istiyorsanız o devletin vereceği raporlara olan güveni yıkmanız yeterlidir.

Bu bağlamda Mine Şanlı, gizlenen, güven içindeymiş gibi gösterilen pek çok sorunun görünür hale gelmesine neden olmakta. Bu yüzden de, istemeden bile olsa, önemli bir iş yaptığını düşünüyorum. Belki de kendisi de bunu biliyor; hükümet eleştirisini o da bu yolla yapıyor olabilir. Ne kadar devlet yanlısı gibi görünüp dolgun maaşını almaya devam etse de bir şekilde gazeteciliğini hakkıyla yerine getirebilmekte fakat, bu böyle devam etmeyecektir. Ülkeyi yöneten tarikat, bugün olmasa yarın uyanacak, üstü kapalı şekilde devleti eleştiren bu programı da yayından kaldıracaktır.

Bu zorlu süreçte, Adalet Şart programını, ifade yollarını tıkayan koşullar

yaşandığında ortaya çıkan, üstü örtük, A derken aslında B'yi işaret eden anlatım yöntemlerine benzetiyorum. Faşizmin, demokrasi adı altında yürütülen baskıların olduğu her yerde böyle yöntemler gelişmiştir. Komedi gibi mesela... Güldürü ustaları, karikatüristler de böyle değil midir? Mine Şanlı güldürmüyor, çokça üzerken, acıları ekrana taşıırken arka planda gerçeğe işaret ederek aslında, toplumsal muhalefeti güçlendiriyor. Bu da tarikat hükümetini rahatsız etmekte. Bu günlerde, başka televizyon kanallarında da gösterimde olan Adalet Şart gibi programların kaldırılacağından söz edilmekte. Toplum baskıyla yöneten hükümet eminim uyandı ya da uyanmak üzere... Eminim kısa bir süre sonra adalet arayanlar, mahkemelerden, kolluk güçlerinden umudunu kesenler, seslerini duyurup vicdanlara seslenmek, milletin huzurunda sorunlarını aktarmak için televizyon yayınlarına müracaat etme olanağını kaybedecekler.

*

Hatırlar mısınız, programın bir bölümünde Nuriye'nin bir komşusu tarafından şubat ayında işkence anlarına ait olduğu söylenen bir ses kaydı dinletilmişti. Ses kaydını, Şanlı'ya yayınlaması için veren yaşlı kadın geçenlerde, cinayet şüphelisinin ağabeyi Gökhan Aslan'ın serbest kalması üzerine şöyle dedi: "Bu kadarını beklemiyordum Mine Hanım, devlet var sanıyordum. Ne bileyim... Size güvendim, devlete güvendim. Şimdi de korkmaya başladım. Bunca yıllık hayatımda böyle adaletsiz hükümet, böyle yargı görmedim ki... Kimse devletin itibarını bu kadar ayaklar altına alıp paspas yapmadı ki... Devlet kalmadı derlerdi de inanmazdım. Gerçekten kalmamış... Bu yüzden korkuyorum... Sapıklar, dile getirdikleri gibi ya beni de kara listeye aldıysa? Almaz olurlar mı, çoktan almışlardır... Nereye giderim ben? İnanın sığına bileceğim kimsem yok. Siz bir şey söylemeniz de hiç olmazsa mahallenin bekçisi akşamları evimin kapısını kolaçan etse. Bir gün marketten dönerken plakası bilinmeyen bir aracın altında kalmaktan korkuyorum. Yalnız yaşadığımdan uzun zamandır gözüme uyku girmiyor..."

*

Değerli takipçilerim, şundan emin olun ki yalnızca bu kadın değil korkular içindeki; konuştuklarına, programa katıldığına, şüpheli hakkındaki delilleri sunduğuna pişman olan... Diğer tanıklar da güven içinde olmadıklarından yakınıyor. Onlar da 'Devlet bizi koruyacak mı?' diye sormakta. Nuriye'yi orospu olarak kullanıp parasını yiyenler, işkence yapıp yaşamını cehenneme çevirenler ne yazık ki, 'Devlet var, kimi nasıl tehdit ederim?' diye sormuyorlar kendilerine, bildiklerini yapıyorlar. Sadece polis değil, içinde milletvekillerinin de olduğu korkunç bir yapılanmadan söz ediyorum...

*

Bakır ailesinin gönüllü avukatları, savcılara rica ediyorlar, Tarkan Aslan'a ait suçları tek bir dosyada toplayıp inceleyin, ayrı davalar icat edip olayları birbirinden bağımsızmış gibi ele almayın diyorlar ama yetkililer hala itirazları dikkate almıyor.

Maktulün tırnaklarının arasında Tarkan Aslan'a ait DNA örnekleri çıktı mesela. Mahkeme bunu bile görmezden gelmekte. Programa katılanlar, sosyal medya kullanıcıları, tabirimi mazur görün lütfen, adeta öfkeden kudurdular. "Böyle bir şey nasıl olur?" diye sormaktan yorgun düştüler. Oluyor işte. Bir ülke düşünün ki sınırları kevgir olmuş, hukuk düzeni diye bir şey kalmamış, devlet çetelerin eline geçmiş... Bu şartlar altında, böyle bir ülkede kişi hakları ihlal edilirse, adalet arayanlar gözyaşları içinde ekranlara çıkarsa çok mu hayret verici görünür... Kimin canı, malı güvence altında ki... Öyle bir ülke haline geldik ki 'tapulu evim var, kimse evime dokunamaz, ben satmazsam kimse oturduğum evimi elimden alamaz' diyemez olduk. Her şeyinizi bir anda kaybedebileceğiniz bir sistem kuruldu. Cumhuriyeti yıkıp Atatürk'e hakaret yağdıranlar için yasa diye bir şey kalmadı.

Bu koşullarda siyasi partilerin demokrasi oyunu oynamayı sürdürmesi de hayli ilginç bir konu. Birkaç partinin varlığıyla, konuşmasına, her eleştiriye yapmasına izin verilen bir avuç gazeteci ya da akademisyenin ekranlara çıkması, yayın

yapması yüzünden faşizmin varlığı, baskı düzeninin sertliği net olarak algılanamıyor. Yani konuşabilenler, bilerek ya da bilmeyerek Cumhuriyetin, demokrasinin, insan haklarının, ifade özgürlüğünün olmadığını gizleyen algı operasyonlarına hizmet etmekte.

Şunu da söylememe müsaade buyurun: Mine Şanlı da bilerek ya da bilmeyerek demokrasi varmış gibi yapanlar arasında yer alıyor. O da 'Savcılara, hukuk düzenine, hakimlerimize, yüce devletimize güvenmek zorundayız. Teröristlerle bir olup devlet karşıtlığı yapamayız,' diyerek milletin gazını almakta. Sözlerine inanmadığı halde konuşmaya, hak arayanları sakinleştirmeye, 'benim de canım çok yandı' diyenleri, 'çaresiz durum yoktur, çaresiz insan vardır' diyerek avutmaya çalışıyor.

İlgili savcılığın kendisine, program yapımcılarına ulaşarak, ekrandaki tanıkların ifadesini almak istediğini belirtiyor. Bu amaçla kimlik bilgilerinin istendiğini, hızlı bir şekilde yargı sürecinin devreye girdiğinden söz ediyor.

*

Umarız doğru söylüyordur. Savcılığa ifade vereceklerden biri de 5 Eylül Salı günkü canlı yayında, ilgili kurumların yöneticilerine, özellikle adalet bakanlığına, "Öldünüz mü? Neredesiniz? Devlet yok mu?" diyerek şunları dile getirmişti: "Bizim burada, apartmanların arasındaki boşlukta, yani belediyenin düğüncülere kiraladığı pazar yerinde yaklaşık on ay evvel düğün oldu. Biz de düğüne gidenler arasındaydık. Tarkan Aslan denen şahsı tanırım, nereden tanıdığımı daha sonra anlatmak istiyorum. Düğün ilerlemiş, sıra takı takmaya gelmişti. Tarkan o sırada aramıza katıldı. Onunla birlikte on dokuz, en fazla yirmi bir yaşlarında altı kız geldi. Benim yanımda da Tarkan'ın annesi oturuyordu. Kızlardan biri, 'Merhaba yurt anne, nasılsınız?' diye sorunca merak ettim, 'Neden yurt anne' diyorsun?' diye sordum. 'Bizim yurttan çalışıyor da, o yüzden... Herkes anne der... 'Yurt annesi' kaldı adı...' dedi, diğerleri de onaylayan gözlerle bana baktı. Bir süre daha sohbet ederken, 'Okuyor musunuz?' diye sordum. Yurttan

ayrıldıklarını, yasa gereği büyümüş sayıldıklarını söylediler. “Okula gitmiyoruz,” deliler. Bundan sonra ne yapacaklarını, hayatlarını nasıl kazandıklarını öğrenmeye çalıştım. "Bize yurt anne bakıyor, sağ olsun..." dediler. Ben ne bileyim... Merakım iyice arttı... Yurt anne bunlara ev açmış... Doğruysa, hepsini işe sokmuş... Tarkan'la ağabeyi sayesinde hayatlarını kazanmaya başlamışlar... Nerede dersiniz..."

*

Bu cümlelerin devamı yok... Yayın sırasında konuşmayı, herkes, tüm Türkiye, hatta dünya duyacakken birden kestiler... Mine Şanlı, yayının kesildiği anı hatırlatarak yarım kalan ifadenin savcılığa verilmesi gerektiğini belirtti. Hayret... Duymaya alışık olduğumuz cümlelerden değil bu... Genellikle yayın, en ilginç durumlar konu edilerek sürdürüldüğünden bu değişiklik, 'Neler oluyor? Neden enteresan konu ararken bu defa ellerine geçen en ilginç konudan ödün verdiler; reyting aşkından bile vazgeçtiler?' sorusunu da beraberinde getirdi. Nedense bu kez, nasıl bir baskı gördülerse artık, kendi kurallarını, 'olmazsa olmaz' dedikleri şeyi ihlal ettiler. Ben de şaşım kaldım. Daha önce en çılgın sözleri arayıp ekranlara taşımaya çalışanlar, nasıl olduysa birdenbire susmayı, yayını durdurmayı tercih ettiler... Bu da kuşkuları artırdı, artırıyor. Düşünebiliyor musunuz? Milyonlar, günlerdir ekranlarda büyük şaşkınlık içinde olayı izlerken, Şanlı'nın yardımcıları birden yayına ara verdiler; telefondaki ses duyulmaz oldu. Program süresince pek çok şeyi dile getiren, 'Gazeteciyim, görevimi yapıyorum, kimseden çekinecek değilim... Adalet arayanlar, en azından korkaklardan, haksızlık yapanlardan daha cesur olmak zorunda,' diyen Şanlı, ilk defa korkup şaşırılmışa benziyordu. Tanıklar konuştukça nasıl bir ülkede yaşadığımızın korkunç manzarası ortaya çıkıyor, düşünebilenlerin yüreğine korkular doluyordu. Sanırım kuyruğu dik tutsa da tehdit yağmuru altındaki Şanlı da korkanlar arasındaki yerini göstermemeye çalışıyordu. Bu yüzden sesini çıkarmadı, yayının kesilmesine göz yumdu, sansüre izin vermek zorunda kaldı. Olayın, her ne kadar ekran konusu olsa da aslında mahkemelik olduğunu, savcıların harekete geçtiğini, tanıkların ifadeye çağrılacağını, ilgilileri bilgilendirmemek gibi bir durumun kesinlikle mümkün olmadığını söyleyerek yönetenlerle sürtüşmek istemediğini göstermeye çalıştı. Görev yaptığı kurumda 'yurt anne' olarak bilinen Nimet Aslan'ın engelsiz aile yaşam ve rehabilitasyon

merkezinde çocuk eğitimci olarak çalıştığını, dolayısıyla memur olduğunu, her memur gibi suçluysa ya da suçlu olduğu iddia ediliyorsa soruşturma geçirmesi gerektiğini, korkulu bir yüz ifadesiyle bir kez daha açıklama ihtiyacı duydu.

Korktuğundan programa katılmak istemeyen diğer gizli tanıkların da Nimet Aslan'ın yasa gereği yurttan ayrılan on sekiz yaşındaki kızları kandırıp fuhuşa sürüklediğini dile getirdikleri bilinmekte... Ayrıca Şanlı, konuyla ilgili soruşturma açıldığını, yaklaşık yirmi kişinin ifadeye çağrılacağını, daha doğrusu çağrılabilceğini bir kez daha belirterek nazik olup ilgilileri kızdıracak bir şey yapmama gayreti içine girdi. Aslına bakarsanız Şanlı, belki de halk galeyana gelecek, ortalık karışacak korkusuyla inanmadığı şeyleri inanır gibi şu şekilde aktarmaya çalışıyor: "Savcılık yayınıma bağlanan kişilerle ilgili talepte bulundu. Emin olun... Kalbinizi ferah tutun... Başımızda devlet var. Yok diyenlere sesleniyorum... Büyük yanlış yapıyorsunuz... Adalet görmezden gelmez, gelemes... Onca hukukçumuz var, olur mu canım... Mafya olsa ne olacak. Devletten büyük, güçlü mafya mı olur? Kimliklerinin gizli kalması şartıyla tanıklar ifadeye çağrılacaklar, göreceksiniz..." diyerek sürecin hukuk düzeninin emrettiği şekilde işlediğini kanıtlamanın gayreti içine girdi, giriyor.

*

Olayla ilgili elinde çok sayıda izleyicilerden gelen video ve fotoğraf olduğunu söyleyen Mine Hanım, gündeme gelen iddialar üzerine aileden sorumlu bakanlığın da soruşturma başlattığını, sosyal medyada dile getirildiği gibi hukuki işlemlerin aksatılması gibi bir durumun olmadığını, herkesin işini yaptığını, devleti küçük göstermeye, mafyayla ilişkilendirmeye çalışanlara asla katılmadığını, teröristler gibi düşünemeyeceğini, ülkemizin dış kaynaklı saldırılar altında olduğunu belirterek, 'astığı astık, kestiği kestik' hükümete şirin görünmeye çalıştı, çalışıyor. "Elimizdeki videoları, belgeleri, hala gelmekte olan bütün delilleri de müfettişlerimize ulaştırdık, ulaştırıyoruz," diyen Şanlı, Aslan ailesinden iddialarla ilgili herhangi bir açıklama yapılmadığını da sözlerine ekledi.

Nimet Aslan'ın yaşamını yitirmesinin ardından oğlu ve eşi, gazetecilere yaptıkları açıklamada programdaki iddiaları "iftira" olarak nitelendirmişti. Nimet Aslan öldüğüne göre yuvadaki kızlar hakkındaki iddialar unutulacak mı? Bu konuda da Şanlı şu bilgileri, ağlamaklı ses tonuyla öfke duyarak aktardı: "Ne demek? Devletten söz ediyoruz arkadaşlar... Devlet unutmaz. Herkes unuttur, devlet unutmaz... Böyle bilir, böyle inanırım. Nuriye Bakır'ın babası da bunu söylüyor, ben de adaletimizin süt kadar ak olduğuna inanıyorum. Evet, Nimet Aslan öldü... Hayatta olmadığından, hesabı öbür tarafta vereceğinden soruşturulamayacak ama, kadın ticareti yapanlar adaletten kaçamaz. İnsan pazarı kuranların mutlaka ortakları, iş bitiricileri olur. Bunlar kim? Emin olun yargı şu anda bu konuyla ilgileniyor.' Yargıyı önce çetelerden, hükümet üyelerinden temizlemek gerek' diyenler oluyor. Olabilir, başımızdan çok acı, ölümcül sonuçları olan darbe hadisesi geçti. Devletin içine sızıp darbe yapanların bir kısmı gizlenmeyi başardı... Doğru... Yönetenlerimizin, makamları teröristlerden temizleme operasyonuna rağmen yargının içinde hala hainler olabilir. Fakat, emin olun, Atatürk Cumhuriyeti'nden yana olan hukukçularımız onlarla da uğraşüyor. Son olarak şunu söylemek istiyorum: Tarkan Aslan dosyası kapanmadı, Nimet Hanımın dosyası da kapanmayacak... Şu ana kadar ilgililer hakkında soruşturma açılmamış olabilir. Fakat emin olun el altından pek çok şey yapıldığını, ilgililer hakkında gizli soruşturma yürütüldüğünü düşünüyorum. Bana kalırsa gizli yürütülen, vatandaşın bilgisi dışında pek çok dava var. Kamuoyu bazı davaların kapalı yapılmasına karşı olsa da ne yapalım ki, hükümetimiz, toplumsal infialli önlemek, biraz da icraatlarını, dönemlerini kötü göstermemek için yargılama süreçlerine ait konuları paylaşmayı doğru bulmuyor. Olabilir... Durumun, demokrasiye uygun olmadığını bildiğim halde 'olabilir' demekten başka elimden bir şey gelmiyor. Adaleti, yasaları işletecek olan partilerdir. Sadece iktidar partisi değil, bütün partiler demokrasiyi işletip yaşatmak zorunda. Bunun için milletten maaş alıyorlar. Millet onlara, 'Alın halkın kasasını sultanlığınızı ilan edin, keyfinize bakın, milleti unutun, kendi evlatlarınızı, yandaşlarınızı doyurun, zengin edin,' demiyor ki... Bazı sosyal medya kullanıcıları kanalımızı karalayarak, bizleri iktidar yandaşı olmakla suçluyor. Hadi oradan! Her yerde demokrasi var da bu programda mı yok? Kimse bize neden demokrasiye uygun konuşmadığımızı sormasın! Siz önce çok sevdiğiniz, takım tutar gibi tutup toz kondurmadığınız partilerinize bakın. Kim demokrat değil acaba? Gerçek şu ki, aileler, toplum ne kadar demokratsa hükümet de o kadar demokrat... Sadece saray suçlu değil... Her partinin sarayı, tek adamı, tek yetkili mercii var, inanın buna... Sarayı olmayanların dahi eğilip, el etek öpmeden girilemeyen odaları var. Partiler böyle olduğu için, siyasetçiler demokrasiye inanmadığından, makam sahibi olmayı şahsi menfaatleri için

istediklerinden bugün tek adam tarafından yönetiliyoruz, kimse kusura bakmasın... Gazeteci olarak görevim gerçeği, sadece gerçeği anlatmaktır. İşimi yaparken ne kadar başarılı olduğumu bilemem... Benim kim olduğum, ne yapmaya çalıştığım önemli değil, yeter ki adalet yerini bulsun, yeter ki haklarımızdan ödün verilmesin... 'Cumhuriyet Başsavcılığı, "Nalan Ümit'in 17 Nisan'da darp edilmesiyle 3 Haziran'da ölümü arasında bağlantı bulunmadığını açıkladı' diyenlere şunu söylemek istiyorum: Savcılık aynı görüşte değilim... Söz konusu iddiayı ben de duydum fakat inanmak istemedim. Sosyal medya bilgilerine hemen inanmasak iyi olur. Araştıracam, siz de araştırın... Savcılık böyle bir şey dedi mi demedi mi? Kendilerini adaletin yerine koyanlar olduğunu bilmez değilim... Neyse... Şimdilik burada susuyorum. Hoşça kalın..."

İKİNCİ BÖLÜM

Sevgili takipçilerim, bu satırları yangınların söndüğü, sel felaketlerinin şimdilik yaşanmadığı, olan felaketlerin enkaz kaldırma çalışmalarının devam ettiği 2021 yılının 26 Ağustos gününde yazıyorum. Kötü yönetim yüzünden şiddeti, yol açtığı kayıpları katlanarak artan doğal felaketleri saymazsak, korona virüs salgınına bağlı aşılama çalışmalarının devam ettiği günümüzde iki önemli sorunla karşı karşıyayız. Biri Afganistan'dan kontrolsüz bir şekilde ülkemize sığınan, göçmen oldukları söylenen genç erkekler. Doğruysa bunlar, savaştan, ülkelerinin gelişmesine izin vermeyen kardeşler arasındaki terörden, kavgadan kaçıyorlar. Kimileri de bunların, emperyalizme karşı ülkesini savunan, özgürlük savaşçısı (!) Taliban olarak bilinen terörist güçleri istemeyen, Amerika'nın desteğindeki vatan hainleri olduğunu dile getirmekte...

Pahalılığı, uluslararası piyasalarda sürekli değer kaybeden paramızı, bir doların, on dolara yaklaştığını, Batılılar için en ucuz turizm diyarı olduğumuzu, yerli halk açken yabancıların süt kuşunun eksik olmadığı sofralara oturduğunu, giderek ağırlaşan yoksulluktan başka içilebilir suya, yenilebilir gıdaya ulaşmanın zorluklarını saymazsak ikinci önemli sorunun salgına inanmayıp aşı olmak istemeyenler olduğunu söylemek mümkün...

Bu arada kadın cinayetleri de olanca hızıyla devam etmekte... Oldukça büyük bir kesim, nasıl bir cehennemde yaşadığımıza aldırmaksızın, aşının salgını önlemek için değil, dünya nüfusunu azaltmak, böylece zenginlere daha yaşanır çevre oluşturmak için yapıldığını düşünüyor.

Sorunlarımız o kadar büyük ki... "Böyle bir ortamda sanat; resim, tiyatro, sinema mesela, yapılır mı?" diye sormadan yapamıyorum? Sanat yapabilmek için önce bastığınız zeminin sağlam olması gerekir. Gemi batıyorsa boş yere resim yapmış olursunuz. Yine de ben, sanat olmasa bile, bugünlerde neler olup bittiğini anlatayım, boş oturup iyice bunalmaktan iyidir. Belki de seyir defterine, bu kötü günlerin son olaylarını kaydediyorumdur... Daha doğrusu batmakta, kuruyup yok olmakta olan dünyamıza ait binlerce olay varken, buz dağının iğne ucu kadar bile olmayan bölümünü anlatarak kendimi avutmaya çalışıyorumdur... Her neyse...

*

Nuriye Bakır olayı geçici bir süre kenarda dursun.

Şimdi size Bakır'ın başına neler geldiğini daha iyi anlamamızı sağlayacak önemli bir olaydan söz etmek istiyorum. Belki inanmayacaksınız ama sözünü edeceğim olayı, görevi adaletin sağlanmasına yardımcı olmak olan kadın avukatlardan biri gözler önüne serdi. Hem de tesadüfen keşfedip anlamak zorunda kaldığı kendi hayatı buna neden oldu. Avukatımızın adı Cemile Pideci... Gerçek isimleri vermiyorum, çünkü günümüzde, en azından şimdilik, hikâye anlatanlara dokunan, 'konuşamazsın, böyle şeyler yazamazsın' diyen olmuyor. Ne anlatırsanız anlatın, bunlar öykü, gerçek değil dersiniz bir nebze nefes almanıza izin veriliyor. Bu yüzden sözünü ettiğim avukatın ismini değiştirerek Cemile Pideci yaptım. Bununla yetinmedim olaylara, başka olaylar da ekleyerek, konuyu gerçeğinden koparmadan ama uzaklaştırarak öykü haline getirdim.

*

Başlayalım... Ceza hukuku hocalarından, akademisyen ve Avukat Cemile Pideci'den söz etmek istiyorum. Pideci avukat olduktan yıllar sonra tesadüf eseri, on bir yaşındayken evlatlık olduğunu öğrenir. Biyolojik ailesini ararken annesinin ve ablasının 'güçlü adamlarla' cinsel ilişkiye zorlandığı bilgisine ulaşır. Bir süre ne yapacağını bilemez fakat derhal karar verir: Neler olup bittiğini öğrenmeden olayın peşini bırakmayacaktır. Bunu, yalnızca kendi adına değil, kullanılmakta olan bütün kadınlar adına yapmak ister.

Araştırmaları Cemile Hanım'ı yetiştirme yurtlarına, fuhuşa zorlanan yoksul, sahipsiz, güya devletin koruması altındaki kız çocuklarına doğru sürükler. İlerleyen günlerde Pideci, bilinen ama kimsenin dile getirmek istemediği kadın ticaretini su yüzüne çıkaran korkunç olaylardan söz edecektir. Olayı takip eden köşe yazarlarından biri konuyla ilgili şu bilgileri aktarmakta:

"Sevgili okurlarım, Mine Şanlı'nın gündeminde dün yine Nuriye Bakır'ın ölümü vardı. Bu günlerde oldukça umutsuz görünen ünlü sunucu, televizyon yapımcısı Şanlı, Bakır'la Nimet Aslan'ın ölümünün, görünmeyen eller yüzünden yeterince soruşturulamadığını anlatıyordu. Bir ara ellerini havaya kaldırarak "Daha ne yapayım?" diye sordu. "Daha ne yapabilirim? Soruyorum size... Elimden ne geliyordu da yapmadım arkadaşlar? Savcılar göreve çağırdım, yüzlerce delilin, iddianın varlığından söz ettim. Harekete geçilmedi değil ama ağır hareket ediliyor. İlk kez yargı düzenimizin bu kadar ağır işlediğine tanık oluyorum. Üstelik olay dünyanın gözleri önünde cerayan ediyor. İnanır mısınız Avrupa'dan bile mesaj alıyorum. Hollanda'da yaşayan Türkler mesela, bana küfrediyorlar. Yalan konuştuğumu, Türk adaletinin bu kadar kötü, çalışamaz halde olmadığını, Batılılar gibi emperyalist olmayı kabul etmeyen Müslüman, peygamber yolundan ayrılmayan, milli temelleri ilk kez bu kadar sağlam olan iktidarı karalamak için algı oluşturmaya çalıştığımı dile getirerek, yüzüme öyle bir tükürüyorlar ki, sanırsınız bu programdan dolayı, kadın sorununu ele aldığımız için itibarsız ülkeler listesinde yer alıyoruz... Benim yüzümden memleket gelişmiyor. Her şeye ben neden oluyorum. Ben engel olduğum için paramızın

değeri doları geçemiyor... Güldüğüme bakmayın, sinirimden gülüyorum. 'Dünya küçük bir köye dönüştü, her işin başı algı oluşturmak oldu, ülkeler yönlendirilmiş kitlelerle yönetiliyor' diyenlere bundan sonra daha çok inanacağım. Hem küçük bir köyde yaşıyoruz, her kafadan başka ses çıkıyor, hangi ses doğru söylüyor, hangi kuruma inanmalı belirsiz... Onca teknolojiye, bilime rağmen orta çağı yaşıyoruz. Kâbus gibi... Herhalde kitleler halinde korkunç rüyalar görüyoruz. Bu kadar teknolojiye, bileme rağmen bu kadar gerilemiş olmamız, çetelere, terör örgütlerine yenik düşmemiz başka türlü izah edilemez. Her kafadan bir ses çıkıyor. Benim demokrasi dediğime başkası faşizm, faşizm dediğime ileri demokrasi diyebiliyor. Hadi çık işin içinden... Zıt görüş olur da mesela siyahın siyah olduğu konusunda bu kadar mı aksi yönde görüş ortaya atılır? Faşizmde, eski Türkiye'de yaşasaymışız, hak arama üzerine böyle program yapmamız mümkün müymüş? Bunu soruyorlar. Sanki ben "Eskiden her şey mükemmeldi, birden kötü oldu, dün çok iyiydi, bugün adalet yok, geçmişte adalet, hukuk, insanlık, her şey vardı, mahkemelerimiz adildi, savcılarımız bu iktidar zamanında olduğu gibi adamına göre davranmazdı," diyorum. Demediğim, iddia etmediğim şeylerle suçlanmak ağırıma gidiyor. Baskı düzeninde yaşadığımızı söylemiyorum ki... Tanıksınız, söylüyor muyum arkadaşlar? Monarşiyle yönetildiğimiz, Abdülhamit'e rahmet okutan günlerden geçtiğimiz konusuna hiç girmedim ama sosyal medya sözlerimi hep bu merkezde ele alıp tartışıyor. Bir tek şey istiyorum; adalet yerini bulsun.

Herkes aynı soruları soruyor: Nasıl oluyor da adı geçen şahıslar, işledikleri onca suça, suçlu olduklarını gösteren onca delile rağmen tutuksuz yargılanıyorlar? Sorduğumuz bu. Sorulmasın mı? Evet, Tarkan Aslan'ın avukatına göre, ülkeyi karıştırmaya çalışıyorum. İki intihar vakası üzerinden savcılar töhmet altında bırakıyorum, öyle mi? Bütün vicdanlar rahatladı, bir benimki rahatlamıyor o zaman.

Sayın avukat, nasıl bir avukatsa artık, bu günlerde sosyal medya üzerinden tehdide başladı. Benim bildiğim avukat, hak arayacaksa doğruca mahkemeye gider. Neden klavyenin başına geçip 'Göreceksin gününü... El mi yaman, bey mi yaman göreceksin!' şeklinde utanmazca, mafyavari mesaj paylaşıyor. Bunlar da ilginç değil mi?

Aslan ailesinin suçlu üreten yapısı gibi avukatları da çok tuhaf... Beni mahkemeye verecekmiş. Ver kardeşim. Niye bekliyorsun ki? Davacıysan haberim olur, merak etme, mahkemedен yazı gelir, kimin dava açtığını öğrenirim. Niye sosyal medyaya sarılıyorsun? Niye avukat gibi değil de suçlu gibi hareket ediyorsun?

Şu da tuhaf değil mi? Sayın avukata göre söz konusu kadınlar, tartışmasız bir şekilde intihar etti... İntihar olmadığına dair ortada ne kadar delil olursa olsun, 'konuşmayın, soru sormayın!' deniyor bize. Hayır efendim, konuşulacak! Hukuk içinde yaşıyorsak, hiçbir cinayet karanlıkta bırakılmayacak. Anlatabiliyor muyum?

Bugüne kadar nerede bir kadın ölümü var, derhal intihar açıklaması yapıldı, yapılıyor. Polis olay yerine gidiyor mesela, alelacele, intihar açıklaması yapıldığını duyuyoruz. Bırakın da önce olay yeri incelemesi yapılsın. Neden kolayca, söylenti üzerine 'intihar' deyip konuyu kapatmaya çalışıyorsunuz? Bu kafanın dedikleri doğru olsaydı, şu ana kadar binlerce kadının ölümü intihar gerekçesiyle araştırılmayacaktı. Allahtan vicdanlar uyandı, millet susmadı da pek çok katil yakayı ele verdi. Aynı mantık bugün de devam ediyor. İstiyorlar ki, kadın ölümleri araştırılmasın. Polis ne diyorsa, kim olaya dair hangi açıklamayı yapıyorsa kabul edilsin.

Hayır efendim. Hiçbir ölüm, hiçbir katır saklanamayacak. Üzücü olan şu ki, gerçeğin parçası olmak zorundaki avukatlar da olayları gizlemeye çalışıyor. Benim bildiğim avukatlık mesleği, suçluları korumak için değil, gerçeği aydınlatmak için yapılır. Neyse... Her şeyin çivisi çıkmış durumda. Demek ki kadınlar artık bu kadar çirkin yaşamaya dayanamayıp intihar ediyorlar. Bunu mu kabul edelim? Belki de bunu istiyorlar bizden... Keşke mümkün olsa da hep birlikte intihar edip dünyayı size bırakabilsek; erkek erkeğe güzelce yaşardınız..."

*

Mine Şanlı'nın yukarıdaki sözlerine katılmamak elde değil. Keşke erkek kültüründe hiç kadın olmasaydı. Bazen öyle şeyler düşünüyorum ki, erkek olarak kendimden nefret ettiğim oluyor.

Neyse değerli takipçilerim... Tekrar Cemile Pideci'ye dönmek istiyorum.

Pideci'nin annesi, daha doğrusu anne bildiği kadın, on bir yaşındayken, evlatlık aldığı kızına her şeyi anlatıyor. Yurttan alınmış çocuk olduğundan söz ediyor. Cemile bu gerçeğe büyüüp okula başlıyor. Yıllar sonra, gençlik çağlarını yaşarken annesinin hayat kadını olduğunu, bir de kendisinden üç yaş büyük Emine adında ablası bulunduğunu, onunla aynı gün yuvaya bırakıldığını öğreniyor. Yuvaya çocuk bırakma işlemlerininse, olmayan sahte bir aile üzerinden yapıldığı anlaşılıyor. Kimdi bu aile? Paravan olma görevini kuşkusuz yoksulluktan kabul etmiş olmalılar. Pideci, önce bu paravan aileye, ardından da gerçek annesinin kimliğine ulaşır. Önce, elindeki bilgiler ışığında Kars'a gider. İsminin Meliha, soy isminin Aksu olduğunu öğrendiği annesinin mezarını bulur. İlgili nüfus müdürlüğüne gider, kayıtları incelerken tuhaf, daha doğrusu yasal olmayan bir durumla karşılaşır. Meliha Aksu'nun defin ruhsatı alınmadan gömüldüğünü fark eder. Yıllar sonra yapılan otopsi sonucuna göre maktulün kemiklerinde kırıklar vardır. Bu sonuç üzerine Dilek Pideci, köklerini arama faaliyetine daha sıkı sarılır. Çevresindekilerinin ısrarına rağmen araştırmalarından vazgeçmez. Bu kez de babasının izini sürerken daha da ilginç bir durumla karşılaşır. Durum ilginçtir çünkü, babasının önemli politikacılardan biri olduğunu öğrenir. Söz konusu kişi artık yaşlanmıştır fakat, yine de Pideci gerçek babasını bulmaya, kanıtlamaya, gerçeği tespit etmeye kararlı olduğundan dava açar. Söz konusu, bir dönemin tanınan muhafazakâr milletvekillerinden biri olan baba Ekmelettin Suyabakan bir süre sonra ölür.

Dilek Hanım, bir taraftan da varlığını sonradan öğrendiği ablasıyla görüşmeye başlamıştır. Abla Emine Denizci, varlıklı bir aile tarafından evlat

edinilmediğinden, okuyamadığından, zora düştüğünde sahip çıkana olmadığından durumu kötüdür. O hep yuvada kalmış, küçük kardeşi gibi meslek sahibi olup ayakları üzerinde durmayı başaramamıştır. On sekiz yaşına basınca yurttan ayrılmak zorunda kalıp devletin verdiği kontenjan sayesinde bir süre memur olmuş ama, kimsesiz kadın olduğundan, başına gelenlerle baş edemediğinden işsiz kalmıştır. Memurluğu sırasında eskort yapılmış, üzerinden para kazananlar olmuştur. Bu yola düşmesinin nedeniyse yurt kızlarını ağına düşüren, önemli devlet görevlileriyle de iş birliği içinde çalışan bir çetedir. Yani Pideci yıllar sonra bulduğu ablasının da annesi gibi kadın pazarında satıldığını, ölümle tehdit edildiğini, hayatını başka türlü kazanamadığını öğrenir...

Bir hukukçu olarak bu kez de ablasını bu durumlara düşürenlerin peşine düşer. Kimlerle mi karşılaşır? Elbette karşılaştıkları kişiler sıradan kimseler değildir. Önemli iş adamları, milletvekilleri vardır karşısında... Bu kişilere kadar ulaşması kolay olmamıştır. Pek çok kişiye para yedirmiş, bu sırada da "Her şeyi anlatırım ama şu kadar para isterim," diyen dolandırıcıların eline düşmüştür. Babası olduğunu söylediği milletvekiline ulaşıncaya kadar, önüne engel koyan kolluk güçlerinden, devlet memurlarından başka para sızdırmaya çalışan sahtekarlarla da mücadele etmesi gerekir.

Her şeye rağmen, devletin kayıtlarında, mezarlıklarda, DNA laboratuvarlarında, yetiştirme yurtlarının ziyaretçi defterlerinde kendisini, anne babasını, ailesini aramaktan vazgeçmez. Çünkü şunu fark eder; aradığı geçmiş sadece kendisini ilgilendirmemektedir. Kentlerde tutunamayan yoksul ailelerin açlık yüzünden böbreklerinden başka, yerine göre evlatlarını, özellikle kızlarını da satmak zorunda kaldıklarını görerek, mücadelesini insan hakları mücadelesine dönüştürür. "Ne güzel okumuş hem hukukçu hem akademisyen olmuşsunuz, kimseye muhtaç değilsiniz... Tanınan birisiniz... Yerinizde olsam geçmişe değil önüme bakardım," diyenlere, "Dünyaya yalnızca hayatımızı yaşamaya, kendimizi düşünmeye gelmiyoruz, başkalarının hayatından da sorumluyuz. Bugün ülkemiz sadece kadın cinayetleriyle anılmıyor. Genç kızlarımız, çocuklarımız iyilik, yardım adı altında köle pazarlarında satılıyor. Bu pazarı bilenler, kölelik yıllarında olduğu gibi insan ticareti yapmakta. Daha kötüsünü söyleyim mi? İnsan pazarlarında organ, mesela, 'Kim böbreğini satmak ister? Çok iyi para veriyorlar. Böbreğinin tekini ver hayatın kurtulsun' diyenlerin yurdu

olduk; insan eti ticareti başladı. Suriyelilerin, Afgan göçmenlerin, Ortadoğu'dan gelen diğer sığınmacıların yaşadığı kamplara, evlere, mahallelere gidip sorun... En bilinen yer göçmenlerin olduğu pazardır. Sadece büyük kentlerimizde değil, köylerimizde dahi organ ticareti var. Devletin, yargının içinde kimse bu meselelerin üzerine gitmiyor. O kadar büyük dertlerle, savaşıla, terörle uğraşıldığından, bütün bunların üzerine bir de salgın hastalık çıktığından iki yıldır pek çok sorunun üstü örtüldü. Konuşanlar susmak zorunda kaldı. Herkes can derdine düşse de organ ya da kadın pazarı çalışıyor. Güneydoğu'da, Doğu illerimizde mesela, Batı illerindeki varlıklı kişilere sözde imam nikahıyla eş yapılarak pazarlıkla, 'şu kadar versek kurtarır mı?' denerek kadın satıyorlar. Eş yapılanlar bir nebze şanslı sayılır. Seks kölesi olarak kullanılan genç kızlar var. Öyle zenginler türedi ki, göçmen kadınlardan harem kurmaya başladılar. Gelir dağılımı, hukuk, demokrasi, insan hakları bozuldukça böyle şeyler, sonradan görme zenginler için mümkün hale geldi. Üstelik bunlar sır değil, medyanın diline düşmüş olaylar, yine de yargı bu tür olayların üzerine gitmiyor. Şunu da unutmayalım ki mahkeme konusu olan toplumsal olayların çoğu siyasidir. Bozuk siyaset yüzünden sorunlarımız artıyor. Başınıza kötü bir olay mı geldi? Hemen şöyle derler: 'Aklınızı kullansaydınız da hırsızların, dolandırıcıların, köle tacirlerinin eline düşmeseydiniz, dolandırmak isterken dolandırılmışsınız, kolay kazanmaya çalışırken böbreğinizi kaptırmışsınız, siz yanlış yapmayın diye herkesin başına polis mi verilmeli?' denilerek geçiştiriliyor. Uzun zamandır meydana pisliklerden temizlemek devletin görevi değilmiş gibi bir durum ortaya çıktı ki, bu algıyı değiştirmekte bizlerin görevi," der.

*

Sevgili takipçilerim, gördüğünüz gibi Dilek Hanım, benzerine fazla rastlanmayan hukukçularımızdan biri... Keşke bütün hukukçularımızda Dilek Hanım'ın mayasından azıcık bulunsaydı. Keşke bu maya hepimizde olsaydı da başkalarının hayatından da sorumlu olduğumuzu bilip ona göre yaşasaydık. Pideci, köklerini, fuhuşa zorlanan annesinin neler yaşadığını öğrenmeye çalışırken o kadar çok faili meçhul kadın cinayetiyle karşılaşılıyor ki, inanın bu mesele başka bir kitabın konusu olacak kadar geniş. Bu yüzden olayın bu yönüne fazla giremeyeceğim... Ülkemizin kurucularına, en başta da Atatürk'e hakaret edenler iktidarken gördüğünüz gibi, hangi hukuksuzluğun peşinden

koşup, hangi haksızlıkları yazılarımıza, konuşmalarımıza, televizyon programlarına, internet sitelerine konu ediyoruz... Halbuki ilk ve en önemli meselemiz Cumhuriyeti, Müslüman görünüp emperyalizme hizmet eden imamların elinden kurtarmak olmalıydı. Bu meseleyi halletmeden diğerlerini çözmek bana kalırsa imkânsız bir şey. Yine de olayları, özellikle kadına yönelik şiddet konusunda neler yaşandığını aktarmanın yararlı olacağını düşünüyorum... Cumhuriyetin önemini kavramamış, işsiz, sadakaya muhtaç, 'şeriat gelse ne güzel olur' diyen o kadar çok kadın var ki... En çok da bunların hali içler acısı...

*

Neyse... Ne istediğini bilmeyen zavallılar olsa da Cemile Pideci gibi olanlar da var. Onlar da her şeye inat, demokrasi, insan hakları mücadelesi vermeye devam ediyorlar.

Şunu da belirteyim ki, iyi bir sosyal medya kullanıcısı olan Pideci'nin yazdıklarını, kimi gazetecilere verdiği söyleşileri okurken bir şeyi daha fark ettim. Cinayet şüphelisi Tarkan'ın annesi, Nimet Aslan'ın sosyal medya hesabında Çocuk Esirgeme Kurumu'nda çalıştığı belirtiliyordu. Ayrıca ilgi alanının, ne hikmetse, emniyet genel müdürlüğü olduğu bilgisine yer verilmişti. Neden acaba, bir yuva annesinin ilgi alanı neden emniyet müdürlüğü olur? Cevabı bulmak için küçük bir araştırma yaptım. Nedenin Nimet Hanım'ın bu işi, yani, yaşları gereği yurttan ayrılmak zorunda olan kızlara sahip çıkarken (!) yalnız olmadığı, emniyetten bazı isimlerle iş birliği içinde olduğu, böylece güvenli kanatlar altında kadın ticaretine başladığı bilgisine ulaştım. Kuşkusuz ki bunu varsayım olarak dile getiriyorum. Ortada, doğru habere ulaşma adına güvenilir bir kaynak bulunmadığından, pazılın parçaları gibi uzun aramalar sonucu elde edilen bilgileri bir araya getirince, olayları yorumlama, doğru tahmin yürütme olanağı artar. Ne buluyorsam, hangi bilgileri dile getiriyorsam, emin olun hepsini bu yolla elde edip sizlerle paylaşıyorum. Daha önce de söylediğim gibi olayları, yetkili birinden dinlemiyorsunuz. Sizlerde okuduklarınızdan, maalesef ki kendi yorumlarınızı yapacaksınız. Bunun dışında neler yaşadığımızı öğrenebileceğiniz, hatasız, dört dörtlük gerçek bir bilgi

olmadığını, böyle bir bilgi elde etmemizin imkânsız olduğunu hatırlatmak isterim.

Söz buraya gelmişken şunu da özellikle aktarmak istiyorum. Geçenlerde binlerce takipçisi olan, geçmişte televizyon habercisi, şimdilerde yutubur Ümit Azdemir ismindeki sunucu, Mine Şanlı gibi program yapımcılarını, sosyal medya ortamında, alaycı sözlerle aşağılamaya, değersiz göstermeye çalıştı. Şunu da hatırlatayım ki amacım kendine demokrat, liberal, zengin, sosyete kadını Şanlı gibilerini savunmak bana düşmez. Onlar kendilerini yeteri kadar savunuyor. Maşallah hepsinin dili pabuç gibi... Savunmak istediğim, güdümlü mahkemelerden, hakimlerden sonuç alamadıklarından, hak aramaya televizyon programlarına çıkan, milletin huzurunda dert yanıp ağlamak isteyen mağdurlardır.

Azdemir'in sözünü ettiği, acıları, aile dramlarını, adalete ulaşamayanların feryadını "Az sonra! Bizden ayrılmayın. Birazdan başlıyor! Babasını nasıl öldürdü? Çocuklarının gözleri önünde karısını nasıl kesti? Cesedin kol ve bacakları neden bulunamadı? O anda neler oldu? Kim ne dedi? Katil şu anda nerede?" diyerek magazin haberi gibi sunan bu televizyon programlarını, ben de doğru bulmuyorum, yüzlerce, binlerce yoksulun, işsiz, ev kadınının gözyaşları içinde 'adalet, ne olur adalet, yalvarıyorum size Cumhurbaşkanı, büyüklerim, değerli milletvekillerim, ne olur bize sahip çıkın, adalet var deyin, adaletsiz olmadığınızı gösterin!' demesi garibime gidiyor, fakat olayın altında neler olduğu, konunun sosyolojik boyutları, nasıl bir ülkede yaşadığımız, akla gelen sorular gerçekten çok ilginç. Bu programlar evet, toplumsal meseleleri doğallaştırıyor, devletle ilgisi yokmuş gibi kanıksatıyor olabilir. Fakat ben meseleye Azdemir gibi bakmıyorum... Ümit Azdemir'e göre, Türk aile yapısının nasıl olduğu bu programlar aracılığıyla detaylı bir şekilde gözler önüne seriliyor. Yani Azdemir diyor ki; "İğrenç, eğitimsiz, sanat, kültür yoksunu, dilenerek adalet arayan, yasal haklarına sahip çıkamayan, efendisinden şefaht dilenen, köle ruhlu, yozlaşmış bir toplumuz. Sözde namusumuza çok düşkünüz ama enses içinde, kimin eli kimin cebinde belirsiz yaşıyoruz. Kuran eğitimi alan, tarikat yurtlarında yatılı şeriat eğitimlerinden geçirilen, sapık imamların vicdanına terk edilen kızlarımıza, oğullarımıza sahip çıkamıyoruz. Dinci partiyi destekliyoruz ama alkol kullanıyoruz, uyuşturucu satıp eroin bağımlısı oluyoruz. Kaynata

gelinlerinin koynuna giriyor. Gelinler dayılarının, amcalarının tecavüzüne uğruyor. Oğlunu, kızını evlendiren koca kadınlar damatlarıyla yatıp kalkıyor. Kocalar, çocuklarının gözleri önünde eşlerini öldürüyor. Kezzapla kısılandığı karısını, nişanlısını yakanlar, arkadaşlık teklifini kabul etmeyen kadını zincirle bağlayıp kireç kuyusuna atanlar, üzerine beton dökenler oluyor. Daha da buna benzer binlerce cinayet ekranlarda Türk aile yapısına örnek olacak şekilde tartışma konusu haline getiriliyor. Görün halimizi... 'Yedi düveli dize getirdik, emperyalizmi yenmiş milletiz' diyerek kendimizi abartmayalım, bu kadarız; kameralar önünde gözyaşı döken zavallılardan başka bir şey değiliz. Cahilliğimizden Cumhuriyeti, demokrasiyi, adil yargılanma, işsizlikten korunma gibi pek çok hakkı, eşit işe eşit ücret hakkını dahi kaybettik. Vatandaşlığın, özgür bireyin, kendi kaderini tayin etme hakkının yerine ümmetin üyesi olmayı koyduk. Peygamberin ümmetinden geldiğini söyleyenlerin, hayatımıza soktuğu yobaz Emevi dindarlığını Müslümanlık sandık; nasıl isteniyorsa öyle inanmaya, ibadet etmeye, peygamberlere, Allaha bile eş koşmaya başladık... Böylece nasıl bir millet olduğumuz, nasıl ailelerden geldiğimiz, aslında böcekten, hak arayan sürüngenlerden farksız olduğumuz ortaya çıktı. Çok izlenip daha çok kazanmak isteyen sözde haberci Mine Şanlı gibiler sayesinde bütün kalitesizliğimiz gözler önüne serildi."

Azdemir'in olayı bu şekilde değerlendirmesi o kadar yanlış ki... Kesinlikle bu görüşe katılmıyorum. Kesinlikle Türk, Kürt, Anadolu aile yapısının böyle olduğunu da dile getiremem... Hayır efendim ne münasebet... Olayları, Mine Şanlı'nın neler yaptığını, mağdurların acılarını gülerek anlatan Azdemir, sanırsınız bu toprakların çocuğu değil... Kendisi her türlü aşağılamadan, toplumsal çürümeden azade... Sanki saray devletinin zavallı vatandaşlarından, sözde gazetecilerinden biri de o değil. Sanki kendisi paşa çocuğu, dünyayı değiştiren haberleri o yaptı, bu ülkenin yasaları onu hiç ilgilendirmez. Avrupalarda doğup büyüdü, eğitim alıp adam oldu. Hani derler ya civciv yumurtadan çıkmış kabuğunu beğenmemiş diye... Azdemir'in açıklaması da böyle... Olayın adalet boyutunu neden görmüyor ya da göremiyor. Şunu unutmayalım ki Şanlı'nın konukları, adaletle erişemediklerinden, hukuk yollarından vazgeçemediklerini göstermek için ekranlara çıkıp yalvararak da olsa dertlerini anlatıyorlar. Adalet arayanların çılgınlıklarını dinlerken görülmesi gereken şey, Türk aile yapısı değil, Türk devlet sistemidir. Bana sorarsanız Türk devlet sisteminde adaletin kalmadığı konusu, Şanlı aracılığıyla dünya televizyonlarına konu ediliyor. Fakat aklıma geldi, şunu da söylemeden

geçemeyeceğim. Mine Şanlı gibi sunucular beyaz adamsa, halkımız sanırsınız Kızılderili, zenci, yörenin zavallı, cahil, medeniyet yoksunu yoksul insanları. Ya da sunucular uzaydan gelmiş, acıları gerçek gibi algılamayıp kamera görüntüleri gibi izliyorlar. İnsanlara değil de sanırsınız, aç gezen, dayak yiyen, işkence gören, yara bere içindeki sokak kedilerine, belki de böceklerle bakarak konuşuyorlar. 'Şunların anlattığına bakın, neler çekmişler. Vah size! Herkes gibi onlar da adaletten yararlandırılсын, yazık bu masumlara,' diyerek güya vicdanlara sesleniyorlar. Hatta bunu bile düşünmeyip reklam gelirlerini artırmanın peşinde koşuyorlardır. Öyle ya, acır gibi yaparken sadece keselerine giren parayı düşünmediklerini nereden anlayacağız?

Anlamıyorum ki, siz ne düşünüyorsunuz bu konuda... Mesela böyle programların yapımına devam edilsin mi? Ne dersiniz, acı çekenlerin sorunları ekranlara yansıkça kaybettiğimiz adalet geri gelir mi?

Belki de acılarımızdan, maruz kaldığımız adaletsizliklerden uzaklaşalım, kendimize yabancılaşalım, sorunlarımızı, ulaşamadığımız adaleti, insan haklarını "Az sonra! Birazdan! Genç kızın akıllara durgunluk veren dramı!" jenerikleri altında film konusu gibi izleyelim, onların düştüğü duruma düşmeyelim, milyonların önünde hak aramayalım, gözyaşı dökmeyelim, acı içinde yerlere yatıp rezil olmayalım, nasıl olsa bir şey değişmez, nasıl olsa toplumu bu esareten kimse kurtaramaz, acıyla ayağa kalkan umutsuzluk içinde diz çöker, rezil olduğuyla kalır, diye mi böyle programların yapımından yana tavır sergiliyorlar? Ne dersiniz, fikrinizi öğrenebilir miyim? Bir taraftan da böylesi olayların; cinayet soruşturmalarının, eroin kullananların, evden kaçanları, işkence altında can verenlerin televizyonlara konu yapılmasını istemediklerini söylüyorlar ki, gerçek amaçları açığa çıkmасыn. Ya da bütün bunları bilmeden, planlamadan böyle davranıyorlar; vahşi kapitalizmin görünmeyen aklı, 'gizli el' dedikleri şeytan olayları, toplumu yönetenlerin yararına olacak şekilde tam da böyle yönlendiriyor olabilir. Tamam da Tanrı yok mu? İyilerin, doğanın; her geçen gün daha çok kirlenen denizlerimizin, akar sularımızın, adaletin Tanrısı her şeyi şeytana bırakıp başka gezegenlere mi gitti? Ne oldu bize değerli takipçilerim?

*

Nuriye Bakır'ın ölümü ardından, intihara neden olmaktan savcılığa ifade veren Mine Şanlı, mahkeme çıkışı, avukatının arabasına binmek üzereyken, günlerdir peşinde gezen, Saray'ın baskısı altında yaşadıklarından basın özgürlüğü olmayan, meraklı medya mensuplarının sorularını cevaplandırdı. Kimsenin ölümüne neden olmadığını defalarca dile getiren Şanlı, olayları olduğu gibi aktaramayan, sözde gazetecilere şunları söyledi:

"Değerli arkadaşlar, daha önce de söyledim, gazeteci olduğumdan ne yapmaya çalıştığınızı iyi biliyorum. Lütfen sözlerimi doğru anlayın. Ortalığı karıştıracak söz söylemeyeceğim. Ne yaptığım ne dediğim belli. Halkın, izleyicilerimin gözleri önünde kameralar karşısında araştırmacı gazetecilik yapan biriyim. Kimilerinin iddia ettiği gibi savcılık yapmıyorum. Mahkeme kurup kimseyi yargılamadım, yargılamam. Adalet yardım için bilgi topluyorum. Cinayet şüphelisinin annesi ki, konumuz onunla ilgili değildi, hakkında konuşmak isteyenler oldu. Ben de doğal olarak ne diyeceklerini merak ettim. Onlarca tanık dedi ki, "Söz konusu kadın öğretmendir, yurt annesi olarak bilinir. Yurtta kalma süresi dolan kızlara ev açıyor, evin bütün masraflarını o üstleniyor, varlıklı kişilerle görüşmemize aracılık ediyordu." Evet, bunları yayınladık, ardından yayın kesildi. Ben mi kestim? Tek başıma ben mi karar veriyorum? Koca medya kuruluşunun çalışanlarından biri de benim. Yaptığım iş sunuculuk. Televizyon kuruluşunun avukatları var. Yayın yoluyla suç işlememek için onlardan bilgi alınıyor. Gelen bilgiler doğrultusunda yayın akışında kısıtlamaya gidilmiş olabilir ki, haklılar. Yoksa Televizyonları Denetleme Kurulu'na sürekli ceza ödememiz gerekecek ki, doğrusu ceza ödemekten gına geldi. Yeter artık... İktidar yalakası olarak tanınmamıza rağmen attığımız her adım, ağzımızdan çıkan pek çok söz sansür kurulunun engeline takılıyor. Karşılığında reklam gelirlerimizi inanın onlara aktarıyoruz. Neyse... Sosyal medya her şeyi unuttu, devletle iş birliği içinde suç işleyen, ülke ülke kaçarak açıklama yapan, video çekip yayınlayan, bütün kirli ilişkileri, kimlerin devlet olanaklarıyla zengin edildiğini, yargının nasıl ele geçirildiğini, hakimlerin nasıl iktidar yalakası hainler arasından seçildiğini, torpili, rüşveti ifşa eden mafya lideri Nihat Eker'in açıklamalarını, tarihimizin en büyük yangın ve sel felaketlerini dahi unutup kafayı bu konuya taktı. Kanalımızı, 'kadın tacirleriyle iş birliği mi yapıyorsunuz?' diye suçlayanlar

oldu, oluyor. O an yayın niye kesildi? Açıklayayım, bunu öğrenmek istediğinizi biliyorum. Neden her şey konuşulurken tanıkların ekranda açıklama yapmasına izin verilmedi? Neden her söz kolayca aktarılırken birden sansüre gidildi? Tamam, haklısınız. Şunu söyleyeceğim... Sanki memlekette sansürden eser yok, sanki her şey aydınlıkta, herkesin gözleri önünde yapılıyor da bir bizim programımız sansüre uğradı... Bir de şunu sorayım. Bizimle uğraşmak kolay... Aynı soruları neden yönetenlere soramıyoruz? Neden birbirimizin boğazına yapıyoruz da ülke meseleleri söz konusu olduğunda süt dökmüş kediye dönüyoruz? Neyse... Madem merak ediyorsunuz açıklayayım. Sansürümüzün nedeni, avukatlarımızın da belirttiği gibi, savcılıktan gelen telefon... Evet, saklayacak değilim. Kanalımızı arayıp 'bu kadar da olmaz,' diyen siyasetçiler olmuş. Bunların kim olduğunu, taktir edersiniz ki söyleyemem. Bazı önemli isimler, her şeyin medya önünde konuşulmasının doğru olmadığını dile getirdiler. Savcılar gibi denetmenler de aynısını söyledi... Ne yapalım? Adaletle karşı mı çıkalım? Derdimiz üzüm yemek, bağcıyı dövmek için program yapmıyoruz. Görevimiz adaleti sağlamaktı. Sağladık mı? Kim ne derse desin bence sağladık. En azından ilgili hukukçular harekete geçti... Evet, tanıkların ekran önünde her şeyi anlatmalarına izin vermedik ama ifadeler alındı; pek çok kişi bildiklerini anlatmak için savcılığa gitti...

Suçlu olduğum, masum birini intihara sürüklediğim şeklindeki suçlamaya gelirsek... Ele aldığım olayların tarafları arasında kimseyi tanımam etmem... Çok şükür gazeteci olarak ödeyemeyeceğim borçlarım da yok. Rabbimin yardımıyla, bu cehennemde bugüne kadar kirli işlere, ilişkilere bulaşmadan görevimi yaptım, yapıyorum. Dünyanın neresine giderseniz gidin gazetecilik böyle yapılır. Ben tarafsızım... İktidar lehine gazetecilik yaptığım, mafyanın televizyon sunucularından biri olduğum suçlamasını asla kabul etmem. Böyle düşünenlerin tımarhanelik komplocular olduğunu söylüyorum. İnançlı biri olduğumdan bazen yüreğimin sesini duyup ona göre hareket ettiğim olur. Bugüne kadar hep şunun altını çizdim. Yine çiziyorum. Ne söylerseniz söyleyin. Ne yaparsanız yapın. Ben bu yoldan dönmem. Doğru bildiğim hedeften ayrılmamı istiyorlar, ayrılmayacağım. Zaman zaman açığa çıkması istenmeyen şeyler olur. Böyle şeylerin içinde olmayı hiç istemiyorum. Gerçek şu ki, şu ana kadar gördüklerimizin, anladıklarımızın altında başka bir şey var. Duyduklarımız gerçek olamaz. Sözlerimden rahatsız olanlara şunu söylemek istiyorum... Demek ki yaranız var, yarası olan gocunur. Gizleyecek şeyleriniz, saçma sapan ideolojileriniz yoksa neden yaptığım habercilikten rahatsızlık duyuyorsunuz?

Milleti aptal mı sanıyorsunuz? Herkes de kim olduğunuzu, neden yayınlarımıza karşı çıktığınızı biliyor..."

*

Sevgili takipçilerim, Mine Şanlı'nın açıklamaları bu şekilde devam ederken, gündeme Cemile Pideci adındaki avukatın, akademisyenin, arabulucunun daha önce neler yaşadığı geldi. Pideci Lise eğitimini İzmir Amerikan Lisesi'nde, üniversite eğitimini İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde, yüksek lisansını ve doktorasını Galatasaray Üniversitesi'nde yapmış, hukukçu, bilim insanı olmayı isteyen herkese örnek olacak inanılmaz bir avukat. Özellikle gençlerimizin bu avukatımızı tanımasını çok isterim. Sosyal medyada takip edecek birini arıyorsanız Pideci'yi özellikle öneriyorum. Kadın cinayetlerini, kadına yönelik şiddet davalarını takip edenler Pideci adını hatırlayacaktır. Kimsesi olmayan pek çok mağdura, mağdur yakınlarına yardımcı olan, ücretsiz hukuk desteği veren Pideci, özellikle avukat olarak demokrasi, kadın hakları gibi konularda çok önemli işler yapıyor. Bir ay kadar önce sosyal medyada hayat hikayesi hakkında bilgi paylaştığını öğrendim. Sıralı bir şekilde mesajlar yazarak takipçilerine, özellikle mağdur kadınlara ulaşmaya çalışıyor. Kurban edilen, alınıp satılan, köle gibi kullanılan kadınların sözcülüğünü yapıyor. Bugüne kadar gerektiği gibi araştırılmayan kadın cinayetlerinden, yok edilen kimliklerden, silinen hayatlardan, hatta soylardan, devlet gücünü kullanmak suretiyle evrak bilgilerini değiştirenlerden, yurtlarda büyüyen kimsesiz çocuklardan, varlıklı, siyasi çevrelerin de içinde olduğu fuhuş mafyasından söz ediyor.

*

Daha önce de söylediğim gibi Pideci'nin hayatı doğum evine terk edildikten iki buçuk ay sonra, yani Yuzakyol ailesi tarafından evlatlık alındığında değişmiş. Perihan Uzakyol'un, kocası Rasim Bey'le birlikte, daha iki buçuk aylıkken, yani bebeklik günlerinde Cemile'ye aile olduğu biliniyor. Kimdi bu aile? Sonradan ortaya çıkan bilgilere göre söz konusu aile, Cemile'yi, eski milletvekillerinden

Ekmelettin Suyabakan'ın isteğiyle evlat edinmiş. Pideci, on bir yaşına kadar biyolojik anne ve babası sandığı Uzakyol ailesinin gerçekte ailesi olmadığını, anne bildiği Perihan Hanım'ın açıklaması sonucu öğreniyor. O günden sonra da kafası hep bu meseleye takılı kaldı. Acaba gerçek ailesi nasıl biriydi? Bu sorunun etrafında pek çok soru geliyordu aklına... Kim olduğunu, neden yuvaya bırakıldığını öğrenmek istiyordu? İlerideki amaçlarından biri hukuk insanı olmaksa, diğeri de ailesini bulmak olmuştu. Acaba gerçek annesi, babası kimdi? Nerede, hangi şartlarda dünyaya gelmişti?

Seneler sonra fakülteyi bitirince bu sorulara, bilinçli bir hukukçu olarak cevap aramaya başladı. Geçmişini, köklerini, nasıl bir babanın, annenin kızı olduğunu ararken karşısına, özellikle de yoksul kadınları ilgilendiren korkunç bir manzara çıktı. Bu manzarada her türlü hukuksuzluk, devlet gücü kullanılarak rahatlıkla hayata geçirilebiliyordu; öyle ki, istenmeyen bazı isimler hiç yaşamamış gibi çöp sepetine atılıyor, kimi kimliklerin yaşadığı dahi ispatlanamıyordu. Zaten de kimi kadınların, özellikle Doğu illerinde, nüfusa hiç kayıt edilmediği, imam nikahıyla evlendirildikleri, kimliksiz erkek çocuklarının okula dahi gitmediği, askere çağrılmadığı, büyüyünce terör örgütüne maaşlı elaman oldukları, kızların da örgüt üyesi olup dağa çıktığı, kimliksiz teröristlere seks kölesi yapıldıkları yönünde bilgiler ortaya çıkmıştı...

Her neyse... Bu noktada sözü Cemile Pideci'ye bırakmak istiyorum. Pideci, geçen hafta verdiği röportajda şu bilgileri aktardı:

"Şunu bir kez daha vurgulamak isterim. Bu mücadele benimle sınırlı değil. İnanır mısınız ailemin kim olduğunu artık merak etmiyorum. Başlangıçtaki merakımdan, sorularımdan, düşünce biçimimden eser kalmadı. Konu başka yere, devlet kadrolarını işgal eden çetelere doğru evrildi. Baştan anlatayım isterseniz... O kadar çok olay oldu ki, nereden başlayacağımı bilemiyorum. Ayrıntılı araştırmaya akademik kariyerim belli bir aşamaya geldikten sonra başlayabildim. Eğitimime devam edip 2013 yılında doktoramı bitirdim.

Aynı yılın ağustos ayı sonunda Emine Denizci adında bir ablam olduğunu öğrendim. Başlangıçta babalarımızın ayrı olduğunu bilmiyordum. Nüfustaki kapalı kayıtlarda, aynı babanın çocukları olarak görülüyorduk. Meğer anne baba isimlerimiz, duyduklarım, kim olduğuma dair bildiğim her şey yalanmış. İlk, geçmiş yıllara ait ziyaretçi defterlerinin birinde ismini bulduğum, Zeynep Çalımlı adında bir kadına ulaştım. Anladığım şu; çalımlı ailesini yuvaya bırakılmam konusunda paravan olarak kullanmışlar. Önce, soy bağımın yok edilmesine aracılık ettikleri için bu aileye dava açtım. Dava sonunda Çalımlı ailesiyle biyolojik bir bağım olmadığı ortaya çıktı. O halde ben kimdim? Çalımlı ailesi ne biliyordu? Neden akrabam dahi olmadıkları halde beni götürüp yuvaya bırakmışlardı? Gerçek anneme ne olmuştu? Annem mi bakamayacağını söyleyip yuvaya bırakılmamı istemişti? Haliyle olayın boyutları genişlemeye başladı... Ablamı bulamasam belki de aradığım bilgilerin hiçbirine ulaşamayacaktım. Önce ablamı buldum. Ablam benden önce Meliha Aksu isminde bir kadın tarafından yurda bırakılmış, on sekiz yaşına kadar kız yurdunda, güya devletin koruması altında kalmıştı. Annemin, değişik isimler kullanarak ablamı ziyaret ettiğini yurttaki ziyaretçi defterlerini karıştırınca anladım. Meliha Aksu bazen Meliha Demir, bazen Meliha Küpeli, bazen Meliha Sucu isimlerini kullanarak yurda geliyor, ablamı ziyaret ediyormuş. Demek ki yurttakiler de annemi tanıyor, bil ki de bildikleri halde ziyaretçi defterine hangi ismi yazdırdığını önemsemiyorlardı. Sonuçta bu ülkede ölüm tehdidi aldığından kimliğini, adresini gizli tutmak isteyen pek çok kadın var. Ben kardeşimi güçlkle bulmuş olsam da ablam, bir kardeşi olduğunu, yuvaya verildiğini biliyormuş. İlk karşılaştığımızda büyük bir şirkette büro elemanı olarak çalışıyordu. Aşırı süslü, iyi giyimli ama bitkin olduğu dikkatimi çekmişti. Konuşmamızın bir yerinde, nedense beni aramayı hiç düşünmediğini söyledi. Sorumluluk alabilecek durumda olmadığını, korku içinde yaşadığını, zor geçindiğini, hiçbir şeyden zevk olmadığını, psikolojik ilaçlar kullandığını, mutlu olmadığından başkasına verecek bir şeyinin kalmadığını üzülerək dile getirdi...

O günlerde Girne Amerikan Üniversitesi'nde yardımcı doçent olarak hukuk dersleri veriyordum. Vaktim olmadığından dedektif tuttum. Şimdiye kadar hikâyemin detaylarını öğrenmek, anneme, kardeşime ulaşmak için hiç harcamadıysam en az dokuz yüz bin lira harcamışımdır. Bu paranın yarıdan fazlasını çaldırdım... Dolandırıcıların eline düştüm... Neyse... Yeri geldikçe bu konuyu da anlatmayı istiyorum...

İlk olarak Kayaş'ta oturan Çalımlı ailesine gittim. Nüfustaki kayıtları incelerken Türkan adında kızları olduğunu öğrendim. Doğmuş, bir yıl sonra ölmüş, kimsesizler mezarlığına gömmüşlerdi. Nüfus kaydınınsa ölümünden sonra yapıldığını fark ettim... Biraz daha araştırınca aslında bu çocuğun sahte olduğunu; doğmadığını, olmayan bir bebeğin doğmuş gibi gösterilip gömüldüğünü öğrendim. Olayı olduğu gibi mahkemeye taşıdım. Tanıklar bulundu, dinlendi, sıra doktorun tanıklığına geldi. Doktor da imzanın kendisine ait olmadığını söyleyince konu netlik kazandı. O halde Çalımlı ailesi neden bir bebeği doğmuş gibi gösterip sonra da öldüğünü kayıt altına aldırması? Pek çok memur, nasıl olmuştu da böylesine bir ölüm olayının içine itilmiş, sahte belge düzenlenmesine aracılık etmişlerdi? Belki de araya hatırlı kişiler, siyasi figürler girmişti... Ortada nedenini anlayamadığım bir olay vardı. Fırılacağı çevirenler bütün bunları neden yapmıştı? Bunun dışında başka hangi tuhaf işlerin içinde yer alıp resmi evraklarda sahtecilik yapılmasına aracılık etmişlerdi?

Ekmelettin Suyabakan'a gelince... En merak ettiğim kişi oydu. Milletvekili Suyabakan beni, şoförü aracılığıyla Çalımlı ailesine teslim etmişti. Önce Çalımlı ailesi telefonla aranmış, ardından makam arabası, beni de alıp yola koyulmuştu. Durumu inkâr eden Çalımlı ailesi, pek çok şeyi açıklamakta güçlük çektiğinden olayın detayları giderek su yüzüne çıkıyordu. Şunu da belirteyim ki, babamım kim olabileceği konusunda hep bir şüphem vardı... Babam değil de sadece aile dostumuz olduğunu sandığım Ekmelettin Bey bana daima baba gibi davranıyordu. Aslında Ekmelettin Bey'in gayri meşru bir çocuğu olduğu konusu sır değilmiş, memlekette konuşanlar, dedikodusunu yapanlar varmış. Ekmelettin'in uzaktan akrabası olan, on bir yaşına kadar anne bildiğim Perihan Uzakyol da yeri gelir, buna benzer şeyler anlatırdı. Anne tarafından akrabası olan, siyasi amaçlarını gerçekleştirmek için camiye giden, dinci partinin tanınan isimlerinden bu Milletvekilinin gençken, evli, iki çocuk babası olduğu halde, çapkınlık yaptığı, çantasından, hatta ceketinin cebinden kadın külotları çıktığı, bu külotlardan birinin önemli bir toplantı sırasında yere düştüğü, bunu gören bürokratların gülmekten yerlere yattığı da duyduğum söylentiler arasındaydı. Olaylar beni sevdiğim, saygı duyduğum Ekmelettin Bey'e doğru sürükleyince, mecburen ziyaretine gidip uygun bir dille kendisine şunu sordum: "Beni en iyi sen tanıyorsun. Annem kim?" Elde ettiğim bulgular ışığında babam olma ihtimalinin yüksek olduğundan söz açtım. Öyle kızdı, öyle küplere bindi, öyle

kendini kaybetti, rengi attı ki görmeliydiniz... Sözlerimi bitirmeden önce kapıyı gösterdi, sonra odasından kovdu. Bir daha yüzümü görmek istemediğini, artık hatırlı Amcam, her işini halleden, okumam dahil her konuda para desteğinde bulunan, avukatlığım sırasında çevresindeki isimlerden yararlanmama izin veren yakın akrabam olmayacağını söyledi... Dedim ki kendisine, 'iş yokuşa sürme, belki yanılıyordur, olamaz mı? Lütfen anlayışlı davran, yanıldığımı kanıtla...' Kabul etmedi. Güzellikle DNA örneği vermesi konusunda bir süre daha ısrarcı davrandım. "Ulaştığım pek çok bilgi sizi işaret ediyor," dedim, dinlemedi... Epeyce bir küfür ettikten sonra, ölümle tehdit etmeye başladı. Diyeceğim, aramız iyice açıldı. Birbirimizi görmez olduk. Bu arada sahte isimli bazı sosyal medya hesaplarının tehdidine maruz kaldım. Baktım olmuyor, tehdit mesajlarından kurtulamıyorum, ilgili mahkemeye can güvenliğim olmadığını, ölürsem sorumlusunun Ekmelettin Bey olacağını söyledim. Ekmelettin Bey geçenlerde, yetmiş beş yaşındayken kovit salgını nedeniyle vefat ettiğinden bu dava düştü.

*

Anlatılanlara göre babamla annemin yolları ilk kez Ankara'da kesişmiş. Annem Emine Aksu'yu, on üç yaşında Kars'a bağlı Akyaka ilçesinde yaşarken, babasının kumar borcu yüzünden fuhuşa zorlamışlar. Satmışlar anlayacağınız... Parası olanlara orospu yapmışlar. Daha sonra karşısına Ekmelettin Bey çıkmış. Yalan söyleyecek değilim, Ekmelettin Bey aslında iyi biriydi. Dindar geçinirdi ama dinle, namazla, niyazla alakası yoktu... Milletvekili olduğundan dine önem veriyormuş gibi yapıyordu. Maalesef milletimiz dindarlık, eşittir dürüstlük sanıyor. Bu yüzden de pek çok din bezirganı türedi. Neyse... Herkesle camiye gider, ramazanda bile rakı içer, devlete ait misafir hanelerde arkadaşlarıyla karı oynatırdı. Sabahattin Ali'nin öykülerindeki gibi oturak alemlerine katılan kaymakamlar var ya, onlar gibiydi. İki yüz yıldır, Osmanlı çökerken bile devam eden bu adet olduğu gibi kaldı, değişmedi. Vatandaş bunların okumuş, kültürlü olup ülke yönettiğini sanırken onlar, seks kölesi olarak kullandıkları sahipsiz kadınların alnına para yapıştırıp müzik eşliğinde göbek atıyorlar. Aynı müzikli oturak alemleri, Nuriye Bakır'ın internete düşen videolarında da görünüyor. Yirmi yaşındaki kızı güzelce giydirmiş, aç kurt gibi etrafını sarmış nasıl izliyorlar gördük. Annem de bunun benzerini yaşıyor, etini satarak erkekleri eğlendirmeye

alışıyordu.

O lüks odaların, pahalı pavyonların, beş yıldızlı turistlik otellerin dili olsa da grup sekse kadar Ekmelettin Bey'in seks hayatının ne kadar renkli olduğunu, 'Bunlar Müslüman adam, kimsenin namusuna göz dikmezler' diyenlere gsterebilsek...

şunu da izninizle söylemek isterim ki, elbette kızgınım, başıma gelenleri anlamaya çalışıyorum ama kendisinden nefret etmiş değilim. Sonuçta annem, Ekmelettin Bey tarafından değil, babası tarafından satılmış, kumar borcuna değer grlmş cahil bir kadın... Akrabalarımın çevresinden ayrılmasaydım başıma kim bilir neler gelecekti. Babam olduğunu gizlemeye alışan Ekmelettin Bey sayesinde nasıl güçlü olabileceğimi öğrendim. Onun sayesinde bu günlere geldim. Onun sayesinde geçmişimi arıyor, mağdurlara yardım ediyor, karşıma çıkan çeteleri onun sağladığı eğitim nedeniyle pskrtebiliyorum.

Sık grşmesek de benimle ilgilenmesi, sormadan hesabıma para yatırması, özel günlerde telefon etmesi, Ekmelettin Amcam olması yani, hoşuma gidiyordu. Otuz yıl öncesinden söz ediyorum. Mezun olduğum gün hediye ettiği kitabın, düşünün ki, Atatürk'n Söylev'ini hediye etmişti, bu kitabın ilk sayfasına imzasını atarak şöyle yazmıştı: "Sevgili Cemile, kızım sayılırsın, seni hep bu gözle görüp evladım bildim. Allah yolunu açık etsin. Beni, aileni ve ülkemizi çok sev olur mu? Her şeyin en iyisini yapacak gtesin. Damarlarındaki asil kanı unutma. Daima başarılı ol. stesinden gelemeyeceğin güçlük olmadığını aklından ıkarma. Rahmetli Atatürk'mzn de dediği gibi çaresiz durum yoktur, çaresiz insan vardır..." Tez yazıp yüksek lisansı bitirdiğimi öğrendiği gün telefonda ağlamış, benimle gurur duyduğunu söylemişti. En çok istediği şeylerden biri torunu Melike'yle görüşmem, iletişimi koparmamamdı. Okul ihtiyaçlarım haricinde hediye olarak çokça oyuncak bebek aldığını hatırlarım.

Ne zaman ki ailemi aramaya başladım, ne zaman ki bunu öğrendi o günden sonra bana karşı eskisi gibi olmadı... nemli bir ayrıntı var, bunu da

anlatmalıyım ki neler olduğu daha iyi anlaşılsın. Çalımlı ailesiyle sohbet ederken elde ettiğim bilgiler beni, kayıp olan, daha sonra öldüğü söylenen bir kadın cinayetine sürükledi. Sonradan anladım ki ailede kimsenin bilmediğı, yargının gözünden kaçırılan bir kadın cinayeti yaşanmış. Ailede derin bir acı vardı. Açıkça dile getirilmese de hissediliyordu. İlkin bunun, enses nedeniyle işlenmiş bir cinayet olabileceğini sandım. Meğer Zeynep Çalımlı'nın kocası Kâmil Çalımlı'nın hayat kadını olarak bilinen Nesrin Çalımlı adında bir kardeşi varmış. Bu kadını öldürmüşler. Sahte bebek Türkan Çalımlı aracılığıyla mezar yeri aldıklarını sanıyorum. Bunun için de dava açmalı... Hani çorap söküğü denir ya, bu işe girdiğimden beri yasa dışı işler çorap söküğü gibi çözölüp duruyor fakat, geçmişe ait suçlar konusunda, elindeki personelle mevcut iş yükünü bile kaldıramayan yargıyı harekete geçirmek çok zor. Diyeceğim şu ki, Nesrin'in kaderi de anneminkine benziyor. İşkenceyle öldürüp gömmüş olmalılar. Duramadım, bu olayı da yargıya ben taşımak zorunda kaldım. 'Nesrin Çalımlı nerede?' diye sordum. Kayıtlara göre sağ olmalıydı fakat bulunamıyordu. Peki, kardeşi, yakınları olan kayıp biri bunca yıl hiç aranmaz mı? Araştırdım... Aramamışlardı. Hiçbir kurumda arandığına dair kayıt yoktu. Ne polise gitmişler ne eşe, akrabaya sormuşlardı. Kendileri öldürdükünden, mahkeme kurup kendileri yargıladığından, ölüm cezasını kendileri verip cesedi kendileri gömdükünden böyle bir aramaya ihtiyaç duymadıklarını kanıtlamaya çalıştım... Neden durup dururken birini cinayetle suçlayayım? Mahkeme konuyu benim kadar önemsemedi... Israr ettim, ilgili makamlara baş vurarak iki kez verilen takipsizlik kararının kaldırılmasını, mahkemenin yeniden kurulmasını sağladım... Bütün bunlar elbette çok vakit alıyor... Fakat yılmıyordum... İçimde nasıl bir hırs oluştuysa artık siz düşünün... Bir süre sonra yeni bir durum çıktı karşıma... Ulaştığım bilgi inanılır gibi değildi. Meğer bu kadını üç yaşında öldü diyerek nüfustan düşürmüşler. Nüfus dairesinden aldığım belgelerle bunu da kanıtladım. Bir taraftan da hakkımda açılan davalarla uğraşıyordum. İnanır mısınız, çok param olsa da binlerce avukat çalıştırabilsem, diyordum. Binlerce avukata, onlarca sekretere ihtiyacım oluyordu...

Ekmelettin Bey'e dava açmamdan iki hafta sonra Çalımlı ailesi de beni savcılığa şikâyet etti. Hakkımda beş yüz bin liralık tazminat davası açtılar. Ben de bir hamle yaparak iki davanın birleştirilmesi talebinde bulundum. Dosyalar birleştirilince daha fazla saklı gerçek ortaya çıktı. Fakat, araya girenler, (ki, bunların genellikle hatırı sayılır milletvekilleri, bürokrasi, özellikle iktidar partisinin karanlık gücü olduğunu düşünüyorum...) yüzünden mahkeme

işlemiyor, deliller ne kadar gerçeği yansıtsa da bir şekilde geçersiz belge muamelesine tabi tutuluyordu. Mesela ilgili savcılık, davalı tarafın avukatı gibi davranıyordu. Bu yüzden daha fazla dayanamayıp böyle savcılar hakkında da suç duyurusunda bulundum. Yazdığım şikâyet dilekçelerinin bazılarını sosyal medya hesabına yükleyerek, adalet arayan, neler olup bittiğini öğrenmek isteyen başkalarıyla da paylaştım. Davranışımı, savcı ismi vererek yaptığım paylaşımları yanlış bulanlara şunu söylemek istiyorum: Bu savcıların, hakimlerin hukukçu olduğuna bin tanık ister... Çoğu talimatla, adamına göre iş yapıyor. Bunu bilmeyen avukat kaldıysa ben de hukukçu değilim.

Salgın hastalıklardan başka, doğal felaketler yılı olan 2021'in en önemli kötücül yanlarından birinin de bu olduğunu düşünüyorum; adalet kalmadı. Gerçekten de adalet olmadığından virüs, salgınların neden olduğu ölümler var, felaketler başımızdan eksik olmuyor. Bütün bunları ilahi bir nedene bağlayarak, Allahın cezası olarak gördüğümünden söylemiyorum. Hukuk yoksa dereleri, ırmakları, akar suları, denizleri, okyanusları yok eder, ormanlık arazilere beton dökersiniz. Daha çok kazanmak için oksijeni, gökyüzünü, uzayı bile kirletirsiniz... Elbette bunca kir felaket olup dönecektir. Nitekim döndü... Pek çok ülkede temiz suya erişim sorunu başlamışken dünya artık can çekişiyor... Ne yaşıyorsak adalet yerini bulmadığından, zalimin hakkı, doğrunun hakkından üstün geldiğinden yaşıyoruz... İşte bu yüzden katliamlar, ölümler, yargısız infazlar var... Anlatabiliyor muyum? Neyse...

Bugün hukuk sistemleri, yalnız bizde değil, dünyanın pek çok yerinde özellikle varlıklı kesimler, onların hakları söz konusu değilse çalışmıyor. Ne zaman çalışsa yargı silindirinin altında halk için adalet arayanlar, ya da bankalarda yüklü parası olmayan kimsesizler kalıyor. Felç edilmiş, eril bir hukuk sistemini organize bir şekilde bana karşı kullandılar, daha da kullanacaklar. Çünkü ben yalnızca hak aramıyorum, hak ararken karşılaştığım engelleri de takipçilerimle paylaşıyorum. Yani ülkeme gerçeği anlatarak şunu söylemeye çalışıyorum: Sakın ola Cumhuriyetle yönetiliyoruz, demokrasi var, seçim sandığı var, 'oy verir istediğimiz partiyi değiştiririz' sanılmasın. Hangi sandık, hangi parti, hepsi birbirinin aynı...

Demokrasiye inananların içine çekildiği tuzağı gördükçe gerçekten çok üzülüyorum. Çok partili döneme geçildiğinden bu tarafa, farklı isimler altında hep aynı işbirlikçi partiler, liderler iktidara geliyor.

Şunu da eklemek isterim; bir ülkede demokrasi varsa hukukçular, insan evladına değer verenler, mahkemelere güvenenler olur. Adil yargılanma, yasalar önünde eşitlik yoksa demokrasi olmaz. Yeniden herkese demokrasi anlatacak değilim. Millet de gerçeği biliyor. Fakat öyle bir geriledik, öyle bir yobazlığın içine düştük ki, yapay zekâ teknolojilerinin konuşulduğu böyle bir zamanda orta çağ değerlerine, beş yüz yıl öncesinin karanlık günlerine tekrar savrulduk. Kim yüzünden? Sadece iktidardakiler nedeniyle mi? Hayır. En çok da etnik milliyetçilik, sahte Atatürkçülük yapıp kendi çıkarları için siyasete giren ilkesizler, atadan, dededen siyasetçi olan, Cumhuriyet kurulduğundan beri ülkenin kaymağını yiyen bir avuç varlıklı kesim yüzünden... Devleti ne hale getirdiklerini izlemekten başka elimizden bir şey gelmiyor. İktidarda olması gereken her gücün paraleli ortaya çıktı. Her makamın, her müdürün, valinin, kaymakamın ardında başka bir makam bulunuyor. Millet Meclisi'nin paraleli Saray oldu. Herkes Saray'daki tek adamın ağzının içine bakıyor. O ne dese kanun, haşa Allahın emri... Günahı, ayıbı bir tarafa bırakalım, bu kadar haksızlığa teslim olmak onursuzluktur. Bir kadın olarak böyle bir onursuzluğu asla kabul etmiyorum... Atanmışlar ya da seçilmişler ama kimse görevinin gereği olan kararları tek başına alma yetkisine sahip değil. Mesela valilerin arkasındaki asıl güç partinin il başkanları. Milletvekilleri iş takip eden, şirketlerden huzur payı, güya maaş adı altında rüşvet alan, beş on maaşlı vatan hainleri. Yerel yöneticiler, il başkanlarının emri doğrultusunda hareket eden, tek başına imza yetkisi olmayan kuklalara dönüşmüş durumda. Savcılar da öyle... Onların arkasında da başka yetkililer var.

Zorunuza gidebilir ama ülkesini seven, emperyalizme ve onun işbirlikçilerine teslim olmak istemeyen biri olarak bütün bunları anlatmak durumundayım. Kimseye yalakalık yapmadığımdan, yanlışlara doğru demediğimden sevilmiyorum; ruh sağlığımın yerinde olmadığına dair iddialar ortaya atılıyor. Çok şükür iddia sahiplerinin hepsinden daha sağlıklıyım. Elbette ki akıllarınca, 'İt ürür kervan yürür' diyerek düşünce sistemimin bozuk olduğunu ileri sürüyorlar. Şunu da yeri gelmişken belirtmek isterim ki, hukuk mezunu olup

üniversitede ders verinceye kadar aklım yerindeydi; pek çok olayda bilir kişi olarak görüşlerim alınıyordu, herkesin taktirini kazanıyordum. Ne zaman ki köklerimi aramaya çıktım, hiç beklemediğim olaylarla karşılaştım, kendi sorunumu bırakıp başkalarının derdine koştum, nedeni araştırılmayan ölümleri açığa çıkardım, araştırmalarım beni ne zaman ki, kendi çıkarına siyaset yapan politikacılara götürdü, o andan itibaren değerim yerle bir oldu, akıl sağlığımın yerinde olmadığına dair iddialar ortaya atıldı.

Saklayıp söylemeyeceğim bir şey yok... Bugüne değin, kırk yıllık ömrü hayatımda birkaç kez psikoloğa, psikiyatriye gittim. Gidilmez mi? Böyle bir ülkede yaşarsın da her ay onlarca kadın cinayetine tanık olursun da gördüklerine, duyduklarına psikolojik destek almadan nasıl dayanabilirsin. Dayanabilenlere gerçekten çok şaşıyorum.

Gittiğim psikiyatri bölümünde derdimi anlattıktan sonra uygun görülen ilaçları kullanmaya çalıştım... Fayda buldum mu, hayır... Fakat yine de sıkıntılara, daralan ruhuma, acınası durumda oldukları için zavallı gördüğüm erkeklere, devlete, yaşam şeklimize olan öfkeme, hayata olan kızgınlığıma, maddi sıkıntı çekmediğim halde neden mutlu hissetmediğime bilimsel yaklaşımlarla çözüm bulmak istedim. Adalet yokken hiçbir ilaç ruh sağlığına iyi gelmez. En azından benim durumumda olanlar, adalet ararken bağımlılık yapan ilaçlarla biraz düzelir gibi olsalar da hukuksuzluğun neden olduğu yaralarını iyileştiremezler. Ben de iyileştiremedim... Ya da iyileşmek istemeyip yaralı kalmayı tercih ettim. Aslında bu yaradır ki, beni hep canlı tutuyor, daha çok mağdura yardım etmem için enerjimi artırıyor. Neyse... Reçeteyle aldığım, düzenli kullanmayı beceremediğim ilaçları, ruh sağlığımın ne kadar bozuk olduğuna delil olarak gösterdiler. Savcılar da ne yazık ki bunları dikkate aldı. Akıl sağlığımın tespiti için bilir kişileri araya koydular. Düşünebiliyor musunuz? Neler yapmadılar bana... Evet, aldığım raporlar da gösteriyor ki aklım başımda... Ne dediğimi bildiğim gibi iddialarımın ne anlama geldiğini de iyi biliyorum...

Şunu açıklamama izin verin lütfen... Utanmasalar, zayıf olsam, mesela hukukçu olmasam, bugüne kadar kazandığım davalar, aldığım ödüller olmasa,

akademisyen olarak neler yaptığım, hangi diplomaları aldığım, hangi başarıların altına imza attığım bilinmese, bunca öğrenci, hukukçu, bilimci tarafından tanınmasam, ruh sağlığımdan kuşku duyan bir kişi dahi olsa eminim akıl sağlığımın yerinde olmadığına dair derhal sahte rapor alırlar. Önce meslekten, sonra üniversiteden attırırlar. Bunu denediler ama başaramayacaklar. Çünkü binlerce öğrencim, onlarca akademisyen arkadaşım var. Hepsi de biliyor ki aklım başımda, dengem yerinde... Elbette ki, 'yirmi birinci yüzyılda, yapay zekâ teknolojileri çağında esir alınmış bir milletiz. Türkler; Anadolu'da yaşayanlar, doların tutsağı olduğundan, örnek alınması gereken laik Cumhuriyet yıkıldığından, demokrasi düşmanları iktidarı ele geçirdiğinden İslam coğrafyasındaki savaş bitmiyor," derken' ne dediğimi ne yaptığımı çok iyi biliyorum. Başkaları da çok iyi biliyor ki aklım başımda. Bu kadar sorunun altında ezilirken aslında ben ailemi, köklerimi, kim olduğumu aramaktan vazgeçtim. Kimliğim belli... Herkesin kişisel tarihi kendisiyle başlar. Annem, ablam, onların çevresindekiler hayat kadını çıktı diye üzülüyorum. Annem gibi olanların mutlu bir hayatı olmadığına, etleri satılırken savcılarının, hukukçularının, ülkeyi yönetenlerin sessiz kaldığına, birbirini sevenlerin ilişkisini 'evlilik dışı ilişki' olarak nitelendirip, ahlaksızlık olarak görenlerin, milletin gözünün içine bakarak kadın ticareti yapmasına, Kuran kurslarına giden kızlarımızın bile sahipsiz seks köleleri olarak kullanılıyor olmasına üzülüyorum.

Neyin peşinde olduğumu soranlara şunu söylemek isterim... Yapmaya çalıştığım şey tam olarak şudur: Memleketi ele geçiren suçluları, katilleri, tecavüzcüleri, fütursuzca yasa dinlemeyip kadın, eroin, silah ticareti yapanları, bunlara göz yumanları durdurup, iktidarlarını alaşağı edip mümkünse hepsini denize dökmek niyetindeyim. Elbette tek başıma yapacaklarım var, yapamayacaklarım var. Herkes bir gün mağdur olacağını, sıranın kendine de geleceğini görürse, gücümüz artar. Senelerdir bıkmadan bu yöndeki bilincin yükselmesi için çalışıyorum. Çalışanların, acı içinde kalıp dur diyenlerin sayısı arttıkça değişim kendiliğinden gelecektir. Ne diyebilirim başka? Tepesinde Mafyanın, tarikatçıların kavga ettiği bir devlet istemiyorum. Bizim devletimiz demokratik Cumhuriyetti... Bu devletin yeniden kurulup eskisinden daha iyi hale gelmesi için çaba sarf ediyorum. Talebimin boyumu aşan büyük bir amaç olduğunu bilmez değilim. Fakat demokrasi yok, çeteler çok güçlü, suç örgütü yapılanması, yirmi yıl öncesinin mafya yapılanmasına benzemiyor, devleti de kapsıyor diye, yapmak istediklerimden vazgeçemem.

Demokrasimiz yıkılmış olsa da vicdanlardaki demokrasi isteğini, hukuk düzenini, adil yaşam talebini kimse yıkamaz. Ben ve benimle birlikte hareket eden bütün kadın örgütleri bunu biliyor. Bizleri ayakta tutan şey vicdanlardaki adalet, insan hakları ve demokrasi arayışıdır. Gücümüzü buradan alıyor, yeniden kurmayı istediğimiz demokrasimiz için her şeyi; sadece zindana atılmayı değil, ölümü dahi göze alıyoruz. Çünkü bizim demokrasi mücadelemiz, güya Ortadoğu'ya özgürlük, eşitlik, hukuk götüren emperyalizmin isteği doğrultusunda gelişmedi. Bizler bu duyguyu, esir yaşamaktansa savaşıarak ölmek isteyen atalarımızdan miras olarak aldık... Miras derken şunu demek istiyorum... Özgürlük talebi evrensel olup insan olmanın gereğidir. İnsan ruhu ne kadar eğitimden geçirilirse geçirilsin özgürlüğü unutup esaret içinde mutlu yaşayamaz. Daima bunu der, buna inanırım. Savaşların bitmek bilmemesinin nedeni de budur. İnsanlık özgür yaşamak istiyor. İnsanca yaşama taleplerini zincire vurmak isteyenler yüzünden, başta dünyamız olmak üzere, bu pandemi günlerinde bir kez daha görüldüğü gibi her şeyimizi yitirmek üzereyiz.

Cumhuriyet adı altında varlığını devam ettiren çeteler düzeni o kadar cahil ki, kadın cinayetlerinin nasıl politik olduğuna anlam veremiyorlar. Bu günlerde bir taraftan dünyayı, ülkemizi kasıp kavuran, ne olduğu da bilinmeyen, biyolojik savaş nedeniyle yaşandığı söylenen salgın hastalıklar, orman yangınları, şehirleri sürükleyip denize döken sel felaketleri bitti dediğimiz yerde tekrar başlıyor. Korku içinde bugün hangi felaket yaşanacak diye bekliyoruz. Savaştan, kardeş kavgasından, yobaz dindarların, sözde Allahın temsilcisi teröristlerin zulmünden kaçan Müslümanların dünyanın her yerinden ülkemize göç etmesi, korunmayan, kevgire dönmüş ülke sınırlarımız derken kadın cinayetlerine, giderek artan şiddete, yoksulluğa, işsizliğe, açlığa bağlı nedenlerle cinnet geçirip cinayet işleyenlerin, intihar ederken geride bırakmak istemedikleri ailelerini de vurup, zehirleyip öldürenlerin durumunu ele almaya sıra gelmiyor...

Her şeye rağmen tanıdığım, mücadelesini verdiğim olayları aktarmak istiyorum... Pek çok uğraştan sonra nihayet daha önce açtığım davalar, yeniden ele alınıp tek dosya altında birleştirildi. Bunu başarmış olmak mucize gibi bir şey... Neden böyle söylüyorum, inanır mısınız, savcılar, hakimler genellikle

erkek olduğundan, daha önce hayat kadını olarak bilinen birinin haklarını arama konusunda o kadar isteksiz oluyorlar ki... Sanki hayat kadını deyince bir candan, insandan söz etmiyoruz. Bir de söz konusu kişi yıllar önce ölmüş ya da öldürülmüşse kimsenin umurunda olmuyor. Toprak olmuş, kemikleri çürümüş birinin üzerinden varlıklı bir aileyi suçlamak, hakimler açısından en gereksiz işler arasında sayılıyor. Öyle ya, yaşayanların hukukunu koruyamayanlar, ölmüş orospuların(!) hakkını aramakla mı uğraşacaklar? Üstelik ölmüş orospunun kızı bugüne bugün üniversite hocası olmuş, avukatlık yapıp mağdur kadınların hakkını aramaya başlamış... Bu durum da bana diyorlar ki, 'Aklından zorun mu var? Niye eski defterleri raftan indiriyorsun? Git yazlığında tatilini yap, dünya turuna çık, hayatını yaşamaya bak... Niye başına bela arıyorsun? Niye annenin orospu olduğunu söyleyip basına söyleşi veriyorsun? Sus, konuşma bari...' Daha önce söyledim de yine söyleyeyim: Bencilce kendini düşünenlerin sayısı arttığından bugün yok olma tehlikesiyle karşı karşıya olan bir çevrede, can çekişen bir dünyada yaşıyoruz. Her sorun, diğer sorunlarla birlikte düşünülmeli. Kadın sorunu, çevre sorunlarının dışında değil. Sen en yakınındaki anneni öteki olarak görüyorsan, 'Ormanlar bize, insanlığa lazımdır, yakmayalım, koruyalım. Dünya tapulu malımız değil, biz onu evlatlarımızdan ödünç aldık,' demezsin...

Biraz geriye, Amca bildiğim Ekmelettin Bey'in yaşadığı günlere gidecek olursak... Davaya bakan erkek hâkim onlarca delile, pek çok belgeyle kanıtladığım soy bağıını yok etme suçuna, bir profesörün bulgularımı doğrulayan bilir kişi mütalaasına, rüşvetle iş yapanlara, sahte belge düzenlemek suretiyle suç işleyenlere bakmadı. İki grafoloji (yazıdan karakter tahlili yapma) uzmanı akademisyenin daha mütalaasını istedikten sonra keyfi bir şekilde tazminat talebimi reddetti; bununla kalmadı, yıldırma niyetiyle bu kez beni suçlamaya başladılar. Davalı tarafın talebi doğrultusunda tazminat ödemem gerektiğine karar verildi. Kararın altında imzası olan Selim Bey'in, dünya hukuk gününde hukuk katliamı yaptığını, sosyal medyadaki yazımda özellikle vurguladım. Süreci takipçilerimle paylaştım... Karar kesinlikle, 'Otur oturduğün yerde, mağdurmuş, neren mağdur, yuvaya terk edilmişsin ama isteyen olmuş, derli toplu bir ailede büyümüşsün, onların sağladığı olanakla okumuşsun, akademisyen avukat olmuşsun, annenin yanında kalıp ablan gibi hayat kadını olacakken, evlatlık olup kurtulmuşsun işte... Varlıklılardan oluşan bir çevren olmuş. Seni büyütenlere, evlat bilip bağına basanlara hainlik ediyorsun, yapma bunu...' anlamına geliyordu... Fakat dedim ya, mesele ben değilim artık, gerçekten kendimi düşünerek hak aramıyorum. Nasıl anlatayım? Kader yardımcı

oldu, başkalarının da söylediği gibi hayat kadınının kızı olup su testisi su yolunda kırılır misali aileme benzeyecekken avukat oldum. Belki de bana, ilahi bir güç olarak aklım, mağdur kadınların hakkını arama görevini verdi... Mücadelem sırasında gördüm ki haklıyım; araştırmalarımı derinleştirdikçe fark ettim ki, insan olan bu kadar büyük bir haksızlığa duyarsız kalamaz. Yıllar önce bir film izlemiştim, siyahilerin Amerika'ya, aylarca süren gemi yolculuğuyla nasıl taşınıp köle yapıldığını, roman yazarının Afrika'daki köklerini nasıl aradığı anlatılıyordu. İnanın bana, ülkemizdeki durum altı yüz yıl önceki köle ticaretinden daha vahim. O dönem kölelik yasaldı, bu günse engelleyici yasalara rağmen köle ticareti yapılıyor. Kendi isteğiyle, 'Satılığım ne olur beni de alın ne olur çocuklarımı kurtarmama yardım edin,' diyenler oluyor. Yoksul, sahipsiz kadınların ülkemizde nasıl satıldığının, sadece cinsel köle olarak değil, organlarına varıncaya kadar bütün hayatlarının nasıl çalındığının bırakın filmini, araştırması dahi yapılmadı. Ufak çaplı araştırmalar, romanlar, filmler yok değil ancak, mağduriyet kuyusu o kadar derin ve karanlık ki, dile getirilenler buz dağının küçük bir parçası... Böyle bir ortamda sahneye çıkıp hak aramak elbette kolay değil.

Cezalandırılmamı isteyen mahkeme kararlarının elbette ki iyi niyetli olmadığını, kilitli kapıları açmaya çalışmamdan, gerçeği aramamdan, kirli çamaşırları ortaya dökmemden rahatsız olunduğunu, kesinlikle böyle bir şeye izin vermek istemediklerini düşünüyorum. Şunu da belirtmek isterim ki, sonradan davalık olduğum aile hâkimiyle savcılığın elindeki delilleri bile, sadece gerçeği, adaleti aradığımı için ben kendi olanaklarımla topladım. Gerçek annemi 2009 yılında Kars'ta, yasal olmayan yollarla toprağa vermişler. Bunu öğrenince başımdan kaynar sular dökülmüş gibi oldum. O kadar acı duydum ki, sözle anlatmam mümkün değil. Yüzünü dahi bilmediğim zavallı kadını, annemi yani, hiç yaşamamış gibi nüfustan düşürmüşlerdi. Defin ruhsatı dahi yoktu. Yılların savcısı da, 'Öyle şey olur mu, muz cumhuriyetinde mi yaşıyoruz?' diyerek şaşırdı bu duruma. Belki bilmezsiniz, nüfus işlemleri söz konusu kanunun otuz üçüncü maddesine göre yapılmıştı. Sonradan düşünülüp bence tarikatçı mafyanın isteğiyle yürürlüğe sokulan bu maddeye 'cinayeti örtbas maddesi' diyorum. Cumhuriyeti yıkıp saray devletini kuranlar, böyle bir maddeyle öldürdüklerinin, hiç yaşamamış gibi kayıtlardan silinmesini sağladılar. Bunu da annemin, yıllar önce Kars'ın Akyaka'sında belediye başkanlığı yapmış olan kardeşine yani dayıma yaptırılar.

Dayım olacak pezevenk (af edersiniz) annemin ölüm yılını 2011 diyerek yalan beyan ettiğini savcılık ifadesinde itiraf etti... DNA sonuçları gerçek annemin kayıtlardan düşürülerek gizlice defnedilen Meliha Aksu olduğunu ortaya koydu. Annemin kemiklerinde dayakla, şiddetli darpla mümkün olacak kırıklar olduğu otopsi raporuyla netlik kazandı. Dayıma sorarsanız merdivenden düştüğü için kemiklerde kırıklar meydana gelmiş. Mahkeme bu ifadeyi dikkate aldı. "Hastaneye götürdük, gerekli tedaviyi yaptırarak," demelerine rağmen içim rahat etmedi. Kazazedeyi Kars Devlet Hastanesi'ne götürdüklerini söylüyorlardı ancak adı geçen hastanede böyle bir kayıt yoktu. Sözü ettiikleri türden bir tedavi yapılmamıştı. Evraklarda herhangi bir kayda, hasta giriş çıkışına rastlanmıyordu. Otopsi raporunun da söylediği gibi annem, kemikleri kırılışıya dövüldükten sonra yasalara aykırı şekilde mezara gömülmüştü. Yani annemin bu durumda sakat kaldığı, bu sakat haliyle tedavi görmedikçe yaşayamayacağı anlaşıyordu. Bütün bunları kendi çabamla buluyor, hangi kemiklerin kırıldığını tespit ettirip, uzmanların hazırladığı belgeleri hakimlerin önüne koyuyordum ama ilgili savcılığın adli tıp kurumundan gelmesini beklediği rapor, bir türlü gelemiyor, üniversitelerin ilgili bölümleri aracılığıyla elde ettiğim sonuçların karşılaştırılması yapılamıyordu.

Bana kalırsa, daha doğrusu elde ettiğim bulgular ışığında şunu söyleyebilirim... Annemin katili dayım, cinayetin azmettiricisi de Amca bildiğim Ekmelettin Suyabakan'dır. Annemin işkence edilerek, ağır bir dayakla öldürüldüğünü düşünüyorum. Suyabakan, annemi aradığımı biliyordu. Kaygılı bir yüzle "Bu saatten sonra bulup da ne yapacaksın anneni?" şeklindeki sormalarını hatırlıyorum da, demek ki diyorum, bu yüzden yaptıklarımı onaylamamış. "Başına bele arıyorsun. Sana faydası olmamış, zerrece annelik yapmamış birini bulup da ne yapacaksın. Böyleleri tekin değildir, araması bile insanın başını belaya sokar. Kim bilir ne katillerle, haydutlarla karşılaşacaksın. Burası Avrupa değil ki, cehennemin dibinde yaşıyoruz. Sen de hukuk kitaplarını okuyarak, kusura bakma ama, cehenneme adalet dağıtmaya çalışıyorsun. Avukat olarak inan ki nasıl bir ülkede yaşadığımızı, hakimlerimizi, savcılarımızı çok iyi öğrenememişsin. Bu işler diploma almakla olmuyor. Hayatın içine girmedin ki, ne bileceksin... Kaloriferli evlerde aç kalmadan, para sıkıntısı bilmeden büyüdün. Yurt dışı gezileri yaptın, Avrupa'yı gezdin, Amerika'yı gördün. Şimdi de buraları oralarla karıştırmaya başladın. 'Bizde de yasalar var' diyorsun. Evet,

var fakat şunu bil ki bizdeki yasalar uygulansın diye değil, yok denmesin diye vardır. Çok şey öğrendin ama bunları öğrenemedin. Burası Türkiye anlıyor musun? Herkes yağmadan pay kapmaya çalışıyor. Bunları da bilmiyorsun. Ekmek elden su gölden okul okudun. Kimin sayesinde? Bizlerin... Bakıyorum da artık başına buyruk hareket ediyorsun. Büyük sözü dinlemeyip, başkalarının tecrübelerini hiçe sayıp bildiğin gibi davranıyorsun. Yapma bunu! Okuluna, öğrencilerine, müvekkillerine, seni büyütüp bağrına basan ailene dön. Vaktini boşa harcama. Sadece vaktini mi? Canını kurtarmaya bak... Geçmişini karıştırma. Hayatın kurtuldu ya, gerisini ne yapacaksın? Neye faydası var geçmişin çöplüğünde eşelenmenin?" diyerek beni caydırmak istiyordu.

Ablamın neden, her konuda değil fakat, bazı şeyler söz konusu olduğunda susmayı tercih ettiğine gelirim... Susmayıp ne yapsın dediğim oluyor bazen. Ne yazık ki bu koşullarda korkulmadan söz söylenemez. Benim konuşmalarımda inanın delilik var. Normal değilim... Akademisyen arkadaşlarım, müvekkillerim akıllı biri olduğumu düşünse de bazen yanıldığımı, öyle olmadığımı hissedirim. Yeri gelmişken küçük bir itirafım olacak... Galiba ben yaşamdan, sürekli kirlenen, denizleri yok olan, ırmakları kuruyan dünyadan, beton çöplüğüne dönen şehirlerden, her şeyi yağmalayan bu kültürden zevk almıyorum. Aslında dünya güzel... Ağaçlar, kuşlar, böcekler... Güzel olmazlar mı? Güneşin doğması, batması... Betona gömülü kentlerde parksız, ağaçsız, hatta deprem olduğunda toplanacak yer olmaksızın yaşadığımız halde ağaçlar, kuşlar çok güzel... Karıncanın bile yaşamaya nedeni, hakkı var... Doğanın koynunda yaşanır da zevk alınmaz mı, ben de alırdım, çok da mutlu olurdum. Gırtlığımıza kadar çökmeseler, nefes almaya biraz can bıraksalar belki ben de ölümden, öldürülmekten korkardım... Belki de bu yüzden korkmuyorumdur... İnanır mısınız şu kadar bile içimde korku yok... Bir de pandemi çıktı ya, yaşayamazsam endişesinden eser kalmadı bende... Dünya uçuşuma doğru hızla yuvarlanırken neden korkayım ki... Korkulacaksa hep birlikte korkmalıydık... Dünyamızı, ülkelerimizi, demokrasimizi yok edenlere, teknoloji çağı deyip hayatımızı çalanlara oy vermemeliydik. Hayatı, sosyalizmin de birikimlerinden yararlanarak baştan kurmalıydık. Yeni anlayışlar, siyasetler geliştirmeliydik... Bakıyorum da susuzluğun, kuraklığın, aşırı kirlenmenin, deniz salyalarının konuşulduğu günümüzde kimileri hala yangından mal kaçırma telaşında...

Bu şartlarda insan bir yere kadar korkar... O eşiği geçtim... Korku engelini arkamda bıraktım... İyice sıkıştırıldığımı, nasıl olsa öleceğimi hissettiğimden, kimseye kulluk yapmadan yaşayıp ölme dışında arzum kalmadı. Bu yüzden, özellikle tehditlerine pabuç bırakacağımı sananların bilmesini isterim ki, ben hazırım... Hukuk önünde her türlü hesaplaşmaya varım. Evet, ölümüne mücadele yoluna girdim... Cesaretimi biraz da pandemiye borçluyum... Birdenbire kovit denen virüsle, salgın hastalıklarla baş başa kalınca yalnız bende değil elbet, herkeste yaşama isteği azaldı. Cehennem dibinde ölüm neymiş... Ölümünden ağır olaylar var... Onca felaketin ortasında bir de virüs, maskesiz sokağa çıkamama, insan içine karışamama gibi sorunlar çıktı. Bütün yaşamlar, ülkeler, ideolojiler yıkıldı, çöplük oldu. İnsanlık tutsak alınmadıysa bize ne oldu? Kim yaşamlarımızı çöplüğe çevirdi? Kim olduklarını biliyoruz elbet... Hepsine hıncım var... Katiller zevkli yaşamlarını sürdürürken onlara inat ölmek de istemiyorum ama korkarak yaşamayı da doğru bulmuyorum. Ülkemizi ele geçiren uluslararası mafyanın, hırsızların, çete olup ülke yönetenlerin arasında huzur bulamadığımdan toprak olmak, her şeye 'hoş çakal' demek bana kötü gelmiyor. Öleceksem bir mağdurun hakkını ararken, bir caniyi hâkim karşısına ki bu hâkim, mafyanın hâkimi olsa bile, çıkarmışken ya da hapishaneler, kulaklarından tutup adalete teslim ettiklerimle doluyken öleyim istiyorum. Başka bir amacım yok artık.

Elbette öğrencilik günlerinde bir gün böyle bir amaç edineceğimin farkında değildim. İyi bir avukat olmak için okumuştum fakat mesleğimi tanıyıp kimlerle çalışacağımı öğrenince, hukukçu diye karşıma devlet olmuş sözde din adamları, çeteler, mollalar, onların müdürleri, patronları çıkınca bunların arasında adalete ulaşmanın ne kadar zor olacağını düşündüğüm çok olmuştur. Yıllar sonra yanılmadığımı anlıyorum.

Elbette farklı bakış açılarına sahip olduğumuzdan kimseden benim gibi düşünmesini beklemiyorum. Ablam her şeye rağmen hayatını sürdürmek, namusluca yaşamak, sevmek, gerçekten seven bir erkeğin kanatları altına girmek istiyor. Ben mesela böyle bir şeyi asla istemem. Herkesin kanadı kendine yetsin isterim... Hele de bir erkeğin kanadı altına sığınmak mı? Aman Allahım, benim için kabustur bu... Neyse... Ablam aile olup, kira ödemeyeceği bir evin hayalini kurarak mutlu olmaya çalışıyordu. Muhtemelen hayatı hakkında pek çok şey

öğrendiğimden, gizlediklerinin bilinmesini istemediğinden sustu. Kaç kez, "Ben senin gibi değilim, korkuyorum, sen her şeyi okumuş, öğrenmişsin ama kimlerle muhatap olduğumu, ne çektiğimi, kimlerin tehdidi altında olduğumu bilmiyorsun," demiştir. Ayrıca utandığını söyler, "Herkesin karşısına çıkıp hakkımı arayamam ben. 'Orospu olup bir de hak mı arıyorsun?' diye sorarlar. Bilmiyorsun... Okumuşlar her şeyi bilmez, siz ancak kitaplarda yazılı olanları bilirsiniz... Bir de kayıt altına alınmayanlar var... Boş ver... Dışarıdan bakınca insana benziyorum değil mi? Normal bir kadın gibiyim, sanki yuvada büyümemişim, alınıp satılmamışım, orospudan doğmamışım... Tamam, bu kadar işte. Güzel giyinen, sadece karakteri bozuk, kazanmak için eskortluk yapan, orospu ama iyi biri sanılmak bana yetiyor. Kimse gerçeği; annemi, akrabalarımı, cibilliyetimi, ana mesleğini yaptığımı bilmesin yeter. Belki bir gün kurtulacağım, çeteye bulaşırsam üzerime gelen çok olur, bir daha hiç kurtulamam. Annem gibi ölünceye kadar aynı çukurda kalmak, işkence görmek, kaçırılıp öldürülmek istemiyorum. Ne olur ısrar etme... Anlattıklarımı dinle yeter, beni öne sürme, mahkemeye çağırma. Kurbanın olayım çağırma beni..." derdi. Son soruya da şu karşılığı vermek istiyorum; evine gittiğimde telefonla arayanlar, eskort olarak çağırılanlar olurdu.

Şunu bir kez daha belirtmek isterim ki, yurt kayıtlarını inceleyerek bir ablam olduğu gerçeğine ulaşmam kolay olmadı. Öyle güçlüklerle karşılaştım ki. Bunları aşabilmek için araya, hatırı sayılır kimseler sokup telefonla yurt müdürlüğünü, bazen nüfus müdürlüğünü, bazen de gizlilik kararı verilen dava arşivlerine ulaşabilmek için mahkeme görevlilerini aratmam gerekti. Maalesef, araştırma, inceleme yapmamıza izin veren yasalar olsa da bunlar gerçekte işlemeyen, göstermelik yasalardır. Aslında yasadırlık geçerli... Mesela güçlü olana denizi kirletme, bütün balıkları öldürme pahasına kimyasal atık kusan onlarca fabrikayı işletme ruhsatı verebilirler. Bütün yasalar buna mâni olsa bile. İnşa edilmesine izin vermeyen mahkeme kararlarına rağmen Saray'ın nasıl yapıldığını, inşaatının neden durdurulamadığını hatırlar mısınız? O zaman da yasadırlık geçerliydi. Yasalar ezelden beri varsılı korur ancak, bu yıllarda tanığı olduğumuz mahkeme kararlarını görmezden gelen yaklaşımlar, göz göre, milyonlarca tepkiye rağmen yapılabiliyor. Buradan şunu anlıyorum... Sosyalizm yıkılıp tek kutuplu kapitalist dünyaya geçildiğinden beri iktidarlar, halka hesap verme sorumluluğunu eskisi gibi hissetmemeye başladı... Her neyse... Bu koşullarda araştırma yapmanın bütün zorluğuyla karşı karşıya kaldım, pek çok şeyi yasal yolla halledemedim, edemiyorum. Engelleri aşabilmek için hatırımlı

sayan, kim olduğumu bilen önemli kimselerle görüşmem gerekti. Bildiğiniz gibi torpilsiz iş yürümüyor. Adamı olmayanların vay haline. Kimden destek aldığımı öğrenmek isterseniz, o da şöyle oldu. İktidar partisi ne kadar despot olsa da partinin bütün üyeleri insanlığını yitirmiş değil. Parti kadrolarında, valilik ya da kaymakamlıklarda, iktidarın elindeki belediyelerde demokrasiye, Atatürk Cumhuriyeti'ne, bilime inananların, Mustafa Kemal'i sevenlerin, Laik devlet yıkılmasın isteyenlerin az olduğu sanılıyor, inanın az değiller. İnanın çok az sayıda Alevi ya da Kürt, Ermeni ya da Rum düşmanı var. Ülkenin çoğu birlikten, vatandaşlık bağıyla Cumhuriyete bağlı olmaktan yana.

"O halde ne oluyor?" sorusu akla gelebilir. Bölücülük kaynağını nereden alıyor, açıklayayım. Gerçekten ilginç bir durumla karşı karşıyayız. Haklısınız, pek çok kişi, istemediği halde partiye, bölücü anlayışlara destek oluyor. Neden? Bu durumu Hitler dönemine benzetebiliriz. Bütün Almanlar Yahudi düşmanı olduğu için mi Hitler bu kadar rahat hareket edebildi? Hayır. İnsanları önce yoksullaştırıp sadakaya muhtaç hale getirdiler. Sadakaya muhtaç olanlar doğru bildiklerini, 'aç kalırız, çoluk çocuk perişan oluruz' korkusu yüzünden ısrarla savunamazlar... Yoksulluğun, geçim sıkıntısının yok ettiği şeylerden biri de şahsiyettir. Şahsiyeti elinden alınanların gözü sadece ekmek uzatan eli görür. Hangi parti güçlüyse ekmek ondan geleceğinden yoksullar daima güçlüden yana olurlar... Bu yüzdendir ki ekmek bulup geçinemeyenler, emperyalizmin yasa tanımayan silindirinin altında kalmamak için istemediklerine yakın durup onların partisine oy vermek zorunda kalırlar...

Bir de korkaklar vardır; bunlar yoksul değillerdir ama yüklü maaşlarını, toplum içindeki paraya, makama, statüye dayalı saygınlıklarını, servetlerini yitirmemek için güçlüden yana görünmek isterler. Hitlerin de böyle yalakaları vardı. Bir bakıma iyi ki de varlar... Çünkü bunlar, güçlü iktidarın zayıf karnını oluşturlar... Yeri gelir kilitli kapıların açılmasına, sırların ortalığa saçılmasına aracılık ederler... Sağ olsunlar bana da yardımları oldu. Ablama ulaşım Pandora'nın kutusunu açmama, birbirine bağlı yüzlerce cinayetin ortaya saçılmasına aracılık ettiler. Elbette isimlerini vermeyeceğim. Onlar sayesinde büyük bir çete, devleti ele geçirip milletin kanını emenler, köstebek gibi karanlıklarda yaşayan hainler, yirmi yıl gibi uzunca bir aradan sonra ilk kez neye uğradıklarını bilemediler. Ayrıca bunları uluslararası mafyanın adamları olarak

da el almak gerekir. Aksi taktirde Cumhuriyeti tek başlarına ele geçirmeleri mümkün olmayacaktı.

Ulaştığım kayıtlardan, sorup soruşturmalarımdan anladığıma göre, ablam önce Keçiören'de, Saray'da, Burdur'da, sonra da müdürü, kız öğrencilere tacizden suçsuz bulunup görevine iade edilen bir yurttta kalmış. Tanıştığımızda annemizin nasıl bir kadın olduğunu biliyor ama nerede, hangi koşullarda yaşadığını ya da öldüğünü o da bilmiyordu. Ablamdan öğrendiğim şeylerden biri de annemin veda sözleri oldu. Annemle son görüştüklerinde ablam lise ikinci sınıfa gidiyormuş. Annem ona, "Mutlaka oku kızım, imkân varken yararlan," demiş... "Benim imkanım olmadı, senin var. Kurtulmak için tek şansın eğitim, ben başaramadım sen başar. Güzel kızım benim... Oku yavrum... Kazancı iyi olan mesleğin olur inşallah... Kendi gücün, gelirin, sevenlerin olmazsa benim gibi avuç açarsın. Başkaları ne derse onu yaparsın. Her şeyi anlatamıyorum, anla sen... Çok kötü şeyler yaptırıyorlar... Kimi kimsesi olmayanlara hayat o kadar zor ki... Her tarafta çeteler var. Şehir eşkıyalarının eline düşersin. Aman kızım, ne olur okulunu aksatma. Okursan devletimiz büyüktür, harçlığını verirler. Okumazsan mecbur yurttan çıkmak zorundasın. Sonra neler olacağını kestiremezsin. Sadece şunu bil ki iyi şeyler olmayacaktır. Yurt kızı olduğun anlaşıldı mı etrafını çakallar sarar. Zaten yurttan çıkmanla it soyundan gelenler kokuyu alacaktır. Dinle beni yavrum, ne olur dikkatlice dinle. Başını ağrıtaçağımı biliyorum. Bana kızacaksın... Kızma yavrum... Ben perişan oldum, sen olma diye söylüyorum. Müdüre sordum, durumun iyi değilmiş, tuvalette sigara içiyormuşsun... Okulda olman gereken saatlerde nerede olduğunu bilen olmuyormuş. Bir keresinde karakola çağırılmışsın. Marketten oje çalmışsınız... İnanmıyorum sana... Boş yere hırsıza çıkardın adını... Kameraların altında hırsızlık yapılır mı hiç? Bana da yazık bitanem, çok üzülüyorum söylenenlere. Arkadaş çevrenin iyi olmadığını duyuyorum. Baba parasıyla direksiyona oturup hava atan zibidilere bakma sen. Onlardan fayda gelmez. Yapma yavrum... Ben de sigara içtim, ben de okulu astım ama çok pişmanım. Böyle yaparak meslek sahibi olunmuyor. Bunu da unutma... Sözlerim kulağına küpe olsun... Her sigara içeni, çok para harcayanı, en iyisinden cep telefonu kullananı adam sanıyorsan, insan yurduna koyuyorsan, imreniyorsan yanıliyorsun... Neyse yavrum... Üzdüm seni... Kusura bakma, hakkım yoktu buna... Ama kızım bilmeni istediğim önemli şeyler var. Ben söylemediğimde duyamayacağın şeyler söylüyorum... Dua etmeyi unutma olur mu? Allah büyüktür. Bizim gibi olanların Allahtan başka kimsesi yok... Kalk da bir kez sarılayım sana... Bir daha gelemeyebilirim. Şu

cüzdanı cebine koy. Senin adına bankaya biraz para yatırdım. İhtiyacın oldukça al, harca, kimseye söyleme, elinden alan olur. Hadi ben gideyim. Yemene içmene dikkat et... Allaha emanet ediyorum seni... Hiç gelmem demedim ki... Ağlıyor musun yoksa... Üzülme... Gelmeye çalışırım, sen hiç merak etme... Hadi sil göz yaşlarını... Seni sevdiğimi, senin için dayandığımı, yaşadığımı, ne yaptıysam okuman için yaptığımı unutma olur mu?"

*

Annemin katili olduğunu iddia ettiğim dayıma, hakkında açtığım davalara ne oldu? Cevaplayayım... Hiç tanımadığım dayım, teyzem ve yengem hakkında derhal suç duyurusunda bulundum fakat, cinayet soruşturması açmadılar. Otopsi sonucu açıkça şunu söylüyordu: Maktul yani annem işkenceyle öldürülmüştü. O kadar kırığa, tanık ifadelerinin gözler önüne serdiği gerçeğe rağmen, yurt kızlarını tuzaga düşürüp satanların ucu emniyet müdürlerine kadar uzandığından olacak hala bir cinayet soruşturması yok ortada. Bu bağlamda, "Yanan ormanlarını söndüremeyen, kendisi saraylarda lüks içinde yaşarken, onlarca makam uçağıyla ülke ziyaretlerine gidilirken, kendi kadınına değer vermeyip yabancı kadın pilotlara, 'gücümüz yetmiyor, donumuza kadar yanmak üzereyiz, ne olur yangınları söndürün, parası neyse verimiz' demek zorunda kalan, dünyada uyuşturucu ticaretinin merkezlerinden biri haline gelen, sözde milliyetçi, sözde dindar, sözde en gelişmiş yirmi ülke arasında bulunan devletimiz, adalet söz konusu olduğunda nerede?" diye sormak istiyorum. Devlet dediğimiz aygıt, sadece vergi toplayıp parasını yediği halka işkence yapmaz ki. Devletin öncelikli görevi adaleti sağlamaktır. Mülkün temeli adalettir diye boşuna denmiyor. Bir ülkede adalet yoksa, mafya liderinin açıklamaları, medya mensuplarının eleştirilerinden üstünse, hukukçuya, gazeteciye, milletvekillerine değil, mafyaya güven duyuluyorsa inanın devletin varlığından söz edemeyiz. Gerçekten devletin olmadığı yeni ve karanlık bir döneme girdik... Dağılan Cumhuriyetin yeniden toparlanması gerekiyor ama ortada bunu yapacak güç kalmadı...

Ortaya koyduğum delillerin araştırılması, doğruluğunun kanıtlanması gerekiyor fakat yapmıyorlar. Devlet gücüyle yapılması gerekenleri tek başıma, kendi

olanaklarımla yapıyorum, ben delil peşinde koşarken onlar, zahmet edip, 'Bunca iddia doğru olabilir mi?' sorusunu bile sormuyorlar. İnanın büyük bir sessizlik içindeler; bir şey soran yok, arama yok, yakalama yok, telefon dinleme yok, gözaltı yok, tutuklama yok...

Bir de yargıda süreklilik olması gerekir değil mi? Her gelen savcı başka telden çalıyor. Savcılar da savcı olsa. Tıfıl gençler, ne kadar tecrübeleri, hukuk bilgileri varsa meslekte olgunlaşmadan savcı, hâkim olup güya adalet dağıtıyorlar. İki yıl dolunca savcı dedikleri, yönetenler karşısında dik durmayı bilmeyen, Kuran kurslarında yetişmiş, parti yalakası, otuzlu yaşlarındaki sözde hukukçuların biri gidiyor, diğeri geliyor. Al birini vur ötekine... Hepsi torpille iş başına geldiğinden partiden gelen telefonlar doğrultusunda hareket ediyorlar.

Teyzem olacak kadının üç yıldır ifadesini alamadılar inanır mısınız? İlgiilenmiyorlar ki... Orospunun dirisini insandan saymayıp yok etmeye çalışanlar ölüsünü mü önemseyip peşine düşecekler. Dedim ya, meseleye insan hakları, devlet gibi devlet olma konusu olarak bakmıyorlar. 'Fırat'ın kıyısında bir koyun kayboldu bizden sorulur' deyip artistlik yaparken gerçekte ne çobanın sürüsünü ne ırmağın suyunu ne de suyun yatağını korumayı düşünüyorlar. Irmağı kuruttular, su yollarına beton döküp bina yaptılar. Çobanları sürüleriyle birlikte yok ettiler ama süslü sözlerle ülke yönetmeye devam ediyorlar.

Bu olay başladığından beri savcılıkla adeta köşe kapmaca oynuyorum. Otopsi sonucu gelmeden, mesela, ölüm nedeni belirsiz diye rapor düzenlenir mi? Normal bir ülkede böyle bir şey olabilir mi? Bizde oluyor. Öyle şeyler oluyor ki, mesela insan, iğrenç bir tecavüzcünün devlet tarafından nasıl korunduğuna hayret ediyor. Mafya bile bu kadar yeteneksiz, itibarsız, iş bilmez, kendini savunamaz durumda değildir. Biri yanlış mı yaptı? Yanlış yapanı mafya derhal sistemin dışına atar. Bunlar, ülke yönetseler de dindar görünüp Müslümanlık taslasalar da paçayı çıkar çevrelerine kaptırmış mafya bozuntuları... Biri yanlış mı yaptı? İşlerinden biri yanlışla yanlış demiyor. 'Bugün bana, yarın sana' diyerek birbirlerini koruyorlar. Mesela siz hiç gördünüz mü devleti zarara sokan bakanların, ihaleyle fesat karıştıran milletvekillerinin istifa ettiğini? Ne kadar

yanlış yapılırsa yapılsın, soygun ne kadar büyük olursa olsun ne kadar çok cinayet işlenirse işlensin, paranın değeri ne kadar düşerse düşsün, ekonomi ne kadar bozulursa bozulsun kesinlikle istifa etmiyorlar. Suçu derhal başkalarının üstüne yıkıp kenara çekiliyorlar. O kadar korkusuzca yaşıyorlar ki, halkın kazancını harcamıyorlar da sanki babalarının çiftliğinde yaşıyorlar.

Hâkime sordum, dedim ki, "Cerrahpaşa annemin ölüm nedenini buldu, adli tıp niye bulamıyor?" Öyle değil mi? Haksız, yersiz bir soru mu soruyorum? Hayır. Cerrahpaşa 'işkenceye bağlı, ağır travma sonrası ölüm' diyor da adli tıp niye bir şey diyemiyor. Aynı eğitimi alan, aynı bilimsel yöntemleri kullanan kurumlar arasında görüş ayrılığı olur da bu kadar mı olur? O zaman hiçbir kuruma güvenmeyelim. Birinin 100 dediğine diğeri neden sıfır diyor... Ben ceza hukukçusu, akademisyen olarak bunları yaşıyorsam sıradan vatandaş ne yapsın? Sözünü ettiğim olayların hepsi hala soruşturma aşamasında. En kötü ihtimalle dayım, kasten cinayetten, kiralık katil gibi davranıp kardeşini öldürme suçundan yargılanmalıydı. Dedim ya, dayımı tanıyan, o günlerin tanığı teyzemin ifadesi dahi alınmadı. Dava sürecini etkileyen birileri olduğu o kadar açık ki... İpin bir ucu Saray'da olsa gerek. Belki gülünç bulacaksınız ama yoksa diyorum, Osmanlı zamanında olduğu gibi Saray'a harem mi kurdular? Yurtlarda kalan güzel kızları devşirip Harem'e köle mi yaptılar? Kim bilir... Konu sadece savcıların, hakimlerin yetersizliğiyle sınırlı değil. İşin içinde başka konular, çözülmesi gereken başka sırlar olduğunu düşünüyorum.

Tıpkı Nuriye Bakır cinayetinde olduğu gibi... Yönetenlerle aynı olup birlikte hareket eden suç örgütünün küçük bir parçası, arada sırada farklı cinayetler nedeniyle görünür hale geliyor. Buzdağının görebildiğimiz kısmı o kadar küçük ki, suyun altında ne ölümler, katliamlar var. Kimin nasıl öldürüldüğü bir süre konuşulduktan, güya yargılaması yapıldıktan sonra tekrar paketlenip karanlık arşivlere atılıyor. Ben de neden diye soruyorum?

Ablam aracılığıyla yurt öğrencisi olan pek çok kadınla tanışma imkânım oldu. Bazılarını göstermelik şekilde işe yerleştirmişler. Kimini bankamatik memuru yapmışlar, memur görünüyorlar ama çalışmıyorlar, çalışıyormuş, her gün işe

gidip geliyormuş gibi düzenli maaş veriyorlar. Karşılığında bu kadınlardan eskortluk yapmaları bekleniyor. Yaşadıkları büyük bir travma nedeniyle çocukluk, gençlik yılları yurtlarda geçen bu sahipsiz kadınların işi, sürekli kuaföre gitmek, saç yaptırmak, bacak aralarına kadar tüylerini temizletmek, süslenip, güzel kokular sürünüp zenginlerin, makam sahiplerinin altına yatmak. Nerede davet varsa oraya çağrılıyorlar. Hangi otelde, hangi konakta, hangi villada, hangi teknede, hangi tatil yerinde eğlence varsa uçakla oraya gönderiliyorlar. Lüks otellerde verilen seks partilerinde içkinin yanına meze yapılıyorlar... 'İnternet çağında yaşıyoruz, nerede bir olay olsa anında duyuyoruz,' diyor ya, külliye yalan... Duyduğumuz, gördüğümüz bir şey yok. Neyi görmemizi uygun görüyorlarsa olayların ancak o tarafından haberimiz olabiliyor. Büyük resmi görmemizin önünde öyle büyük engeller var ki... Herkes kafasını internete gömmüş bir yere bakıyor fakat gerçekler orada değil. Orada olanlar, deminden dediğim gibi buzdağının küçük bir parçası.

Şunu da eklememe müsaade edin, yalnız biz de değil, dünyanın pek çok ülkesinde durum böyle. Bu yüzden diyorum ki, demokrasiler de yıkıldılar, bir daha dönemezler sandığımız krallıklara dönüştü. Kralların yerini patronlar, devlet görevlileri aldı. Bölgesel olarak değil, şirketler bazında ekonomik, siyasal bölünme başladı. Eskiden toprak ağalarına yetki, ekonomik güç dağıtıldı. Onların yerini uluslararası şirketler, holdingler aldı...

Dini kurallara uygun yaşanmasını isteyenler, perdenin arkasında dinle hiç alakası olmayan, kuş sütünün bile eksik olmadığı sofralarda yiyip içip akla hayale gelmeyecek eğlenceler içinde yer alıyorlar. Aynısı, iki yüz yıl önce de vardı; padişahlar, çarlar, krallar aynı şeyleri söylüyor, kendileri farklı yaşıyordu...

Esas olarak şunu söylemek istiyorum. Pandemiyle birlikte bir kez daha gördük ki, sadece dünya kirlenmemiş, demokrasiler de kirden, müsilağdan görünmez hale gelmiş. Seçim sistemlerinin içine de lağım suları karışmış. Denizler, ırmaklar, dereler gibi demokrasiler de fabrika atıklarıyla kirden, pastan görünmez hale gelmiş...

Bu günlerin önemli tartışmalarından biri de bildiğiniz gibi Pandemiden sonra hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağı, yeni düzenlerin, yeni yönetim anlayışlarının, temsili değil de belki, milletvekili sisteminin olmadığı doğrudan demokrasinin gündeme geleceğidir... Her neyse, bu meseleyi geçelim. Tekrar yurt kızlarının durumuna dönersek... Yirmili yaşlarındaki bu kadınların bazıları nerede oturduklarını, nasıl geçindiklerini söylemeye yanaşmıyordu. Konuşanlar şunu diyordu; bugün önemli makamlarda yüksek maaşlı olup millet adına görev yapanların çoğu fuhuş piyasasını tanıyor... Hâkimler, savcılar, bürokratlar, siyasetçiler, emniyetçiler... Hepsi... Hepsi paçayı kaptırmış durumda. Çetenin elinde pek çok yatak odası görüntüleri var. Önemli kişilere lüks otellerde önce kadın ikram edilir. O sırada yatak odasındaki gizli kamera görüntü alır. Avukatlar, özellikle baro başkanları da bu yolla teslim alınıyor. Ankara'daki baro başkanını, bugün iktidar ortağı olan siyasi partinin liderini hatırlayın... İktidar karşıtarken nasıl birdenbire hükümet yalakası oldular, nasıl tükürdüklerini yaladılar. Suratlarına gelen tükürükleri, balgamla karışık kusmuk bile olsa nasıl yuttular? Yalnız onlar mı, daha niceleri var ki, uçkurlarına hâkim olamadıkları için milletin çocuklarının satılmasına, öldürölüp organlarının çalınmasına göz yumuyorlar. Gizli değil, herkesin gözleri önünde olan işler bunlar.

Siyasi partilerde de durum aynı... Özgür siyaset, yasalara uygun yönetim diye bir şey yok artık. Bu şartlar altında pandemiye yakalanmış olmamız da büyük talihsizlik. Salgınla birlikte tecavüz olayları, katliamlar, emek sömürsü, haksız kazanç, yağma, talan iyice görünmez oldu. Ülkenin her yerinde büyük haksızlıklar yaşanıp can pazarları kurulduğundan pek çok şey rahatlıkla gözden kaçırılabilir.

Bu yüzden diyorum ki, önce çetelerin oluşturduğu düzenden kurtulmalıyız. Nuriye Bakır, tarikat temelli yerli, milli, sözde yurtsever, siyasi partilerle iş birliği halindeki fuhuş çetesinin kurbanı oldu, emin olun bundan. Nuriye kızımızın ölümünden sorumlu tutulan Tarkan Aslan'ın annesi Nimet Aslan da bu çetenin kurbanı...

Ablam bir sohbetinde, bakanlardan birinin Bodrum'daki lüks teknesine iki

arkadaşıyla birlikte eskort olarak gittiklerini anlatmıştı. Araştırmalarım sırasında eskort olarak çalışan, başka iş bilmediği için seks kölesi olarak kullanılan pek çok kadın tanıdım, yurt kızlarından başka aralarında, evden kaçanlar, koca dayaağından bıkip çocuklarını terk edip İstanbul'a gelenler de vardı... Yağmurdan kaçanların doluya yakalandığını gördüm... Koruyucu olması gereken makamlar yıkıcı olup saldırganların yanında yer aldığından çırpındıkça batıyorlardı... O kadar çok mağdur var ki, bu şartlar altında hangi birine sahip çıkacaksınız. Üniversite okumaya büyük şehirlere gelen, kimi kimsesi olmayan yoksul kızlar var mesela. Bunların bir kısmını, köşe başlarını tutan, iktidarın olanaklarından beslenen siyasal İslamcılar, güya dindar ablalara dönüştürüyorlar. Bu ablalar eliyle de üniversite çevrelerinde fuhuşa kapı aralanıyor. İmam nikahı kıyılarak genç kızların; üniversitelere bilim öğrenmeye gelenlerin koynuna giriyorlar. Tarikatlarda dönen, kadını istismar konularına hiç girmiyorum.

Bu millet, laik Cumhuriyet, demokrasi adı altında dört yılda bir seçim yapıp başına, yüksek maaş vererek sadece yönetici atamıyor; aynı zamanda kızlarımızın, parası olanlara, partilerin, şirketlerin ileri gelenlerine seks kölesi yapılmasına, alınıp satılmasına, işkence altında öldürölmesine bilerek ya da bilmeyerek destek sunuluyor. Anlatabiliyor muyum? Elbette ki gerçeğin ne olduğu bilinse, millet bunları bir daha iktidara taşımayacaktır fakat, bilgi çağı dediğimiz, iletişim teknolojileri çıktı, dünya küçüldü sandığımız böyle bir dönemde, algı operasyonlarıyla insandan nasıl maymun yapılacağını keşfettiler.

Sosyal medyaya bakarsanız binlerce hatta on binlerce maymunla karşılaşrsınız. Pek çoğu iktidarın beyni alınmış askeri olmuş. Hep de bunların dile getirdikleri trend olur. Bunlar öyle maymunlardır ki, mesela çok sevdikleri muzun fiyatıyla, ekmeğın, suyun, elektriğın, internetin kaç lira olduğuyla, mesela paralı eğitimle, paralı sağıık hizmetleriyle, bu hizmetlerin kendileri için ne kadar ulaşılmaz hale geldiğıyle hiç ilgilenmezler... Milliyetçi, dindar olup başkalarının yaşam şekline, dinine, vatan severliğine hakaret yağdırırlar... Bunlarla mı kadınlarımızı, kızlarımızı, demokrasimizi, dünyamızı koruyacağız?

Birden fazla maaşla millet vekilliğı yapanlara, ülkenin kaynaklarını yağmalayan

yerli ya da yabancı şirket yöneticilerine, onların emrindeki zenginlere, yaşamları, gelecekleri ellerinden alınan en güzel kadınlarımız, kızlarımız eskort yapıldı. Bu maymunlar da bunlara alkış tuttu. "Türkiye sizinle gurur duyuyor!" diye naralar atıldılar. Eskiden paşaların haremi olurdu değil mi?... Aynısının daha gelişmişine bugünde tanık oluyoruz. Bugünün haremi dünün haremine göre daha acımasız. Hiç olmazsa eskiden padişahların, paşaların güvencesi altındaki kadınlara kimse yan gözle bakamazdı. Hatta kimi kadınların aile kurup normal hayata geçmesine yardımcı olunurdu. Yaşı gelince haremde çıkarılanlara ölünceye kadar maaş verilirdi. Bugünle kıyasladığımızda gerçekten şartların adil olmadığını, Osmanlı düzeninin bile daha vicdanlı, daha medeni, insan yaşamlarına saygılı olduğunu görüyoruz...

Şunu demek istiyorum... Atatürk'ün ölümünden sonra Osmanlı döneminin işbirlikçileri, ülkeyi tekrar ele geçirip emperyalizme teslim ettiler... Görünürde demokraside yaşıyoruz, gerçekteyse hukukla ilgisi olmayan karanlık bir döneme girdik. Halkımız hem oy'unu, hem kızlarını satıyor. Adalet arayana, hakkını isteyene, eşitlikten, özgürlükten, insan haklarından söz açana dayak var. Buna razı olmak Müslümanlık değildir. Yıllardır yazıyorum, söylüyorum ama sanki suyu olmayan boş kuyulara taş atıyorum. Ne duyan ne gören ne de yardıma gelen var. Bütün kapılar kapatılmış, pencerelerden, balkonlardan dışarıyı izleyen bile kalmamış. Herkes sıranın bir gün kendisine geleceğini biliyor ama o güne kadar kapılar sıkıca kapatılıyor. Sonrası malum... Başkalarının derdine karşı büyük duyarsızlık yaşanıyor. Bu noktada soruyorum; kayıp edecek neyimiz kaldı? Buna bir de virüs salgınını ekleyin... Dünya genelinde her gün binlerce insan, vaktinde sağlık hizmetine ulaşamadığından can veriyor. Ülkemizde günde dört yüze yakın salgın hastalık kurbanı oldu mu? Oldu. İçilebilir suya, yenilebilir gıdaya erişim her geçen gün zorlaşıyor mu? Zorlaşıyor. Sular da kesilse dünyanın tadı tuzu kaldı mı? Kalmadı. Denizlerde balıklar, kirliliğe bağlı nedenlerden dolayı yaşayabiliyor mu? Hayır. Yakın bir gelecekte soluyabileceğimiz temiz havamız olacak mı? Olmayacak... Peki o zaman... Neden korkuyorsunuz? Hala neden bu kadar sessiz kalındığını anlayamıyorum. 'İğrenç hayatlarımızı kaybetme korkusuyla yaşamaktansa çıkalım sokağa,' diyorum, en kötü ihtimalle onurluca ölürüz. Birbirimiz için bir şey yapıp, 'insanım, esir değilim, yaşasın özgürlük!' deyip hayata veda ederiz.

Cumhuriyetimizin başkenti başta olmak üzeri İstanbul, İzmir on yıllardır kadın öğüten, güya milliyetçi, dindar, güya Türklük bilincine sahip, güya emperyalizm düşmanı, güya vatansever yöneticilerin elinde koca bir pavyon olmuş durumda. Ülkenin tamamı böyle aslında. Birileri için sadece ucuz iş gücü olarak algılanmıyoruz. Aynı zamanda kolay kadın cennetiyiz. Ver parasını çık üstüne, konuşanı, hak arayanı süründür, ileri gideni öldür. Kimse hesabını sormaz, soramaz...

Bu arada şunu da belirteyim. Yoksul, üniversiteyi bitirdiği halde iş bulamayan delikanlılarımız evlenmeye sevgili bulamazken onlar onlarca kadınla seks partisi düzenliyor. Seçim zamanı daha çok halkın arasına karışıp cuma namazlarında boy gösterenler, sosyal medyada Hac görüntülerini paylaşanlar, gecelik ücreti servet değerindeki en pahalı otellerde seks partilerine katılıp göbek atıyorlar. Daha nasıl anlatayım içinde bulunduğumuz durumu. Güldür Güldür adında komedi programı var televizyon kanallarının birinde, orada Bilal adında bir karakter canlandırılıyor... Bilal kısa boylu, sonradan para görmüş, aşırı zengin olmuş, kötü giyinen, saç baş dağınık, göbekte biri... Birini ikna etmek istediğinde, "Sana telefon alacağım, hem de en iyisinden, ittirmeli... Uçak da alacağım, üstüne bir de apartman vereceğim, on katlı, hadi on beş olsun... Hele yaklaş şöyle..." şeklinde sözler söylüyor. Güler misin ağlar mısın? İnsan kalitemizin ne hale geldiğini, en çok hangi tiplere güldüğümüzü komedi yoluyla aktaran, bunu yaparken aslında topluma ayna tutan, bizi bize gösteren bir de Recep İvedik var; zengin değil fakat saygısızlık abidesi, belden aşağı espriler yapar, küfürlü konuşur, tam bir mangandadır, hatta kıllı haliyle magandanın biraz da goril versiyonuna benzer, çok pis güler... Maalesef ülkemiz Bilal gibi, Recep gibi karakterlerin, ağzı bozukların, parayla hava atan cahillerin, diploma hırsızlarının eline geçti. Bu kadar yoz bir kültür nasıl oldu da Cumhuriyeti yıktı onu da anlamış değilim. Eskort kullanarak seks kasetleri hazırladılar, böylece onlarca komutana, yüzlerce bürokrata, makam sahibine kumpas kurup Cumhuriyet'in ordusun, makamlarını, eğitim kurumlarını dağıttılar. Haşhaşiler dönemini aratmayacak olaylar yaşandı, hala yaşanıyor.

Dediğim gibi yönetim bu kadar baskıcıysa, hapishaneler düşünce suçlularıyla doluyorsa, nasıl böyle konuşabildiğimi soranlara şunu demek istiyorum... Hiç kimse, hiçbir faşizm yoktur ki, toplumun tümünü korkutup süt dökmüş kediye

çevirsin... Koşullar ne olursa olsun daima konuşan, yazan, söyleyen birileri çıkacaktır. Çünkü bir yerde adalet yoksa, adalet gelinceye kadar o yerde huzur olmaz. Yakın tarihimize bakarsak, nice padişahlar, vezirler, şehzadeler vardır zindanlarda boğularak öldürülen... Nice muktedirler var ki ölüm korkusuyla hayatlarını sürdürmek zorunda kalmışlardır. Her şeye güç yetiren, astığı astık, kestiği kestik sultanlar bile yeri gelir, istediklerini yaptıramadıkları gibi, beğenmedikleri, hor görüp sömürdükleri halkın elinde can verirler. Çok şükür ki ülkemizin bu bilinçte, krallar önünde dik duran aydınları, yazarları, düşünürleri, hukukçuları var. Az sayıda olabiliriz, dağıtılıp, gözdağı verilip korkutulmuş da olabiliriz. Ben de korku içindeyim, inanın buna... Korkusuz olduğumdan böyle davranmıyorum... Cesur olduğumdan, aptalca hareket etmeyi sevdiğimden kendimi kurşunların önüne atmıyorum. İnanın korkarak yapıyorum ne yapıyorsam. Fakat bu korku beni yapmak istediklerimden alıkoymuyor. Korkularımın üstesinden gelerek açıklamalarımı yapıyorum. Korkup tedirgin olmalarımın önündeki en büyük engel, ne kadar haklı olduğuma duyduğum inançtır. Bu inanç nedeniyle, bu inancın gücü sayesinde yazıp konuşuyorum, her soruya cevap veriyorum... Toplumun büyük kesimi, ki, çoğu da ailelerini korumak, çocuklarını büyütebilmek için iktidara boyun eğmiş olabilirler... Onları da suçlamıyorum... Mücadele edenlerimizin sayısı her geçen gün azalıyor fakat, şunu unutmayın ki, önemli olan nicelik değil niteliktir. Mustafa Kemal'i düşünürseniz ne demek istediğimi daha iyi anlarsınız. Bir kişi yeri gelir bir orduyu kurtarır. Hani bir söz var ya, 'bir çivi bir nalı, bir nal bir atı, bir at bir yiğidi, bir yiğit bir orduyu, bir ordu bir milleti kurtarır,' diye, Atatürk tam da böyle biriydi. Bizler onun mirasçıları olarak, yalnızca kendi ülkemizi değil, aynı geçmişe, kadere, benzer kültürlere sahip olduğumuzdan İslam coğrafyasını da gericilikten kurtarmayı düşünmek zorundayız. Haşhaşilerin liderliğindeki İslam, Hristiyan ya da Budizm şehirlerini, emperyalizmin zulmü altındaki insanlığı kurtarmaya, dünyayı tek çatı altında, laik cumhuriyete, demokrasiye bağlı uluslar topluluğu olarak yönetmeye yeminli bir gençlik var artık... Nerede mi bu gençlik? Dünyanın her yerindeler... Umarım yanılmıyorumdur. İçimde bir ses, başka türlü olmayacağını söylüyor. Aksi halde uçuruma doğru yuvarlanacağımız çok açık...

Her neyse... Şunu demek istiyorum... Kesinlikle hayalperest biri olduğumu sanmıyorum. İslam coğrafyası Hristiyan olsaydı da aynı şeyi söylerdim. Demek istediğim sömürünün şiddetle karşısında olduğumdur. Haksızlığa uğrayan kim olursa olsun din, dil ayrımı gözetmeksizin safım onların yanı olacaktır. Neden

bürokratlar arasında sevilmediğimi umarım anlatabilmişimdir.

Cumhuriyeti yıkan dinci darbe kalkışmasından önceki yıllara gidecek olursak, şunları demek isterim. Ablamın verdiği onlarca isim hakkında dava açtım... Kimler yok ki bu isimler arasında... Ne darbeciler ne örgüt imamları ne belediye başkanları ne banka müdürleri ne milletvekilleri ne iş adamları... Hepsi aynı fosseptik çukurunun çamuru... Onların oğulları, damatları, dayıları, yeğenleri... Yani şu anda iktidardan başka, yüzlerce servet sahibini karşıma almış durumdayım. İddiam şu; bütün bunlar, fuhuşun, eroin ticaretinin, organ mafyasının büyümesine, toplumu ahtapot gibi kucaklayıp çoğalmasına, ülkenin bataklığa dönüşmesine yardımcı oluyorlar. Ben de suçlarını görmezden gelmeyip haklarında dava açtım, açıyorum. Mağdur ettikleri kimse bu bazen kadın oluyor, bazen kayıp evladını bulamayan, anne, baba oluyor... Sadece fuhuşa itilen çocukların, kadınların değil, organ mafyasının eline düşmüş, pek çoğu göçmen olan ailelerin ücretsiz avukatlığını yapıyorum. Başka avukatları da yanıma alıp daha çok dava açıp daha çok suçluyu takip etmek için çaba sarf ediyorum. Neden? Sonuç alacağım, alacağımızdan değil... Böylesine önemli bir mücadele ancak siyasetle kazanılabilir. Mevcut siyaseti, sistemi değiştiremediğimizden arkadaşlarımın desteğiyle yaptığım iş şimdilik ateşi canlı tutma çabasıdır. Yani çoban ateşleri yakıyoruz bizler... Açtığımız her dava, verdiğimiz her mücadele, savaşı terk etmediğimiz anlamına gelir. Teslim olmadığımızı göstermek için yasal yollara başvuruyorum. Henüz ölmedik, henüz düşmanı meydanda bırakıp kaçacak kadar onurumuzu yitirmedik. Hainler korkak olur... Evet ben, kurşun yelekle dolaşmıyorum. Yarın başıma ne gelir bilinmez. Fakat şunu biliyorum, kimin karşısına çıktıysam yüreklerine büyük korku saldım, salıyorum. Yargıçlar ellerinde olsa da diklenen, boyun eğmeyen birini gördüklerinde çok korkuyorlar. Çünkü biliyorlar, hiçbir suç cezasız kalmaz. Ayrıca arkamda sindirilmiş olsa da koca bir millet yer alıyor. Bir gün, Nazım'ın dediği gibi ağır ellerini toprağa basıp doğrulanlar olacaktır. Gün gelir saray kapıları açılır, duvarlar yıkılır, kimsenin ahı yerde kalmaz. Böylece ben onlara bunu hatırlatmış oluyorum. Bu yüzden benden çekiniyorlar.

Cidden durum, devletin içinde bulunduğu kokuşmuşluk bildiğiniz gibi değil. Yıllar önce tanınmış kadın gazetecilerden biri, 'Kadının Adı Yok' diye bir kitap yazmıştı. Aradan kırk yıl geçti durum aynı. Hala kadınlar olarak, toplum olarak,

aileler olarak adalet arıyoruz. Aşk aramıyoruz, dikkatinizi özellikle bu konuya çekmek istiyorum. Aşk bitti... İnanın kimsede âşık olacak, yuva kuracak, anne baba olup hayale dalacak hal kalmadı. Kanın, öfkenin, nefretin, toplumsal bölünmenin, ele geçirilmiş yargının, mafya düzeninin, işsizliğin içine doğanlar, sadece güvenlik önlemleri altında yaşamamanın hayalini kuruyor. Can güvenliği olmadığından, karşı cinslerin birbirine olan güveni yıkıldığından aşk için yaşayan, kadın olup sevilmeyi isteyen de kalmadı emin olun...

Hükümet yetkilisi gibi konuşan, laikliğe karşı olduğunu açıkça beyan eden diyanet işleri başkanı geçenlerde ne dedi? Hepimiz duyduk değil mi? Kuran kurslarının da okul öncesi eğitimden sayılması gerektiğini talep etti. Yani üç dört yaşındaki çocukları bundan sonra okul öncesi diye Kuran eğitimlerine göndermemiz, sonra da her şey normalmiş gibi, körpe beyinlerin erken yaşta hurafelerle doldurulmasına ses çıkarmamamız isteniyor... Yeni değil ki... Senelerdir devam eden erken yaştaki Kuran eğitimi adı altında yürütülen gerici eğitimleri düşünün... Yeni aldıkları kararla mevcut eğitimi toplumun hücrelerine kadar yayıp yasal hale getirmeye çalışıyorlar. Bu eğitimlerden geçen erkeklerde, bildiğimiz anlamıyla, eşitliği, bireysel özgürlükleri içeren kadın algısı diye bir şey kalmıyor ki... Kadına değer vermeyen erkekler, kadına değer vermeyenlerin babası, atası oluyor. Anneler, kendi çocuklarının işkencesine maruz kalıyor... Saf değiliz, herkeste bunu görüyor, biliyor. Bir de buna kadın cinayetlerini ekleyin. Artan yoksullukla birlikte kadının neler yaşadığını, hangi işkencelere maruz kaldığını tahmin edin...

Bu şartlar altında 'evlilik' öyle mi? Aman Allahım... İlle de evlilik yapılacaksa her şeyden önce kadına saygı, sağlıklı bir kafa yapısı, vicdanını kaybetmemiş damat adayları gerekir. Sözde eğitimlerle toplumun ruh sağlığı bozulduğundan evlenmek isteyenler de yaratığa dönüştü... Eciş bücüş, şiddet içindeki, yarı aç yarı tok evlilikler, çocuklara da büyük zarar veriyor. Bunu bilen, neyin içinde yaşadığımızı gören kadınlar evlilikten korkar oldu. Emin olun evlenenlerin çoğu, ne yaptığını, kime, nasıl bir sisteme hizmet ettiğini bilmiyor. Hayalleri, evlendikten bir süre sonra yıkılanlar, hamilelikle birlikte tutsak alınıyor. Böyle hayat mı olur? Bunun neresi annelik? 'Cennet anaların ayağı altında' diyorlar, bunun neresi doğru? Evet, anne olmak önemli fakat, böyle mi anne olunmalı? Milyonlarca kadın var ki, cinselliğin ne anlama geldiğini bilmeden, yaşamadan,

bedenini tanımadan hamile kalıp anne oluyorlar. Nefret ettikleri düzene çocuk değil, köle doğurduklarını bilseler, asla çocuk büyütmeyi, kapitalizmin ejderhalarına kurban vermeyi istemezlerdi. Bir de yoksulluk içinde anne olmanın nesilden nesle devam eden, kader sanılan, değişmesi olanaksız görülen işkencesi var... İşsiz, kafası hurafelerle dolu, dayak atınca 'cin musallat oldu, ben yapmadım cin yaptı, yaptırdı,' diyen kocanın elinde sürünmek, sürekli dayak yemek, hatta öldürülmek var. Hem de hamileyken hem de çocukların gözleri önünde... Bunca vahşeti görenlerde aşk kalır mı? Amerikalı yazar, psikolog Irvin Yalom'un Aşkın Celladı diye bir kitabı var. Okumayanlara öneririm. Benim avukatlığım da bazen aşka cellatlık yapmaya benzer... Bazen demeyim... Aslında ben kapitalist sistem içindeki bütün evliliklere karşıyım... Şunu iddia ediyorum ve kadınlara özellikle öneriyorum: Aşk için, çocuk dünyaya getirmek için uygun koşullar mevcut değil... Çekirdek mesela, doğru toprakta değilse yeşermez. Aşk içinde doğru toprak gerekir. Sevmek, sevgiyle bağlanmak üremek değildir. Aşk sadece karşı cinslerin sevgisi de değildir, cinsellik hiç değildir. Fakat en çok cinsel aşktan söz edildiğinden bu konu hakkında birkaç şey söylemek istiyorum... Sakın ola bir anlık hevese kapılıp 'deli gibi seviyorum' yanılgısı içinde hayatınızı çöpe atmayın. İş bulmadan, maaş elde etmeye başlamadan asla evlenmeyin. Asla size el kaldıran, dayak atan, kötü davranan birini, 'çocuklarım var, yalnızım, evi kim geçindirecek?' diyerek bağışlamayın... Birtakım gerekçeler bulup terk ettiğiniz evinize, işkence hanenize tekrar dönmeyin... 'Bazen döver ama aslında sevgi doludur, çocuklarıma babalık yapıyor,' demeyin. Evliliğe, seçeneksizliğe, çöplüğe atılmaya mahkûm olmayın. Tek amacınızın annelik, evlilik, kocaya hizmet, mutfaktan çıkmamak, her şeye katlanmak, tıpkı anneniz gibi yaşamak olduğunu düşünmeyin. Hayatınızı, yönetenlerin arzu ettiği gibi değil, kendi bildiğiniz gibi tadını çıkararak yaşayın.

Evet ben, hiçbir zaman aşk peşinde koşmadım. Evet ben, erkek aşkı nedir bilmem. Bunu yalnızca bana ait, başkalarında olmayan kusurlardan biri olarak görmüyorum. Bendeki aşk özgürlüğe kavuşma arzusu, yıkılan Cumhuriyetimizi yeniden inşa etme isteği olarak ortaya çıktı. Farklı bir ortamda, demokrasi içinde yaşıyor olsaydık belki anne olmayı da isteyebilirdim ama bu koşullarda asla. Bu düzen değişmeden, dünya kurtulmadan, sadece hayatlarımızı değil, ayak bastığımız toprağı, çevreyi, ormanları, denizleri, ırmakları yok eden bu düzen içindeki yıkım, adalete duyulan açlık olanca hızıyla devam ederken evlenmek, çocuk büyütme aptallıktan başka bir şey değildir. Son olarak şunu söylemek istiyorum. Sadece insanların değil, kuşların, böceklerin hakkı alınmadan

evlerimize dönmeyelim. Sokağa çıkalım ve haykıralım... Esirlik, çağdaş kölelik son buluncaya, yeniden bahçeli evlerimize, ırmakların, ormanların, meraların kenarına dönünceye, çıplak ayaklarımız toprağa değinceye, adalet gelinceye, laik Cumhuriyet kuruluncaya kadar mücadeleye devam edelim!"